

dr. CSORBA ÉVA

A MAGYAR HIVATÁS

**AZ ÚR PEDIG A LÉLEK;
ÉS AHOL A LÉLEK,
OTT A SZABADSÁG.**

(Templomkapu-felirat, Sukoró)

TARTALOM

- I. **Felvezetés**

- II. **Sokféleség és egységesség – múlt és programok**
 - 1. A TOLTÉKOK
 - 2. A KÍNIAIAK
 - 3. A HÉBEREK
 - 4. TURÁN
 - 5. IRÁN
 - a) Az indoeurópai (indoiráni, indoárja) népek, népcsoportok eredete és rövid történetük, valamint az ún. ‚árja’-kérdés
 - b) A perzsa vallási jelenségek és ezek hatása a magyarságra

- III. **A magyar identitás: a MAG-lét**
 - a) MIT JELENT A MAGYARSÁG MAGSÁGA?
 - b) AZ IDENTITÁSRÓL

- IV. **A magyar ideál: a VITÉZ LÉLEK**
 - a) A mi ideáljaink (Kossuth, Bethlen, Görgey) – Móricz
 - b) A sárkány és a sárkányölő

- V. **A magyar álom: (ARK)angyal-férfi, tündér-nő**
- VI. **A magyarság és a GRÁL**
 - a) A GRÁL MINT A TUDÁS KELYHE
 - b) GRÁL-LOVAGOK, GRÁL-KIRÁLYOK ÉS A GRÁL ŐRZÉSE/KERESÉSE
 - c) A GRÁL MINT A SZELLEM-LÉLEK-TEST EGYSÉGÉNEK KÉPE

- VII. **MILYENEK HÁT A MAGYAROK és
,HOL LAKIK A MAGYAROK ISTENE’?**
 - a) A NÉPTÁNC (meg persze a népdal, népzene, népművészet) ‚ÁRULKODIK’
 - b) NAGY KÖLTŐINK, ÍRÓINK A MAGYARSÁGRÓL
 - c) A MAGYAR FÉRFI : VITÉZ LÉLEK
 - d) A MAGYAR NŐ : tündér vagy angyal?
 - e) A SOKFÉLESÉG KÖVETKEZMÉNYEI
 - f) HOL LAKIK A MAGYAROK ISTENE?

A FÉRFI-ISTENEK

AZ ÖREGISTENEK

AZ ÉRETTKORÚ (VAGY MÉG IFJÚ) FÉRFI-ISTENSÉGEK

A GYERMEKKOR (A GYERMEK-NAPISTEN, FEHÉRLÓFIA, KISJÉZUS)

AZ ISTENNŐK

(„*A magyarok istene az istennőkben lakik*”)

Az ÉG-ISTENNŐK

A FÖLD-ISTENNŐK

VIII. ECCE HOMO

FÜGGELÉK A

FÜGGELÉK B

ÖSSZEFOGLALÁS

A MAGYAR HIVATÁS

I.Felvezetés

Ha nagyon sommásan akarnánk megfogalmazni, ez a könyv csak egy idősödő, búcsúzó ember elmélkedése a létről, az életről (e kettő nem teljesen ugyanaz!) és kiváltképpen *az életről itt*, Magyarországon, ahol megszületett és ahonnan elmenni szándékozik egy másik, még homályba burkolózó haza felé. Munkája elsősorban végső köszönet és tiszteletadás ennek az anyaföldnek, amely táplálta, legfőképpen pedig annak az anyanyelvnek, amelyen eszmélt, okult és amelyen megtanulta kifejezni önmagát. Hálája még ezen a csodálatos nyelven is kifejezhetetlen, mert annyi kincset kapott tőle, amit elhordozni nem emberi lénynek való vállalás (az emberi váll – {nyelvünk zseniális szava!} – nem elég erős hozzá). Ráadásul minél többet adott másoknak e kincsekből, annál több lett az ő zsákjában (\approx szívében), úgyhogy egyszerűen nem tehet mást, mint hogy (*végszóra*) megpróbálja megfogalmazni, ami ennek a végtelen gazdagságú nyelvnek és saját eleven, szellemmel-tudattal átítatott lelkének a segítségével megszületett benne: földi tapasztalatai summáját a neki életet adó hazáról és az emberi lelkekről, akik befogadták maguk közé, amiért nem győz köszönetet mondani. Köszönete e könyv alakját öltötte, ami mélyen szimbolikus is: mert – ahogy Magyar Adorján kifejti egy lejjebb megidézett tanulmányában – a „lelkiismeret aranytükre” (a Nap-ábrázolásoktól a kézitükrökön át az ún. „tükrös’-ökig, e notesszé vagy imakönyvvé transzformálódott proto-könyvekig) mindig is magyar kultúránk egyik legfontosabb, minket mindenkor és mindenhová elkísérő eleme maradt; **a könyv** jó esetben maga **az önismeret tanítója, a lelkiismeret aranytükre**. És mivel e sorok írója úgy látja, hogy amiképp minden egyes embernek saját útja, az útnak pedig (ebben a mi kauzális rendszerünkben) eleje és vége, oka és célja is van,

az egyes népeknek éppúgy megvan az elhivatásuk, fejlődésük iránya és létük értelme; amit azonban nagyon nem könnyű a hétköznapi tudatnak az apró dolgok és történések szüntelen ostromában észlelnie és tudatosítania. Az életvég éppen alkalmas arra, hogy ezektől a zavaró zajoktól kissé eltávolodva, a tudat horizontjának akár jelentéktelennek tűnő kitágításával már lehetővé tegye egy átfogóbb nézőpont megtalálását és így valamiféle rálátásokat mindarra, ami az életnyüzgés közepette nem került – nem kerülhetett – az emberi tekintet és feldolgozó apparátusa elé. Nem gondolom, hogy ezzel törleszthetők az adósságok; azt viszont remélem, hogy a gondolkodás, ami ezen írás nyomán elindulhat, olyan gyümölcsöket terem egyszer, amilyeneket ennek a népnek az értékei megérdemelnek, s amelyekkel az egész emberi nemet táplálni tudja majd.

Fentiekből is következik, hogy nem tudományos dolgozat készült itt, és ennél fogva (is) hiába keresné bárki a szokásos kereteket és szabályokat. A szerző maga bőségesen megtapasztalta az amúgyis abszurd „szellemi tulajdonjog” gyakorlati következményeit (mint például a negyvenoldalnyi vagy annál is terjedelmesebb jegyzeteket, hivatkozás-listákat és citátum-beazonosító felsorolásokat) éppúgy, mint a forráskritika kötelező konszenzusait, a szellem kreatív, eleven működését gúzsba kötő kanonizált szempontrendszereket és a többi megnyomorító előírást, amellyel a még gyermekcipőben járó „tudományosság” igyekszik megvédeni „komoly” homokvárainak igencsak törékeny bástyáit.

Talán így kell lennie, és aki ezt az utat választja, lelke rajta, ez is egy lehetőség a végtelen sok között, és az emberi *szellem* képes a lemondásokra is –

a *lélek* azonban nagyobb teret, nagyobb szabadságot igényel ahhoz, hogy elnyomott-háttérbeszorított életvalóságát végre megmutassa.

Mert **A LÉLEK MAGA AZ ÉLET,**

és ahogy az élet maga is ki-kitüremkedik a ráerőszakolt formák és struktúrák szorításából, úgy akar most már levegőhöz jutni a méltatlanul semmibevert **lélek**, az ember (és, tegyük hozzá, minden ,lelkes' lény) **életenergia-koncentrátuma**, **eleven magja**, az ember szívébe rejtett **élő igazgyöngy** (főleg róla szól ez a könyv). Ezért hát ne háborodjon fel senki, aki olvasásra méltatja ezt az írást, hogy élő gondolatok szabad áramlását találja a pontosan adatolt hivatkozások és idézetek zárt sorfala helyett (ami az internet váratlan, mindent egybemosó információ-zuhataja alatt álló világunkban úgyis minden létjogosultságát elvesztette). Ezt kívánja pótolni a néhány konkrét idézet a Függelékben, és az „Ajánlott irodalom” c. mellékletben megtalálható forrás-útmutató, amelyeket a további információkra szomjazó Olvasó remélhetőleg jól tud majd hasznosítani – de legfőképpen az, hogy sok helyütt többes számú igealakokkal találkozunk.

Ennek a ,királyi többes'-nek éppen az az oka, hogy a szerző tisztában van azzal, hogy egyetlen gondolata sem kizárólag a sajátja (és az emberi elme többnyire nem is képes beazonosítani, hogy egy-egy gondolat vagy ötlet vagy képzet ugyan honnan is került belé); nem tehet rá jelzalogjogot és ha egyszer már megszületett (,meglátta a napvilágot'), nem zárhatja vissza többé még saját tudata csontos, anyagi börtönébe sem; ,szülötte' innentől szabadon szárnyal és ott telepszik meg, ahol várták és ahol otthon fogja érezni magát. És ez abban az összefüggésben is igaz, ahogyan ma a szerény tudósok díjaik átvételekor bizonygatni szokták, hogy ők valójában mások vállán állnak (azaz elődeik ötletei, elgondolásai, kutatásai tették lehetővé, alapozták meg az ő eredményeiket). A gondolat munkásai pedig még sokkal inkább elmondhatják, hogy szellemóriások egész gúlájának aktuális csúcsára kapaszkodtak fel; nagyon elvárható tehát, hogy tudatosítsák és legalább néha kifejezésre is juttassák, mi mindent köszönhetnek mindazoknak (szellem-elődöknek, szellemi és lelki társaknak, vezetőknél), akikkel mintegy együttműködésben jöttek létre (és csakis így jöhettek létre) azok a mégoly személyesnek és újításnak tűnő szellemi alkotások is, amelyeket szeretünk saját érdemünknek betudni. Ennek a gúlának a tudatosítása jut tehát időnként szerephez az egyes számot váltó többes számokban...

Végül bocsánatot szeretnék kérni mindazoktól, akik számára az olvasás ez esetben túlságosan nagy kihívásnak bizonyul. Ennek oka (ahogy mondani szokás) az ,én készülékem'-ben van. Éppen anyanyelvünk gazdagságának és komplexitásának az én egyedi személyiségjegyeimmel való találkozásából: eleven lelkem megérteni-akaró, nyughatatlan örök kíváncsiságából és szellemem mély átélés-vágyából adódik az a gondolat-tömeg, amely minden írásomban előtölul – és én, aki vagyok, nem tudok gátat vetni ennek. Talán túlzás azt hinnem, hogy bármelyik tudás-morzsácska fontos lehet valakinek, és ha elhagynám, ki tudja, talán egy fontos felismeréstől fosztanék meg valakit – de mivel ez a sok morzsácska szinte megmászhatatlan hegyekké tud összeállni, sokaknak nehézséget okozhat, hogy azokért a kis darabkákért ekkora erőfeszítést tegyenek. Ha azt mondom nekik, higgyék el, érdemes – talán méltó leszek a legyintésre. Az igazán nagy dolgok, mondják, egyszerűek. Ilyen értelemben ez itt talán tényleg nem valami nagy dolog. Ennek a megítélése semmiképp nem az én feladatom. Az én dolgom az volt, hogy leírjam mindezt a tőlem telhető legmagasabb igazságszinten, pontossággal és szeretettel. Ezt igyekeztem – erőim végső megfeszítésével – megtenni. Az eredményt szellemi vezetőim és emberi olvasóim méltányosságában bízva az ő kezükbe ajánlom.

II. Sokféleség és egységesség – múlt, programok és magyar identitás

Hogy már előre minden félreértést elkerüljünk: ennek az írásnak semmiképpen nem az a célja, hogy újabb koncot dobjon a magyarságkutatás (amúgyis igen felbolydult) darázs-fészkébe. Nem vagyunk a megmondható, hogy a magyar hun származású-e, szkíta avagy török, kaukázusi vagy sumér (\approx „szumír” – még ebben sincs konszenzus!), rokonaink-e a finnek vagy a hantik és ha igen, milyen vonatkozásban és milyen szinten; mit hozunk az előázsiai sémi népektől, az árijáktól vagy a kazároktól, miért a hasonlóság a perzsa génállománnyal s kik nekünk a besenyők, a kazahok vagy a japánok, a baszkok vagy a hankínaiak. Azt kell gondolnunk minderről, hogy teljes egészében egyetlen élő ember sem fog hiteles választ adni mindezekre a kérdésekre („Ki mindeneket tud, az tudja csak”...), de hiszen éppen az a lényeg: hogy **nem is ez a lényeg**. Nagy szolgálatot tehet a tudománynak (s talán még a magyarságnak is), aki megpróbálja felgombolyítani a sok szétszakadt, szétszálazódott, összegubancolódott fonalat, amit az (emberi módon) szétinterpretált adatok és információk, elnevezések káosza és az „írástudók” meg „munkaadók” manipulált közlései, s még maga az „idő vasfoga” is rojtosra rágott (feltéve, ha nem bonyolódik maga is bele a mások és a saját „problémamegoldó” tudata által szőtt cafrangos hálóba) – bár még az sem baj, ha *hisz* is az önmaga által kreált változatban, mert a hitre igen nagy szükség van (ilyen esetekben is) – csak ne gondolja a „megtalált” rész-igazságot egésznek és főleg ne akarja ezt a tévedést ráerőltetni másokra.

Mi sem akarjuk azt gondolni, hogy megtaláltuk a bölcsék kövét (jóllehet elég sok minden fűződik hozzá ebben az írásban is...), vagy hogy rendet és csendet fogunk teremteni a darázs-fészkekben; csak azt az elgondolást követtük, hogy egy problémát soha nem a saját szintjén (ahol keletkezett), hanem egy kissé feljebb, olyan dimenzióban lehet megoldani, ahonnan rálátás adódik a probléma síkjára és a szomszédos kérdéshalmazokra is.

Abban reménykedünk, hogy sikerült találnunk olyan felvetést, amely biztosítja ezt a teljesebb horizontot és ezáltal talán sikerülhet a reflektorfényt a csatamezőkről békésebb tájakra irányítani; olyan vidékére az emberi létezésnek, amely fontosabb lehet a jövő (jobb esetben a jelen) számára, mint a vándorlások, névváltozatok és identitás-látszatok, hamis krónikák és jóhiszemű (vagy éppen rosszindulatú) szóbeszéd, ál-adatok és félreértések által összekuszált eredetkutatás teljesnek deklarált részeredményei (mert, ahogy mondják, „a tények makacs dolgok, csak a csoportosításnak nem tudnak ellenállni”)...

Így hát talán célravezetőbb az elérhető és már majdnem elérhető igazságaink útján haladni, megtisztítva minden „talált tárgyat” a ráakódott piszoktól (hazugságtól, énkép-igazoló torzítástól, mást besározó lép-fenétől...), szívbeli örömmel üdvözölve a kereső másikat, elfeledkezve célról, akarásról, hamis útjelző-táblákat kikerülve, utunkba-kerülő boldogboldogtalan mindenféltre rácsodálkozva a szellem lélekkel átszőtt ős-erdejében – ezt az élményteli kalandozást szeretnénk megosztani mindenkivel, aki velünk tartana „valahová”... bárhová... mindenhová.

Bizonyos, az emberiség múltjára nézve felállított rendszerekben fontos szerepet játszik a feltételezett **atlantiszi civilizáció** (történelmileg/régészetileg igazolható nyomait folyamatosan keressük, de még nem sok ilyet találtunk). Végső „eltűnését” úgy i.e. 10-12 000 év körüli időpontra teszik; és, ami számunkra érdekes lehet, különféle emberfajtákat eredeztetnek onnan; legalább öt olyat is, amelyekhez mi, magyarok is kapcsolódhatunk valamiképp (ha genetikai/etnikai szempontból esetleg nem is, a **programjaik vonatkozásában** akadhatnak megfontolandó összefüggések). Szó sincs arról, hogy eredetünket általuk határoznák meg; más, sokkal szélesebb merítésben gondolkodunk. És mivel Atlantiszt mint a hatalmi/mágikus, gyarmatosító/beavatkozó, urbánus/civilizatorikus trendek megjelenítőjét látjuk elpusztulni, hajlunk arra, hogy a magyarságot a vízvázlat más partján keressük. Lemúria harmonikus, fejlett lelkiségű világa (ahogy később Ataisz szeretet-vallást teremtő menedéke is) sokkal közelebb áll népünk azon karakteréhez és elhivatottságához, melyet éppen jelen könyvünk kíván felmutatni. Azok számára, akit ezek az előzmények érdekelnek, a „Függelék A”-ban csatolunk egy rövid, de annál velősebb hozzászólást ehhez a témához (köszönet érte Nagy Gábornak). Ám miután az érintett néptörzsek többnyire elég jól elkülöníthető, specifikus „projekteket” hajtanak végre, s éppen ezek a projektek határozzák meg ezen népek karakterét, tevékenységük különleges, csak rájuk jellemző irányultságát s individualitásukat (amely éppen úgy leírja egyediségüket, mint az emberi személyiség esetében), és mivel ezek a jegyek erős hatást gyakorol(hat)nak a velük érintkező emberfajtákra, népekre és társadalmakra, érdemesnek látszik kiindulásként alaposabban megnézni ezeket.

Ha ezeknek az „atlantiszi gyökértörzseknek” a sajátosságait közelebbről vizsgáljuk, az a benyomásunk támad, hogy nem „véletlenül” kerültek ebbe az ősi civilizációba, hanem mintegy „szándékosan tették oda” őket, hogy bizonyos programok általuk bekerüljenek az emberiségbe. Az az öt törzs, amelyekkel itt foglalkozni szeretnénk, a következő neveken vált ismertté: IRÁN, TURÁN, HÉBER, KÍNAI és TOLTÉK.

Az utolsónál kezdve:

1. A TOLTÉKOK,

ahogy látom, egy olyan sámánisztikus/mágikus kultúra hordozói, amelynek lényege voltaképp az egész ezotéria lényege: *hogyan tudja az ember meghaladni a „Sas emanációja” (Castañeda) státuszt.* Az említett leírásból az derül ki, hogy a tolték sámáni hagyomány rendelkezett egy olyan tudással, amely szerint **az ember a Sasnak (azaz a Napnak) egyfajta emanációja („tojása”),** azaz a Fényistenség bizonyos megtestesülése, amit Ő azért küld ide, hogy **a fénytojás** – az eredeti energiáját megnövelve – **majd az ő tápláléka legyen.** *Ezt a programot lehet bizonyos mágikus/sámánisztikus praxis segítségével felülírni úgy, hogy az ember mint új istenség kikeljen ebből a fénytojásból (maga is Sassá váljon).* Ehhez („csak”) olyan dolgokat kell elsajátítani, mint például a test(ek) valódi kiterjedésének észlelése; a test bizonyos pontjainak használata a magasabb (mélyebb) tudatállapotok eléréséhez, ugyanebből a célból drogok/főzetek helyes alkalmazása; vagy ún. „szövetségesek” megnyerése az elementálok vagy más alsóvilági lények köréből (mint a dzsinnek uralása az araboknál); a méretek/ nagyságrendek megváltoztatása (kicsivé vagy óriásivá válás) és ezen állapotok félelem nélküli átélése stb.

Ez csak néhány azokból a (kvázi)mágikus praktikákból, amelyek tehát ahhoz segíthetik az embert, hogy ne csak az legyen a földi feladatunk, hogy kumuláljuk, erősítsük, „felturbózzuk” a magunkkal hozott fényenergiát és ezt visszajuttatva tápláljuk a kibocsátó/teremtő isteni entitást; hanem hogy **mi magunk** is fényadóvá (Sassá/Nappá), azaz **istenné/teremtővé váljunk.**

Ez rendkívül fontos (már ha valóban választható) alternatíva az emberiség jövője szempontjából. Most, amikor a fordulópont közelében vagyunk, nem elhanyagolható ez az út mint az emberi egzisztencia egyik lehetséges ,kifutása’.

Ez főképpen azért van így, mert egybevethető az analitikus pszichológia Jung által megfogalmazott egyik tudományos eredményével (amit ő az alkímiai írások 14 éven át tartó tanulmányozásával és pszichológiai interpretációjával hozott létre).

ESZERINT AZ EMBERI LÉNY HÁROM FŐ ,ALKOTÓRÉSZÉT’ (NEVEZETESEN A SZELLEMET, A LELKET ÉS A TESTET) VÉGÜL IS EGYESÍTENI LEHETNE/KELLENE.

ELŐSZÖR A SZELLEM ÉS A LÉLEK ,ÖSSZEHÁZASÍTÁSA’ („ALKÍMIAI NÁSZ”, „HYEROS GAMOS”) MEHET VÉGBE (AZAZ A TUDATI KAPACITÁS ÉS AZ ÉRZELMI KAPACITÁS ÖSSZEHANGOLÁSA ÉS EGYBEOLVADÁSA a tudatossá vált lélek és a lélekkel átítatott tudat, a ,szív gondolkodás’ révén), **MAJD ezt** – az ember normál, hétköznapi állapotához képest nagyon magas szintű új képződményt, **A SELBST-ET – KELLENE BELEVINNI A FIZIKAI TESTBE**, aminek természetesen ehhez megfelelőnek kellene addigra válnia;

ugyanakkor eme ,végső fúzió’ által maga is fényesebbé és ,magasabb rezgésűvé’, finomabbá és élet-telibbé, energikusabbá és szublimáltabb energiákkal rendelkezővé válna.

Ebbe a témakörbe illeszkedik az a meglepő felfedezés is, amelyet a neves régész, M. Cotterell adott közre a Virakocha-kultusz kapcsán Peruban folytatott (igen eredeti) kutatásai kapcsán. Már a módszerek is sokat ígértek: átlátszó lapokra másoltatta a legfontosabb ábrázolásokat, majd egymásra helyezte az egyes „rétegeket”, és azokat elforgatva, egyes részeket kiemelve az így keletkező ábrákból próbált következtetéseket levonni a képek ,üzenetével’ kapcsolatban. Ezek az úgymond olvashatóvá vált ,üzenetek’ mintha a kundalini lényegéről szólnának: **eszerint**

a teremtés célja a Teremtő ,növekedése’, ami a ,megtisztult’ és ,visszatért’ lelkek számától függ.

(A *toltékoknál* hasonló a Nap fénytojás-emanációinak visszatápláló szerepe: az inkarnáció során megnövelt energiájú lelket a Sas(=Nap) ,visszaeszi’, hacsak nem válik az maga is Sassá).

A lélek megtisztulása pedig a szusumnán felemelkedő ÉLETENERGIA FÜGGVÉNYE, ÉS A HÉTKÖZNAPI EMBERI GYAKORLAT EZT AKADÁLYOZZA OLYANNYIRA, HOGY AZ EMBERISÉG ma is csak AZ ALSÓ KÉT, maximum HÁROM CSAKRÁJÁT MŰKÖDTETI. Ennek oka is, következménye is az ember ,túlságos’ ragaszkodása a földhöz, a birtokláshoz, a megkötő, korlátozó, durvább rezgésekhez éppúgy, mint szexuális/ szaporodási gyakorlata. A fenti elmélet szerint ugyanis **A FÉRFI-MAG EJAKULÁCIÓJA éppúgy, mint AZ ANYÁNAK A GYERMEKE IRÁNT ÉRZETT, rá koncentráló, hozzá lehajló szeretete** (ami egyébként az önzetlen, legmagasabb rendű szeretet földi manifesztációja) **visszafelé, azaz LEFELÉ ÁRAMOLTATJA A KUNDALINI-ENERGIÁT ahelyett, hogy az FELFELÉ irányulva végigtisztíthatná az ,eltömődött’ energiaközpontokat.**

(Ez energetikailag magyarázhatja a ,beavatottak’ {ld. tibeti lámák, katolikus papság, a katharok és esszénusok, a Vesta-papnők és egyes lovagrendek stb.} önként vállalt szüzességi fogadalmát és önmegtartóztató életgyakorlatát, amelyet maguknak tartottak fenn {az egész emberiségre ugyanis nem lehet kiterjeszteni, hiszen akkor a lelkek száma és így Isten ,növekedése’ is csökkene})...

Kissé más hangsúlyokkal, de hasonló alapon áll az az érdekes elmélet, amely szerint az egész Eurázsiai térséget uraló, lényegében **„keleti” kultúra (melynek fő terjesztői a szkíták voltak) életképessége elsősorban a testi energiák, közöttük a szexuális energia uralásának köszönhető. Ezen elgondolás szerint a(z) egyébként általuk megalapozott) nyugati civilizáció elvesztette ezt az ősi tudását és életenergiájának ily módon végbement drasztikus csökkenése okozza jelenlegi hanyatlását (népesedési problémáit éppúgy, mint morális és szellemi válságát).**

Miközben Ázsia és Afrika a túlnépesedésből eredő óriási problémákkal küzd (sok helyen az exponenciálisan növekvő népesség élelmezése, sőt ivóvízzel való ellátása sem megoldott), a „fehér ember” esetében köztudottan csökken a reprodukciós ráta, amit korábban az USA, napjainkban pedig főleg Európa próbál a migráció támogatásával megoldani. Bár e mögött a politikai trend mögött a fokozódó munkaerőhiány megoldási kísérlete áll (ami a végletekig hajszolt termelés-kényszer miatt alakult ki az automatizálás és robotizálás rohamos felfejlődése ellenére), valójában **a fehér civilizáció egyensúlyhiányos fejlődése, ezen belül a lélek, az érzelmi- és ösztönvilág tudatosodásának súlyos elmaradása okozza a problémákat és a válságos állapotot.**

Miközben ez a civilizáció (talán nem is egészen önmaga erejéből) mérhetetlenül felgyorsuló pályára került a technicizálás (azaz a legmodernebb, az embert pótló és lassan meghaladó *eszköztár* kifejlesztése) terén, az emberi mikrokozmosznak a kozmikus makrokozmoszsal való kapcsolata, a valós viszonyrendszer megértése és az ember önmagára vonatkozó tudása, önismerete vonatkozásában alig történik előrelépés. Bár egy **kis része az emberiségnek heroikusan küzd az emberiség valóságos és arányos fejlődéséért, a lélek és a tudat** mára égetően szükséges **harmonizálásáért**, a (legalább) etikus, ill. a fölötte kifejleszhető tiszta és tudatos szeretet-energiákból élő emberfajta létrehozásáért, helyette a gátlástalan ösztönkielés (harácsolás, „dőzsi-habzsi”, parttalan szex és kontrollálatlan hatalmi késztetések) torz világa terjeszkedik a különféle szabadság- és egyenlőség-ideológiák („tolerancia”, „lessez-passé”, „gender”, eltérés-nivellálás, „befogadás”) magasrendűnek feltüntetett és hófehérre mosott leplében, és okozza az apokaliptikus világkrízis jelen állapotát.

Ez utóbbi pedig nem csupán az adatolt, médiapublikus problémákból (klímaváltozás, terrorizmus, környezetszennyezés, vízhiány, tömeges illegális migráció, kriminalizálódás, drog, a „demokráciáért vívott háborúk” stb.) áll, hanem olyan rejtettebb tényezőkből is, amilyen az úrfegyverkezés, az „idegenekkel” való titkos kapcsolatok, az „okos” készülékek és emberszerű robotok (androidok) fejlesztése, a klónozás és az élővilág genetikai manipulációja, a tudatmódosítási technikák vagy a fegyver- és gyógyszermafia működése ... (hogyan csak néhányat soroljunk fel a létező „titkokból”).

Az előbbi, témánkat érintő elgondolások közös lényege **az emberi testben működő energetikai rendszer tudatosítása és lehetőség szerinti uralása.** Ezek között az energiák között az életünket leginkább befolyásoló energiatípus *a szexuális energia*, amely mára messze túllépett „eredeti hatáskörén”, a differenciálódást szolgáló ivaros szaporodás biztosításán, az emlős-fiziológia eme számunkra is megkerülhetetlen részén: a lélekkel megáldott embernél a lelki-fizikai élet egyik központi elemévé vált mint *a kapcsolatok* és az egész társadalmi organizáció alig rejtett *mozgatórugója*. Tudatosítása jelenleg inkább hanyatlol, semmint fejlődne, ezért olyan fontosak számunkra a fentebb elemzett hagyományok.

A fenti elméletek (és praxisok) egyesítése egy olyan rendszerhez vezethet bennünket, amely egyfelől sokkal magasabb tudatosságot, tartós jó egészséget és hosszabb, boldogabb életet is biztosítana;

másfelől lehetővé tudná tenni az emberi „lelkes tudat” vagy „tudatosá vált lélek” kiemelkedését a 3 dimenziós anyag, a durva-fizikai test és mindezek következményeinek (: mint a korlátozott vagy éppen hiányzó kozmikus tudat, önfelismerés- és önkontroll-hiány, torzulások és betegségek, teremtés-képtelenség és az öntudatlan/akarattalan „Halál”) fogságából.

Ez a sok kultúrában bűvópatakként jelenlévő **,'kígyó-tudás'** (amit talán ősanyánk kapott meg Lucifertől a Tudás fájánál, mint a földi élet titkát és legkívánatosabb gyümölcsét) lényegében a csakrák (forgó energiaközpontok) „megnyitását”, aktiválását jelentené a **,'kundalini'** (Kínában a CHI), azaz **a kígyó-energia** felébresztésével és felemelésével az energiaközpontokon keresztül (kicsit úgy, ahogy az indiai **,'kígyóbűvölő'** varázsolja elő kosarából az ott összetekeredve alvó kobra), életre keltve ezzel az energetizálással az egyes szinteken megbújó lehetőségeket, míg nem eljut az ember a koronacsakrája szintjére, ahonnan ez a **KÍGYÓ** (a tudatosodó élet-energia) szárnyra kaphat immár mint **SAS** (!), maga mögött hagyva a fizikai/anyagi test kötöttségeit, magasabbrendű/finomabb test(ek)ben szárnyalva a felsőbb központok és végül az egész univerzum terében.

Így ezek a – látszólag távoli, mégis összefüggő – tudások (a **tolték** sámánhagyomány, az **indiai** csakra-tan, az ősi **európai** misztériumiskolák és onnan származó ezoterikus/okkult tudományok, az **eurázsiai/kínai/szkíta** őstudás, valamint a legmodernebb tudományos, **analitikus pszichológia**) **együttesen** azt írják le számunkra (ha elfogulatlan szemmel tekintünk rájuk), hogyan léphetne előbbre az emberiség a neki rendelt úton, és hogy miként érheti el az egyes ember az isteniség színvonalát.

Említettük már, hogy az efféle ősi tudások csak a **,'kiválasztottak'**, vagy bizonyos beavatott rétegek körében hagyományozódtak, a nép szélesebb köre nem férhetett hozzájuk. Ezt biztosította **,'titkos tan'** besorolásukon kívül a nehéz (sokszor szándékosan megnehezített) elsajátíthatóság, a hosszú életrészekre kiterjedő szabályozás- és tiltásrendszerek, a gyakran külön erre a célra kifejlesztett saját nyelvezet stb. Mindez elsősorban az exkluzív tudás révén birtokolt hatalom megőrzését szolgálta, másrészt azonban köze lehetett az emberiséggel kapcsolatos Nagy Terv-hez is. Az ember **,'sötétben** tartása az uralhatóság érdekében' vád gyakran felmerül úgy az uralkodó elit, mint a mindenkor papság vonatkozásában; ez nyilvánvalóan jogos, azonban nem kizárólag erről van szó. Éppen a fentebbi Virakocha-témában említett paradoxon világít rá erre: ha általánossá válna a világon pl. a tudatos önmegtartóztatással (is) járó szexuális megvilágosodás, a népességszám drasztikusan csökkenne. Bár ezt mintha (magasabb') szempontok (mint pl. a sokféleség fontossága, a lelkek energiátranszformálási képessége, az **,'égi munkaerő-utánpótlás'** szükségessége és hasonló) nemkívánatosá tennék, lehet, hogy mégis éppen ez oldaná meg a túlnépesedési problémákat éppúgy, mint egyes népelemek kihalásának kérdését? **A tudatosodás nem elkerülhető**, sok vonatkozásban folyamatban is van, így tehát mi is többször visszatérünk majd minderre, hogy lássuk, mire támaszkodhatunk mint individuum és mint nép, ha szándékunkban áll felvállalni azt, amire hivatottak és remélhetőleg képesek is vagyunk.

A fentiek (és még sok hasonló elmélet) alapján **egy olyan rendszer rajzolódik ki, amelyben** (attól függően, milyen szintre jut az egyes ember tudata a reinkarnációk sorozatában megnyíló lehetőségeket jól-rosszul felhasználva)

az egyén lelke – a világkorszakok végén, az ún. „megítélési időszakokban” – **,'selejt'** minősítésűvé, **,'újrahasznosítható hulladékká'**, a **következő korszak nyersanyagává, a világegyetem gépezetének hasznos fogaskerekévé vagy a teremtő hierarchiák isteni tudattal rendelkező, megdicsőült tagjává válhat.**

Talán nem lebecsülendő feladat **megérteni, hogyan működik mindez** és ezzel hozzásegíteni közvetlen és tágabb környezetünket, végső soron pedig az egész emberiséget ahhoz, hogy **a megfelelő tudás birtokában** az igényeinek, belső késztetéseinek és jövőképeinek leginkább megfelelő,

hazája, a bolygó és az egész univerzum számára is **legjobb döntést** készítse elő és tudja meghozni, amikor **,'betelik az Idő'**...

2. A KÍNAIAK

Míg a tolték hagyományhoz való kapcsolódásunk nem igazán kézenfekvő (bár a majákkal való feltételezett rokonság révén nem tűnik lehetetlennek bizonyítékokat találni), a kínaiakkal fennálló ősi kapcsolatokra immár tudományos – régészetileg is alátámasztott – adatok utalnak. Itt elsősorban a hun/han házassági és egyéb szövetségekre lehet gondolni; Kína nyugati tartományainak etnikai jellege is feltűnő, de az Arvisúra (magyar ősz-regénk) leírásai (korai törzsi központjaink helyei stb.) is alátámasztják ezt.

Kína a TAO-val és az univerzalizmussal olyan szellemi alapokat hozott létre, amelyek a földi természethez és az egész kozmoszhoz való nagyon mély, valódi kötődést artikuláltak. Mint az előbbiekben is említettük, a kínai/ázsiai világszemlélet elsősorban energetikai; nem az anyagra, hanem az azt létrehozó, mindenhol és mindenben jelenlévő energiára koncentrálnak. A JANG/JIN RENDSZERBEN nem jó/rossz hasításban (mint a perzsa), hanem komplementerként kezeli a fényes/szellemi és a sötét/fizikai energiát (ráadásul úgy, hogy a mindkettőben ott rejlő ellentétes csíra (vagy mag) *dinamikus vetületben egymásba való átmenetük* lehetőségét jelzi: a sötét Yin oldal a fény-mag növekedésével Yang-gá válhat és fordítva). Emellett ősbölcsességük lehetővé tette, hogy hasonló elfogulatlansággal szemléljék az ősenergiákat is: így lett **a sárkány**, mely a megformálatlan (vagy éppen elsőként megformált) életenergia hordozója, a **kínai identitás** szimbólumává. Ennek a sárkány-energiának az emberi testben található megfelelője a CHI, amely a gerincoszlop belsejében haladó fő-meridiánokon és számtalan kisebb vezetéken áthaladva energizálja az egész organizmust a sejtektől kezdve a magasabb szervrendszereken át egészen a szellemet realizáló agyig és a lélek-reprezentáns szívig.

Ugyanígy látták **az egész világegyetem energetikáját** le egészen a kövek és növények birodalmáig, és ezt a **tudásukat** – szívós gyakorlati tesztelés után – igen **hatékony gyógyítási rendszerré fejlesztették**. A nyugati világ által mostanában elfogadott akupunktúra csak egyike a számtalan módszernek, amelyekkel gyógyítóik (pl. külső testi jegyekből) villámgyors és pontos diagnózisra képesek, vagy egyszerű és természetes-természeti gyógymódokkal a számunkra gyógyíthatatlannak tűnő betegségeket is kezelni tudják. A taoista szemlélet ugyanis nem csupán az étertest energetikai/meridián rendszerére koncentrálnak, hanem **a lélek és a test harmóniáját** is szem előtt tartja

(pl. javasolja, hogy reggelente „mosolyogjunk rá” egyes szerveinkre, így tudatosítva nekünk nyújtott „szolgáltatásaik” értékét, ébresztgetve őket és feltöltve mindannyiukat szeretetünk és megbecsülésünk pozitív energiáival – miközben mindentől a lelkünk is rögtön jobban érzi magát és energikusabban, több bizalommal és frissebben kezd hozzá az elkövetkező naphoz).

Éppen így tud arról is, hogy az ösztönös, tudattalan, lelkileg és tudatilag éretlen szexualitás hatalmas károkat okozhat; és *a fentebb leírt kundalini (~CHI)-kérdés megoldásához nem csak azzal járul hozzá, hogy feltárja pl. a spermium szabályozatlan kibocsátásával járó életenergia-vesztés tényét, mértékét és hatásmechanizmusát*, hanem olyan mozgásrendszereket is kidolgoz, amelyek a kívánatos módon áramoltatják a testben az életenergiát (Chi-kung, Tai-chi stb).

Bár ez a hatalmas és praktizált tudás önmagában is szavatolhatná az egyén jólétét és az egész társadalom egészséges fejlődését és sikereit (amit Kínával kapcsolatban most már kénytelen észrevenni a modern Nyugat),

de lassan megérlelt, mostanra már feltűnővé vált eredményeit – érdekes módon – mintha éppen ezek egyfajta megtagadásával és megfordításával (Konfuciusz≈Lucifer) érné el:

ugyanis olyan mentális rendszert teremtett meg, amely a hétköznapi ember számára a mindenkori felsőbbbségnek, a bármilyen szintű rendnek és törvénynek való feltétlen, engedelmes **alávetését** írja elő.

A konfucianizmus nemcsak egy 2600 éves elmélet, hanem egy mindmáig – csodával határos módon – **működő társadalmi mechanizmus** is, **amely** megtanította – és a mai napig tanítja – őket olyan erényekre, mint a **társadalomba való minél tökéletesebb beilleszkedés, az állhatatos, lelkes és szorgalmas munka, az együttműködés és egymás tisztelete, az egyéni érzelmeik és érdekek háttérbe szorítása a közösség boldogulása érdekében** – és még számtalan hasonlót fel lehetne sorolni, amik a mai napig a konfucianus iskolák szigorúan vett tananyagát képezik és (anélkül, hogy a Nyugat ezt megfelelően tudatosította volna),

állami szintre emelve Kína sikereinek fő bázisát jelentik.

Nemcsak az köszönhető ezeknek a lelki tulajdonságoknak, hogy a kínai állam – páratlan módon – kb. két és félezer éve fennáll és prosperál, miközben igencsak változó körülményekhez kellett **alkalmazkodnia** (és alkalmazkodott is, hol kinyitva, hogy bezárva határait),

hanem az is, hogy mindezen történések közepette **meg tudta őrizni eredeti jellegét, sajátosságait, értékeit**, sőt, ezeket erősítve és alkalmazva a jelenkor hektikusan felgyorsult világában jelentős (és egyre erősödő) pozíciót harcolt ki magának. Talán ez egy komoly *hasonlósági pont* köztük és közöttünk (bár bőven lenne mit tanulnunk ebben a vonatkozásban is!!!): hogy **a múltat nem ,eltörölve’, hanem a legnagyobb tisztelettel felidézve és megértve komoly útmutatást és biztosítékokat lehet szerezni a jövőre nézve.**

Ugyanakkor nagyon valószínű, hogy az előzőekkel szöges ellentétben **ez nem a beteljesülő ember, az „Übermensch” vagy a megistenülő Önvaló keveseknek szánt útvonala, hanem sokkal inkább a ,tömegek’, a hétköznapi vagy átlagember lehetséges jövője**, akinek sorsa az általa támogatott rendszer és közösség sikerétől vagy bukásától függ, és aki – szolgálókészsége, hűsége, erényei jutalmául és azok alapján – a kozmoszt irányító Rend önzetlen szolgálatának szentelheti majd magát.

3. A HÉBEREK

Bár hajlamosak vagyunk őket a sémi faj legfőbb képviselőinek tekinteni, sőt azzal azonosítani, sokan úgy látják, hogy egy külön ,törzs’-ről van szó külön, sajátos megbízatással, amit ők maguk tudatosan vállalnak és a ,kiválasztottság’ legfőbb jelének tekintenek – ennek valódi lényegéről azonban (éppen úgy, mint eredetükről) nagyon eltérő vélekedések vannak forgalomban. A zsidóság elhivatottsága évezredek távlatban is a legnagyobb vitákat és ellenérzéseket kiváltó, máig egyik legkritikusabb pontja az emberiség (mondhatnánk: az emberi civilizáció) történetének, miközben a kultúra alapelemeinek egyik legfőbb hordozójáról van szó.

Az általuk megjelenített probléma részben rokon a kínaiakéval (:az *alávetés*), amit a népszellemükkel/istenükkel, Jahvéval való viszony igencsak viharos története tesz feltűnővé. Egyes források (pl. Steiner) szerint Jahve egy ún. „fényteremtő/formaszellem” csoport, a héttagú Elohim tagjaként „szállt le” a Föld közelébe azzal a céllal, hogy az izraeliták népszellemeiként egy speciális projektet hajtson végre (e csoportra utal többek között Ábrahám Él-istenének neve is [ez az „Elohim” egyesszáma], akit Jézus is hívott a keresztfáról: „Éli, Éli!...” [vocativus]).

E terv elsősorban (mintegy alapfeltételként) arról szól, hogy ez a nép megtanulja magát alávetni Jahve akaratának, aki hűséget, odaadást, a törvények és szabályok betartását, etikussá viselkedést stb. követelt tőlük

(ebben nagyon hasonlít a kínai elvárásokhoz, amelyeket a konfucianizmus tett a nép elé és ami valószínűleg legfőbb előidézője a „Nagy Tigris” fantasztikus jelenbeli és várható sikereinek; azzal ellentétben azonban)

itt *egyetlen isten* (népszellem) elvárásairól, az ő szeszélyes, szenvedélyes, ellentmondásos, szinte *emberi természetéhez való „helyes” viszonyulásról* és kizárólagos, feltétel nélküli elfogadásáról van szó.

Ez a judaizmusként ismertté vált vallás tartalma: rengeteg előírás, viselkedési és életvitelre vonatkozó szabály, amelyek mind a teremtés törvény-mivoltának megismertetését és elfogadtatását célozzák, hogy a nép minden tagja ismerje és alávesse magát azoknak, ill. e Törvények Urának, Jahvénak.

Ő részben jogosan (mint fényteremtő, formszellem Eloha), részben kevésbé (magára véve a Legmagasabb Teremtő Atya attribútumait) olyan hatalmat vindikált magának, amely a Legfőbb, majd az Egyetlen Isten, az Atya szerepkörének járna, és amely (a Szövetség által) végérvényesen és teljesen önmaga alá rendelte a „kiválasztott nép”-et.

A megkötött „Ó-Szövetség” lényege az a parancs, hogy „ne legyenek más isteneid előttem”, majd: „rajtam kívül”. Ennek tükrében talán a Korán és Allah – vsz. „testvéri” – lénye és munkája úgy is értelmezhető, mint Jahve nem túl sikeres programjának a korrekciója, kiegészítése vagy alternatívája. Jahve ugyanis látszólag épp az ellenkezőjét „érte el” annak, amit feltehetően akart: mert ugyan a mai napig fennmaradt a zsidóságnak egy kisebb, „vallásos” és így lényegében „hűséges” része, a zöme azonban szekularizálódott – valószínűleg éppen ezen túlzott kívánalmak miatt: nem tudták betartani a Szövetség-ben megfogalmazott követelményeket, még a Tízparancsolatot sem, nemhogy a Midrásban leírt többszáz életviteli szabályt;

a Jahve által állítólag elvárt emberi ideált (a *hűséges, mellette mindvégig kitartó, erényes ara* szerepét) pedig nem voltak képesek még megközelíteni sem: nem tudták mindenk fölé helyezni a Vele kötött Szövetséget és így az általa adott törvényeket sem.

Mindezeket az elvárásokat az emberi (és a zsidó) természet felülírta, és

a birkatenyésztés sikeressége, a kiterjedt kereskedelem, a papság vagyonorientáltsága és a diaszpóra kényszereinek és *lehetőségeinek* következtében döntő szerephez jutó **pénz hatalmába kerülén és felette gyorsan uralmat szerezve**

a zsidóság fokozatosan szekularizálódott, eltávolodott Jahvétól és az Ő elvárásaitól,

és alapja lett annak a **pénz- és piacorientált** zsidóságnak, amely a többi népből általános utálatot váltott ki – nyilván éppen azért, mert **a fehér civilizáció** (és mostanra szinte a teljes emberiség) **belesétált ugyanebbe a csapdába,**

az általuk hangsúlyosan képviselt civilizatórikus folyamatok, a pénztőkén alapuló kereskedelem és az urbanizáció, a tudományos-technikai forradalom, a materializmus/ateizmus, az iparosodás és a fogyasztói társadalom (valószínűleg magas szellemi szinteken kifundált) csapdájába – amiért persze ő lett a felelős.

Ehhez a jelenséghez hozzájárulhatott *nemcsak a bűnbakképzés pszichológiája* (amely egyetemes), *hanem* valószínűleg az is, hogy

felismervén a megelőző történéseket, az ősidők, a neolitikum és a ,történelmi' idők folyamatait és látva, hogy ezek **eredményei a szemünk láttára pusztulnak a fenti irányzatok hatására**, a jelen ,vívmányai'-nak hipnotikus varázsát leleplezve *az ember a lelke legmélyén elkezdte érezni, hogy valami elromlott („Minden Egész eltörött”)*, hogy amit lát, merő hazugság, rontás, csapda és félrevezetés – és mindez kinek köszönhető?...

EZ AZ ANTISZEMITIZMUS VALÓDI OKA.

Másfelől egyre világosabban látszik, hogy úgy **a zsidók**, mint újabban (egyre fokozódó mértékben) **a kínaiak** is (és talán a ,nagy népek' és birodalmak mind, ideértve pl. **a mongolokat**, amire még visszatérünk) **KOMOLY GENETIKAI PROJEKTE(ke)t valósítanak meg.**

A világ még mindig nem látja tisztán, hogy *Kína népessége* (és így a faj genetikája, amely természetesen kulturális/társadalmi elemeket is hordoz) *éppúgy folyamatosan terjedő, lassan az egész világot átszövő diaszpórát alkot meg, mint a zsidóság*, csak sokkal számosabb, nagyobb léptékben. És bár ,szigetek'-ben élnek és egyelőre látszólag alig keverednek az őket befogadó fajokkal, így is lehet valami genetikai jellegű cél a háttérben: talán ők nem a keveredésre ,utaznak', mint a zsidók, hanem ellenkezőleg, a **saját vérvonaluk megőrzésén át annak elterjesztése, számszerű fölényhez juttatása és (majd) dominánssá tétele lehet a cél – nem beszélve életmódjuk, gondolkodásuk és belső kultúrájuk szorgalmas elhintéséről.**

A zsidóság ezzel szemben **majdnem átláthatóan teljesít egy genetikai programot**: sajátos ,technikával' (ami az **asszimilálódás**, majd a **vissza-identifikálódás** ciklusából áll össze) gyakorlatilag (alig észrevehetően) **belekeverik a saját genetikájukat elsősorban a fehér fajba**, majd visszahúzódva – ,belső házasságok' révén – újraerősítik a genetikájukat, majd ismét az asszimilációs folyamatok, a nem-zsidókkal kötött házasságok lesznek a kívánatosak – és így tovább. Ezzel lassanként megvalósul **egyfajta álom**:

az emberiség tagjai mind testvérek lesznek bizonyos dominánssá váló genetikai arculat révén – és így a világbékehez már ,csak' a testvérharcot kell majd felszámolni (bár az sem lesz könnyű, mivel annak is komoly hagyományai vannak)...

Ezek azok a szerepek, amelyek felismerésével a zsidóság az emberiség egy részének szemében komolyan problematikusává vált (miközben a másik fele, észre sem véve saját ,átváltozását', lelkesen támogatja programjaikat). A „követési kényszer”, amelyet az éppen őáltaluk megteremtettnek vélt világrend gyakorol az emberi lélekre, egyszerre vált ki tehetetlenséget és az ettől keletkező frusztrációt. A modern ember, ha nem akar meghasonlottá válni, vagy behúnyja a szemét, eltagadja az igazságot és teljesen behódol a felkínált hazugságoknak és élvezeteknek, vagy lázadóvá, renitenssé, renegáttá lesz, és mivel lehetetlennek látszik minden nagyobb változtatás vagy akár részleges lemondás is, esetleg megpróbál *egészen hátat fordítani* ennek a világnak, ami azonban nem csekély kihívásokkal jár (ld. BBC EARTH „Ben Fogle a vademberekkel”).

4. TURÁN

Ez a magyarság-probléma megértésének legmélyebb gyökérzete, amely a róla gondolkodókat leginkább megérinti. Nagyon szerteágazó területről van szó (amint földrajzilag is az), de legalább egy-két (inkább virtuális) középpont azért kijelölhető. Ezek egyike a mongolság és kapcsolata a hun-magyar múlttal.

A Turáni-alföld Közép-Ázsiában (annak is a közepén), Mongólia (és a ma Kínához tartozó Belső-Mongólia) azok a tájak, ahol – minden jel szerint – nem csak a nagy mongol hódítók birodalmi keletkeztek, hanem sokkal korábbi idők népei jelentkeztek valami szokatlan genetikával

(amelyet igen látványosan képviselnek napjaink sorra díjakat nyerő Dél-koreai zenészei, köztük a csoda-énekes Mario Bagh a maga csonkakúp-alakú fejével, ami mintegy közvetlenül a vállán ül elkülönülő nyakszerűség nélkül: az *alapok a legszélesebbek, és a koponya felfelé erősen szűkül, de nem csúcsos, ellenkezőleg: valamiképpen lenyomott* és ezért a szinte rémisztő **sűrűség** benyomását kelti).

Vannak, akik **a turániakat egy korai mongol és egy ős-árja népesség kereszteződéséből származtatják**. Ez azért érdekes feltételezés, mert **e két fajta a legerősebben marsikus jellegű népesség a Földön**. A magyar identitás pedig nagyon hangsúlyozza népünk vitézségét, bátorságát, harckészségét, szabadságvágyát – erre még többször visszatérünk; mindenesetre sem turáni, sem iráni-árja kapcsolódásainkat (ld. a perzsa génállományt) nem érdemes túlzottan tagadni.

Egy török forrás leírja, **hogyan a hunok (magyarok), mielőtt a kínaiakkal házassági kapcsolatba kerültek, fehér bőrűek voltak, magas ornyereggel** (sírleletek is alátámasztják ezt);

azután viszont az ornyereg ellaposodott (gyakorlatilag sokszor ki sem emelkedik az arc amúgyis lapos síkjából) és a bőrük is sárgásabb lett. Ez azért érdekes, mert a magyarból néha tényleg kiütnek mongoloid vonások, és nyilván nem véletlen, hogy sok hasonló ázsiai nép (mint pl. a kazahok vagy akár a japánok) rokonként kezelnek bennünket (nyilván azok is vagyunk, legalább szegről-végről). Említhetnénk itt a hantikat is, akiket bár (a nyelvük besorolása alapján) finn-ugor népnek tartanak, azért erősen mongoloid vonások vannak az arcukon.

Velük mi ósidők óta rokonságot tételezünk; több forrás szerint például a mongol-magyar kapcsolatok olyan erősek voltak (épp ennek okán), hogy **IV. Béla királyunk a lányát, Margitot egy mongol hercegnek ígérte oda**; ez a házasság azonban soha nem jött létre. Egyes források szerint a szerződés záradéka egy olyan átok volt, amely talán csak 10 év után veszti érvényét; mindenesetre az ún. tatárjárás, népünk egyik legsúlyosabb traumája, esetleg tényleg ennek a 'szerződés-szegés'-nek tudható be. Királyaink nem ok nélkül tipródtak Kelet és Nyugat, eleink és új 'szövetségeseink' kultúrája között; mert ez népünk egyik sors-írta nehézsége, tragédiája és egyszersmind karmája, teljesítendő feladatának kerete. Ebből származott aztán Béla nehéz 'futása' (amit olyan szívettépő beleérzéssel énekelt meg a mi 'látó-beavatott' Juhász Ferencünk [A halottak élén]). És ennek következtében lett apáca és halt meg ifjúsága virágjában a mi szentté lett Margit hercegnőnk, bár nem egészen úgy, ahogy Ady megálmodta; szerinte ugyanis **ő nem akart egy mongol felesége lenni, ha mégannyira herceg is, mert a nyugat nemes lovagi kultúrájára, a halkszavú trubadúrok énekére vágyott**. És az való igaz: „**A magyarság úri osztálya sokat megőrzött a TRUBADÚROK és LEVENTÉK jellemvonásaiból**” (ahogy Móricz Zs. megállapítja). De bár hitelesként elfogadott források az ellenkezőjét állítják (hogy t.i. éppen a mongol herceget szerette és a szülei gátolták meg, hogy hozzámenjen), **ez a vers** (ld. Függelék B, 1) **mérföldkő a magyarság megértésében**. Ugyanis

azt a problémát érinti (lelki szinten), amit ugyan folyton ismétlünk, mégsem érett meg bennünk kellőképpen: hogy

**a Kelet és a Nyugat között állunk (jó esetben mint híd, rosszabb változatban mint szakadék),
mindkettő vagyunk és egyik sem,**

s hogy a letelepedéssel *annyira* keresztényekké lettünk (mert előtte is azok voltunk jónéhány kutató és pl. az Arvisúrák szerint), hogy királylányunk érzés- és ízlésvilága már csak a keresztény (Grál-) lovaggal, a Luciferi/Apollóni szépség- és nő-imádat trubadúr-kultúrájával tudott volna azonosulni (és így aztán zárdába is vonult); mint ahogy Lajos királyunk Hedvig leánya is csak egy minden ízében ‚megszelídített’ litvánnaal, a teljesen kereszténnyé tett Jagellóval tudott frigyre lépni.

Mindez a magyarság mély, ősi ‚keresztény’ alapjaira utal (ld. Uruki-Mani Egyház, manicheizmus), miközben letagadhatatlan másfelől a táltos-hit, a sztyeppe-i lovas nomád ‚pogány’-sámánisztikus világképe és vadabb, ősbibb ízlésvilága.

Mindemellett érdemes közelebbről megvizsgálni, nem tartalmaz-e a turáni vonal szintén egy genetikai programot; ha meg akarnánk érteni, miben áll ez, azt gondolnám, hogy a héberek által (főleg a későbbi időszakban) képviselt *merkúri iránnyal szemben* a mongol egyfajta *marsikus visszalépés a harcossággal, az agresszió területére*.

Ezek nem igazán létezhetnek egymás nélkül: a **Merkúrt** bizonyos értelemben *ivartalanított Marsnak és Vénusznak is lehet tekinteni*,

aki mintegy a nem-nélküliségben egyesülő (androgyn/hermafrodita), szublimált energiájú emberiség képviselője, aki/ami a dolgok kommunikációját, cserélhetőségét/cseréjét, egyenértékűvé válását, integrációját, végeredményképpen pedig összeolvasztását, egyesítését van hivatva végrehajtani;

szemben a **Mars**sal, aki/ami egyértelműen az elkülönülés, a szembenállás, a harc, a versengés (a harc kifinomultabb, merkúribb) hordozója;

a **Vénusz** pedig úgy értelmezhető ebből az aspektusból (ők ketten a Föld legközelebbi szomszédai, a földi ember belső fejlődésének iránymutatói), mint a férfias/marsikus attribútumok olyan ellentéte, amely a harccal szemben a csábítás, a hamis (látszólagos) egyesülés, a becsapás-megcsalás-megcsalás stb. ‚leszállt’ minőségeit hordozza.

Ezek az ellentétes minőségek kerülnek bizonyos jellegű *feloldásra a Merkúrban, az általa képviselt ‚alkímiai nász’-ban* (higany!=mercurius) és kiegyenlítődsben/egyesítésben, **ami/aki** egyszermind a Naphoz (a Selbst-hez, a **beteljesedett**/megistenült **személyiséghez**, a Fényisten megvalósításához) **vezető ÚT. Ezen az úton**

(amely sokak számára *egyetlen* elfogadható alternatívaként jelenik meg)

a **merkuriális kommunikáció** (≈manipuláció) és **kereskedelem** (≈szükséglet-gerjesztés és ennek folyamánként a pénz és a fogyasztás, az urbanizáció és technicizálás, a gyökértelenség és a tolvajlás, a kozmopolitizmus és a globalizáció) **szükséges rosszként fogható fel**.

A magántulajdon és annak feloldódása a dolgok és emberek áruvá válása és állandó cseréje következtében, valamint a tömegcikkgyártás és a túlfogyasztás (amely jelenségek a Merkúr-i minőség hatásai)

a személyes értékek és a személyesség, majd a létrejött individuum lassú

(sokak számára észrevehetetlen – mert a megtévesztő szlogenekkel eltakart –)

felbomlását, egy tömegidentitásból való felolvasztását idézik elő.

A mongolok talán nemcsak egyszerűen egy sajátosan **marsikus kultúra** (amely a maga lovas/íjász hagyományával erősen emlékeztet a mi szkíta/hun ősiségünkre) hordozói, hanem egyszersmind **egy genetikai vérvonal megteremtői** is;

a genetikusok ugyanis (a legújabb eredmények alapján) azt állítják (bár ez elég kevésbé hihető), hogy a világban ma minden 200. ember genetikailag Dzsingisz kán leszármazottja (azaz tehát hódításai során annyi magját hintette volna szét a világban, hogy ennyi emberben jelennek meg – igazolhatóan – az ő génjei...) Mi bizonyosan kapcsolódunk hozzájuk (bár nem világos, hogy a mongolok és a hunok milyen módon állnak rokonságban); és ma komoly kutatási eredmények vannak azzal kapcsolatban, hogy az ún. „ázsiai hunok” alapvetően Belső-Ázsiában, annak is a mai kazah és mongol sztyeppéin és sivatagjaiban tanyáztak, és ezért a mongolok sokszor hun-leszármazottaknak definiálják magukat, a kazahok pedig teljesen biztosak abban, hogy a mi rokonaink. De legnagyobb számánképző központunk, Ordosz vagy az ujjur tartományok elhelyezkedése is mind ennek a kapcsolatnak a fontos voltát erősítik.

Bár az ataiszi 24 hun törzs (ld. Függelék B, 2.) szétszóródott Közép- és Dél-Amerikától Észak-Afrikán és Európán át egészen Japánig, mindig kapcsolatban maradtak egymással elsősorban a rendszeres közös sámnképzések segítségével, amelyek egyszersmind alkalmat adtak a róvósámnok által lejegyzett részleges történelem-írások egyesítésére és központi megőrzésére is;

a sok szétszórta törzsi központ hálózatszerűen épül bele (alig észlelhető módon) a tömbösített, erősített, elhatárolt és jól-rosszul szervezett birodalmi jellegű struktúrákat képező indoeurópai civilizációba, annak réseibe;

így mi egy látható struktúra, határok és észlelhető identitás nélküli, hálózatszerű rendszert építettünk ki, amely éppen ezért rendkívül rugalmas és képes fennmaradni a világméretű kataklizmák, birodalmak keletkezése és összeomlása, hódítások és behódolások közepette, beleértve a kisebb-nagyobb klímaváltozásokat is.

Megjegyzendő, hogy mint turáni népcsoport, talán eredetileg Atlantiszról jöttünk ki (bár vannak, akik mongol és indoeurópai törzsek É-i irányú vándorlása következményének tartják a Turáni Alföld benépesedését); mindenesetre

nem lehetetlen, hogy bizonyos paleolitikus emberi előzményekre ráépülve (pl. a Kárpátok mentén) a mi elődeink hozták létre a korai (mára jórészt feltárt) kőkori kultúrákat az eurázsiai területeken

(beleértve a szenzációnak számító Göbekli Tepét is, amely minden eddig feltárt neolitikus épületkomplexumnál előbb épült [i.e. 9-10000 körül], és ez egy kataklizma [vízözön] utáni időszak, mely eseménynek vsz. köze volt Atlantisz pusztulásához is,

s amelyek építői talán éppen a mi jól kiképzett sámnjainkból kerültek ki)

és talán itt kezdődik az a hun-szkíta-magyar történet, amit népünk közvetlen előtörténeteként már kezdünk alaposabban megismerni. Így közünk lehet azokhoz a problémákhoz, amiket **A. Collins** vetett fel **Göbekli Tepe** ősi neolitikus építményeinek tanulmányozása során.

Ez az anatóliai régészeti helyszín nagy jelentőséggel bírhat az emberiség története szempontjából, ugyanis minden jel szerint korábbra datálható minden eddig feltárt (és tudományosan idődatolt) emberi építménynél, mivel i.e. 9 és 10 ezer közé teszik a (valószínűleg több szakaszban zajlott) építés időszakát, ami – ahogy Collins ki is mutatja – megközelítően egybeesik a nagy olvadással, amit a hagyomány **vízözönként** őrzött meg (persze rákopírozva több hasonló esemény történetét), és amit egyesek szerint egy nagyobb napkitörés, mások szerint egy üstökös- vagy meteorit-becsapódás (esetleg vulkánkitörés: erre is utalhat a világszerte fellelhető korom- és hamuréteg {az ún. Usselo-horizont} a kérdéses időpont talajmintáiban)

okozhatott a hirtelen hőmérséklet-emelkedés következtében.

Talán Atlantisz hirtelen elsüllyedésének legendáját is ez az esemény ihlette (miközben ez állítólag korántsem egy, hanem kifejezetten sok szigetből, ill. még korábban egy kontinensből és szigeteiből álló birodalom lehetett, amelynek utolsó darabjait – az ataiszi feljegyzések szerint – kalandozó eleink még látták i.e. 4000 körül).

Vannak, akik a központi szigeten dúló belső harcokkal, mások az atlantiszi mágusok 'törvénytelen' tevékenységével (kristálypraktikák, technomágia stb.) hozzák összefüggésbe ezt a nagy kataklizmat, megint mások „idegen beavatkozással” és/vagy az „istenek” háborújával vagy az emberiség bűneiért való megtorlással magyarázzák mindezt

(tegyük hozzá, gyakorlatilag egyforma jogosultsággal, hiszen bizonyítékok egyelőre semmire sincsenek és ha lennének is, az interpretáción nagyon sok múlik – szinte minden).

Bármilyen volt is ez az esemény, olyan hirtelen klímaváltozást, mini-jégkorszakot, utána gyors olvadást és tengerszint-emelkedést stb. okozott, aminek következtében nagyon sok törzs, mindenféle népesség-maradvány menekülésre kényszerült és megőrzött néhány emléktöredéket ennek az időszaknak a megpróbáltatásairól (talán az apokalipszisek mint projekciók, köztük a skandináv mitológia Ragnarök-je is ezekben az emlékekben gyökereznek).

Göbekli Tepe oszlopain olyan sokféle (nagyon jellegzetes! mégis más földrészekben is vizionáltott!) állat-ábrázolás van jelen, hogy némelyek szerint ez a „**Noé bárkája**”-történet egyik manifesztációja (az Elő-Kaukázus hegyei – Ararát? Bingöl? – nincsenek is túlságosan messze).

Itt egy egész Euráziát (sőt talán a teljes Földgolyót) érintő kataklizmáról van szó, aminek következtében sok népesség-maradék menekült főként keletre, a magasabban fekvő hegyekbe és fennsíkokra, és G. Tepe mintegy ennek az esemény-sorozatnak az „emlékműve” lenne.

Ez azért érdekes (számunkra is), mert azon elmélkedve, hogy vajon kik építhették az említett ősi, nagy kiterjedésű épületgyűttest, Collins végülis oda konkludál, hogy létezhetett akkoriban egy ún. „**sámánisztikus elit**” (ő nevezi így) az adott területen (amin a Kárpátoktól az Észak-Mezopotámiai területen át legalább a Bajkálig húzódó vidéket kell érteni), akiknek sajátos, kifinomult öltözködését (pl. finom bőrruha csuklyás felsőrésszel) és szokatlan megjelenését (esetleges tollköpenyét, felfelé megnyúlt fejformáját) megpróbálták rekonstruálni és megformázni; ebből az „derült ki”, hogy magas növésűek lehettek és a csuklya a különleges csúcsos koponyájuk eltakarására (is) szolgálhatott.

Megjegyzendő, hogy bár számtalan ilyen szokatlan koponyát találtak világszerte – és pl. a paracasi Etnográfiai Múzeumban egész kollekció van belőlük –, a tudomány csak mutációnak vagy kulturális szokás – fejlődés – következményének tartja ezt, miközben pl. III. Amenhotep jól láthatóan nem fölfelé, hanem a nyak fölött hátra csúcsosodó koponyáját semmiféle elköttéssel nem lehet előidézni (ez közvetve bizonyítja Echnaton nem-földi származását, ahogy pl. Tutanchamon lábdeformációja és más genetikai betegségei, a sírjában talált elhalt magzatok múmiái stb. is erre utalnak); és arra sincs magyarázat, mi más indokolna egy ilyen fájdalmas és veszélyes „vallási” előírást, mint bizonyos „isten” lényeken, uralkodói dinasztiákon megfigyelt sajátosság?

Közben a mi eleinknél – hun sírokban – is találtak ehhez hasonlót, és megállapították, hogy „Európában a hun betöréssel együtt honosodott meg és velük együtt „tűnt el” a fejlődés „divat”-ja”... Azaz egy utánzandónak tartott ember(isten?)-csoportnál *láthatták* ezeket a fejformákat és azt próbálhatták „lemásolni”. És szerintem hun őseink ilyen sajátosságokkal rendelkező példaadó, elit csoport voltak Európa számára (ahogy ezt pl. Pap Gábor a szkítákról régóta gondolja és mondja is – erre még visszatérünk).

Ez pedig közvetve arra is utalhat, hogy a mi valamelyik ősnépünk, őstörzsünk adhatta azt a bizonyos „sámánisztikus elitet”, amely amellet, hogy a csodálatos ősi (szakrális?) komplexum építőjeként feltételeződik, még az akkor legfontosabbnak számító „cikk”, az obszidián kereskedelmének uralója is volt (Kárpátok!). Így igen sok fontos „mitikus” történés (özönvíz, Ádám leszármazottainak sorsa {pl. a Kincsesbarlang}, az ún. „második Édenkert” stb.) is összekapcsolható lehet velük.

Nagy általánosságban itt egy olyan csoportról, sajátos népekről van szó, amely egy bizonyos időszakban ezt a Közép-Európától Közép-Ázsia sztyeppjeiig húzódó hatalmas területet lakta (beleértve a Kárpátok, a Zagrosz- és Tauros-hegység, valamint a Dél-Kaukázus hegyeit, előhegyeit és a környező síkságokat), esetleg uralta is mint egyfajta irányadó elit; néha úgy látszik, mintha ez a terület egykor Eurázsia központja, egyik legfontosabb bázisa lett volna, ahol a legfontosabb történések végbementek. És itt szükséges megemlíteni a **szkítákat**, akik éppen ezeken a vidékeken nyargaltak oda-vissza Európa és Belső-Mongólia között, szállítva a maguk egyedi kultúráját a („szegény”) letelepedett népekhez – és akik (egyes kutatók szerint) mi magunk vagyunk, a legtisztább formában.

Annyi biztos, hogy ez a népesség (történelmileg is adatoltan) nagyon régen jelen van Eurázsia népei között, elsősorban a Dél-szibériai sztyeppéken; lovas nomádok, akiknek azonban itt-ott vannak telephelyeik;

Csáji L. Koppány odaadó, személyes kutatása során például úgy találta, hogy *egy jelentős letelepedett águk adta az É-indiai Radzsasztán uralkodóit, azaz a rádzsák szkíta nemesek lehettek, akik aztán a Himaláján átkelve beleszervültek abba a nyilazó lovas-nomád kultúrába, amelyet ma szkítaként azonosítunk be.*

Annak alapján, amit ő látott és leírt, úgy tűnik, hogy a ‚szittyá’ nomadizálás részben másodlagosan létrejött jelenség. Némileg igazolni látszik ezt a feltevést az ókori Galileában épült Szkítopolisz (Szkítaváros) léte, amelyben Jézus szülei is megfordultak (az apa talán dolgozott is ott), és a serdülőkorú Jézus is járt ott Józseffel.

„Május közepe táján a fiú elkísérte apját egy üzleti útra Szkítavárosba, a Tízváros legfontosabb görög településére, Bet-seán egykori héber városába. Az út alatt József sok régi történetet mesélt Saul királyról, a filiszteusról, valamint Izráel viharos történelmének későbbi eseményeiről. Jézust nagyon lebilincselte ezen úgynevezett ‚pogány’ város tiszta megjelenése és rendezett volta”.

Más forrásokban is találunk adatokat erről a nagy és szép településről, ami önmagában is bizonyítja, hogy jóval a középkori Európát meglátogató szkíta lovasok előtt létezett ennek a népnek letelepedett, sőt urbanizált ága (amely talán sokkal ‚fejlettebb’ volt [civilizációs szempontból legalábbis], mint a velük talán rokon kelta népek vagy az ő saját későbbi formációik). Ez utóbbiak úgymond a végtelen sztyeppék ‚szabad levegőjét’ és ‚mély kultúráját’ oltották bele szinte hivatásszerűen a szó szerint ‚begyöpösödött’ és már előregedőben lévő európai urbánusokba...

Ehhez képest érdekes, hogy a ‚szkítizmus’ nemigen akar tudomást venni a hun előzményekről (vagy csak mellékesen): néha azt gondolják, hogy a hunok a szkíták leszármazottai (esetleg – és akkor is csak a ‚történelmi’ hun népekről és Attila birodalmáról lehet szó), holott ez lehet akár fordítva is: az Arvisúrák szerint **az ataiszi hun törzsszövetség i.e. 4040-ben alakult újra** Ordoszban 24 törzs részvételével (felsorolás a Függelék B-ben, 2.), Ataiszon pedig állítólag szkíták és hunok is voltak. Ordosz része lehetett akár annak a sokezer évvel azelőtt fennálló Ujgur Birodalomnak, amely talán a turáni-szkíta folytonosság bizonyítéka a legújabb ásatások alapján...

Ataisz (mint a nagy MU Birodalom maradványa a Csendes-óceánban Polinéziával, Mikronéziával, Új-Zéland-dal stb. együtt) nagy valószínűséggel egy kataklizmának ‚köszönheti’ önálló létét. Nagyjából 20 ezer évesnek tekinthetjük, és ez a földrész-maradvány sziget adott átmeneti otthont teljes elsüllyedéséig azoknak a törzseknek és emberfajtáknak, akikhez mi, magyarok is soroljuk magunkat

(hozzátéva, hogy egyes nézetek szerint mi akkor még **nem önálló törzsként, hanem a magasabbrendű életszemléletet és értékrendet vallók csoportjaként voltunk ott jelen**)...

Egyáltalán nem mellékesen **az ott lakókat földönkívüli tudáshordozók látogatták, akik magas színvonalú ismereteket és egy lélek-központú, alapvetően istennői eredetű szeretet-vallás alapjait adták át elődeinknek.** Mindezekről az „Arvisúra” (≈(IGAZSZÓLÁS) című feljegyzés-gyűjtemény tudósít bennünket, melyeket korai törzseink rovó-sámánjai rögzítettek és a beavató-központokban (amilyen Ordosz is volt) gyűjtötték össze és őriztek. Meglehet, mindez nem egészen a földi-fizikai síkon történt, és inkább étersík-szintű feljegyzések kerültek elénk, de ezeket az írásokat nem célszerű figyelmen kívül hagyni, ha valóban az „igaz-szólást” tűztük ki célul.

Az Ataiszról elszármazott törzsek az i.e. VI. évezredben (egy közelgő kataklizma hírére) áramlottak szét É-Afrikába, Európába és Ázsiába, létrehozván pl. a sumer Birodalmat és kultúrát (amit a mainstream tudomány a modern civilizáció bölcsőjeként kezel, miközben senki nem tudja, kik ők, honnan valók, mivel teljesen önálló népek tűnnek saját, külön nyelvvel és kultúrával), és a lelkes sumerológusok szerint nem csak hogy tőlünk származnak **a sumerok**, hanem **mi magunk vagyunk** azok. Ezek az őstörténeti felvetések nagyon korai időkről szólnak (jóval a „történelmi szkíták” megjelenése előtt), és nem igazán adnak támpontot arra nézve, hogy a szkíták turániak vagy inkább indoírániaiak-e? Ugyanis ezt sokan és erőteljesen vitatják. A sumer-hívők között elfogadott nézet, hogy bár a szkíták keveredhettek iráni népekkel, nyelvük csak a sumerből vezethető le, és szokásaik sem indoeurópai jellegűek. Másoknak feltűnik a kelta motívum-rendszer hasonlósága, márpedig a keltákat (jóllehet az újabb kutatások szerint Ázsiában, a szkíta területeken is éltek) egyértelműen indoeurópai, árja népcsoportként kezelik.

További érdekesség, hogy a legújabb régészeti-történelmi kutatások során felmerült az a (bizonyíthatónak tűnő) lehetőség, hogy az egész Arthur-mondakör (amit leginkább a kelta druidizmushoz szokás kötni és így az európai lovagi kultúra alapzata is) egy velünk rokon kaukázusi etnikum, az **alánok (jazigok, jászok)** népregéit másolja le (ld. „Szkítiától Camelotig”); erről még szólnak a Lancelot/Szt. László probléma és a Grál kapcsán is.

A másik fontos furcsaság, hogy viszonylag kevés szkíta sírt találtak (hun sírt még kevesebbet), de valahol Kína és a délorosz sztyeppék határán nemrég rábukkantak egy jó állapotban lévő mumifikálódott holttesteket tartalmazó szkíta sírra, ahol is vörös hajtincseket, fehér arcbőrű europid arc- és fejformát és kockás szövetdarabokat találtak.

Talán azzal magyarázható ez, hogy európai kalandozásaik során a szkíták eljutottak egészen Ny-Európáig és ott keveredve a „bennszülöttekkel” jött létre ez az emberfajta, esetleg fogolyként (vagy saját jószántából) egy echte nyugat-európai keveredett valahogy ide a sztyeppére – mindenesetre itt azért egyértelműen valami ír vagy skót beütésről van szó.

Eközben pedig az alánok fura útja

akik részben a Kaukázusból – ld. itt a „magyar” Dabosa, Paripa stb. településeinket és a korona származását! – kijővén fél Európát belakták, harcoltak Róma mellett és ellene, birtokaik voltak a frank területeken és nálunk is megtelepedtek mint rokonok (ezt Agócs Gergő a kaukázusi gyűjtőútja során be is bizonyította a sokszor ütemről ütemre azonos népdalokkal, amiket össze is játszattott/énekeltetett egy bámulatos koncert keretében)

felhívja figyelmünket a „nyugati szál”-ra, a keltákkal, a druidákkal és a nyugati tündérvilággal

(a Tuatha Dé Danan „nem evilági” népét is beleértve a maga Danu/Duna istennőjével)

való kapcsolatra. Mindezek (és sok hasonló tény) alapján a szkíták indoeurópai kapcsolódási pontjai nehezen tagadhatók.

Makkay J. az indoeurópai népekről írt fősodorbeli tudományos könyvében nem svájci, hanem inkább közel-keleti származásúknak tartja a keltákat és a szkítáktól nehezen megkülönböztethetőnek írja le őket, nyelvészetileg és lelet-szinten is. Bárki láthatja, hogy a motívumkincs, az ornamentika megszólalásig hasonló egyes szkíta aranytárgyak és kelta faragványok esetében. Ezért (is) egyáltalán nem alaptalan azt gondolni, hogy ez a két nép hasonló, vagy legalábbis nagyon sok érintkezési pontjuk van, netán tán közös eredetűek. És minthogy **a keltákat indoárja népnek tartják, ez a besorolás (legalábbis részben) a szkítákra is érvényes lehet**, és aki – maga sem tudva róla – a szkítizmus felszínre hozatalával és ott tartásával ázsiai vonásokat vél felerősíteni, éppen **a magyarság árja vonatkozásainak lehetőségét erősíti**. Sokan az indoeurópai kultúrát és civilizációt en block a magyarság ősellenségének tekintik (aktuálpolitikai szinten ez nem is tűnik valótlannak), mert a hunokkal való rokonság és a turáni eredet az iráni hátterű civilizáció szemében vörös posztó.

De ebben a témakörben (is) éppen AZ **A LÉNYEG, HOGY A MAGYARSÁG VALÓSZÍNŰLEG KÖZEL AZONOS ARÁNYBAN HORDOZZA EZEKET AZ ELEMÉKET** (beleértve akár a sémi asszimilációt is, különös tekintettel az iráni kusita előzményekre!), amit persze nagyon nem szeretünk ilyen formában beismerni. És ha hozzávesszük, hogy még a dél-amerikai indiánokkal is rokonságban lehetünk a maya (mag, Magya stb.) népen keresztül, akkor nagyon úgy fest a dolog, hogy **MIND AZ ÖT FELSOROLT, ATLANTISZBÓL KIVÁNDOROLT NÉPCSOPORT SZOROSAN KÖTHETŐ A MAGYARSÁGHOZ, HAGYOMÁNYAINKHOZ (SÁMÁNSÁG/TÁLTOSSÁG), TÜNDÉR-MIVOLTUNKHOZ ÉS A KULTÚRA EURÁZSIAI BÖLCSŐJÉHEZ IS**.

Bizonyára még döntőbb dolgok is ki fognak derülni az idő előrehaladtával, de már ezek is **leírják A MAGYARSÁG RENDKÍVÜLIEN ŐSI ÉS KEVERT voltát**, valamint azt, hogy **ÉPP EMIATT hordozza a ,történelmi’ (azaz Atlantisz utáni) idők legfontosabb elemeit**. Ha a Bunyevác Zsuzsa által belátott őstörténetet is hozzávesszük (a Kárpát-medence folyamatos lakottságáról, valamint a **jelenlét és kulturális hagyaték folytonosságáról**),

akkor **a magyarság valóban úgy tekinthető, mint A JELENLEGI EMBERISÉG EGYFAJTA MAGJA, amely magába/magjába zárta AZ ÖSSZES különbözőséget és az eltérő programokat is; és anélkül, hogy bármelyikkel külön-külön (kizárólagosan vagy dominánsan) azonosult volna, mindezt beemelve készen áll arra, hogy egy nap felszínre hozza (ahogy a szükség diktálja – és mintha most lenne ez a nap! –) és egy mélyléségi integrációban bemutassa MINDEZT a válságban lévő emberi civilizációnak azért, hogy (egészen más szinten, mint ahogy a mai politikum teszi) MEGELŐLEGEZZE, ELŐKÉSZÍTSE ÉS ELŐSEGÍTSE AZ EMBERISÉG ÚJRA-ÖNMAGÁRA-TALÁLÁSÁT, EGY RÉGI-ÚJ EMBERI ÖSSZTUDAT, EGY PLANETÁRIS NEMBELISÉG MINDEN EDDIGINÉL MÉLYEBB ÉS TELJESEBB MEGÉLÉSÉT.**

És ennyiben (hozzávéve még a tündér/angyal vonulatot is) **a magyarság** ténylegesen **rendkívüli jelentőségű hivatást teljesít (nem véletlenül van küldetésstudata)**, csak nem tudja egykönnyen beazonosítani a küldetését. Az elharsogott jelszavak csak nagyon szűk idő- és térspektrumban tartalmaznak rész-igazságokat. A politikai vádak pedig (hogy mi megengedhetetlen módon konzervatívák lennénk) csak annyiban valóságok, hogy **megőrizzük** (mint minden olyan nép, amely valamit ér, valamit hordoz) **a hagyományokat** (sokkal többet is, mint amennyi most a felszínen van, noha ebben jeleskedünk).

Bár a ,múltba-révedésnek’ mindig voltak veszélyei, ezek ma eltörpülnek a kaotikus jelen és a teljesen széteső, kiüresedő jövő reális rémképei mellett. **A múlt struktúrái és értékrendjei képesek voltak összetartani a közösségeket és megalapozni az individuális értékek kialakulását és megőrzését is**. Ezért csak ezeknek ismerete alapján tudhatjuk (ha akarjuk – és remélhetőleg akarjuk is) a jövőt felépíteni, egy **olyan globális emberiség jövőjét, amely nem felejt mindazt a tapasztalatot és értéktömeget, ami összegyűlt a történelme folyamán**. A magyar ott hordozza a **LELKÉBEN** is (mint egyre tudatosabb érzésvilágot) és a **SZELLEMEBEN** is (mint egyre fejlettebbé és érzékenyebbé váló tudatot), sőt – mondhatjuk akár a modern genetika alapján is – még a **TESTÉBEN** is **ŐRZI minden tapasztalás, tudás és elkülönbözött érték lenyomatát**.

5. IRÁN

A téma szerteágazó és problematikus volta miatt legalább két alapvető kérdést kell megnéznünk ebben a fejezetben:

- a) Az indoeurópai (indoiráni, indoárja) népek, népcsoportok eredetét és rövid történetüket, valamint az ún. ‚árja’ kérdést;
- b) A perzsa vallási jelenségeket és ezek hatását a magyarságra.

- a) **Iránt** az indoárja (indoiráni, indoeurópai) etnikai és nyelvi csoport központi elemeként kezeli a fősodorbeli tudomány.

Az indoiráni népek (vagy *árják*) az indoeurópai nyelvcsalád indoiráni nyelvét beszélő népcsoport. Őshazájuk és onnan történt migrációjuk tekintetében nincs egyetértés; őstörténeti kutatóik egy része feltételezi, hogy legalábbis a nyelvek Anatólia felől indultak i.e. 6000 körül Európába, és azt is valószínűsítik, hogy más eurázsiai nyelvcsaládok (sémi és uráli) származásával is összefüggésbe hozhatók. Ugyancsak érdekes számunkra, hogy egyes elméletek az árja őshazát közel teszik a Kárpát-medencéhez. Az is felsejlik, hogy esetleg éppen a Kárpátok, ill. az itteni ‚őslakosság’ állította le egy időre, ill. lassította az indoeurópai/ősárja terjeszkedést. De bármelyik elméletet vesszük szemügyre, az bizonyosnak látszik, hogy *a kérdéses területek* (akár az elő-Kaukázusról, akár a dél-orosz sztyeppékről, a Dnyeper-Volga közéről vagy a Kaszpin-túli vidékekről van szó) – legalábbis időnként – feltétlenül *közösek lehettek*.

Ez a megfigyelés oda vezetett, hogy nemcsak az indoiráni nyelvállapot és az uráli/finnugor nyelvek közötti erős kölcsönhatásokat vizsgálták, hanem egyes kutatók (Childe, Gimbutas) egyenesen azt állították, hogy a kurgánművelődés népe az árjaság, tehát az indoeurópai alapnépesség. Mások a kimmereket és a szkítákat iráni nyelvű népekként írják le (i.e. 8-9. szd.) Ezt mi természetesen nem fogadhatjuk el... Azt azonban már nehezebb tagadni, hogy pl. a sztyeppékig is eljutó (indoeurópai nyelvű) kelták motívumkincse nagyon hasonlít a szkítákéra – azaz legalábbis érintkezés zajlott közöttünk, ha rokonságba nem keveredtünk is.

Épp ilyen zavaros az ‚árja’ elnevezés etimológiája és használata is.

A szanszkrit ‚**árja**’ szó jelentése **nemes, úr, igaz**; másutt **derék, becsületes, kiváló, mester, tanító** jelentésekkel találkozunk. Mindez alapja lehet az ‚árja ideál’ keletkezésének (amivel olyan brutálisan visszaélt Hitler és az ő náci ideológiája). Ami tény:

hogy az elnevezésekben is szereplő iráni és indiai vidékek, de a Földközi-tenger medencéjének sok északabbra eső területére is beáradt egy, az őslakosoktól mind külsőben (bőrszín, fejforma, ruházat), mind kultúrájában eltérő népesség, egyfajta harcos, „fehér” populáció, amely az említett területeken ‚rátelepedett’ a sötétebb bőrű, ősi törzsi kultúráját őrző helyiekre, és hamarosan uralkodóvá vált (agresszivitás vagy valamiféle ‚felsőbbrendűség’ következtében).

Mivel az „ar” tövet a földműveléssel is összefüggésbe hozzák, nem kizárható, hogy (bár nomádoknak tartják őket – helytelenül, mert a rájuk is jellemző lovas nomadizálás nem kizárólagos –) sok általuk belakott területen ők voltak a mezőgazdaság elterjesztői és a fejlettebb uralmi és kulturális-erkölcsi struktúrák innovátorai (ez megmagyarázná az idealizált képek legalább egy részét).

Ami ez utóbbit illeti, **egy északi őshaza eszményített világa** áll a háttérben mint akár az Ember-ideál csodálatos ősföldje. Sokan a **mítikus Hyperborea** képével kötik össze ezt az őskultúrát, amit viszont nagyon különböző helyeken képzelnek el. A legáltalánosabban elfogadott elképzelés az, hogy ez az ország – **Apollón isten birodalma** – az Északi Sarkkörön túl helyezkedett el (ma is látható maradványai Grönland, Izland, a Spitzbergák, É-Szibéria). Míg a teozófusok szerint lakói egy még nem teljesen emberszerű, a mi szemünknek nem látható testtel rendelkeztek (fizikai test helyett még csak étertestük volt), addig a görögök és rómaiak valós, de idilli országot képzeltek el: „a boldogok országát”. Ez valahol az „isten háta mögött” (ti. a Boreasz-nak nevezett északi szél istenének a háta mögött) található, és klímája, dús növényzete és lakóinak kedélye is irigyléreméltóan derűs. Hogy miképpen lehetséges ez az Északi Sark közelében, az nem derült ki, de bizonyítékul szolgálhat az ókori leírások érthetetlen tájékozottsága a sarkkör viszonyairól: „Ott a Nap nem naponta kél és nyugszik... a nappal hat hónapig tart, és ugyanannyi hónapig a megszakítás nélküli éjszaka”. „Feltételezik, hogy ott van a világtengely és a csillagképek mozgásának a végpontja”... stb. Ugyanezeket az információkat találjuk szinte minden árja népnél, így a hinduk tudományos és szent könyveiben is. Ami számunkra különösen érdekes lehet, *Manu törvényei*-ben ezt olvashatjuk:

„Az isteneknél egy nappal és egy éjszaka alkotja az esztendő, amely két részre tagolódik: nappalra, vagyis amikor a Nap észak felé halad, és éjszakára, amikor déli irányba mozog.”

A legérdekesebb ebben a témában az, hogy az északi Édenről (az „árják mítikus őshazájáról”) szóló mítosz makacsul tovább él egészen napjainkig. Ennek egyik legfurcsább hajtása Byrd admirális fantasztikus kalandja az Északi Sarkon, amit megörökített állítólagos naplójában.

A Titkos Napló 1957-ben jelent meg, és sokan kételkednek valóságában. Ám többen védelmükbe vették annak ellenére, hogy a történet időpontjában (1947) Byrd éppen egy amúgy szintén „fantasztikus” elemekkel (nevezetesen egy Déli-sarki náci támaszpont elleni és csészealjakkal való hadakozás „tényeivel”) teli, de egyébként *valós történelmi küldetés vezetője* volt a „túloldalon”, az antarktisi „Highjump” hadműveletben. (Ott láttak olyan járművet, amely képes igen rövid idő alatt átrepülni a két sark közötti távolságot, ez igazolhatná Byrd egyidejű északi jelenlétét). Mindenesetre *Richard E. Byrd admirális* személyében egy igen magas rangú és megbecsült amerikai tisztről és kiváló sarkkutatóról van szó.

Naplójában azt írja, hogy az Északi Sark fölött repülve egy zöldellő területre lett figyelmes. Miközben repülőgépe „könnyűnek és furcsán lebegőnek” kezdett tűnni, szárnyai mellett „korong formájú és sugárzó” járművek jelentek meg, amelyek levezették őket egy föld alatt húzódó, gyönyörű városba. „Egész életem legcsodálatosabb látványa fogad. Valójában ez már leírhatatlanul tökéletes és gyengéd.” Ilyen a Mester modora is, aki fogadja őt. „Megengedtük, hogy belépjen ide, hiszen **nemes vagy** és jól ismernek a Felsővilágban, Admirális... **Az ARIANNI uradalmában vagy.**” Elmondják neki, hogy kultúrájuk több ezer évvel megelőzi a „felszíni fajokéit”, és ők sosem avatkoztak be, de most, miután az emberiség egy olyan erővel kezdett babrálni, amely nem neki való, kénytelenek erre. „A fajod most érte el azt a pontot, ahonnan már nincs visszaút, mert **közöttetek vannak azok, akik a világokat inkább elpusztítják, mintsem hogy lemondjanak a hatalmukról.**” Elmondta neki a Mester, hogy sötét idők jönnek, de azt remélik, hogy néhányan túlélnek és újrakezdhetik... „Amikor ez az idő elérkezik, újra elő kell jönnünk, hogy segítsünk feléleszteni a kultúrákat és a fajokat. Ezzel az üzenettel kell visszatérned a Felsővilágba, fiam...”

Ez, mint látható, egy nyilvánvalóan 'árja' utópia („Arianni”) jelenkori változata egy felsőbbrendű fajról. De némileg hasonlít ehhez E.G. Earle Bulwer-Lytton „Az eljövendő faj” c. fantasztikus regényében leírt utópisztikus „Vril”-társadalom is, amelynek igen részletező képét adja a szerző. Számunkra azért lehet érdekes ez a könyv, mert

egyrészt maga a ‚vril’ szó jelölte erő (energiaforrás), mely egyes értelmezések szerint maga **az emberi akarat koncentrált ereje** (amit a mindenkori **mágusok** egy része is a valóság manipulálására használt) kapcsolatba hozható az ‚árja ideál’ egyik lényegi elemével, és ez egy rendkívül fontos ponton érinti témánkat:

az **akarat** ugyanis **az ‚Én’ fő princípiuma** (mintegy a fejlett öntudat következménye), és nélküle nem elképzelhető a tudatos lélek működése és semmiféle teremtő aktivitás sem, amelyről most mint a kor fő követelményéről és remélhető eredményéről beszélünk (amiben a magyarságnak fontos szerepe lehet);

másrészt (az akarat hangsúlyos szerepének megfelelően) az árja-identitású náci rezsim is kapcsolatba került vele, méghozzá szintén elég meglepő módon:

fennmaradtak ugyanis dokumentumok (még fényképek is) a (tényleg!) álomszép „Vril-lányok”-ról, akik – saját elmondásuk szerint – az Aldebarán csillagképből jöttek, egy nálunk magasabb civilizációból, ahol szintén a Vril-energiát használták pl. csillagközi hajóik meghajtásához (egy ilyen jármű tervrajza is előkerült, de azt éppúgy nem tudták realizálni a németek, mint sok más fantasztikus elképzelésüket sem – az emberiség nagy szerencséjére).

Nagyon érdekes (ebből a szempontból is), amit az antropozófia gondol erről a kérdéskörrel. Ugyanis az Atlantiszról (mint az általunk ismert civilizáció bölcsőjéből) kiáramló néptömeg e nézet szerint alapvetően két vonulatban indult Kelet felé: az északi áramlat É- és Közép-Európán át, míg a déli D-Európán és É-Afrikán keresztül haladt Ázsia irányába, két szögesen eltérő spirituális megközelítést hordozva.

A déliek inkább befelé fordultak, saját lelki életük felé, azt akarták tökéletesíteni, emelni. Ennek a fősodornak a következményeit látjuk úgy Egyiptom, mint India ősi kultúrájában: a lélek túlélésére tett erőfeszítések következtében bensőségesség, művészetek, beavatási misztériumok, meditációs technikák stb. alakultak ki; a lélek megtapasztalhatta, hogy saját szintjének, moralitásának, motivációinak megfelelően istenségei (az ‚alsó istenek’) lehetnek ‚magasrendűek’ (mint Ozirisz, az alvilág feltámadás-istensége), de lehetnek démonikus, pusztító istenek is (mint Széth vagy Siva). Egészében véve ez az út Lucifer törekvéseivel harmonizál.

Velük ellentétben az északi áramlat a külső, érzéki világ felé fordult, annak a ‚függönye’ mögé akart behatolni (ahol a ‚magasabb isteneket’ sejtette). Ez az út az öntökéletesítés útja: **az északi népek odáig akarták fejleszteni mindhárom lénytagjukat: testüket-lelküket-szellemüket, hogy az ne csak egyszerűen az istenség képmása legyen, hanem végülis alkalmas legyen a megistenülésre: az isteni princípium befogadására.** (R. Steiner szerint így alakította önmagát az ősz-Zarathusztra – egy egész vallás papi generációjának őse – inkarnációról inkarnációra egyre tökéletesebbé úgy testileg, mint lelkileg és mentálisan is, míg ‚burkai’ alkalmassá nem váltak arra, hogy a Megváltó hihetetlenül magasrendű lényét egy ideig elhordozzák).

Fontos megérteni a **magyarság lényegével** kapcsolatban, hogy **az erős, edzett test és a harcias tulajdonságokkal rendelkező büszke, egyenes mentalitás, az igazsághoz való istenítő viszony és a kihúzott tartású gerincből áradó hitelesség, tisztesség és testi-lelki bátorság** (ezek az északi ideál-tulajdonságok) **szorosan összefüggenek.**

„Magyar vagyok, természetem komoly”... vallja Petőfi: nála világosan lelepleződik a természetet és a magasrendű emberi természetet – beleértve a testiség tökéletesítését – kultiváló keltákkal való lényegi rokonság. Mindez pedig sokkal nagyobb jelentőségű, mint gondolnánk. Mert ezzel nemcsak a **nordikus ideál** (az északi ‚árja tűz”) **által való érintettségünk**re derül fény, hanem új szempont kerül elő a magyarságnak a Grálhoz való kapcsolatára nézve. Ugyanis – anélkül, hogy itt teljes részletességgel belemennénk (a kifejtést ld. a „Grál”. c. fejezetben) – a fentiek tükrében jobban megérthető, mi köze népünknek ehhez a ‚legfelsőbb ideál’-hoz.

A Grál kelyhe maga, röviden fogalmazva, a fizikai test. Ezt a vakmerő állítást Jung odaadó, 14 évig tartó alkímiai kutatásai teszik érthetőbbé: mivel

– megértve, hogy az „alkímiai konjunkciónak” (vagy a misztériumokban „Hyeros Gamos”-nak) nevezett aktus lényegében a Szellem (tudat) és a Lélek (érzékelés és érzelem) „szent násza”, amelynek során a **szellem érzővé, lelkié, átélővé válik, átvéve a lélek tapasztaló-képességét, a lélek pedig tudatossá, önmagát és a világot megértővé válik** –

rájött, hogy a test, a fizikai test a folyamat végső nyitja, annak kell ugyanis befogadnia ezt a magasrezgésű, kifinomult alakzatot. Erről szeretnek még a „szakemberek” is elfeledkezni (az ezoterikusokról nem is beszélve), ami nem csoda, hiszen *ez csaknem „kivitelezhetetlen” része az egész Selbst-képzésnek (ahogy Jung a teljes Én, az Önvaló kifejlését nevezi):*

hiszen képzeljük csak el a mai emberi testet a maga betegségeivel, elkorcsosult ösztöneivel, összes hibás működésével, egyoldalú fejlesztése és másoldalú elhanyagoltsága következményeivel (főleg a kérdésben leginkább „érdekelt” fehér emberfajtánál);

ez nem egy isteni, de az átlagnál akár csak egy kicsit is magasabban fejlett személyiséget is nehezen, sok problémával „vállal” – hát akkor ugyan hogy lenne képes elhordozni egy „szent nászban” egyesült, kissé már fénytérmetű lélek/szellem egységet, az érző tudat és a tudatos lélek közössé vált magas rezgését, ideál-természetét?... Pillanatok alatt szétégne, mint egy halom papír.

Nem mondhatjuk, hogy **a magyarság** kész lenne minderre. Egyáltalán nem. De nem véletlen, hogy magyarság-kutatók mégis **Grál-őrzőnek** neveznek bennünket. Igazuk van: mert őrzők vagyunk: **a lényegről szóló tudás őrzői**. Legbelül, **lelkünk magjában tudjuk, hogy mi az ember, honnan jön, hol tart és hová megy**. Egyáltalán nem véletlen, hogy azt a **nordikus őshazát, ahonnan a mítikus árjaság származik,**

és amelyet az indiai árjaság szószólója, Bal Gandahar Tilak is északra helyez *Az arktikus haza a Védákban* c. könyvében, ahol ősi szent szövegek alapján állítja, hogy az indiai árjak ősei egészen az utolsó jégkorszakig az Északi Sark közelében éltek,

néhányan (mai és korábbi szerzők is) **a szkítákkal hozzák összefüggésbe.**

Ezt részben ógörög források „igazolják”, melyek szerint **Apollón bölcs papjairól** az a hír járta, hogy **Hyperboreából jöttek** le délre, hogy megtanítsák az akkor még barbár és műveletlen görögöket a szent misztériumok titkaira, és művészetre/tudományra oktassák őket:

„**a hüperboreoszok országából érkezett szkítha Abarisz** papi teendőiben igen járatos személy volt, aki az Apollón Hüperboreosztól kapott **nyílvevő** segítségével mintha a levegőben utazott volna... Tisztító szertartásokat végzett, pestist és más járványos betegségeket gyógyított... földrengéseket jószolt meg, viharos szeleket csendesített, háborgó tengerek hullámait szelídítette meg” ...

Másrésről azzal magyarázták ezt, hogy a „Boreász-on túli” terület nem okvetlenül a sarkkört jelenti, akár a Kárpát-medencét is ekként írhatták le (ld. a „sarkok vándorlásával” kapcsolatos hipotéziseket), nem beszélve a szkíták sokkal északabbra fekvő útvonalairól; így aztán néhol a „**szkíta Hyperborea**” megnevezéssel is találkozhatunk. Tekintettel a szkíta kultúra magasrendűségére, ez nem is lehetetlen (bár vannak, akik élesen szembehelyezkednek a szkíta múlt őstörténeti szupercivilizációként való értelmezésével). Ugyanakkor sokan vitatják a „sztyeppe népek” indoírani fajtához sorolását is (amit hívei elsősorban a szkítának tartott sírokban talált „europid” koponyaformára alapoznak).

A lényeg azonban megintcsak nyilvánvalóan nem is ez (bármennyire középpontba került is az etnikai hovátartozás kérdése):

hanem az, hogy az őseinkként tisztelt népek kultúrája, erkölcsse, hitvilága hogyan hatott ránk, ill. milyen színvonalú spirituális tudást „örököltünk” tőlük (egybevetve a nordikus mítoszok és utópiák által meghatározott – egyébként szintén eléggé heterogén – „elvárásokkal” is). Egy ilyen elemzést Szongott Rudolf végzett el „A MAGYAR GENIUS-RÓL” szülő tanulmányában (Őshagyomány 17. szám, pp. 18-35). Szerinte

adott nép számára a nemzet *genius*-a **önmaga ideáját** jelenti... A tradíció világára az oikumené volt jellemző. Az adott népek, csoportok és emberek közötti különbözőségek **szellemi** alapokon állottak. A primordiális tradíció élő valósága a szó eredeti értelmében *isten* **boreális-árja species-nél jelent meg**. Az „árja” szó szoros kapcsolatban áll a szanszkrit „*rta*”-val, a **rend** szavával, a latin „*ritus*”-szal, a kozmosz létét újrateemtő kultikus tettel és a „*Herus*”-szal (*Herr aristos*) ≈ *areté*: **erény**. **Árja** az, aki magában **HELYREÁLLÍTOTTA A LÉTEZÉS ORIGINÁLIS ÉRINTETLENSÉGÉT... AKI LÉTEZIK („SATT”): BENNE TESTESÜL MEG AZ OLYMPOSI LÉT SZOLÁRIS PRINCÍPIUMA... A FÉNYNEK, A CENTRUMNAK, A KIMOZDÍTHATATLANSÁGNAK, A HÚSÉGNEK ÉS A MÉLTÓSÁGNAK A TESTETÖLTÉSE. ...ŐK A FÉNY ISTENÉNEK HARCOSAI...** akik a Teljesség korában – mert **mindannyian uralkodók voltak** – a „**királynélküli**” (!) (*abasielos*) jelzõt viselték.

A nemzeti öntudat a népnek önmaga természetéhez való kapcsolódása.

(Milyen ez a természet a magyaroknál? A tanulmány szerzője szerint:)

A magyarság lényegét tekintve *dyonysos*-i, amely princípium ötvözi magában a szoláris (☼), lunáris és marsikus (♂) elemeket. Erőteljes szolaritás keveredik a fájdalom, a mámor, az ünnepi hangulat érzésével. **A TŰZ FÉKEZHETELTELSÉGE ÖSSZEFONÓDIK A MAGYARSÁG PÁTHOSZÁVAL. Mulatás, harc apollóni uralom nélkül... Harcosok, akik inkább meghalnak, mintsem szolgaságba hajtják fejüket...** de szinte lehetetlen feltartóztatni a harcukban tombolókat. Nem tartható véletlennek, hogy a kálvinizmust tartják az igazi magyar vallásnak: a tekintéllyel való szembeszegülés, a konok lázadás, a titáni büszkeség. A *genius* **szoláris** oldala, **az akarat, a szívósság és a törhetetlenség** mellett a góbé ravaszsága, agyfúrtsága... tisztasága mellett a fortély, a megállapodottság szomorúságában szenvedő ember.

ITT JELENIK MEG AZ EMBER UTOLSÓ LEHETŐSÉGE. VAGY VÁLLALJA A SZEMBESÜLÉST ÖNMAGÁVAL ÉS LEGYŐZI MAGÁBAN AZ ALACSONYRENDŰ VONATKOZÁSOKAT... VAGY A SÖTÉTSÉG ERŐIT TÁPLÁLJA. KEVESEN VANNAK, AKIK ERRE KÉPESEK. ŐK AZOK, AKIK HARC NÉLKÜL GYŐZNEK, MOZDULAT NÉLKÜL CSELEKSZENEK, MEGTESTESÍTVE AZ ŐRÖK SZABADSÁGOT, A CENTRUMOT, A FELÉBREDÉS PRINCÍPIUMÁT.

A valódi harcos gyűlölet, kimozdítottság nélkül küzd... nem nemzetének felkorbácsol, forró vére vezeti a csatában, hanem a fény békéje, a felülemelkedettség, a megérintheletlenség. A HARCOS ESZMÉNYE: SZOLGASÁGBA HAJTANI FEJÜNKET HALÁL; FÉRFIAS KÜZDELEMBEN MEGHALNI: ÉLET.

Ez a tisztán szellemi (és ezért szélsőségesen férfias) ideál nyilván hatott ránk – és keveredett az említett „lunáris” (holdas) vonatkozásokkal, amelyek együttesen a magyarság összetett karakterét adják ki

(nem beszélve a többi bolygóprincípium nyilvánvaló jelenlétéről).

Ám Irán nemcsak ezen az úton hatott be népünk szellemi/lelki habitusába, hanem a perzsa vallás nagyon erőteljes és nagyjelentőségű hagyományain keresztül is.

b) A perzsa vallási hatások

Több őstörténeti koncepció alapján jogosnak tűnik azt gondolni, hogy – amint Eurázsia legnagyobb részén – Perzsia területén is barangoltunk, akár hosszasan élünk is, így a kontaktus ezen terület szellemiségével nyilvánvaló.

Elsőbben is **a kusiták** itteni megtelepedésére gondolhatunk, márpedig **ők a Sárkány-dinasztia őseinek, Hámnak utódai, és Kus fia, Nimród a magyarok mítikus ősatyja**; régi, de valószínűleg fontos szál ez. Ők, bár a Turáni Alföldről származtak el, és ősvallásuk a kínai-mongol eredetű ős-T(i)en Ég-hite lehetett, pásztor népként tisztelni kezdték a 'Hódvilágot' és a Kos csillagképet (a pásztorok gyakran nézik a csillagos eget) –

s ez utóbbi adhatta a népcsoport nevét: amikor Kr.e. 8. e. körül a Kaukázuson át Szíriába költözött, birodalmát ott a Kos és Hódvilág országának (Kus és Havilah a Bibliában), magát pedig kosinak nevezte.

És itt történt az, hogy feltűnt **Zarathustra**, aki az ókori világ egyik legnagyobb hatású vallási forradalmát hajtotta végre.

A korszak animista maradványai és kiterjedt politeizmusa ellenében (mely utóbbi kezelhetetlenül burjánzó és szipolyozó papi kasztokat hozott létre szerte a térségben) egy monoteista jellegű, ténylegesen azonban erősen duális szerkezetű vallást hozott létre, amely az istenséghez való meglepően személyes és bensőséges viszonyt jelenített meg (mintegy a keresztény Krisztus-hit előfutáraként).

„Életem legmélyeségebb titka, óh én Istenem:
hogyminden létezőnek benső értelme Te vagy;
hogyminden kezdet és végezet –
e világ létele
és benső valója
mind Te belőled való;
hogyminden világ értelmének
leggyönyörűbb gondolata
Te vagy, –
legjobb érzetünknek a legbensőbb magja
és örök forrása
a hullámzó élet végtelen árjának.”

Zarathustra: ZEND AVESZTA, Jasna 31.7
(Ford. Zajti Ferenc, Bp. 1919)

Zarathustra Istene: Ahura Mazda (ha tetszik: *a 'Nagy Aura/Dicsőség'*), aki Napisten, s mint ilyen, **a Fény egyetlen, szellemi forrása**. Ám ő maga is megjelöli a **saját energiáinak a forrását**, és ez számunkra rendkívül érdekes – több szempontból is.

„**Ahura Mazda** szóla Zarathusztrához, mondván:
Ajánlj fel áldozatot, óh, Zarathustra!
AZ ÉN FORRÁSOMNAK, ARDVI SURA ANAHITÁNAK,
a hatalmasnak és az Egészségadónak...”

(ZEND AVESZTA, Jast, 6. ABAN JAST II.)

Ennek a ,forrás'-nak a neve egyezik a ,mi Anyahitánk' nevével (aki után az ősregénket Arvisurának nevezték el), s aki Ataiszra leszállva (a Szíriuszról) elhozta nekünk a szeretet tanításait, amelyek a ,Magyar Ősegyház'-nak tartott Uruki-Mani Egyház szellemi alapját képezik. Talán ez az idézet éppen arról szól, hogy Zarathustra is ebből a ,forrás'-ból merített? és nem fordítva?... Mint nőtől és magasrangú beavatottól származó eszmeiség bizonyosan nem volt olyan duális természetű, mint az a vallás, amelyet a perzsák hirdettek, ahol a fény hangsúlyozása maga után vonja a sötétség mint szinte egyenrangú ellenerő elismerését. Mert éppen itt van a Gonosz, a Sötét Erő eredője: **a Fény hozza létre az Árnyékot** (ahogy a Jó a Rosszat: nélküle a másik sem létezne), s ezt a Nagy Ahura vállalja is:

*„Először megteremtetem a Fény Birodalmát, amely minden Életnek alapja, éke, **magja**”, majd **Árnyékot kivettem, abból lett Angra Mainyu (Ahriman), aki maga a Halál.**”*

(Zarathustra Zend Aveszta, VENDIDAD I. FARGARD I-II.)

És ezzel máris belefutottunk a magyar vonatkozások sűrűjébe. Szinte mindenki, aki ezzel foglalkozik, egyetért a magyarság **mag**-mivoltában, és az őstörténezesek közül pl. a művészettörténész Pap Gábor adatozza is cáfolhatatlan kapcsolatunkat a Fény-üdv történettel: azaz hogy **a Fény magjának hordozói vagyunk.**

Mint ős-manicheistáknak, nem is lehetne adekvátabb célunk és hitvallásunk, mint hogy **megőrizzük** magunkban **a fény és a szeretet magocskáját** (az isteni Lelket, teszem én hozzá) ebben a nagyon sötét korban (Kali Yuga), és amikor eljön az idő, **keltsük életre** szívünk melegével, **hogy végre kinőjön belőle az Életfa, a Földet az Éggel újra összekötő tengely, a Tudás és az Öröklét kettős törzsű fája.** A jelenkor pusztítóan lélektelen, technicista világa már sürgetővé teszi a megváltódás szükségességét a Magányos Cédrus öngyilkos világából az Élet és a Fény táncának Cédrusává... (Függelék B, 14)

Az Avatár c. zseniális (vsz. önmaga szándékain is messze túlmutató) filmben **az Új Embernek** (akár Neonak, ahogy a Mátrix c. filmben igen találóan nevezik) **fel kell ébrednie** a számára generált, őt **fogságban tartó álomból**, hogy megláthassa **a mögötte lévő erőket** és rálásson ezek gonoszságára, önzésére, élőködésére és nem utolsó sorban **élettelen és lélektelen** voltára. Csak akkor veheti észre, hogy **létezik egy másik valóság-lehetőség** ezzel szemben, amit a felébredettnek ezután már meg lehet közelíteni, meg lehet próbálni megérteni és megszeretni, újfajta igazságát elfogadva. Ez nyilvánvalóan **az ISTENI FÉNY-SZIKRÁT HORDOZÓ LÉLEK-MAG igazsága**: ők maguk is „Lélek-fának” nevezik azt a világfát, amelyen keresztül „Eywával”, az Élet Középpontjával és az egész végtelen Élő Mindenséggel kapcsolatban vannak. Természetesen csak **nagy erőfeszítések**, heroikus vállalások és önmagunkkal, a régi identitással és a régi valósággal vívott **harcok árán**, nagyon lassan **lehet átlépni** abba **a másik identitásba**, egy Fény-valóság realitásába.

Napjainkban nagyon sok lélek (és őket segítő szellemi erő) dolgozik azon, hogy a magyarságot ráébressze saját ,harcí' feladatára, fény-küldetésére. Sokan álmodnak egy ,Új Égről, Új Földről', aminek megszületésében a MAG népének döntő szerepe lehet.

A sárkány-harc – ahogy írunk is róla, s amit a magyar hagyomány is ismer mint a táltos-beavatás részét – több változatban létezik: ld. fekete bika/vörös bika, ugyanez sárkányokkal az égben (analóg módon a druidáknál: fehér sárkány/vörös sárkány); ezért is fantasztikus telitalálat az Avatár-ban a sárkány-ló, mert *a táltos paripa* (a beavatott hordozója) akár *sárkány* is lehetett (mintha erről [is] szólna a Dínó-őrület!).

A lényeg pedig a (legfőbb, ős-) gonosz (a félelem és a Káosz erőinek) leigázása, uralása; ami – ahogy ezt itt leképezték a ,copf-kábellel’ – egyfajta **összekapcsolódást jelenthet a Gonosz Lélekkel!**

NEM URALHATOM AZT, AMIVEL NEM HARCOLTAM MEG ÉS AMIT ILY MÓDON NEM ISMERTEM MEG.

A kisebb harcosok (alacsonyabb beavatottak) a kisebb sárkányokon, a legnagyobb áldozatot vállaló, legméltóbb hős a fősárkányon lovagolhat (ami minden győzelem biztosítéka és a legnagyobb szabadság birtoklása is egyben). Azaz

A GONOSZT, A BUKOTTAT, A „KEZELHETETLEN ROSSZAT” nem megsemmisíteni kell, hanem ÚRRÁ KELL RAJTA LENNI: elérni, hogy alárendelje magát a jónak, a tisztának – tehát **INTEGRÁLNI KELL A FÉNYESBE,** és EZ minden győzelem és A MEGVÁLTÁS TITKA.

Nagyon szükséges lenne, hogy a **Zarathustra-i dualitásból ne az ellenség-keresés és az ellene való folyamatos harc,**

hanem A SZELLEM FÉNYÉNEK sötétség-megváltó és A LÉLEK MELEGÉNEK az ellenerők hideg racionalizmusát MEGVÁLTÓ KRISZTUSI ÜZENETE VÁLJON GYŐZEDELMESSÉ.

És hogy jól megértsük:

bármennyire komoly értelme és hozadéka voltak/vannak a hasításoknak-elkülönbözéseknek-szétválasztásoknak,

a káosz szakadéka felett táncoló emberiségnek nem sok ideje maradt a teljes szétesésig, hogy megfordítsa a folyamatokat és megpróbáljon visszatérni a széthúzásból az együttműködés, a kirekesztésből az elfogadás, a félelem-gyűlölködés világából a szeretet elhagyott ösvényére. **Zarathustra lénye és tevékenysége komoly segítség lehet** ebben a magyarságnak (és, ha van füle a hallásra, az egész ,tévelygő’ emberiségnek, főképp a gőgös fehéreknek...),

mert

a dualitásnál sokkal többet üzen nekünk

A SZELLEMTUDOMÁNY ZARATHUSZTRÁJA

Az antropológiának nevezett (a teozófiából kinőtt) ún. ,szellemtudomány’-ban egészen különleges helyet foglal el Zarathustra személye. Nem akarnánk túlságosan elmélyedni ennek az okaiban, de egy keveset kénytelenek vagyunk felvázolni belőle, mert a várhatónál sokkal mélyebben érinti népünket. Ennek egyik aspektusa

SKYTHIANOS SZEREPE AZ ATLANTISZ UTÁNI EMBER-FEJLŐDÉSSEN

Ő volt ugyanis az egyike a három nagy Bódhizattvának, akiket Manes (Manu, Mani) ,összehívott’ egy nagy tanácskozásra a Kr.e. IV. szd-ban, hogy közösen meghatározzák a Krisztus utáni kereszténység beavató vonulatát. Skythianos (már a neve is mutatja) főleg az északi és keleti (szibériai) területeken dolgozott (a másik kettőnél ,rejtekebb’ módon), és ami számunkra olyan fontossá teszi őt: **a fizikai test nagy beavatottja** és beavatója. Márpedig – ahogy a Grálról szóló fejezetben részletesebben kifejtjük – **a Grál kelyhe maga a fizikai test,** aminek olyan magasrendűvé kell válnia, hogy képes legyen befogadni az átszellemült Lélek/átlelkesült Szellem ,fuzionált’ egységét (annak igen magas rezgése ellenére). Ha tehát a magyarság Grál-hordozó (ahogy megpróbáljuk ezt – másokkal együtt – igazolni), akkor nekünk éppen az ő beavatására volt/van szükségünk.

BUDDHA (≈Buda, mások szerint Béla) magyar (szkíta-szaka) vonatkozásait most csak érintjük; magáról a kezdeményező nagy **MANI**-ről (Uruki-Mani Ósegyházunk névadójáról, a magyarok manicheista kereszténységének inspirálójáról) pedig többször beszélünk ebben a tanulmányban. Most csak annyit említenék meg, hogy őt **A KRISZTUSI ÉN-SÉG HORDOZÓJÁ**nak tekinti a szellemtudomány, aki **Parsifal** („a tiszta balga”) alakjában **A GRÁL-MISZTÉRIUM BEAVATOTTJA** és (hosszú, fájdalmas vándorlás után) **a Grál-kastély királya** lett.

ZARATHUSTRÁ viszont az a beavatott, aki számtalan inkarnációja során *tisztította* **TESTI BURKAIT** olyan szintre, hogy **FELAJÁNLHATTA A NÁZÁRETI JÉZUS TESTÉBE LESZÁLLÓ KRISZTUSNAK** (amiket ő maga ekkor elhagyott). Olyan individualitásról van szó, „aki már Atlantison magas beavatási fokozatot ért el... majd az i.e. 6. században **A KÁLD-BABILÓNIAI (! ŐSMAGYARI!) KULTÚRÁBAN SZÜLETETT MEG ZARATHASZ NÉVEN, AKINEK HÁROM TANÍTVÁNYA A ,HÁROM NAPKELETI BÖLCS’-KÉNT (≈ ,MAGOI’ ≈ MÁGUSOK!) SZÜLETETT ÚJJÁ.**”

Hét korábbi inkarnációjában már elsajátította a szent rishik bölcsességének hét áramlatát, és SZINTÉZISÜKBŐL EGYFAJTA **KELYHET FORMÁLT, AMELYBEN KÉPES VOLT FELFOGNI AZ ELJÖVENDŐ KRISZTUS** önkinyilatkoztatását (**ÉN-JÉT ≈ VÉRÉT**), akit azelőtt Ahura Mazda, a nagy Nap-Szellem alakjában szolgált. **Munkálkodásával azt tette lehetővé, hogy JÉZUS**

(akit több kutató a szkíták alapította Pártus Birodalommal, ill. galileai mada/méd őseinkkel hoz összefüggésbe)

EGYSZERRE LEHETETT A LEGŐSIBB TUDÁSOK HORDOZÓJA ÉS A TÖKÉLETES GYERMEKI ÁRTATLANSÁG SZÍVBÉLI JÓSÁGÁNAK MEGNYILVÁNÍTÓJA. Így

Zarathustra Jézussal, Mani-val, Buddhával és Skythianos-szal való kapcsolata révén **IS kötődik a mi programunkhoz.** Ám van egy másik, igen fontos kép is, amelyet a Grál-elhivatottsággal hozhatunk összefüggésbe:

a **kettőstörzsű paradicsomi fáról** van szó, amely – most már egyetlen Életfaként – egyszerre képviseli a **Tudást** (amely Zarathustrában felgyűlve Jézust gazdagította) és az **Életet** (az ártatlan, őseredeti Lélek-energiát, amit Jézus az Új Ember, a krisztusi ember jellemzőjeként tett élénk).

Nemhiába mondta Jézus:

„**Én vagyok az Út** (amit én is megjártam, a meg**TEST**esülés útja), az **Igazság** (a **SZELLE**M Bölcsessége) és az **Élet** (a tiszta **LÉLEK**-energia)”.

Ha **A MAGYARSÁG** valóban **Grál-hordozó**, akkor a **Szellem** (Tudás, Bölcsesség, Igazság) és a **Lélek** (Élet, Ártatlanság, Szeretet) földi meg**test**esüléseinek **útján ÉG ÉS FÖLD ÖSSZEKÖTŐJÉVÉ, A VILÁG TENGELYÉVÉ, A TUDÁS ÉS A LÉLEK KETTŐSTÖRZSŰ ÉLETFÁJÁVÁ KELL VÁLNI**A (amint ezt Csontváry „Zarándoklás a cédrusokhoz...” c. képe ábrázolja:

e fa „kettős törzsű ikerfa... az isteni tökéletességet jelképezi... ősforrás... fenséges életfa” (Németh L.)

A magyarok számára oly lényeges **férfi-nő** párosságot a **tudás** (bal oldal: lovas, sas) és az **élet** (j.o., növényi keletkezés) harmóniája jeleníti meg; a tündérek táncában nőiségünk, a lovasokban lovagvitéz férfiasságunk képeződik le (ld. Csontváry Függelék B 14, az Avatar c. film Függelék B 12).

Sokan azt gondolhatják erre, hogy *milyen messze vagyunk* ettől; és valóban nem túl közeli az a **múlt**, ahol pedig **mindez még ,megvolt’ ...**

A szkítákról mondták az ókori szerzők, hogy nemcsak a legrégebb, hanem egyenesen **,aranykori lelkületű nép. Náluk az igazságot nem a törvények biztosítják, hanem a nép veleszületett jelleme’...** AZ ARANYKOR (Indiában a Krita yuga) A FÉNNYEL ÉS A JÓSÁGGAL JELLEMEZHETŐ, olyan emberekkel, akik **nyugodtak, szabadok és áthatja őket a szeretet.** A hagyomány szól a szkíták **vagyontalanságáról és egyszerűségéről** is; állítólag ,tejjel és mézzel táplálkoznak’

(egész könyvet lehetne írni a *méh* emblematikus jelentőségéről a régi magyarok **Artemis**-kultuszában, aki pedig **Apollón**nak, az **aranykor** és **eleink Nap-istenének nővére!**);

de a hellének is nagy tisztelettel övezték a szkíta Anakharsis-t és Abaris-t (akik nem melleleg Hyperborea-i papok voltak), „mivel a **nyájasság, az egyszerűség és az igazságosság mintegy nemzeti jellemvonásként testesült meg bennük**” (Strabón).

Ha el is távolodtunk, messzire is kanyarodtunk az aranykori ideáltól (... „akár a többi nép”), tudjuk még, ha csak homályosan, ha csak félálomban is, kik voltunk és mivé lehetünk;

és éppen **ez a mi legnagyobb lehetőségünk**: mi emlékszünk rá, hogy

KÉPESEK VAGYUNK A SZELEMM ,SZOLÁRIS’, FÉNYES ASPEKTUSAINAK TELJESEN ÉRZELMI-LELKI ÁTÉLÉSÉRE.

*A magyar dzsentri közmondásos nekibúsulása és duhajkodása egyaránt a nemzeti sorskérdések, a sztyeppei harcok szabadságélménye és az iqába hajtott fejű földműves anyaföld-kötése közötti feszültség, a manicheista fény-ideál és a dionysos-i mélység-érzékelés egyszerre való, **együttes szellemi-lelki tudatosításának és átélésének megjelenése!***

A magyar ott toporog a küszöbén a **Grál-eszménynek**: összehozni, **egyesíteni** végre **a szellemet és a lelket, a férfias Nap-szellemiséget és a női Hold-lelket** (mivel a magyar ember gyermeke a Napba Öltözött Asszonynak, aki a Hold talapzatán áll és a születendő Fényt, az emberiség Napját hordozza méhében)...

És ha végrehajtani nem is mi fogjuk a szent aktust, a **teljes ember megteremtését**, azzal, hogy évezredekken át **gyűjtöttük** és híven **megőriztük** az ember lényegéről, útjáról és lehetőségeiről szóló **tudást** (csodálatos nyelvünkben, tartásunkban, törhetetlen hitünkben, befogadókészségünkben, lelkünk valószínűtlen, pazarló gazdagságában és szavunk szikár igazságosságában),

EZZEL „megcselekedtük, amit megkövetelt a haza” és a mi magyar szívünk, egész ember-voltunk.

Mert a magyarra illik a tertullianus-i önjellemzés:

„SEMMI, AMI EMBERI, NEM IDEGEN TŐLEM” –

és büszkén vállalhatjuk Móricz gondolatát is:

„NINCS TÖBB TESTVÉRÜNK, CSAK AZ EGÉSZ EGYETEMES EMBERISÉG.”

III. A magyar identitás: a MAG-lét

MIT JELENT A MAG-LÉT?

Nos, a MAG (általában) kettős szerkezet: van egy belső tartalom (az igazi mag), és azt védi egy külső burok (maghéj). Célja a *megőrzés* és a szaporodás, az *átörökítés*, a túlélés. Ismerünk ugyan szervesetlen struktúrában is mag-szerű képződményt (atomMAG, de ez az elnevezés ebben az esetben inkább csak központot, középpontot jelöl, bár a teljes szerkezet megmaradásában az ő szerepe is hasonló lehet, mint a szerves magoké); ám a szerves struktúrák (növények, állatok, emberek) esetében a mag mindig az Életet, annak fennmaradását szolgálja, és a legmagasabb rendű és nagyságrendű energiákat tartalmazza. Megállapították, hogy az emberi mag, a férfi-mag (sperma) egy cseppjének vitális értéke felülmúlja száz csepp vér erejét; ezért élelixírként is gondolt rá a hagyomány. Nyilvánvaló, hogy a szexualitás transzcendálásával ezt a hatalmas élet-energiát fel tudnánk használni a testi-lelki-szellemi gyógyulás érdekében mint a leghatásosabb gyógyírt. De ugyanez elmondható a növényi magvagról is: csíra-erejüket használták állítólag (Atlantisz viruló időszakában) arra, hogy tökéletesen harmonikus és organikus lakó-épületeket ,növelessenek’. És nem utolsósorban

MAG A LÉLEK IS, ugyanolyan hatalmas növekedési erők őrző-helye, mint a többi mag. Nyilván nem véletlen, hogy **az ázsiai pagodák csúcsán egy lángoló csepp, egy tűzmag áll, az összes fölfelé irányuló energia jelképeként**. Mondhatnánk, ez is a MAG egyfajta apotheózisa (mint Amerigo Toth reliefjén is, ld. a Függelék B-ben, 3).

a) MIT JELENT A MAGYARSÁG MAGSÁGA?

Mondják ránk, pesszimista nép volnánk – nos, ez erősen összefügg a mag-sággal, mivel **A MAGLÉT: PASSIÓ, SZENVEDÉSTÖRTÉNET** is: **A MEGVÁLTÁS SZÜKSÉGESSÉGÉNEK LÁTVÁNYOS BEMUTATÁSA**. Mint másutt kifejtjük, a gabonatermesztés alapfeltétele volt az ún. ‚civilizáció’-nak, az urbanizációnak (a megnövekedett és létfenntartással nem foglalkozó városi népességet csak a földművelés révén lehetett ellátni élelemmel). Ekkor kerülnek látótérbe a **gabonaistenek-istennők**, akik maguk is egyfajta **feláldozódás** hordozói

(mint pl. a gyermekét égen-földön kereső Démétér, akinek lánya, az ugyancsak föld-istennő Koré lekerül az Alvilágba, hogy ott Hádész (rablott) felesége legyen) –

és ennek oka az **elvetett MAG SORSA, AMIT FÖLDBE SZÓRNAK, AHOL ELHAL, ELROTHAD ÉS AZTÁN KICSÍRÁZIK, ÚJ ÉLETRE KEL, KITÉVE MINDENFÉLE VISZONTAGSÁGNAK (ASZÁLY, FORRÓSÁG, VIHAR, JÉGESŐ STB.), MAJD HA BEÉRIK, „MEGHAJTJA BÜSZKE FEJÉT” (MEGADJA MAGÁT A SORSÁNAK),**

*(Nézd a búzakaralászt: büszkén emelkedik az égnek, míg üres; és ha megért,
földre konyítja fejét.
Kérkedik éretlen kincsével az iskolagyermek,
míg a teljesebb bölcs megalázza magát)...*

és ekkor **LEVÁGJÁK, MEGTIPORJÁK, ÜTIK-VÁGJÁK (KICSÉPELIK), ÁTROSTÁLJÁK, ÖSSZEZÚZZÁK (LEDARÁLJÁK’), MAJD GYÚRJÁK, DAGASZTJÁK, KELESZTIK, VÉGÜL KEMENCÉBE VETIK, AHOL SZÉP PIROSRA, ROPOGÓSRA SÜL, HOGY AZTÁN VALAKI MEGEGYE (LENYELJE, FELFALJA, MINT SZATURNUSZ A GYERMEKEIT)**

– mi ez, ha nem maga az **ÁLDOZATISÁG**, az anyag keresztjére feszítettség drámája?

Ha pedig mi, magyarok, a **mag-gal** **identifikálódunk**, a **mag sorsát vettük magunkra**, akkor érthetővé válik a ‚sorsüldözöttség’-ből fakadó ‚borúlátás’, a szenvedéstörténettel való azonosulás, a megváltás-igény.

Ugyanakkor **ősmínőségünk hordozója**, a **Nagyboldogasszony** nem ennek a szenvedésteli létnek a képviselője, hanem – mint neve is mutatja – **AZ IGAZI LÉLEKÖRÖM, AZ EREDENDŐ TELJESSÉG-ÉPSÉG-SZÉPSÉG, AZAZ MAGÁNAK A LÉTEZÉSNEK AZ ÁTÉLÉSÉBŐL FAKADÓ TÖKÉLETES BOLDOGSÁGÉ,**

aminek legősibb regéinkben Tündér Ilona őszanyánk a megtestesítője, aki – többek között – a trójai Szép Heléna, Helene Tündareosz/Tyndaris (a görögnél sokkal régebbi) sumer, romlatlan megfelelője (tündér szavunk is vsz. a ‚dingir’ sumer szóból származik).

Így, ha elég mélyre ásunk, az derül ki, hogy **magságunk egyfajta áldozati út vállalása**, amivel

az eredeti programjától eltérített ember és a Föld ‚megerőszakolt’ életének helyreállításáról, meggyógyításáról,

az üdvtörténet beteljesítéséről,

az ember és Földanyánk boldog harmóniájának vissza-teremtéséről próbálunk gondoskodni.

Ám ez **csak akkor válna lehetségessé, ha**

– tekintettel arra, hogy milyen bonyolult az etnikai összetételünk, hogy hányféle néppel és kultúrával keveredtünk az idők során

(amely idők sokkal nagyobbak, mint sejtettük, mivel a magyar ősiség igen mélyre nyúlik vissza, legalább a neolitikum elejéig vagy még inkább Atlantiszig/Lemúriáig)

és mi mindenben mentünk keresztül, mit szedtünk össze, olvasztottunk magunkba és ezek hogyan **egyesülnek** valami egészen **rendkívüli, autonóm identitásban, amelyben nagyon különböző minőségek integrációja** történik vagy kellene hogy megtörténjen –

képesek volnánk tudatosítani a múlt egész volumenét, mindezt feldolgozni és a tudatban tartani, és így olyan valamiként állna elő a **magyarság** (mint ahogy a tudattalanjában jelen is van), mint amely nép **hordozza az egész emberiség teljes történetét** (a kezdetektől) és

az a hivatása, hogy MEGŐRIZZE A MAG-JÁBAN (a lelkében) mindezeket a dolgokat, A TELJES EMBERI TAPASZTALÁST, ezeket EGYESÍTSE, TUDATOSÍTSA és ily módon egyféle ELEVEN ENCIKLOPÉDIÁJÁVÁ VÁLJON AZ EMBERISÉGNEK, A JÖVŐ SZELLEMI-LELKI CSÍRÁJÁVÁ.

b) AZ IDENTITÁSRÓL

Elengedhetetlen röviden vázolnunk itt az identifikáció és az identitás kiterjedt (és az embervolt szempontjából kardinális) kérdéskörét (részletesebben ld. a Függelék B-ben, 4).

AZ „AZONOSSÁG”-PROBLÉMA

Olyan anyagi-fizikai téridőben létezünk, ahol semmiféle azonosság nincs. <A> kizárólag önmagával egyenlő, még bármilyen <A’>-vel sem

(könnyű ezt belátni, ha arra gondolunk, hogy két dolog nem foglalhatja el *egyszerre ugyanazt a helyet*: még az ikrek is csak egymás *után* szülehetnek, a szomszéd ágyon esetleg ugyanabban a tizedmásodpercben születő kisbabának viszont mások a térkoordinátái... és így tovább).

Az emberiség számára azonban adott

A BEAZONOSULÁS LEHETŐSÉGE

(bár az előző tételből következően ez mindig csak részleges lehet).

Ha megnézzük, hogyan alakul ki egy ember egyénisége, látjuk, hogy először szinte AZ EGÉSZ VILÁGOT LEVÁLASZTJA MAGÁRÓL.

Ha igaz van A. Belijnek, akkor a magzat tudata egy hatalmas gömb, szinte az egész világegyetem befér (persze nem az agyunkban képződő reflektív tudatot kell elképzelnünk). Ennek a kiterjedt tudatnak kell aztán annyira 'összepréselődnie', hogy valamiképpen 'beférjen' abba a csöppnyi kis létezőbe, aki hamarosan megérkezik a mi világunkba; és a sokk okozta kihagyás után **megindul** az újfajta tudat, **az öntudat képződése**. A folyamat úgy zajlik, hogy a kisbaba meglátja az anyját, és egy idő után megérzi/megérti, hogy **nem azonos vele** (odabent az anyaméhben még *majdnem teljes* volt az azonosság); ekkor mondja majd ki először, hogy „Mama” (ami azt jelenti: Tudom, hogy én nem Te vagyok; Te rajtam kívül vagy, valami más, mint én. Ezt a kezdő lépést próbálja visszafordítani minden Egység-elvű beavatás: „Tat tvam asi” – te is Az vagy {ami én vagyok}).

Innentől fogva **minden felismert és megnevezett személy, tárgy, jelenség, érzet stb. leválik a formálódó személyiségről** („ez sem én vagyok”), míg egyre kevesebb és kevesebb fel nem ismert és megnevezetlen (megnevezhetetlen?) dolog marad benne

(és ezek is tudattalanok, többnyire pedig a kollektív tudattalan tartalmai, amelyek jelentős hatást gyakorolnak az ember cselekvéseire, de főleg a *sorsára és a történésekre*) –

olyan kevés, hogy ez már nem lenne elég egy komplex személyiséghez; ezért **folynak párhuzamosan beazonosulások** szinte a legelejétől:

„De szép kislány vagy’ – mondjuk a kicsinek, és ő elfogadja és beazonosul vele: „Kislány vagyok’; „Szép vagyok’.

Ilyen folyamat építi fel **az énképet és egónk egész önvédelmi rendszerét**, amely a beazonosulásokkal elfogadott minőségek és emberi csoportok, kategóriák, determinációk és lehetőségek bástyái mögül **harcol** a kialakult (a többitől – minden identifikáció ellenére is – *különböző és ennek mértékében többé-kevésbé támadható*) **autonóm emberi személyiség megtartásáért**.

Tegyük gyorsan hozzá, hogy alapos végiggondolás után nem nehéz arra következtetésre jutni, hogy **AZ EMBER LÉTÉNEK TALÁN ÉPPEN AZ ÖNTUDATTAL ÉS LÉLEKKEL BÍRÓ, MINDEN MÁSTÓL KÜLÖNBÖZŐ AUTONÓM SZEMÉLYISÉG KIFEJLESZTÉSE A CÉLJA ÉS MAGYARÁZATA**.

Talán nem szükséges mélyebben belemenni, milyen nehéz útvonalon történik mindez, hány csapda és buktató várja az önálló Én-jének kihordásával és megszületésével bíbelődő emberi lényt. Itt csak utalni lehet arra, amit a mi korunkban mindenki megtapasztalhat: hogy **a többmilliárd önfényező ego miképp vívja gyilkos/öngyilkos harcát, a „mindenki háborúját mindenki ellen”** („az ő keze mindenki ellen és mindenki keze őellene”)...

Ebben az összefüggésben az identitás mint az énkép állandósult változata értelmezhető; de természetesen a teljesen megmerevedett identitás mellett gyakori jelenség az identitás-korrekción is (minderről bővebben a Függelék B-ben).

AZ INDIVIDUUM MINT RÉSZ-IDENTITÁS

A lélek szerepeket játszik; és hajlamos rá, hogy elfelejtse ezt. Pedig a dolgok körülötte nem azonosak az őáltala aktuálisan játszott színdarabbal. Valamikor régen

„a Világszínház függőnye felgördült, a világtengely elferdült, a testek elfoglalták helyüket a téridőben („s ahol áll valaki, ott más senki nem állhat”), a nézők elfoglalták helyüket a nézőtéren. Sötét lett, és a színpadon világgosság lőn. Már régóta, nagyon régen folyik az előadás.”

Talán jó lenne, ha a *Lélek* nem aludna bele az éppen zajló előadásba. Ha felismerné, hogy ő a színész, és azt a szöveget mondja, azokat a gesztusokat adja elő, amiket a szövegkönyv írója, a darab rendezője, a nézőtérrel figyelő *Szellem* alkotott meg. Az ébredező lélek már sejti ezt, és kezd terhesse lenni számára a „bohóckodás”.

*"Mindig arra vágytam, hogy a nézőtérrel maradhassak, mert ott sötét van és soha nem történik semmi... Mint Hamlet, a dán királyfi, aki csak nézni akar, nézni és gondolkodni, és nem akar kilépni a rivaldafénybe, ahol Don Quijote, a tette kész, nemes, búsképű lovag (a *Lélek*) vívja szívének örökös szélmalomharcát. Hamlet, a *Szellem* inkább színészeket hív, játsszák el helyette az életet, ő maga félreül a sötétbe, néz és gondolkodik, gondolkodik és néz."*

Mert a nem-hamleti, a hétköznapi tudat a kivilágított színpadon szeret lenni, megnyugszik a rivaldafénytől, bármilyen szörnyűség történik is a színpadon. **A nappali tudat a színésszel azonosul, aki megpróbálja elfelejteni, hogy szerepet játszik és nem azonos az általa megjelenített figurával;** fél az éjszakától, a sötét nézőtértől, a nyugalomtól, a névtelenségtől, a mez-telenségtől, a nem-cselekvéstől, a nem-időtől. Nem emlékszik rá, hogy a benne lévő lény-eg, az Entitás, a *Szellem* valójában a nézőtérrel ül és sötétben van és figyel. Az európai kultúra, a mi kultúránk az éberséget a cselekvéssel és az elemző tudattal, tehát a nappalal, nem pedig a kontemplációval és a létezéssel, tehát az éjszakával azonosította be. És ez a mi "éber" tudatunk mindent elfelejt, ami rövidtávú érdekeinek útjában áll; azt is szereti elfelejteni, hogy az az egész kivilágított színdarab ott a színpadon a sötétben ülő néző kedvéért van, sőt általa jön létre: a színpadra irányuló vágya és figyelme nélkül az egész *semmivé omolna*. Nem emlékszik rá, hogy mindaz, amitől szenvedünk – pl. az idő múlása, amely megváltoztatja a dolgokat -, csak a színpad világának törvénye, amit a megfigyelő tudat maga hoz létre és amit aztán - átélővé válva - valóságként kezd értelmezni. Ez a "valóság" az emlékezet révén tartalmakkal telítődik, melyek egyre inkább megszilárdítják formáit és kereteit és *átlátszatlan*, egyre sűrűbb anyaggal töltik ki. **A részleges, felejtéstől súlyos emlékezés vaskos anyagával kitöltött formák világa a mi nappali tudatunk valósága.** Ezért a "*cselekedetek emléke*" az a kulcs, amely az embert a tudat cellájába zárja.

Kérlek, Uram: tedd, hogy a dolgok azzá lehessenek, amik.
Lásd, így örökké önmagukra vágnak.
Tükörbe csak a halott lelke néz,
S nem rémítenék kormos, sűrű vásznak.
A nevetés lehetne nevetés,
S a boldogság - áttetsző, tiszta látszat."

(in: Csorba Éva: Utószó L. Krohn: Donna Quijote c. könyvéhez, Id. a Függelék B-ben, 5)

Megjegyzendő, hogy a *Léleknek a szerepekkel való részleges beazonosulása* ott, a színpadon – átmenetileg, *abban a téridő-szegmensben – lehet akár teljes* (vagy látszólag teljes) is, és csak így **szolgálja azt, amit szolgálnia kell:**

A TEREMTŐ SZELLEM MEGAJÁNDÉKOZÁSÁT MŰVE ÁTÉLÉSÉNEK TAPASZTALATÁVAL.

A MAGYAR IDENTITÁS: A MAG-LÉT

Ma már közhelynek számít a „magyar” népvetet a „mag-nép” fogalomhoz társítani. Jól indokolható ez a **Magya, Magor, magoi** (a napkeleti bölcsek – mágusok – görög elnevezése) és még számtalan hasonló (a magyarsággal kapcsolatba hozható) név/elnevezés alapján. Számtalan szójáték és „népi etimológia” apropója ez a szógyök.

Célszerű azonban még egy kissé körüljárunk magát a „mag” kifejezést.

Ahogy Amerigo Tot is megfogalmazta a gödöllői Egyetem aulájában látható remekműve kapcsán, ebben ő „a mag apoteózisát” akarta megalkotni, és a mag szorosán összefügg a földdel, az étellel, a nővel. **A mag** – mint ez láthatóvá lett, ld. a Függelékben is – **„robbanó csíraerőket” tartalmaz**, amelyeket (akár az atommag, akár a növényi mag, akár a férfi-mag erőiről van szó) nem lehet elég mélyen tisztelni (és csak nagy bölcsesség birtokában lenne szabad „használni”: atlantiszi eleink – boldogabb időkben – képesek voltak erre).

Tegyük gyorsan hozzá: **a Mag rokon fogalom a Lélekkel is.**

*Témánk egyik kulcs-képzete a lélek valódi (energetikai) eredete (és itt nem a mítikus vagy pszichológiai értelemben vett **psziché**-ről van szó, amely a szubsztanciális léleknek egy szűken körülírt történelmi alakváltozata: ez **a modern élet atrocitásainak kitett és részekre darabolódott töredék-jelenség** csupán).*

Az egyéni LÉLEK – eredetét és struktúráját, valamint szubsztanciáját tekintve is – **MAG**.

„Kezdetben volt”... **a LÉTEZÉS hatalmas ős-óceánja, végtelen kiterjedésű (HŐ-, SZÍN-, SZERETET-, ÉLET-) energia, a minden Jó tengere (Yo-Tengrit)**. Ebből kiszakadva a reflektív/önreflektív tudat – a Szellem – Teremtő Istenné lett; visszatekintve a maga mögött hagyott **Élet-óceánra (a Lélek-szubsztanciára), az újraegyesülés végtelen vágyában belebocsátotta isteni magját** (valahogy úgy, ahogy materialistáink elképzelik az „élet születését” az „őslevesbe” csapó villámtól). **EZEK AZ ISTENI „SZIKRÁK” LETTEK MINDEN EMBERI LÉLEK MAGJA, AMI KÖRÉ VÉDŐ-ÓVÓ BURKOT VONT AZ ÉLET ANYAI SZERETETÉNEK ENERGIÁJA. Ez a szeretet-héj** (a spektrum piros vége felé tartó rezgések) **MELEG (HŐ-HÚ) burkát adja az isteni mag** kékes-fehérbe hajló **FÉNY-természetének**. Így **EZ A MAG KÍVÜL NŐI (NYITOTT-MELEG-BE(MEG)ENGEDŐ) TERMÉSZETŰ, EZ ŐRZI AZ ISTENI KINCSET, a teremtő beléje rejtett szellemi szikráját**. Ezért **az emberi lélek alapvetően nyitott** (barátságos, gondoskodó, befogadó), de lehet **mégis zárt** – a belső rejtett magot nem engedi megsérülni.

EZT A VELE ÖSSZEKEVEREDETT **TÜNDÉR-LÉLEK „FORDÍTOTT” STRUKTÚRÁJA** TESZI LEHETŐVÉ (ld. később).

Így jött létre **A MAGYAR EMBER LÉLEK-TERMÉSZETE, AZ EGYSZERRE NYITOTT ÉS MÉGIS ZÁRT, ÉRTÉKŐRZŐ MAGSÁG.**

Ha a magyar **MAG-TERMÉSZET**-ről beszélünk, nem csak arról szükséges szólni, amire különösen összpontosítunk (az anygallal és a tündérrel való beazonosulás lehetőségéről és szükségességéről), hanem főként

arról a **nagyon lényeges tényről**, amit a világ jelenleg nem ért, hogy ti. **A LÉLEK ELHALÓBAN** van;

a társadalmi struktúra éppúgy, mint az ateista/materialista világszemlélet uralkodóvá válása, és a lélektelen technika, pénz és árucikk-dömping eláradása egész életünkön apránként fojtja meg bennünk a lelket: olyannyira, hogy a nyugati világ a Szentlelket Szent Szellemnek nevezi, mert már nem tud a lélekről; **csak mi, magyarok tudjuk, hogy János nem a Szellemről, hanem a Lélekről beszél** („A Szellem az, aki megelevenít, a test nem használ semmit” helyett nálunk **magyaroknál** a valódi tudás szerint **„A LÉLEK AZ, AKI MEGELEVENÍT, A TEST NEM HASZNÁL SEMMIT: A BESZÉDEK, AMELYEKET ÉN SZÓLOK NÉKTEK, LÉLEK ÉS ÉLET.”!... (Ján.6, 63.)**

Ez azért olyan végtelenül fontos, mert **A MAG NÉPE EGYSZERSMIND A LÉLEK NÉPE is**. Azé a *Léleké, amely nélkül minden halálra van ítélve*, mert egyedül „a lélek az, aki megelevenít”, mert **CSAK A LÉLEK HORDOZZA AZ ŐS-ÉLETŐCEÁN EREDETI ENERGIAMINŐSÉGÉT, A SZERETET/ÉLET LÉLEK-SZUBSZTANCIÁJÁT**. És *mi, magyarok tudjuk ezt!*...miközben a világ halálos álomba merül...

Hagyományaink kristálytisztán hozzák ezt a tudást, nehogy elfelejtsük.

Példaképpen felidéznenk néhány gondolatot egy elemzésből, amely Lehel kürtjét vette górcső alá:

„Nimród (nem vadászik): a Teremtés fénymaximumát célozza, a **LÉLEKTŐL ÚJJÁSZÜLETÉS avatását**. Árpádkori templomaink oszlopfőin ma is ott található a Csodaszarvas a **Lélekmadárral**: a Beavatás jele. A **Lélektől újjászületésé**. ...**Beavatás: Az Istentől rendelt születés, a Lélektől újjászületés** célcsoportja! **A legfontosabb emberi cél a létezésben, a Teremtésben...** régi szittyá kereszténységünkben megvolt a **beavatás, a Lélektől újjászületés** aktusa is! (A keresztény főpapok felelőssége ennek a szintnek a kiiktatása a magyar kereszténységből)... Mennybe ragadás: **a Lélekmadár avatásra viszi a lelket**. ... A fej fordított állása is minőségi váltást jelez. **A beavatást, az Emberfeletti Ember, az Istenember** megébredésének pillanatát, a pusztá anyag meghaladását, **a Lélektől újjászületés pillanatát...**” és így tovább... (Tóth József, Bonyhád, in: MAGYAR VILÁGKÉP KUTATÓ, IV. évf. 1. szám)

Mindezek alapján,

tekintettel arra, hogy **mag-népként feladatunk van**, és arra, hogy milyen bonyolult az etnikai összetételünk, hogy hányféle néppel és kultúrával keveredtünk az idők során és mi mindenben mentünk keresztül, mit szedtünk össze, olvasztottunk magunkba; és hogy *ezek hogyan egyesülnek valami egészen rendkívüli, autonóm identitásba*, amelyben nagyon különböző minőségek integrációja történik meg (vagy kellene hogy megtörténjen),

tudatosítani kellene a múlt egész volumenét, beleértve a keletkezés, a Teremtés kozmikus léptékű történéseit, mindezt átélő módon feldolgozni, tudatosan átélni és a tudatban tartani, hogy olyan valamiként élje át a **magyarság** önmagát (mint ahogy a tudattalanjában így is van), amely **MINT NÉP HORDOZZA AZ EGÉSZ EMBERISÉG TELJES TÖRTÉNETÉT és az a hivatása, hogy MEGŐRIZZE A MAG-JÁBAN (A LELKÉBEN) mindezeket a dolgokat, A TELJES EMBERI TAPASZTALÁST**, ezeket tudatossá téve egyesítse és ily módon egyféle **ELEVEN ENCIKLOPÉDIÁJÁVÁ, A JÖVŐT REJTŐ CSÍRÁJÁVÁ és ÉLŐ LELKIISMERETÉVÉ VÁLJON AZ EMBERISÉGNEK** (amint ezt Magyar Adorján ki is mutatta a „Lelkiismeret aranytükre” c. csodálatos művében).

Ehhez legelőször is arra van szükség, hogy a **magyarban** mint népi entitásban **TUDATOSODJON A LELKE, ELHIVATÁSÁVAL ÉS ÖSSZES TARTALMÁVAL EGYÜTT**. Semmi más élet-feladathoz nem kell akkora (és olyan minőségű) bátorság, mint ehhez. A **SÁRKÁNYBÓL** (az Ősidők elsőnek megformált őenergiájából) **ÖNMAGÁT KIVÁGÓ TUDAT: a mi János vitézünk mindenre elszántsága, végső hősiessége kell ehhez: A MINDENT-TÚLÉLÉS ÉS A MINDEN HALÁLBÓL VALÓ TUDATOS ÚJJÁSZÜLETÉS KÉPESSÉGE**.

E. Canetti „Túlélője” az óriáskígyó gyomrában magasodó hullahegy tetején furulyál: az embernek az az érzése támad, hogy az olasz szerző ismeri és megértette a mi Tündérkirályunk történetét.

Azt azonban talán nem tudja, hányféle beavatást őriz a mi lelkünk, s hogyan kell ezeket felhozni a tiszta tudatosságba, hogy a szellem és a lélek valóban méltó társai legyenek egymásnak; **a tudatossá vált lélek és az érző-érzékelő szellem a ,szív gondolkodás'-ban egyesülve egy merőben új, angyali-tündéri ember megszületését készíti elő.**

Erre predestinál bennünket manicheista múltunk is. Még mielőtt Skythianos az északi népekbe (köztük a szkítákba) oltotta volna a ,manicheista' tanokat, mi már találkoztunk hasonlókkal Ataiszon (a feldarabolódott MU kontinens egyik kis maradék-szigetén), ahol **Anyahita Ardivisura**, a szíriuszi 24 karéjos beavatott megismertette eleinkkel az **érdek nélküli szeretet, az együttműködés és a Teremtő(k) iránti tisztelet és odaadás értékeit. Ezek tovább éltek az Ősmagyar Uruki-Mani Egyház alaptételeiben** (sőt az sem zárható ki, hogy a MU utód-birodalmaként hosszú ideig a Takla-Makán és a Góbi területén terjeszkedő Ujgur Birodalom is hasonló impulzusokkal szolgált szkíta és hun őseinknek). Végül a történelmi Mani (Máni) ,eretnek' tanításai olyan mélyreható nyomokat idéztek elő népeink tudatában, hogy még a nem túl távoli múlt alkotásaiban is tettenérhetők ezek (*fénykerekek* egy XVIII. szd-ban Magyarországon épített templom kazettás mennyezetén – Pap Gábor közlése). Mani tanítása volt a magyarság ősi vallása.

„Mani, a **pártus** próféta Kr.u. 216-276-ig élt. Jézus Krisztus apostola, a Világosság Birodalmának küldötte volt. (...) Egy **a lélek új fejlettségi fokán** nyugvó **keresztény beavató tanítást** hirdetett meg. (...) Tanítása a Csendes-óceántól az Atlanti óceánig visszhangzott, a szépség és a tisztaság tanítása volt. Helyreállította az összetört tanítást, az egyetemes kereszténységet. (...) (Ezek a kincsek) **a szív krisztusi beavatásának ösvényére lépett tanulókat kísérik, mint a fény GYÖNGYEI.**”

(Máni: Kelet Krisztusa, Nyugat Buddhája, François Favre)

A Manitól ránk maradt írások között ott vannak a **Gyöngy-himnuszok**:

„Szeretteim, hát küzdjete s buzgólkodjatok, hogy tiszta **IGAZGYÖNGGYÉ váljatok...**” és

„Ó, lélek, ragyogj, és emelkedj fel az istenek közösségéhez”!

Ezek, mint a következő (**manicheista beavatásra vonatkozó**) sorok is

... „a Szellem-Lélek újjászületési folyamatának kiindulási pontja...a szív rózsájában található mágikus **GYÖNGY. Itt szunnyad a tökéletes ember képe**”...

a Lélek ébresztéséről szólnak.

Mind ugyanúgy **a szellemi fényt hordozó Lélekről** beszélnek, mint **a szívcsakra kelyhének** (általunk megfigyelt és leírt) **Grál-képe a borban/vérben lévő Gyönggyel.**

„Az igazgyöngy szenvedésből születik” – hirdeti könyve címlapján korunk szent Ference, Bőjte Csaba testvér, aki többet és igazabbat tud a keresztény lényegről, mint sokan mások; így megértette, hogy **a lélekbe került porszeméből, piszokból is GYÖNGY születik, ha a szenvedés vállalásával (a fájdalomtól való félelem helyett) a szeretetnek engedjük át azt; és A SZERETET KIIZZADJA MAJD MAGÁBÓL A GYÖNYÖRŰSZÉP, VÉGTENŰL FINOM GYÖNGYHÁZ-BEVONAT FÉNNYEL ÁTÍTATOTT SZIVÁRVÁNYOS RAGYOGÁSÁT: A MEGTISZULT-MEGGYÓGYULT LÉLEK ISTENI FÉNYÉT.**

Ez a fény a Grál-lovag és a Grál-közösség lényege; s bármilyen távolinak (sokára elkövetkező nagy korszakok eredményének) látszik is a megvalósulása, ennek az **előkészítése a mi feladatunk, mert régóta hordozói vagyunk ennek a tudásnak.**

... a „régiből” elhagyhatjuk... mert a mikrokozmosz, a „tökéletes lakhely” közepén (**manicheus kifejezés**) már áll „Isten új fia”, **Mani vagy Manu**, az igaz ember...

Sokak számára már magában az nevetségesnek tűnik, hogy a magyar lehetne valaha is egy ,tisztá' és igaz új ember mintapéldánya, a Sacro Amore megvalósítója, a lovagi szerelem bajnoka,

amikor legtisztább lelkű dalnokai úgy zengenek „az élet tüzes virágját fölnövesztő hullámzó asszonyi láng társkerő mámoráról ... megtermékenyülést-áhitó boldog, szilaj, szent szegényével”, mint a ,szent nősténység'-ről, amely egyedül az élet forrása... Reggeltől estig idézhetnénk költőinket, akik a testi szerelemről énekelnek ódákat és népdalainkról, amelyek a legtündéribb és legszemérmertlenebb pajzánssággal írják le eme mámor- és boldogságkereső nép szerelmi szokásait. És mégis... nem erről van szó.

A Grál-lovag éteri szerelme – ha jól megértjük, mi a lényege – nem az aszketizmus Pál-i intencióiról szól (aminthogy az apokrifek közé sorolt Jézus-tanítások sem olyan szigorúak, mint azt a katolikus egyház sugalmazta megfélemlített híveinek, nem beszélve az újabban agyonreklámozott Mária-Magdolna kapcsolatról).

NEM A FÖLDI ÉLET MEGTAGADÁSA, HANEM ÁTSZELLEMÍTÉSE-ÁTLELKESÍTÉSE VOLNA A FELADAT.

Az ún. ,bűnbeesés' teológiai fikcióját megérteni akarók két problémába ütköznek: az egyik a ,Tudás', a másik a ,szexualitás' kérdése. Nagyon előrevívó (témánk szempontjából is), ha felfogjuk, hogy e két kérdés lényegében ugyanaz. Ugyanis (ahogy a KÍGYÓTUDÁS c. részben és több más helyen is érintettük) a ,rejtett' tudás lényegi elemei a Teremtés működéséről szóló ismeretek (amelyeket csak mostanában lehet ,legitim' módon közzétenni, miután az emberi tudat elérte a megfelelő fejlődési szintet). A magára az emberre vonatkozó ,titkok' egyik legfontosabbika pedig éppen a nemiségre, a szaporodásra és az azt elősegítő asztrális érzékelésre vonatkoznak. Ma az emberiség – elvileg – képes lehet megérteni, miért és hogyan kerültek belé azok az érzékek/testi apparátusok, amelyek a szex felé mozgatják olyannyira, hogy végülis a nemiség messze túlnőtt szaporodási feladatán és az öncélú örömszerzés (egyik) legfontosabb bázisává vált. Aminek korábban az volt a funkciója, hogy biztosítsa egy nép/népesség/nemzet(s)ég fennmaradását és egészséges szaporulatát/továbbélését (ld. lejjebb Magyar Adorján leírását a magyarok Boldogság-sziget hagyományáról), az napjainkra a minden hagyományos vonatkozásától megfosztott egoista gyönyör-kultusz tárgya. Ez a folyamat visszafordíthatatlannak tűnhet, de remélhetőleg nem az. Mert itt is ugyanarról a problémáról van szó, ami az emberiség – és benne a magyarság – ,elkorcsosulásának' oka: **a tudatosság hiányáról.** Nem tudatos bennünk sem a Lélek, sem a Szellem, a testünk pedig még kevésbé: hiába hisszük azt, hogy az iskolai biológia-órákon megismerkedtünk legalább a testünkkel, csak a keleti tudással összehasonlítva döbbenünk rá, milyen **szánalmasan keveset tudunk arról, hogyan is működünk a fizikai síkon** (ennek a katasztrofális öntudatlanságnak a következménye az orvoslásban a tüneti kezelés különféle kemikáliákkal az okok feltárása és felszámolása helyett, a párkapcsolatokban a szex éhségcsillapításként való kezelése az egyesülés annak minden dimenziójában való – kozmikus nagyságrendű – átélése helyett és még sorolhatnánk). **A tudatosság hiánya vezet ahhoz is, hogy a magasrendű (krisztusi) Én-tudat helyén ma az emberek többségénél egy felfújtt, hamis énképet projiciáló, izgága, agresszív és önző kis egócska ágál**

(és akarja elhitetni magáról, hogy külön az összes többinél és ő a világ közepe).

Mindennek az ellenszere pedig a *tudatosodás*: annak a fel-, meg- és elismerése, hogy **kik vagyunk valójában.**

Sok-sok nagyon kemény szembenézés önmagunkkal AZ IGAZSÁG szenvedélyétől hajtva – ez az ÚT, amely a Krisztus által előjátszott teljesebb, tisztább, igazabb ÉLET felé vezet.

Ezen az úton megérthetnénk a TEST-LÉLEK-SZELLEM HÁRMASEGYSÉG lényegét, az Én tudatosságának fontosságát, és ezzel megfordítanánk azokat a folyamatokat, amelyek *az individuális én-tudat kialakulásának érdekében az emberiség mélypontra-zuhanását eredményezték* („A mélypont ünnepélyét”, ahogy Pilinszky nevére nevezte a dolgokat).

Rájönnénk, hogy „az emberi öntudat a léleknek a fizikai agyhoz történő kötődése” során születhetett meg és ez az anyagba való végletes leszállás homályosította el a Lélek és a Szellem valódi eredetének és működésének tudását, idézte elő a szakadást az **eredendő ,fényközösségben’, amely a Szellemet és a Lelket, a férfit és a nőt összekötötte, s aminek újra-átélése lenne a szexus valódi, ,szakrális’ célja** (amelynek *nem-beteljesülése hozza létre az állandó szomjúságot, és a folytonos rész-kielégülések a teljesség utáni öntudatlan sóvárgást*).

Ez az ,egyszerű’ felismerés máris közelebb hozná a Grál-lovagság nemesebb, tisztább, fényesebb attitűdjét az azt keresőhöz. És mivel **a magyarság szinte mániákus igazság-kereső**, vannak ,esélyei’... Ennek igazolására (jóllehet költészetünk legjava áll glédában) most csak Magyar Adorján tanulmányára hivatkoznánk ismét, amely igen láttató módon „A lelkiismeret aranytükre” címet viseli.

Ebben részletesen leírja, hogy **a magyar Nap-vallás** (tehát az istenségnek a Nappal való beazonosítása, legyen az Apollón Napisten vagy éppen Héraklész, a Naphérosz) hogyan vezet – eredetileg arany-, később réz- vagy egyéb – **kerek tükrök** megformálásához, amelyek jelen vannak a régi magyarság hétköznapi életében szószerint lépten-nyomon (övre akasztva, ajtóablákba illesztve, ruhákra applikálva stb.), hogy világosan értésre adják: **mi igazságszerető nép vagyunk, mi nem félünk szembenézni önmagunkkal**. Ehhez már szinte semmit nem lehet hozzátenni (az sem ütősebb bizonyíték, amit Strabón ír a szkítákról, hogy „**az igazságosság mintegy nemzeti jellemvonásként testesült meg bennük**”). És nem is kell más ahhoz a programhoz, amit itt felvázoltunk:

hogy **tudatosodván és tisztulván (mint Parsifal a maga küzdelmes Grál-kereső útján) HELYREÁLLÍTSUK A KOZMIKUS SZERETET (HŐ-) ÉS A TEREMTŐ (FÉNY-) ENERGIÁK KÖZÖTTI HARMONIKUS VISZONYT**, és ennek révén

**AZ EMBER A MAGA FELTISZTULT, TUDATOS ÉN-JÉVEL
AZ ISTEN-EMBERI SZELLEMEK ÉS LÉLEK GRÁL-KELHÉVÉ VÁLJON.**

A megújult, érző-gondolkodó, szellemi-átélő szívnek azonban méltó helyet kell biztosítani az emberi testben.

(Ez lenne a korábbi idézet „tökéletes lakhely”:

a mikrokozmosz, a „tökéletes lakhely” közepén {*manicheus kifejezés*} már áll „**Isten új fia**”, **Mani vagy Manu**, az igaz ember...)

És mi valószínűleg joggal tartunk attól, hogy semmiféle **kondízió és jelenkori testkultusz nem alkalmas eszköze** az új, magasrezgésű Szellem-Lélek, **a tudatos lett LÉLEK BEFOGADÁSÁRA KÉPES TEST LÉTREHOZÁSÁNAK**.

Hagyományainkban azonban vannak nyomok.

A magyarokról köztudott, mennyire jó a konyhájuk, mennyire szeretnek terített asztalnál ülni, tósztokat mondani, borozgatni (mert mi tudjuk, mire jó a bor: kimondani végre az igazságot!).

Azt azonban csak a népköltészet/népművészet/néptánc/népdal jó ismerői, meg nagy gondolkodóink tudják (s akkor sem verik nagydobra), hogy a magyar (a szabadságon kívül) a szerelmet is mennyire szereti...

(„Szabadság, szerelem – e kettő kell nekem!”)

Népdalaink telis-tele vannak annak nyomaival, hogy a magyarság valaha tényleg úgy élt, mint a tündérek a maguk paradicsomi szigetein:

...amíg el nem kötelezte magát, szabadon válogatott (a szüzesség nem volt úgymond házassági előfeltétel), aztán ha megérték a dolgok, akkor váltak hűséges (mai szóval ,monogám') párokká – akkor azonban belső készletéből és ezért valódi értékválasztás mentén. Más szóval, a házasságkötés előtt igazi párválasztás (,szabad szerelem') zajlott: fiú és lány tényleg megismerték és ,kipróbálhatták' egymást (ahogy erről számtalan népdalunk pikáns volta és szókimondó szövege tanúskodik: „Nem úgy van má', mint vót régen, nem az a Nap süt az égen; nem az a Nap, nem az a Hód – nem az a **szeretőm**, ki vót”. „Szabad péntek, szabad szombat, szabad *szappanozni* – szabad az én *szeretőmnek* egypár csókot adni”... „Édesanyám, huncutok az ácsok: méregdrágán mérik a forgácsot. Kilenc csókot adtam neki érte, a tizediket ráadásul kérte”... stb.). A zseniális Magyar Adorján így ír erről:

Csodaszarvasunk egy boldogság-szigethez, tündér-nász-szigethez vezeti Hunort és Magort. Sok keszkenőn, gyalcs-szélen ábrázolták ezt szinte mértanivá vált, egymást kézenfogó figurák alakjában, amelyekről már senki se tudta, hogy „ez eredetileg **őseink tavaszi nászünnepe** táncait ábrázolta, amelynek a **Szent Szigeten** volt helye. Ábrázolta ez természetesen a leányok nászelőtti táncait is (a legények odaérkezése előtt), de ábrázolta magát a násztáncot is, amidőn a leányok a már megérkezett legényekkel együtt a szerelmi előjátékok táncait járták, amelyek alatt... a párválasztás is történt. („Ezt szeretem, ezt kedvelem, Ez az én édes kedvesem”). Hol a legények választottak a leányok közül, hol meg a leányok a legények közül, a játék menete szerint (s a választottat mindig meg kellett csókolni). De a játékok alatt idővel aztán létrejött az igazi párválasztás olyanok között, akik úgy testileg, mint lelkileg valóban vonzalmat kezdtek érezni egymás iránt, vagyis ,egymásba szerettek'... (ezek kezdték egymást egymásután mind többször választani, viszonyosan, míg végre valóban egymás ,választottai', vagyis szerelmespár lettek. Ezek aztán a szigeten együtt töltötték a „mézes hetet” vagy „heteket”, amely idő után már házaspárként jöttek ki a szigetről.”

Ez rögtön magyarázatul is szolgálhat azokra a – nem teljesen jogosulatlan – vádakra, hogy a magyar valahogy ,elkorcsosult', már csak árnyéka önmagának („Régi dicsőségünk...”).

De lehetséges más magyarázat is. Ha megnézzük a magyar népdalokat, nem egyben találkozunk azzal, hogy az éneklő pár valamelyik tagja a másikat (akár a legényt is!) ,gyengének' nevezi: több **magyar népdalban** a **párjára** mondja az éneklő: „Repülj, madár, repülj, babám vállára ülj, ...babám **gyenge** vállára”, „**gyenge** derekad” stb.). Ez nagyon megdöbbenítő, hiszen azt jelenti, hogy a magyar tudat (egyik) legmélyebb rétegében (ami a népdal) van egy ,**GYENGESÉG'**-kultusz, ami valószínűleg a ,**ZSENGESÉG'**-et jelenti, így a növényiséggel, a virággal, a madarak **törékenysége**vel hozható összefüggésbe, azaz a **lélek zsenge, törékeny, éteri** mivoltáról van szó. Ez azt jelenti, hogy a népdal a szerelemben részt vevő partnereket növény/madár (lélek) tulajdonságúnak érzékeli.

A mellérendelő társadalomban a szerelem mindennek a mércéje/mértéke, és a szerelem lényege az összemérhetőség, a lények egymásra hangolt, egybe-való valósága, össze-illősége, egybe-illeszkedése: „Se nem kicsi, se nem nagy, éppen hozzám való vagy. Csináld, csináld, jól csináld, Nehogy szégyenbe hozzál”... Ez a szöveg nyíltan szexuális tartalmú, ugyanakkor jelzi a sem alá, sem fölé nem rendelődő (esetleg az éneklők nemét is fölcserélő) partnerséget, az egymással való kompatibilitást, az egyenrangúságot (ami nem egyformaság!) – és ez a **mi ősiségünk alapzata: EGYMÁSHOZ ILLÓ (=ILLESZKEDŐ) EMBEREK EGYMÁST KIEGÉSZÍTŐ/TELJESSÉ TEVŐ CSOPORTJAINAK HARMONIKUS EGYÜTTÉLÉSE A SZERELEM (SZERETET) ENERGIÁJÁBAN, amely az illeszkedés terepe egymás és a tápláló Földanya viszonylatában.**

A test a magyarság számára egyszerre fenséges, kozmikus objektum

„Naponta lerogyok, száz golyó szügyemben,
naponta fölkelek, százszor teljesebben...
minden sejtem nagy gyár, atomom naprendszer,
heregolyóim a nap-hold, a tejút gerincvelőm,
az úr minden pontja testem egy-egy része,
galaktika-fürtök agyam egy sejtése.” (Juhász Ferenc)

és az állati ösztönöknek kiszolgáltatott lélek fájdalmas esendőségének oka:

„Jaj, szeressetek szilajon, hessentsétek el nagy bajom” és
„Nemcsak a lágy,
meleg öl csal, nemcsak a vágy,
de odaszít a muszáj is –
ezért ölel
minden, ami asszonyra lel,
míg el nem fehérül a száj is.
Kettős teher
s kettős kincs, hogy szeretni KELL.
Ki szeret s párra nem találhat,
oly hontalan,
mint amilyen gyámoltalan
a szükségét végző vadállat.” (József Attila)

A lélek, bár ősi, égi-isteni eredetű, ezen a földi ,keresztúton’ minduntalan szembetalálkozik ennek a fényes, szépséges származásnak és az őt hordozó állati test, szörnyeteg’-voltának kínzó ellentétével. Ennek a feloldása nélkül pedig egy tapodtat sem léphetünk előbbre. Juhász Ferenc tudta, *hogyan kiáltozik anyagtól-nemzett sarvasfiúságunk a „titkok kapujában”,* és azt is tudta, hogy „**csakis a szeretet az, amely a titkok kapuját ki tudja nyitni!**” A hétköznapi tudat azonban ma még csupán próbálkozik, hogyan tudná akár csak megközelíteni ezt a problémát, amely „a szépség és szörnyeteg” típusú mesékben, vagy populáris filmekben kerül a szemé elé.

Ezekben a tükrökben kettős lényként szemlélhetjük magunkat: felsőbbrendű, szinte tökéletes, királyi lényként (általában ezzel azonosulunk), mint Gilgames az ő nevét viselő eposzban, és erősen testi, ösztönös, akár állati lényként (akit ,külső’, velünk semmiképp nem azonos létezőként, szörnyetegként látunk), ez itt Gis barátja, Enkidu. De bármilyen ősi legyen is ez a mű, már itt megjelenik a tudat, hogy **ez az erős, vademberes test a benne lakozó megrontatlan, gyermeki lélekkel valami nagy érték, a ,magasabbrendű hős’ másik (talán jobbik?) fele,** akivel beazonosulni voltaképpen megtiszteltetés, elszakadni tőle elviselhetetlen veszteség. Az öntudatos és önmagát nagyra tartó „**Szellem-ÉN**” nem lehet teljes a testhez tartozó „**Ösztön-én**” nélkül, az „**istenember’** az „**állatember’** nélkül – a **Szépség** a **Szörnyeteg** nélkül. Ám ez a konjunkció még a „Szent Násznál” (a lélek-szellem fúzió) is nagyobb kihívás.

Példaképpen „A barlangi medve népe” c. filmben egy gyönyörű, kecses és finom, szőke és kékszemű kislány egy kataklizma (földrengés) során elveszti a kapcsolatot az övével, anyja a szeme láttára tűnik el a meghasadt földben, és ő hosszú bolyongás után – melynek során megsebezi őt egy barlangi oroszlán – félholt állapotban egy horda útjába kerül. Az ő népénél sokkal alacsonyabban álló ősemberek közül a fejlettebb tudatú sámán és az ő gyermektelen javasasszony-„felesége” befogadják és szeretettel bánnak ugyan vele, de a törzs idegennek, következképp veszélyesnek tekinti, a durva és fékezhetetlen törzsfőnök-fi pedig megkívánja, így rengeteg megaláztatásban van része (nem beszélve a szintkülönbség miatti szenvedésről).

Végül a segítővé és harcoszá is váló kislányból anya lesz – és ekkor rákényszerül, hogy fiát hátrahagyva egyedül nekivágjon az ismeretlennek, hogy megtalálja az övét. Itt tehát csak úgy tudtak a film készítői megbarátkozni a vadsággal, a ,szörnyeteg’-séggel, hogy a ,hibrid’ gyermek egyfajta megváltásként, jövőbeli integrátorként és felemelő prófétaaként benne marad az állati szintben, miközben a „szépség” megpróbál visszakerülni a saját közegébe.

De mint minden hasonló történetnél, a lényeg

A SZÉPSÉG ÁLTALI MEGSZERETÉSE A SZÖRNYETEGNEK, azaz AZ ÁLLATI- vagy ÖSZTÖNÉN ELFOGADÁSA (INTEGRÁLÁSA) a magasabbrendű Én-be. A szellemember csak EZUTÁN INDULHAT EL A SAJÁT HAZÁJÁBA.

Másutt már megjelenik annak a tudata is, hogy az ellenfél, a **„szörnyeteg” én magam vagyok**. Egy Seaquest-epizódban a kapitánynak **meg kell győznie (le kell győznie**, amihez meg kell értenie és valamiféle megbocsátó elfogadáson keresztül magába olvasztva megszüntetnie) **saját éretlen**, értetlen, ezért gonoszságra képes ifjúkori **énjét** (a bölcs, szellemi embernek az ösztön-embert), hogy megakadályozza egy nagyváros értelmetlen pusztulását.

Ez a film egyben azt is jelzi, hogy **az idő megérett arra, hogy tetteink, sőt gondolataink következményei is egyre kisebb időkülönbséggel jelenjenek meg, és ezzel a felelősség önmagunk minden korszakának tetteiért és gondolataiért rohamosan növekszik!**

A test tehát (szörnyeteg-ként) az integráció feladatának új, nagy kihívásokkal teli objektumát jelenti. Többek között még azért is, mert a **„szépség” fogalma is hozzáköthető – éppen a magyarok ősi Nap-istene, Apollón révén: hiszen a szép férfitestet nemcsak adoniszinak, hanem apollóninak is szokás nevezni. Hogyan lehetséges a szörnyetegből szépséget csinálni? A „farkasarcú” Apollón talán ad erre egyfajta választ...**

„Sajnos, a „vissza a természethez” jelszó gyötrelmes, reménytelen tévutakra csalogat. (...) Például a farkas sem egyszerű, kezdetleges, hanem végtelenül összetett, bonyolult lény. A farkas keblében is két vagy talán még több lélek lakozik, és **aki farkas-létre vágyik**, az éppúgy **a feledékenység áldozata**, mint aki az „Ó, boldogságos gyermekkor” kezdetű dalt zengi. A rokonszenves, ám kissé szentimentális dalnok, miközben a boldog gyermekorról énekel, és a természet, az ártatlanság és a kezdet után sóvárog, megfelelkezik arról, hogy a gyerekek sem boldogok, hanem állandóan küszködnek és szenvednek.

Nincs út visszafelé, sem a farkashoz, sem a gyermekléthez. A kezdet kezdete sem ártatlan és egyszerű; minden teremtmény, a látszólag legegyszerűbb is bűnös és bonyolult, a létezés mocskos árjába vettetett, és az árral szemben nem lehet úszni. **AZ ÁRTATLANSÁGHOZ, a meg nem teremtethez, Istenhez NEM VISSZAFELÉ VISZ AZ ÚT, HANEM ELŐRE**, egyre tovább a bűnben, **EGYRE MÉLYEBBEN AZ EMBERRÉ VÁLÁSBAN**. (...)

Nem szűkítheted le világot, nem egyszerűsítheted lelkedet, **egyre többet és többet fogadsz be a világból kínok közt táguló lelkedbe, míg végül magadba nem fogadod az egész világot**, hogy egyszer talán célba érsz és megpihenhess. Ezt az utat járta Buddha és minden nagy ember, ki tudatosan, ki ösztönösen, és addig jutott, ameddig merészkedett.

Minden születés elszakadás a Mindenségtől, elhatárolódás, elkülönülés Istentől, gyötrelmes megújulás. És akkor térsz vissza a Mindenségbe, akkor szűnik meg a gyötrelmes egyénné válás, AKKOR VÁLIK AZ EMBER ISTENNÉ, AMIKOR ANNYIRA KITÁGÍTOTTA A LEKÉT, HOGY ÁT TUDJA ÖLELNI A MINDENSÉGET.”

„EHÉSS, IHASS, ÖLELHESS, ALHASS – A MINDENSÉGGEL MÉRD MAGAD!”

Ez a legemberibb követelés – **add meg a testednek, a szellem és lélek gyermekének, ami neki jár, és NÖVEKEDJ UNIVERZÁLIS LÉNNYÉ.**

Mert ma

...„MÉG NEM NAGY AZ EMBER: DE KÉPZELI, HÁT SZERTELEN.
KÍSÉRJE KÉT SZÜLŐJE SZEMMEL: A SZELEM ÉS A SZERELEM”!

(József Attila)

c) A magyar ideál: A VITÉZ LÉLEK

(A LOVAGSÁG: A bátorság, hűség, becsület, szabadság szépsége)

Íme,

a) A MI IDEÁLJAINK,

egy nagy 'emberlátó' megfogalmazásában:

Kossuth Lajos

Egy gyönyörű férfi, egy ideálisan szép, ábrándos férfiarc néz rám gyermek- s ifjúkorom minden falairól. Nem valami vad, tetterőtől lángoló fej, nem is az önkínzó alázat lelki vértanúja: **férfiarc**, amelyben **jóság és okosság, akarat és szárnyas képzelem** van.

Nincs egyetlen arc sem, csak az édes Jézus Krisztusé, aki ilyen közel volna minden magyar szívéhez. Ó, hogy sikoltaná és mennydörögné (ma): „magyar, térj eszméletedre, Sorsod hív: **TE VAGY A MAG, s e mag körül kell kifejecesedni** e rónák és hegygerincek **minden népeinek... MAGYAR LELKIFÁKLYA, MAGYAR SZELLEMI S FIZIKAI VEZÉRLÉST ALATT SZÖVETSÉGET TEREMTENI EURÓPA TESTÉBEN!**

Napóleon a kard erejére támaszkodott, Kossuth a gondolatéra. **Kossuth** korának központi gondolataival át- s átjárta az emberiség **lelkét**, s **előkészíti a késői s távoli egység megérzésére s megértésére.**

Kossuth Lajos a világpolitika áramköreibe kapcsolta be a **magyar eszmét: Magyarország rendeltetése itt keleten, évezerek óta az, hogy A KELETI BARBÁRSÁG ELLEN VÉDJE AZ EURÓPAI KULTÚRÁT... S KOSSUTH LAJOSNAK SIKERÜLT AZ EGÉSZ VILÁGON FENNTARTANI AZT A HITET, HOGY A MAGYAR NYELVSZIGET ÉS ETHNOSZ AZ EURÓPAI KULTÚRA KELETI VÉDŐBÁSTYÁJA.**

Jaj lesz nekünk, ha Európa ezen a ponton elveszti a hitét bennünk.

Bethlen Gábor

„Akárki akármit írjon s mit mondjon, az **igazság** ez!” Az ember azonnal érzi a lélegző, kemény, cselekvő embert, aki tele van önérzettel, büszkeséggel, okossággal, *ravaszsgal*. **A cselekvő akarat hat. Megépíti romjaiból** egy kis ország gazdasági s kulturális színvonalát. **Egyensúlyban tartja kelet és nyugat világát.** S hatalmasan lobogtatja ki a **magyar erőt** hódító s mégis egészséges útján.

(Elámult), az emberek mennyire örülnek, ha segíthetnek magukon: a fejedelemnek nem kell semmi mást csinálni, csak **felbreszteni a hitet a rendben, s a rend maga megeremti magát.**

Azt akartam, hogy a magyarnak **önérzete támadjon, hadd tudja meg minden magyar, hogy vagyunk valakik. Minden kézbe munkát adtam**, s egy embert nem hagytam, hogy elheverje az életét. Az az egyszerű nép imádattal és csodálattal nézett rám: ez volt az én igazi királyságom.

Abban az időben még **egyéniség volt mindenki**: de **mikor nagy nemzeti célért kellett síkra szállani, egy testté vált a tömérdek egyéniség, és egy lelkesedéssel ragadott kardot és kapát.** Az én életideálom a **nyugodt és eredményes munka** volt.

Föl kell szabadítani ezt a nemes népet, **politikai és társadalmi rendet, nyugalmat, a fejlődés minden lehetőségét megadni neki.**”

...(Ő) a megtörtetett magyarságnak akart megváltója lenni. Valóban a magyar faj géniusza uralkodott felette egész életében, s az védelmezte meg, elképzelhetetlen veszélyek között. Szimbolikus jelentősége van a magyar etnosz értékteremtő kvalitásai szempontjából. A 'magyar jelentése': **EGY ŐSERŐKKEL TERHELT FAJTÁNAK**, a fantázia szédületei közt, **a szigorú realizmusba menekülése.** Egyfelől *rendet teremteni a kontinensen, másfelől megmenteni a maroknyi lehetőséget.*

Ez több az Attila álmánál: Isten ostora lenni. EZ A KEMÉNY ERDÉLYI ISTEN ÁLDÁSA AKART LENNI.

GÖRGEY ARTÚR

(a jövő Én-tudatos angyala, a magyar árja harcos),

aki megtanult ***a minimumból megélni, az élet minden javait lenézni s önérzete maximumát élvezni.*** Semmi igénye nincs testiekben, de a legmagasabb követelményekkel áll szemben önmagával, **s az étellel úgy szegül szembe, minden ponton s minden irányban, hogy CSAK A LEGNAGYOBB MUNKA S A LEGNAGYOBB ÉRVÉNYESÜLÉS* ÉRDEKLI.**

*(*nem hatalmi vagy anyagi, hanem önmagának, önmaga lényegének érvényre juttatása – szerk.megj.)*

Semmiiben sem bízok, csak önmagában. ... **Semmi segítségre szüksége nincs, csak önmagára.** Valósággal ki van cizellálva, mint a damaszkuszi (!!!) penge. Hajthatatlan egyéniség, amely csak egy irányt ismer, a harcot. ... Villámgyorsan ítél, s ítélete mellett kitart. A döntő szót ő mondja ki, s vaserő és acélfizikum szolgálja. Amit akar, arra életét játszva teszi fel. Egyszál kard: ez ő. Megmarad katonának, megmarad eszköznek. Megmarad l'art pour l'art művésznek a csatamezőkön.

Görgeyben meg lett volna a képesség rá, hogy Dzsingisz kán legyen belőle. De egy magyar nem robbanthatta szét Európa kereteit.

**A MAGYAR, MINT A MESEBELI SÁRKÁNY, HARCOL AZ ÉLETÉRT,
ÍME, EGY FEJÉT LEVÁGTÁK S ÖT NŐTT HELYETTE**

(Móricz Zsigmond)

A LOVAGSÁG:

b) A SÁRKÁNY ÉS A SÁRKÁNYÖLŐ

A sárkányról sok mindent gondolnak az emberek – a legtöbben mégis azt, hogy valami félelmetes, rettenetes lény, és hogy ősellensége az embernek (esetleg ő maga az Ősellenség). Ezt elsősorban abból gondolják, hogy János Jelenései-ben meg is van így módon nevezve: „a Sárkány, ama ősi kígyó”:

Mihály harca a sárkánnyal

7. És az égben viaskodás támadt:
Mihály és az ő angyalai viaskodtak a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodott és az ő angyalai; Dán. 10,13. 12,1.

8. De nem vehetének diadalmat, és az ő helyük sem találtaték többé a mennyben.

9. És **vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a sátánnak**, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vetteték a földre, és az ő angyalai is övele levettetének.

A nyugati civilizáció sárkányai általában gonoszak, és az őket megölő lovagokat hősöknek szokás tekinteni. Az analitikus pszichológia szempontjából *a sárkány a tudattalan tartalmának felel meg* (beleértve annak emberfeletti és emberalatti aspektusait is):

Jung szavával a *numinozitásnak*, azaz minden olyan erő-képviselőnek, amit nem értünk, amely nem fér be a hétköznapi tudat keretei közé, így megtapasztalásának emléke automatikusan elfojtásba kerül, legyen túl jó vagy túl rossz vagy csak túl nagy az ember számára:

valójában bennünk van, de úgy teszünk (önvédelemből), mintha nem tudnánk róla.

Így például „nem tudunk” arról, hogy **a sárkány** eredetileg teremtetlen lény, illetve hogy ő **az Ősenergia első manifesztációja**: magának a létezés energiájának első alakja, aki fantasztikus ereje miatt az őrzés-védés nagyszerű feladatát kapta a Teremtőtől: a magyarok egének középpontját, a „Tündéraszony” palotáját például DRACON, a csillagsárkány őrzi: „a harcos szíve”. És mindig sárkány őrzi a legfontosabb „kincseket” (és nemcsak az aranyat meg a drágaköveket): az élet elemeit (ezért van vízőrző-, tűzőrző-, levegő- meg föld-sárkány), de fontos szellemi kincseket is (régí írásokat, ereklyéket, elrejtett tudást és a kor emberére veszélyes régi eszközöket stb.).

Eredetileg magát az Isteni Rendet kellett volna védeniük (csillagbölcshőjük az Ω Orionis, tehát a Törvényt is), aztán a kezdetet és véget, rejtett ősi tudásokat, vagy például az örök ifjúság aranyalma-fáját, mely Héra boldogság-kertjében állt (ld. Éden, egyéb tündérgyert-variációk: valójában talán nem is almákat, hanem az embert óvja az almával jelképezett hatalmi, tudás-kísértésektől). A kapuk őre is: „Ki itt belépsz...” Ezért köze van a halál-újzúletés ciklusokhoz éppúgy, mint a tudatszint-váltásokhoz.

És bár eszünkbe se jut, bizony Sárkány őrizte Tündérországot is a „betolakodóktól” (akiknek bizonyítaniuk kellett, hogy nem „betolakodók”, tehát méltók a belépésre); és könnyen lehet, hogy „nőrablásaik” mögött is inkább a női méltóság vagy egyenesen a szüzesség védelme húzódik meg. Elgondolkodtató (lehetne), hogy még meséinkben is előfordul, ahogy *a női minőség mintegy „összejátsszik” a sárkánnyal*:

és itt nemcsak a sárkánytojást dédelgető királykisasszonyra gondolhatunk a nagyon mulatságos Szent György-filmben, de sok példát láthattunk erre a „Variációk a sárkányra” c. magyar rajzfilmsorozatban is.

Példaként hadd említsük itt olyan meséinket, amelyekben az egyedül otthonmaradt asszony (akinek persze megtiltották, hogy kutakodjon a házban) megtalálja az elrejtett (pl. a pincében falhoz szögezett) sárkányt, és persze kiszabadítja (mondjuk inni ad neki, vagy más módon segít rajta), mire a sárkány persze elrabolja (magával viszi), és az asszony nem is sikoltozik (annyira biztos nem, hogy bárki meghallja). A férjnek pedig hosszú (beavatási) utat kell bejárnia, sok mindent meg kell tanulnia, mire megtalálja (ezúttal talán megérdemelten és véglegesen) asszonyát...

Ugyanilyen meglepő lehet, hogy (még nyugati) festményeken és falikárpitokon is látunk úrhölgyeket, akik pórázon tartják a (láthatóan szelíd) sárkányt, miközben a mindenre elszánt lovag harciasan tartja dőfésre kész lándzsáját...

Ez inkább a két nem hozzáállásáról szól, mint a sárkányról: amit a férfi (a tudat) ellenségnek tart és el akar pusztítani, azt a nő (a lélek) megszelídíti a maga elfogadó szeretetével...

Így történhetett meg, hogy a női lélek (megszelídítván a harcos férfit) képes lett felébreszteni kincsőrző sárkányainkat és azok újra őrt állnak a Kárpátok karéjában, vigyázva a Magyarokra mint féltett kincsre...

Talán megpróbálhatnánk kiérdekelni.

Az előzőekből talán kiderült, hogy **a sárkány** többnyire női energia, mivel **az Élet energiája inkább női jellegű, befogadó és világra-szülő**

(pl. a sumérok **TIAMAT**-ot az Őskáosz nőnemű megtestesítőjeként, minden dolgok ősanjaként, az emberi faj **aranykigyó-anyjaként** tisztelték, az Élet forrásaként, a legősibb kódkészlet hordozójaként);

a nő ezért is boldogul vele könnyebben. **Ez a hatalmas női energia könnyen beazonosítható az anyával**, akitől minden lét és emberi lélek annyira függ itt a Földön, hogy **a róla való** (több fázisban lezajló) **leszakadás** az első és **legnagyobb sérülés az emberi lélekben** („szeparációs trauma”);

annál is súlyosabb esemény ez, mert az „első hasítás”, a tudatnak a létről való leszakadása (a „semmi”, az „Úr-Úr” első megtapasztalása) **tükröződik benne** (mint a Teremtés ősoka):

„S nem érzéd-é eszméid közt az **Úrt**, mely minden létnek gátjaul vala, s teremtni **kényszerültél** általa?” (Madách)

A nagy hősök nem-gyógyuló (és többnyire sántítást okozó) **lábsebe** (Philoktétés-é, akit ezért kiközösítenek, és Achillés saroksebe, amely a sebezhetőség szinonimájává vált) ugyanezt a **nőtől-kígyótól származó sérülést jelzi**, amely a **sérültet örökre az Anyához köti** (a sántaságot a földhöz-láncoltság jeleként szokás értelmezni a szimbológiában, azaz ők a kígyómarás által a Földanya rabjaivá lettek), és ebből nincs menekvés; kivéve, ha egy „balga szent” a részvét őszinte gesztusával meg nem gyógyítja, mint Parsifal Amphortas sebet – a Grál-királyok témánál még visszatérünk erre. Ettől a „seb’-től is érintetlennek kell lennie annak, aki a Grál hordozójává akar válni (alkalmasint *tudnia* kell, fel kell ismernie és el kell hárítania a veszélyt, vagy meg kell gyógyítania a sérülést).

A seb néha (mérgezett) nyílvesztőtől származik, de ne hagyjuk megtéveszteni magunkat: több ábrázoláson a **kígyó nyelve nyílhegyben végződik**. Ennek számunkra, Nyilas-nép lévén, különösen nagy jelentősége van, főleg, mivel éppen a nyíl az első eszköz, amely alkalmas az emberi hatóerő szinte *mágikus* megnövelésére, az idő vektor-természetén keresztül a távolság csökkentésére (tehát manipulálására), ennek minden következményével együtt. Hogy a nyílhegy (eleve) mérgezett, az ebből már világos kell legyen.

Nem véletlen, hogy Asklépiost, a **gyógyítás istenét** az ókorban nem csak kígyós bottal, hanem egyenesen **sárkánykígyón lovagolva** is ábrázolták: azaz

ennek az őserőnek az uralása (akár a megmaratás/mérgezés vállalása és az önerőből való gyógyulás) a **feltétele a gyógyító erő** (az ellenméreg) **birtoklásának;**

ez pedig a (lehúzó-„tellurikus”) földtől való elszakadás feltétele.

(Fontos, hogy a **magyarság (Föld)anya-képe** sokkal emelkedettebb, nem mérgező és lehúzó, hanem ellenkezőleg: **szoláris/felemelő**, mint a Napba öltözött Asszony vagy Tündér Ilonánk, Nagyboldogasszonyunkról nem is beszélve.)

Korunkban a **sebző/visszahúzó anyafüggést** a fiatal férfiak „*mamahotel*”-betegsége jelzi: az **anya mindent-elfogadása és gondoskodó szeretete „mérgezi meg” az eredetileg önálló (sőt: harcos-) létre predesztinált fiúkat**, akik nem tudják feladni a lelki-fizikai kényelmet a „kinti világ” ,csábításaiért’ (főleg mert így kockázat nélkül egyikből a másikba menekülhetnek). És mivel így tulajdon anyjukat sohasem látják ,kívülről’ (hiszen még mindig ,benne vannak’),

ha mégis megnősülnek valahogy, az anyósukra (esetleg a feleségükre) vetítik ki a sárkányt, a ,negatív anyát’ (ld. a „nők elsárkányosodásáról” szóló filmet).

Ha tisztán erről a nézőpontról szemléljük, a „sárkányharc” egyértelműen leleplezi, hogy **A FÉRFI (TUDAT/SZELLEME) ,ELLENSÉGE’ (AZAZ LEGMÉLYEBB FÉLELMEINEK TÁRGYA) MAGA AZ ÉLET** az ő hatalmas erejével, kontrollálhatatlan burjánzásával, folytonos kihívásaival, ,irracionalitásával’; ezt érzékeli a nőben (a lélek működésében) és ezt projiciálja a sárkány alakjába is, aki ezért lesz a Gonosz megtestesítője.

Persze (mint a bibliai idézetből is kiderül) a sárkány gonoszsága is ,szakosodott’, a fő ellenség pedig a „**régi kígyó**” (≈sárkánykígyó), aki **ellen Mihály (és az őt megjelenítő Szent György is) háborút visel**. És itt nagyon fontos témához érkeztünk. Hiszen ez **A KÍGYÓ** az, aki Évát (szimbolikusan a Lelket) ,bűnre” csábította; és a történet nem hagy kétséget afelől, hogy a **lelket a kíváncsiság, a mindenre-nyitottság (ami a romlatlan Élet-jelenség fő attribútuma) tette-teszi ,kiszolgáltatottá’** az effajta ,kísértéseknek’. (Éva Luciferhez: „Én lelkesülök, szép s új dolgokat mondsz”...) Akár az aranyalmák esetében a Hesperisek vagy Tündér Ilona kertjében, itt is egy Sárkány-minőséget találunk a ,kéttörzsű’ Életfa titkos gyümölcse mellett (ez a gyümölcs pedig a Tudás).

Ez a **sárkány-arkangyal-kígyó** minőség azonban „elbukott”: a Tudást akarja, pontosabban: a tudás Hatalmát (legmagasabb aspektusában egyenesen a Teremtés kódjait akarja megszerezni, hiszen számára a Teremtés lehetősége a legkívánatosabb kincs);

őrzés helyett inkább birtokolni szeretné a Teremtő (vagy legalább a Teremtés) ,javait’...

És lázadásában kitalálhatóvá válna **az embert** is erre **készíteti: kíváncsiságától hajtva kutassa az isteni titkokat, váljon tudóvá, akarjon isten lenni...**

Ő lett a bibliai Édenkert kígyója, akit Isten *megátkozott*

(ugyan mi az, amire „az erő, tudás, gyönyör egésze” (Madách) ilyen nem-isteni módon reagál?...):

„Mivelhogy ezt cselekedted, **átkozott légy** minden barom és minden mezei vad között; hasadon jársz, és port egyléleked minden napjaiban. És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak **sarkát mardosod.**” (Mózes I. 3, 14-15)

Nem mellékesen a lábaitól megfosztott, „port evő”, megátkozott **kígyó a kundalini kígyóenergiája** is, és ennek a tudása szinte biztosan egyike a legféltettebb teremtési kódoknak – de erről már többször szóltunk. **A kígyó** ugyanakkor egyszerre az **egyenes** (a bot Mózes kezében), a **kör** (a saját farkába harapó kígyó, az Uroborosz, az Ureusz-kígyó a fáraók fején), a **lépcső**, a **bioritmus sinus-görbéje** (haladásakor) és a **DNS kettős spiráljának** (Aszklépiosz *kelyhén* látható) **UNIVERZÁLIS SZIMBÓLUMA** is. Azaz valóban nagy titkok tudója...

A KÍGYÓ-TUDÁS

Ósidők óta így nevezik a **„rejtett tudást”,** ami a **létezés, a teremtés, a tér, idő és anyag, az élet (és a halál), a magasabb dimenziók (rezgés-, tudatszintek) és az emberi lét értelmét, célját, múltját és jövőjét is magába foglaló titkos információk összessége.** Ez a tudás minden időkben csakis a *beavatottak* számára volt elérhető, mert birtoklásához a normál emberi kondíciók meghaladása, komoly ezoterikus iskolázottság és mély szellemi/morális elköteleződés szükséges (különben mind a jogosulatlanul birtokló, mind környezete számára veszélyessé válik – akár kozmikus léptékben is, amint arról számtalan világkataklizma tanúskodik). Ezért misztériumiskolákban, sámánképzéseken, papneveldeknél készítették elő a jövőbeli hordozókat, őrzőket és továbbadókat (adeptusokat), hogy a tudás se el ne vesszen, se idő előtt ki ne kerüljön a *„laikus” (exoterikus) közegbe.* MINDIG CSAK A (nekik, az ő tudatszintjüknek és a kornak) **MEGFELELŐ INFORMÁCIÓKBA** avatták be a jelölteket, így *a teljes tudás mindig rejtve maradt* (hogy senki ne élhessen vissza vele. A VISSZA-ÉLÉS (!) A **„GONOSZ” FŐ MŰKÖDÉSMÓDJA**). A különböző rész kérdésekre vonatkozó tudáselemeket női és férfi tudók is hordozhatták:

az életre, a halálra, a szaporodás titkaira, az álmokra, a lelki működésekre, az egészségre/betegségekre stb. vonatkozó információkat főleg női *„kígyó”-beavatottak*, míg

a szellemre, az istenre/istenekre, a teremtés titkaira, a világegyetem törvényeire stb. vonatkozó kérdéseket elsősorban férfi *„kígyó”-beavatottak* (az ún. *melkizédek*) őrizték és osztották meg az arra érdemesekkel különböző misztériumiskolák szentélyeiben és tantermeiben.

Mivel ezek az információk lényegében isteni tudást képviseltek úgy az energia/anyag, mint a kozmikus lényiségek és az emberi lény mibenlétéről, lényegéről és manipulációjáról – a birtokába jutó ember **megistenülésének** lehetőségeit, útját, módzatait is tartalmazták (ha többnyire csak szimbólumokba rejtve is). A tolték sámán-hagyományokból (és a Virakocha-émlékek elemzéséből is) ugyanaz a **kundalini-elmélet** bukkan elő, amit mi az indiai csakra-tanból ismertünk meg:

az életenergia (Kínában a CHI) a test alsó energia-központjában fekszik összetekeredve mindaddig, amíg az ember spirituális tudata fel nem ébred, és koncentrációval, meditációval, önmaga tudatának és testi-lelki-szellemi lényének sokoldalú önfejlesztése útján el nem kezdi ezt **az alvó energiát felébreszteni** és felemelni a csakrák (éteri energia-örvényeinek) során keresztül egészen a fejtetőn lévő korona(!!!)-csakráig,

ahonnan ez a(z eddig álmok által lekötözött) **kígyó-energia** **immár mint sas szállhat fel az éteri világ szellemi szabadságába, hordozóját a teremtő istenek sorába emelve.**

A perui régészeti leletek újszerű tanulmányozásával (a bonyolult ábrázolásokból készített ún. *„kompozit”-képek* analízisével – egyes részletek kiemelésével, ill. elforgatásával) mintegy olvashatóvá vált *„üzenetek”* ugyancsak a kundalini lényegéről szólnak: eszerint a teremtés célja a Teremtő *„növekedése”,* ami a megtisztult és *„visszatért”* lelkek számától függ (a toltékoknál ugyanez a Nap fénytojás-emanációinak visszatápláló szerepe: az inkarnáció során megnövelt energiájú lelket a Sas{=Nap} *„visszaeszi”,* hacsak nem válik az maga is Sassá). A lélek megtisztulása pedig a szusumnán **felemelkedő** életenergia függvénye,

és a hétköznapi emberi gyakorlat ezt akadályozza

(úgy a férfi-mag ejakulációja, mint az anya szeretete gyermeke iránt vissza-, azaz lefelé áramoltatja a kundalini-energiát): ez energetikailag magyarázza a ‚beavatottak‘ (ld. a tibeti lámák, a katolikus papság, a katharok és esszénusok, a Vesta-papnők stb.) önként vállalt szüzességi fogadalmát és önmegtartóztató életgyakorlatát, amelyet maguknak tartottak fenn (az egész emberiségre nem lehet kiterjeszteni, hiszen akkor a lelkek száma és így Isten ‚növekedése‘ is csökkene).

A fentiek (és még sok hasonló elmélet) alapján egy olyan rendszer rajzolódik ki, amelyben attól függően, milyen szintre jut az egyes ember tudata a reinkarnációk sorozatában megnyíló lehetőségeket felhasználva, válhat a lelke – a világekorszakok végén, a „megítélési” időszakokban – ‚selejt‘ minősítésűvé, ‚újrahasznosítható hulladékká‘, a következő korszak nyersanyagává, a világegyetem hasznos fogaskerekévé vagy a teremtő isten-hierarchiák megdicsőült tagjává...

Azt ne higgyük azonban, hogy az embernek a tudással való elcsábítása a Teremtő akaratával *szemben* történik így. **A kísértés éppúgy része a Tervnek, mint a Tudás megszerzése és az ember megistenülése.** Hiszen a saját képére teremtett minket az Alkotó... Miért akkor a **Sátán kirekesztése**, a „megátkozás”, a büntetés? Már magukból a kifejezésekből is kitűnik, hogy ez csak a lefelé menettel következménye, **az egyre alacsonyabb tudatszintek tükröződése.**

A LEFELÉ-ÚTBAN VAN A LEGNAGYOBB LEHETŐSÉG: A SAJÁT-AKARATI VÁLASZTÁS LEHETŐSÉGE.

(A teológia „szabad akarat”-nak nevezi ezt, azonban egy ennyire determinált valóságban nem létezik valódi szabadság – az majd a sok-sok küzdés, önfelzabardító hőstett, lassú érés boldog következménye lesz mint a Cél végső beteljesülése... ha... és valamikor).

Ami adott: a lehetőség **felismerni a polárisan ellentétes minőségeket és pillanatonként dönteni egyik vagy másik mellett – vagy meglátni az ellentét lényegét és harmadik utat választani – vagy egymást kiegészítő pólusokként az egész dinamikus valósággal beazonosulni**

(ami tulajdonképpen a mozgó, egymásba átmenő minőségekként felfogott Yin/Yang, ahol a Yinben lévő fénymag benövi a sötétet és az az oldal átmegy Yangba – és fordítva! Ez lehet a Lélek/Szellem minőségeinek valós képe, dinamikája, szerves egységük képlete – ha jól megértjük).

A Sátán az elfojtott Ős-Sárkány félelmi képe, ahogy azt a rettegővé-gyűlölködővé vált, elrontott és intézményesített judeo-kereszténység megteremtette magából.

„Lépj elő, sötétség szelleme, ha e szent helyen rejtőzködni! **TE VAGY A HAZUGSÁG ATYJA, az igazság ellensége, minden igazságtalanság szülőoka (...). Ő, te átkozott szellem, nem veted magadat alá Teremtőnk akaratának? Mikor nagy, halálos bűnödöt elkövetted, a szent hegyről a sötét szakadékokba és a pokol mélységeibe taszítottál! (...)** Ő, ŐSI KÍGYÓ! Kiátkozunk téged, kiűzünk téged (...), tetteidről elkülönítjük magunkat, erről a helyről kitiltunk, hogy megalázva, megnyomorítva, számkivetve menekülj rémséges, szikkadt helyekre (...), és ott bujdosolva, s **GŐGÖD ZABLÁJÁT RÁGVÁ VÁRD BE AZ UTOLSÓ ÍTÉLET RETTENTŐ NAPJÁT!**”

(Brjusov: Tüzes Angyal)

Ez a Jahve erősen hasadt jelleme alatt sýnylődő zsidóság félelmének tükröződése ("ÁLDOTT AZ ÚR, A **NAGY, A HATALMAS ÉS SZÖRNYŰSÉGES ISTEN, AKI IRGALMAT ÉS KEDVESSÉGET MUTAT**"...), ami az egész Ószövetséget átítatja és kiáltó ellentétben van a Jézusi szeretet-vallással. A Sárkánykígyó-nak nevezett Sátán pedig az ő **hatalomtól és tudástól való félelmüknek** a szimbolikus képe

(miközben éppen egyfajta tudás által szereshető hatalom praktizálása révén váltak maguk is félelem és gyűlölet tárgyává a megvezetett népek körében...).

Így aztán a sárkánykígyót megölni dicsőséggé vált: aminthogy a sárkány fejeit is sorra vagdossák le a mesehősök (pedig a ‚tűzokádó‘ tudat, a Szellem tüzét árasztó fej mindig „visszanő”!...).

Itt láthatóvá válik a ‚rossz Sárkány‘ félelmi háttere. Ő a „külső sötétség”-nek nevezett hasadék, ami valójában persze *belső*: arról az *iszonyatról* van szó, amit a tudat szeparációjának következtében előálló sötétség (mélység, szakadék, űr) **vált ki a tudat ‚világos‘, ‚fényes‘ természetéből**; az ő számára félelmetes és gyűlöletes minden, ami nem olyan, mint ő – azaz sötét, átláthatatlan, kiismerhetetlen.

A tudatot a Lét Egészétől elválasztó sötét, üres hasadék (az Úr, az Üres Tér, amelyet jelenleg végtelenül tágulni és terjeszkedni ,lát') maga a ,sötét sárkány', a Sárkánykigyó, a tudattalanba száműzött (mert elviselhetetlen) tudások feneketlen sötétsége és káosza, egyszersmind az összes vállalhatatlanul ,negatív' projekció vetítővászna is.

A ,külső sötétségről', az Úrról ma azt gondolják a fizikusok, hogy rohamosan tágul egy ún. ,sötét energia' hatására. Ez természetesen csak hipotézis, aminthogy vsz. üres tér sincs, csak a részecske-gyakoriság kisebb (vagy éppen csökken). De valószínűleg helytelen a ,sötétség'-fogalmunk is, mert fotonok (azaz fényrészecskék) mindenütt előfordulnak (állítólag a meglehetősen ,kivilágítatlan' emberi testben is csak úgy hemzsegnek), sőt, a teljesen szétesőnek vizionált utolsó kozmosz-fázisban is ők lesznek az utolsóak, akik eltűnnek – tehát a fény (a remény) hal meg utoljára, ahogy mondjuk is...

A bevilágíthatatlanság, a fénytelenység (vagy éppen az átlátszatatlanság) minőségei a nyugati kultúrában a tőle való félelem révén a ,nehezen kezelhető' sárkány-alakzatra vetültek. Természetes, hogy ez ellen a „Fény harcosa” minden fegyverével (fény-kardjával', ahogy láttató módon ma megjelenítik az ismeretlen sötétséget átvilágító eszközt) küzdeni fog.

Ám a ,sárkány' külsőként értelmezése és ,megölése' oda vezet, hogy a sárkányölő maga válik sárkánnyá: az elpusztítottnak vélt minőség éppen ezzel az aktussal kebelezi be őt magát. (Jung észrevette, hogy az észak-amerikai fehérek tudattalanja tele van indián elemekkel...) Így aztán mégis **önmagában kell megvívnia a harcot** ezekkel a „sötét” minőségekkel – vagy talán **nem harcolni** kellene, hanem **felismerni, megismerni és integrálni?**...

(Jelenleg talán plusz segítség ehhez az a széles sugárzási zóna (az ún. **Foton-öv**), amelybe a Föld állítólag már egy évtizede belépett és ami segíthet ,felfényesíteni' az emberi testet-lelket-szellemet – a sámánok legalábbis így gondolják...)

Mindenesetre **AZ EMBERNEK MINDIG IS VOLTAK ESZKÖZEI A ,FÉNYES' IDEÁLOK: AZ IGAZSÁG, A TISZTASÁG, A SZÉPSÉG, A JÓSÁG, AZ ÖSZINTESÉG, A HÚSÉG, A BÁTORSÁG, A MEGBÍZHATÓSÁG** (és így tovább...) **MEGVALÓSÍTÁSÁHOZ.** Egy példa erre a már sokat emlegetett lovagi kultúra (a maga ideáltipikus formájában).

A lovagi kultúra egyik legbámulatosabb fejleménye a trubadúrok megjelenése. Ők leginkább olyan vándordalnokok voltak, akik várról várra járva és ott a nemeseknek énekelve keresték meg a kenyérüket (mint nálunk pl. Tinódi Lantos Sebestyén). Mindenféle aktuális témát összeszedtek az úton, ezeket aztán – mint a korszak ,hírközlői' – megosztották a lovagvár (meglehetősen elszigetelt) lakóival. Eközben kialakult az a szokás, hogy – dalaikkal úgymond ,hízelegni' akarván a várúrnak – az elképzelhető legjobban feldícsérték a várúrnt: legszebbnek, legerényesebbnek énekelték meg. Ebből – német nyelvterületeken – kialakult a **MINNE**, ami már nem egyszerűen egy műfaj, hanem – végsőkéig kifinomodott formájában – a **legtisztább lovagi szerelem értékrendje**, amelynek megsértését a **minnesängerek** a legnagyobb bűnnek tartották és elkövetőjét azonnal kizárták maguk közül. Ennek az értéknek a kiművelésére születtek meg a **dalokversenyek**, amelyek – amellet, hogy értékes szórakozási lehetőséget nyújtottak a lovagságnak – valóságos **sárkányharcok** voltak a szó legnemesebb értelmében. Ugyanis a legmag(v)asabb szinteken már **nem egymás ellen** harcoltak a résztvevők, hanem **egymásért**: mindenki azért próbálta meg kihozni a legjobbat saját képességeiből, hogy a többieket ugyanerre készítse; a versengés a lehető legmagasabb rendű minőség közös erőfeszítéssel történő létrehozásáért folyt; az ,győzött', aki a leginspirálóbb, a többiek számára legfelelőbb dalt tudta létrehozni és előadni. Ilyenképpen a **VERSENY** tulajdonképpen **A VERSENGÉS ELLEN** folyt, az ,**elválasztás'** és a ,**győztes-vesztes'** című **HATALMI JÁTSZMA MEGSZÜNTETÉSÉÉRT**: azaz az embert mérgező tudattalan ambíciók tudatosításáért, a szellemet és lelket egyaránt elsötétítő hatalmi késztetések sárkányának felismeréséért és a szellem/lélek legcsodálatosabb megnyilvánulásainak, dalainak, himnuszainak életrekeltségéért **A SÁRKÁNY ÁTVILÁGÍTÁSÁRA ÉS MEGSZELÍDÍTÉSÉRE** – a legnagyobb közös jóért...

A magyar mint turáni nép jól ismeri a sárkányokat és gond nélkül vállalja a „sárkányságot”.

Kevesen tudják, hogy sok nemzetségünknek volt sárkányos zászlaja (a hun csapatokat sokszor erről ismerték fel, és őket a „sárkány fiai”-nak nevezték); a középkorban szentélyeket, templomokat és kolostorokat is sárkányok védtek (láthatók az oszlopfőkön, záróköveken, kapu- és oromdíszeken stb.). Főúri családi címerek sokaságában is megtaláljuk őket, és az egyik legismertebb **Sárkányos Lovagrend** megalapítása Zsigmond királyunk nevéhez fűződik.

Mátyás is létrehozta a maga sárkányos lovagjainak a körét; az 58 lovagból a hun sárkány-nemzetség odaadó kutatójának, Kiss **Maotun** Istvánnak közülük 46 adatait sikerült megtalálnia.

Lawrence Gardner (sokak számára forrásértékű) műve, **„A GRÁL-KIRÁLYOK EREDETE”** egy döbbenetes teóriát vázol fel ezzel kapcsolatban. Ennek lényege az, hogy a **„sárkányság” az Anunnaki istenekre megy vissza, és ők – ahogy ezt Z. Sitchin is felfejti sumer források alapján pl. az „Istenek DNS-éről” szülő könyvében – saját DNS-ük felhasználásával, „mesterséges megtermékenyítés” útján hozták létre azt a hibrid fajt, amely az első sumer királyokat adta – az **„Adamát”, aki így (Enki kígyókirály leszármazottjaként) az első Grál-királynak tekinthető;** ugyanis szerinte a **Sang Royal (Sangréal, Szent Grál ≈ a Királyi Vér)** valójában a **Sárkány-vérvonalt**, amelyet azóta is védelem és titok övez.**

Legféltebb titkuk a fényttest táplálására szolgáló „álló tűzkő”, amely részben azonos lehet az alkímisták által keresett „Bölcsök Kövével”: ez lényegében egy fehér fémpor, amely porrá hevített aranyból, de más, a platina-csoportba tartozó szupravezető fémekből is készülhetett; ezzel pótolták a halhatatlanságot (vagy legalábbis igen hosszú életet) biztosító eredeti anunnaki-táplálékot. Ez a „csillagtűz”-nek nevezett étel mindemellett fenntartotta az „istenit” (mágikus-mentális) képességeket is.

Ez a történet több ponton érintkezik a magyar ősmúlta: szerepel benne **Hám** (vagy Kánaán), aki **Kus** (a kusziták!) és **Nimród** ősapánk közvetlen őse, és akit **G. A GRÁL-VÉRVONAL NAGY ARKHÓNJA** néven említ, míg másutt **őt és Nimródot a A GRÁL-KIRÁLYSÁG ÖRÖKÖSEI-nek nevezi.** Azt is megemlíti, hogy 1408-ban a magyar Zsigmond király alapítja újra az „igaz és tiszta testvériséget” (**Societas Draconis, Ordo Draconis**): a sárkányos lovagrendet...

(A szerző nem magyar és nem tudunk ilyen irányú elfoglaltságáról. Művéből szemelvények olvashatók a Függelék B-ben, 6.sz.

Néhány informatív sort itt is közlünk:)

A SÁRKÁNY MA „a SÁRKÁNY Császári és Királyi Udvara” formáját veszi fel, de az ókortól fogva létezik.

Nimród unokája, NEBRÉ (i.e. 2852-2813): *al-khame (alkímia-)* műhelyeket alapít (a fényttest táplálása, a Grál-vérvonalt megőrzése céljából).

„Dávid és Salamon Grál-dinasztiája már nyugaton is megvetette a lábát Gallia Meroving uralkodói személyében, más ágak Írországon és a kelta Britanniában gyökereztek meg; házassági kötelékek erősítették a vérvonalt Szkitia és Anatólia királyi házaival.”

Nagy-Britannia első pendragonja Cymbeline király (i.sz.10)

az utolsó: Cadwaladr of Gwynedd (+664) – angolszász betörés

1408: A SÁRKÁNY-UDVAR ÚJBÓLI LÉTREHOZÁSA: luxemburgi ZSIGMOND magyar király (a jeruzsálemi Sárkány-királyok leszármazottja) – 23 nemes „megőrzi az igaz és tiszta testvériséget (Societas Draconis, Ordo Draconis – jelük a körbe zárt sárkány vörös kereszttel, az eredeti rosi crucis embléma, i.e. 3000-ból)

A ma működő „Grál-királyságok Sárkány-szervezete” oktatási-nevelési célokat tűz maga elé („hogymindenki egyformán szolgálhasson”) ...

Ez a felvetés A „SÁRKÁNY-KÉRDÉST” A GRÁL-TÉMAKÖRREL KAPCSOLJA ÖSSZE, ami jelen munka központi problémája, és a magyarság elhivatottságának sarkalatos pontja...

Korábban már említettük a **Grál-király Amphortas nem-gyógyuló sebét**, amely **Achilles sarkához** hasonlóan egy (akár képletes) **kígyómarás** következménye; most kiegészítenénk azzal a megdöbbentő ténnyel, hogy egy Arthur király utolsó éjszakáját ábrázoló preraffaelita festményen (E. Burne-Jones) a haldokló Arthur felett imádkozó angyal lábánál – egyértelműen – a Magyar Szent Korona látható!

Ennek kapcsán az a feltételezés látott napvilágot, hogy **Arthur** valójában **Aladárral, Atila Nagykirály elsőszülött fiával lehet azonos**, és ő vihette ki Magyarország területéről az i.sz. 410 körül készült Koronát, amikor megalapította a wessex-i Etheling/Atila uralkodóházat (475-1066).

De míg ez a szál kissé bizonytalan, akad sokkal ,biztosabb' is: az MTA hivatalosan közzétett kutatási eredményei azt látszanak bizonyítani, hogy **Szent László**, akit – nem véletlenül – **lovagkirályként** ismer a történelem, összefüggésbe hozható az Arthur- és Grál-mondakör **Lancelot**-jával: vagy ő maga volt az, vagy legalábbis **róla mintázták a Grál-lovag figuráját** (ld. később).

Mindemellett a **„sárkányos’ Bakonyban** van egy **Szentgál** nevű helység, amely talán nem teljesen alaptalanul hozható összefüggésbe a **Grál-őrzés** kérdésével. „A szakrális Bakony”-ról írt könyvükben (Somlai Nikolett Rózsa, Nagy Gábor, 2021) a szerzők feltételezik, hogy **egy Jézus-ereklje volt Atila birtokában**, amely a Képes Krónika egyik sérült iniciáléján is szerepel (ez Atila halálát ábrázolja). Ezt valószínűsíthetően **egy bakonyi, Szentgál-i szentélyben rejtették el** annak idején, amikor még Veszprém (Vepszerém) volt a város neve. A Magyarországon ,Vörös Barátok’-nak nevezett **Templomos Lovagok monostora volt ott, akiknek fő feladata, mint tudjuk, a Szent Grál őrzése volt...** A tatárjárás után ezt a helyszínt már Szentgálnak nevezik – ugyan miért?...

Természetesen egyáltalán nem biztos, hogy a történelmi Szent Kelyhet rejtegették itt – a Grál *általánosságban* a tudás és szentség hordozója –, de mindenesetre érdekes, hogy **A SÁRKÁNYSÁG, A LOVAGSÁG ÉS A GRÁL MILYEN GYAKRAN FORDULNAK ELŐ EGYÜTT**, de legalábbis egymás közelségében.

Végül: ha jól meg akarjuk érteni a ,sárkány’ mellett a ,sárkányölő’-problémát is (ld. részletesebben Függetlenség B, 7., Coomaraswami),

ez úgyszintén a **lovag**,

még hozzá a **feddhetetlen, ,szent’ lovag** témájához irányít bennünket. Ő pedig Az, aki – egyre tudatosabbá váló lelkében – a **sárkánykígyó, azaz a Gonosz benne lakozó árnyékminőségének felismeréséért és megváltásáért küzd.**

Érdekes ebből a szempontból (is) a rábaközi ,tudó’-hagyomány Máté Imre által összegyűjtött anyaga, amelyben a sámán/,tátos’ harc egy lényegi oldala lesz világos. Sárkányok is harcolnak így egymással (jellemzően a színek döntik el, melyikük micsodás), de a *rábaközi sámánok bikaként* jelenítik meg magukat. Az ősi szövegből azonban kiderül, hogy **ilyenkor a ,naporcájú’ Tengrit isten FÉRFI ASPEKTUSA HARCOL ÖNMAGÁVAL: jó oldala a rossz oldalával!**

Miután női oldala (az anyaistennő) *számonkéri* rajta a pusztításokat (pl. kiperzselés), és emiatt el akar válni tőle („Elválunk! Benned sok rossz lakozik”...), az istennek „eszébe jutott, hogy ő maga az ISTEN és nekibuzgólkodott.

TENGRIT férfi része ketté vált.

Rossz része **piros bikává változott, Jó része kékké.**

Hét kört körözvén bömbölve összecsaptak”...

– de nem bírtak egymással. Az istennő ezt nem tudta sokáig nézni, beavatkozott és az aranyhajából font ostorral **a rossz piros bikát elkergette”...**

Emiatt aztán férjéből a Rossz „elrohant Nyugatra”...(Vajon miért a piros a rossz? az Élet, a Vér színe? Itt vsz. azért, mert a férfi istenségnek tisztán szelleminek, azaz egyszínű **kéknek**, és így az élet kaotikus voltától meg nem zavartnak, azaz **JÓ**-nak illik lennie. Tengritből a ,rossz’ Nyugatra szaladt...)

A tanulság itt persze az, hogy **A HARC MAGÁNAK A SZELLEMNEK A HASADTSÁGÁBÓL KELETKEZIK, ÉS A NŐI OLDAL (A LÉLEK) LEHET AZ, AKI A KEZELHETETLEN/LEGYŐZHETETLEN ,ROSSZAT’ ,NYUGATRA’ (A „HALÁL VÖLGYÉBE”, A TUDATTALANBA) SZÁMÚZI. A SÁRKÁNYHARCOSNAK TEHÁT FEL KELL ISMERNIE, HOGY SÁRKÁNY-ELLENFELE ÖNMAGA ÁRNYÉKA, EDDIG NEM VÁLLALT OLDALA, KIPROJICÍALT MÁSIK FELE, A MEGTAGADOTT GONOSZ –**

márpedig „Ne állj ellent a gonosznak”..., mert

A GONOSZ A TE ELLENÁLLÁSODBÓL, FÉLELMEDBŐL ÉS DÜHÖDBŐL TÁPLÁLKOZIK (EZ AZ Ő ÉLETELEME, EZ Ő MAGA).

Ebből a szempontból a leginkább megszívlelendő tanítás a tolték sámán, don Juan szájából hangzik el, amikor elmeséli tanítványának a saját beavatását az ún. „szövetségesek” világába (Carlos Castañeda: Belülről izzó tűz).

A történet szerint a „szövetségest” (egy ember-alatti lényt) egy vízbe merített tükör segítségével lehet észlelni, de a saját dimenziójában tartani is. Az első alkalommal persze rögtön kiszabadul, és kergetni kezdi a leendő sámánt, aki a legtotálisabb félelemmel rohan előle körbe-körbe. „ – De miért kergetett téged olyan sokáig? – kérdeztem. – Ebben nincs semmi rejtély – válaszolta don Juan. – A szövetségeseket vonzzák az érzelmek. A legjobban az állati félelem vonzza őket, az ugyanis nekik megfelelő energiát bocsát ki. Mivel félelmem nem akart csillapodni, A SZÖVETSÉGES A FÉLELMEM UTÁN JÖTT. Vagy inkább azt kellene mondani, hogy a bennem lévő kioldhatatlan félelem horgára akadt, és nem tudott szabadulni tőle... A régi látók odáig mentek, hogy szövetségeseiket céltudatosan táplálták állati rettegéssel... ELŐSZÖR A SAJÁT FÉLELMÜKKEL EJTEK EL MAGUKNAK SZÖVETSÉGESEKET, AZTÁN A FÉLELEM ADAGOLÁSÁVAL TARTOTTÁK RABSÁGBAN ŐKET. Az új látók viszont... úgy látják, hogy az állati félelemhez hasonlóan hatékony a szeretet, a gyűlölet vagy akár a bűbánat is”...

Magyarán: **ha félelmet érzel, az táplálni fogja félelmed tárgyát** (voltaképpen ez teszi őt azzá, amitől félsz); **azt a másságot, amit nem ismersz fel önmagadként, „gonosz”-ként éled meg.**

Így **A SÁRKÁNYHARCOS LOVAG** AZZAL, HOGY ELLENFELÉT AZONOSNAK ISMERI EL ÖNMAGÁVAL, A LEGNAGYOBB EMBERI HŐSTETTET HAJTJA VÉGRE; ÉS MIVEL MEGÉRTI, HOGY EZT A MINŐSÉGET NEM ELPUSTÍTANI, HANEM BEFOGADNI ÉS MEGSZELÍDÍTENI KELL, EZZEL A LOVAGI KULTÚRA LEGNEMESEBB TRADÍCIÓJÁNAK HORDOZÓJÁVÁ VÁLIK, AKI MÉLTÓ A **GRÁL-LOVAG** CÍMÉRE. Itt érthetjük meg legtisztábban Tamási Áron zseniális kifejezését, amely a magyarra olyannyira jellemző: mert bármennyire kevert nép vagyunk, mégis van egy összetéveszthetetlen, sajátos karakterünk, és azt a „**VITÉZ LÉLEK**” kifejezés írja le a legpontosabban.

d) A magyar álmom: angyal-férfi, tündér-nő

Mint minden embernek (és vsz. **minden népnek**) nekünk is vannak (ideáljaink mellett) **álmaink** is – ezeket még nehezebb megközelíteni, mint ideáljainkat, de azért nem lehetetlen. **A magyarság** éppenséggel igen jó álmodó, **nagyokat tud és mer álmodni**. Megnézzük most, „miről álmodik a lány” (és a fiú), ha magyar... Meg fogunk lepődni.

Előre kell bocsátani, hogy nem „csodákról” lesz most szó, hanem lehetőségekről. Mert **EGÉSZ KULTÚRÁNKBÓL, HAGYOMÁNYAINKBÓL KÖVETKEZIK EGYFAJTA IRÁNYULTSÁG, A MAGASRENDŰ DOLGOKHOZ VALÓ ERŐS KÖTŐDÉS**; példaképpen álljon itt egy rövid kivonat Magyar Adorján „A lelkiismeret aranytükre” c. (már idézett) tanulmányából, amelyet szigorúan a **magyar** néprajz és **népszokások** témakörében írt.

A görög **hyperboreus-mondák** szerint (ők) a messzi Északon, az Isztrosz (Duna) országában éltek. Ez az ország az északi hegységeken túl képzelgetett, amelyben a hyperboreusok boldog, büntelen és igen magas műveltségű **szkytha nép** voltak. Húst nem ettek, csak gyümölcscsel, tejjel és mézzel táplálkoztak. Háborút, betegségeket nem ismertek, több száz esztendőn éltek. Odaadó szeretettel **tisztelték Apollónt és Artemiszt**, amely istenségek kultuszát a görögök, saját bevallásuk szerint, tőlük örökölték.

Apollón Napisten minden esztendőben tavasztól ősziig közöttük élt és náluk királyként uralkodott. (Hogy ez az ország a Kárpát-medencében lehetett, azt a sarkok és kontinensek „vándorlásának” tudományos hipotézise alátámasztani látszik.)

A Napkirály, **Napfejedelem**, azaz a nemzeti istenség: **Magor** vagy **Magyar Napisten** „egy napig” uralkodott (ld. az északi 2 évszak \approx 2 nap analógiát). Őseink odaadó szeretettel a Napistent, és **nejét, Tündér Ilonát a Föld istennőjeként tisztelték, akiket a nemzet regebeli ős-szüleinek is tekintettek. Apollón hosszú aranyhaja a Nap sugarait jelképezte, de Héraklész is napisten volt: eljutott Hyperboreába, ahol Artemisz istennővel, Apollón nővérével szerelmi viszonyt kötött. Héraklész a szkíták ősapjának tekintett** (Mátyás királyunk szobrot is állíttatott neki). Őseinknél ugyanis a **Nap eme két megszemélyesítése (FÉNY és ERŐ)** még nem volt különválva (Szép Magyar Miklós/Toldi Miklós, Világszép Úrfi/Erős János stb.). Szép Miklósról még azt is elmondták, hogy a reátörő nagy jégeső ellen önmagát és a lovát nagy aranyhajával takarja be. Ereje ugyanis sugaraiban, azaz ,hajában’ van, amelyekkel a világűr örök sötétsége és hidegsége ellen diadalmasan küzd (mint Sámson, aki ősrégi szemere/sumer törzseink Samas/Sam/Szem Napistene)... Megjegyzendő, hogy bár a mi napisteneink férfi-istenségek, ez nem mindenhol van így. Ennek oka akár az is lehet, hogy a mélytudatban van ismeret arról, hogy a Nap nemcsak fény (\approx Szellem), hanem hő-adományozó is (\approx Lélek), ebben az értelmében pedig istennőként is megjelenhet.

Ebben a tanulmányban a szerző kimutatja Nap-kultuszunk egyik fő aspektusát:

hogy t.i. a **NAP** (pl. kapuszárnyakon, bálványokon stb. fémkoronggal ábrázolva) nem más, mint a **„lelkiismeret aranytükre”**, amelybe belenézve mindenki azonnal láthatja, milyen is ő, jó vagy rossz úton jár-e stb. Mindezt olyan alaposan adatolja, hogy kétség nem férhet hozzá; ha pedig mindez igaz, akkor jogos a felvetés, hogy **magasrendű eszmeiségünk és lelkiességünk** (amit népművészetünk és népszokásaink megőriztek) **alapján** nekünk, magyaroknak talán

AZ IS FELADATUNK LEHET, HOGY MAGUNK ÁLTAL EGYESÍTSÜK A FÖLD-PROJEKTBEN RÉSZT VEVŐ KÉT NEM-EMBERI, de az emberhez közel álló/élő, ALAPVETŐ LÉNYISÉG-CSOPORT SAJÁTOSSÁGAIT, TÖREKVÉSEIT ÉS MÓDSZEREIT: AZ ANGYALOKRÓL ÉS A TÜNDÉREKRŐL VAN SZÓ, akikhez alighanem igen sok és komoly közünk van.

Itt – és a továbbiakban is – az ,angyal’ szó azokat az Égi Teremtményeket jelöli, akik – a Teremtővel együttműködve, a Teremtés szolgálatában, teljes hűséggel odaáldozva létüket – viszik a vállukon a Teremtés minden idői és térbeli fázisának különböző (létrehozó, fenntartó, felszámoló- és megújító, összegző, kommunikációs, ellenőrző, segítő, védelmező stb.) részfeladatait, ki-ki a maga képességeinek, erővolumenének, aktuális hierarchikus helyének megfelelő ,beosztásban’.

(Azért áll itt az ,aktuális’ szó, mert az angyalok talán – tiszta, magasrendű természetük szerint – NEM MINDIG VOLTAK/VANNAK hierarchiába kényszerülve, hanem – amint azt a magyar ősiséggel kapcsolatban is látjuk – *alapvetően mellérendelő* jellegű ,társadalmat’ alkottak.)

A romantikus angyal-elképzelések helyett végig kellene gondolni, milyen hatalmas apparátus szükségeltetik végtelen (számunkra legalábbis annak tűnő) univerzumunk, sőt a sokszorosan hatalmasabb multiverzum folyamatos működtetéséhez;

és jó lenne megérteni azt is, milyen képességek, értékek és ,erények’ állhatnak ennek a felfoghatatlan volumenű intelligens teremtésnek, megújításnak, ,karbantartásnak’, működtetésnek, fejlesztésnek – egyszóval: irányításnak a hátterében:

mennyi alávetés, lemondás, odaadás, pontosság, elkötelezettség, hűség, erőfeszítés, áldozat – amiért cserébe ki-ki átélheti a „*legnagyobb részének lenni*” boldogságát mint jutalmat.

Meg lehet próbálkozni azzal, hogy az ember elképzele: mit élnek át azok, akik a Teremtő Intelligencia közelében, a Közeponttól 'nem messze' (?) beleláthatnak az Eredeti Tervebe, a Tökéletes Elme leírhatatlanul összetett gondolataiba és az első megvalósítás viszonylagos tökélyébe – azokkal szemben, akik a 'perifériákon', a manifesztáció felszabaduló káosz-elemei közé rendeltettek, hogy megpróbálják az eredeti elképzeléseket, AZ EREDETI RENDNEK AZ ADOTT TÉRBEN ÉS IDŐBEN MÉG FENNTARTHATÓ ELEMÉIT – amennyire ez lehetséges – MEGŐRIZNI, a spontán bomlások és burjánzások zűrzavarában a Teremtői gondolatot képviselni és szolgálni.

Ehhez meg kell érteni – mert szorosan ide tartozik –, hogy az általunk annyira-amennyire megismert világnak két alapeleme van (ezek egyszersmind ennek a Teremtésnek a *nyersanyagai*, amelyekből a mi háromdimenziós fizikai világunk felépült):

az egyik az **energia** (amely magának az **Életnek**, a **Lélek**-szubsztanciának és a **Szeretet**-működésnek az energiája, első fizikai jellegű megjelenésében **hőenergia**),

a másik pedig az **anyag** (a mi háromdimenziós világunkban létező atomos szerkezetű fizikai anyag, ami a világegyetemet kitöltő szubsztanciák *egyike*, az általunk ismert formák, struktúrák, objektumok alkotóeleme és hordozója).

Az Élet mint energia és mint a lények teremtésének nélkülözhetetlen 'alapanyaga' lényegét tekintve **kaotikus**; abból a hullámtermészetű **hő- és színóceánból származik**, amely talán maga a **Létezés** örökkévaló alapminősége, az **Egy és Oszthatlan Ősprincípium**.

Ebből (a mindent, így a tudatot is minden cseppjében hordozó **lét-tengerből**) **vált ki és ébredt önmaga létezésére az a reflexív tudat**, amit leginkább **Szellemnek** szokás nevezni;

ez a **hasadás** értelmezhető úgy, mint **minden elkülönülés ősz-mintája**, s így előbb a **KETTŐ**, majd a **MÁSSÁGOK** (a struktúrált **SOKSÁG**) létrejöttének (létrehozásának) előfeltétele.

Ez az elkülönült tudat válik Teremtő Szellemmé éppen a Létezés teljességétől való eltávolodása miatt.

(Itt a magyarázat Madách furcsa soraira: „S nem érzed-é eszmeid közt az űrt {≈a távolságot}, mely minden létnek gátjául vala {≈ami elválaszt a Lét-től}, s teremtni *kényszerültél* általa”?{≈a Létezés teljességéből való kiválás traumája váltja ki a teremtés vágyát és kényszerét}.)

A 'magára maradt' Szellem és **'a tudat esszenciális energiájától megfosztott' Lét (≈az Élet)** találhatnak egymásra **a Teremtésben: a szellemi energia** (a szín spektrum kék vége felé) **rendező/alkotó potenciálja** és **az életenergia bősége és kaotikus hullámtermészete** (a spektrum piros vége felé) **egyesül** olyan energetikai bázissá, amely az alakzatok, mintázatok, struktúrák és működőképes formák, valamint megformált élő-lények létrejöttét (a forma-teremtő szellemek művét) lehetővé teszi.

(Nem egészen zárójelben: **a Fény Hierarchiája az anyag/energia** – oda-vissza átléphető – **határát képező** [kettős: részecske- és hullámtermészetű] **fény** [≈ a színek fehér, szellemi szintézise] **segítségével alkotja meg a látható/látszat** (Maya) **'valóságot': a mi (látszólag) háromdimenziós, valószínűleg holografikus szerkezetű világunkat.**)

Az általunk ismert **VILÁG** leírható úgy is, mint **AZ Ősenergiából lett örök és mindenütt fékezhetetlenül terjedő/burjánzó/növekvő/virágzó ÉLET BESZORÍTÁSI KÍSÉRLETE A REND KERETEI KÖZÉ: mindenféle – egyre bonyolultabbá váló – anyagi struktúrákba, rendszerekbe, működésmódokba, evolúcióba, felépülésbe/leépülésbe való elrendezése.**

Mi az életet ilyennek látjuk (még ha nem tudatosítjuk is, mit látunk valójában), és nem az eredeti, a teremtés igájába még be nem fogott ősenergiát érzékeljük benne. **Az angyalok egy része** viszont pontosan *tudja* mindezt: látják, *hogyan miből mi lett. Néhányan ismerik a Tervet, sokan látják a megvalósulást.* Elképzелhetetlen az örömmük, amikor az ő munkájuk nyomán megvalósul valami az eredeti elképzелések szerint; és nagy lehet a bánatuk, amikor látják a tervek félresiklását, meghíúsulását, eltorzulását. De azt végképp lehetetlen átélnünk, milyen lehet ott állni a ,tervezőasztalnál’ és tudni, hogy valójában **nincs megvalósulás és nincs kudarc sem;**

hogyan minden, de **MINDEN JÓ:**

MINDEN LÉTMOZDULAT A TÖKÉLETESÉG FELÉ TETT LÉPÉS és

(éppen azért, mert **az Élet odaadta magát a Teremtés anyagául, HOGY A SZELLEM** értse meg és HASZNÁLJA FEL egyre bonyolultabb, egyre gazdagabb és egyre szabadabb világok – azaz ÖNMAGA – MEGTEREMTÉSÉHEZ)

MIND ÚJABB ÉS ÚJABB, MIND NAGYOBB ÉS NAGYOBB LEHETŐSÉGEK FELÉ VALÓ KITÁGULÁS.

Az angyalok így tehát a tudók: **a tudás hordozói és a teremtő szándék megvalósítói,** a Teremtő Tudat hűségesei szolgálói és ,tetteistársai’. És ahogy mondtuk, **miel nem félresikerült teremtés, nincs ,bukott angyal’ sem;** mert bár lehetnek közöttük is *lázasok és a „rossz oldalra” állók, mindez végül ugyanazt a fölfoghatatlanul hatalmas célt szolgálja: A SZÉTVÁLÓ ÉS ÚJRAEGYESÜLŐ SZELLEM (≈TUDAT) ÉS LÉLEK (≈ÉLET) ÁLLANDÓAN MEGÚJULÓ MŰVÉT, A TEREMTÉS CSODÁJÁT.*

Természetesen az angyalok tudása annyiféle és olyan különböző szintű, ahányfélék ők maguk. Ahogy a mi róluk való ,tudásunk’ is...

Vannak emberi lények, akik koncentrikus körökben látják az angyalok Hierarchiáját, és **a ,külső kör’ angyalait szomorúaknak** írják le, mert ők a Fénytől, a Központtól a legtávolabb és ráadásul annak ,háttal állnak’. Ezek ugyanis – ,hivatásuknál’ fogva – a világ és **az ember felé fordulnak:** a Teremtő megbízásából ránk vigyáznak, mint **őrangyalok** minket kísérnek, bennünket próbálnak megóvni – tőlük telhetően – az általunk elkövetni szándékozott hibás tettek, vétkek, esztelenségek, ballépések és bűnök következményeitől. (*Bűn azóta van, mióta áthágható törvény létezik...*)

Ez önmagában elég lenne ahhoz, hogy szomorúak legyenek (kevesen érzékeljük és tudjuk értékelni ezt a munkát, amelyet ők szüntelen éberségben, ugrásra kész odaadással, lankadatlanul és elképesztő felelősségtudattal végeznek a nap minden percében és ami nélkül a legtöbb ember a csecsemőkorát sem élne túl). De azzá teheti őket a velünk való szoros érintkezés más szempontból is: hiszen a velünk való együttélés nem csak dőreségünk látványával kínozza őket, de érdemtelenül megkapott ,szabadságunk’-at (a ,szabad’-nak ugyan nem mondható, mivel ezerféle módon determinált, de legalább ,saját’ akaratunkat, amely Én-lény voltunk adománya) is nehéz lehet ,helyretenniük’; mert bár ők alából nem vonják kétségbe a Teremtő egyetlen döntését sem, az ember quasi önállóságának, hebehurgya döntéseinek és az ebből származó következmények pimasz negligálásának (ami az ő terheiket növeli), egyszóval az emberlét felelőtlen ,könyedségének’ nagy vonzereje *is* lehet számukra. (Ebből – is – fakad a ,leszálló’, ,leugró’, ,lebukó’ angyalokról szóló történetek, filmek [Berlin felett az ég, Az angyalok városa stb.] nagy népszerűsége; nemcsak azért, mert **az angyalok emberi inkarnációja** tudomásunk szerint **valós tény,** mi több, az „emberfokozat teljesítése” a rendszer része – hanem főleg azért, mert ezek a történetek megnyugtatják azokat is, akik még magukban érzik az angyal-lét bizonyos elemeit és talán visszavágyanak, meg azokat is, akik így nem érzik olyan nyomasztónak az angyalok ,felsőbbrendűségét’...

Érdeemes átgondolni, miből is áll össze ez a ‚felsőbbrendűség‘ (miközben AZ EMBER-LÉT – HA ‚LEJJEBB‘ VAN IS – MÉGISCSAK A KÖVETKEZŐ LÉPCSŐFOK A SZELLEM EVOLÚCIÓJÁBAN). **Milyenek hát az angyalok?** Mi jellemzi őket leginkább, ami tőlünk annyira különbözővé teszi őket?

Nehéz ezt meghatározni, mert csak a hozzánk legközelebb állókra van egy kevéske rálátásunk, ráérzésünk, a magasabb Hierarchiákról lehetetlen fogalmat alkotnunk. Szinte semmit nem tudhatunk eltérő finomságú burkaikról, alakjukról, mozgásukról a kozmikus terekben és a különböző dimenziókban, egymáshoz való viszonyukról, ‚érzelmeikről‘ (vannak-e egyáltalán?), tudatállapotukról – de még a kozmosz teremtésében és működtetésében vállalt feladataikról is csak homályos sejtéseink lehetnek. Talán mégis **lehet néhány közös jellegzetességük**, amelyeket megpróbálhatunk – előre megbocsátást kérve nyilvánvaló tudatlanságunkért és merészségünkért – csekélyke és csak vélt ismereteink alapján körülírni.

(A részleteket ld. a Függelék B, 8. „Angyal” fejezetében.)

Ami **a mi magyar férfi-alkatunkhoz legközelebb esik**, az a ‚**HARCOS’ ARKANGYAL**, vagy mások által ‚kerubi’ angyalnak nevezett lény. Bár jelenleg inkább vak és mámoros, egyszerre kába és ugyanakkor túlságosan felajzott íjhoz hasonlatos a magyar ‚harciaság’, annyira mégsem esnek olyan távol tőlünk ezek a magasrendű, szkíta vagy ‚nordikus’ erények, mint gondolnánk; így Vörösmarty lángoló sorai sem lehetnek túlságosan idegenek a magyar férfiszívnek:

*„Szép, de szilaj volt ő, szilajabb a bérci pataknál
És szabad és harcos, nehezekre, nagyokra sovárgó.
(...) nem hitvány póri nevendék,
A villám lelkű Etelének gyermeke.(...)
Nyitva legyen neked a természet kincse (...)
És legyen öltözeted felhőkéből s tiszta sugárból;
ÉS HA MERÉSZ VOLTÁL MAGAD ÚR NEVET ADNI MAGADNAK,
A VAD ELŐL NE SZALADJ, VAGYON ISTENED, AKI MEGŐRIZ.
És kel az ifju: sugár termettel szép jegenyére,
Válla hatalmával vas erű sziklára hasonló,
Bátorság magasítja fejét, magasítja virító
Arca vidámságát, az ver kebelére, szemébe
Az teszi villámát, s erejével párosodottan
A viadalmak mennyköveit készíti kezébe”...*

ÉS ENNEK A HARCOS ANGYALFIÚNAK A PÁRJA A TÜNDÉR-LEÁNY:

*„...félre nem is nézett. Ott egy kis lánynak alakja
Lenge szelíden elő. (...) Gyengéd tagait betakarni leszállt a
Csillagos esthajnal, s szűz harmat tejjel itatta;
Lelke pedig fény volt, az örök fény tiszta sugára. (...)
Végre fehér köde változván tündéri ruhává,
Lány kele lassan elő, a legszebb testi valóság.
Lábai mint az öröm zengése, lebegve röpkölvén,
Teste kicsiny súlyát hordozták mennyei bájjal;
Arca mosolygás volt, szeme pillantása virág, kék
Parti virág” ...*

Ismerős nekünk ez nagyon; ha máshonnan nem, hát a János Vitézből. Már kisgyermek korunkban belénk csöpögött, vagy inkább áradt a vitéz férfi és a tündéri (ténylegesen tündérkirály)lány képe.

„Egy kőhajtásnyira foly tőle a patak,
Bámuló szemei odatapadtanak.
De nem ám a patak csillámló habjára,
Hanem a patakban egy szőke kislyányra,
A szőke kislyánynak karcsú termetére,
Szép hosszú hajára, gömbölyű keblére”...

Ám aki itt még szegény juhászbojtár, meg ruhát mosó leány – arról megtudjuk végül, hogy

„Be szép volt Iluska! a **tündérleányok**
Gyönyörködő szemmel mind rábámulának,
Őt királynéjoknak meg is választották,
A tündérfiak meg Jánost királyukká.”

Ehhez persze sok mindenben át kellett menni – egy nehéz beavatási útvonalon, mely Iluska számára a sanyarú sors és a korai halál volt, Kukorica Jancsi számára pedig a kalandok hosszú sora, ami végül a Sárkány gyomrában végződött volna, ha nem lett volna ő addigra Jancsiból János **vitézzé**: bohó fiúból meglett hős férfivá, aki végül újjászületik a sárkánygyomor-anyaméhből, hogy **tündérkirálylány**-párjának méltó **tündérkirály**-hitvese legyen.

(A Sárkány szerepét és megölésének jelentését ld. korábban és a Függelék B-ben).

Sokan mások pedig a **Csongor és Tündé**-ből tudnak arról, hogy milyen **komoly közünk van a tündérvalósághoz** és hogy milyen az valójában:

mert ez a (korántsem gyermekeknek szánt) „tündérmese” valójában **beavatási történet**:

a „Varázsfuvola” kevésbé misztikus, földközelibb, magyar változata.

Vörösmarty: CSONGOR ÉS TÜNDE (A MAGYAR VARÁZSFUVOLA)

A téma legalább kétfelől közelíthető meg: az azonosságok (hasonlóságok) felől; és a különbségek, eltérő elemek és szemléletmód felől. Bár természetesen meg kell említeni a (gyakran meglepő) egybeeséseket és a tematikus párhuzamokat, itt most inkább az eltérésekre helyeznénk a hangsúlyt. Mert a lényeg éppen az, hogy **a Csongor és Tünde a magyarság tündér-eredetének szó szerint legékeőbb bizonyítéka** – annak ellenére, hogy nem annyira tündérmeséről, mint amennyire beavatási történetről van szó éppúgy, mint a Varázsfuvolában; csak míg az UTÓBBIBAN **A SZELLEME** (vsz. egyiptomi/szabadkőműves eredetű) férfias Napkultuszába nyerünk (legalább) betekintést, ELŐBBIBEN végigjárjuk **A LÉLEK**ben lejátszódó **ember/tündér** (és nem melleleg **férfi/nő, tudat/érzelem**) viszonylat megpróbáltatásainak igencsak rögzös útját.

Ez a különbség már a tudatosság szintjében is megjelenik. **A Varázsfuvolában a magasrendű beavatott Szellem** szándékos, beavatást előidéző cselekvési tervének megvalósulását követjük nyomon, miközben fény derül az indítékokra és célokra;

a Csongor és Tündében viszont a kereső Lélek minden behatásnak (főleg a Gonosznak) való „kitett”-ségét (ld. Ámor és Psyhé: **a pszükhé vagy psziché** a hegyre **kitett, magára utalt lélek**), a látszólag véletlenszerű bolyongás hepe-hupáit és tanulságait élhetjük át (ismerhetjük fel magunkban).

A lélek, miközben a boldogságot (önmaga tündér-arculatát) keresi, folyton akadályokba botlik, a 'Gonosz incselkedéseibe', amelyek végül kétségbeesésbe kergetik, miközben a létezés egyéb értékei (pénz, hatalom, tudás) két lépcsőben is lelepleződnek előtte. Itt alig látszik a Szellem felsőbbrendű, szervező akarata, annál inkább a Sötét Erő egyszerre kaotikus és célratörő működése, amely a lélek boldogságának létező legnagyobb, legyőzhetetlennek tűnő ellensége.

Amíg a Varázsfuvalóban (ha kissé 'képes beszédbe' rejtve is) látható a beavatandók útja, fejlődésük az út folyamán és az egész folyamat célja (hogy tisztázódjanak az értékválasztások), addig a Csongor és Tündében mindez kissé ködös (nem világos, hogy ki a fő kezdeményező kettejük között, hogy melyiküket mi akadályozza jobban és hogy mi segítené rajtuk, amint az sem, hogy végül minek köszönhetően oldódik meg a megoldhatatlannak látszó helyzet; végülis a 'manók' semlegesítik a boszorkányt, és ők, a korántsem ártatlanok 'állnak át' a Jó oldalára – nem mellesleg a várható jutalomért –, miközben nem látjuk, fejlődnek-e hőseink vagy csak valami 'véletlenszerű változásnak' köszönhető-e a happy end).

Ez a különbség igen fontos, mert leírja, hogy míg a **Varázsfuvalóban** (minden meseszerűség ellenére) **egy szellemi út hierarchikus misztériumaiba történő beavatást figyelünk**, addig a **Csongor és Tündében** azt a **folyamatot érzékeljük, ahogy az emberré vált** (halhatatlan létéről lemondott) **TÜNDÉR ÉS a tündérlétre szomjazó** (a földi élet örömeiről az éteribb gyönyörökért lemondó) **EMBER EGYMÁS FELÉ TÖREKSZIK**. A TÜNDÉR MEGPRÓBÁL EMBER LENNI, AZ EMBERIFJÚ PEDIG MÉLTÓ AKAR LENNI TÜNDÉR-SZERELMÉRE, és voltaképpen ez az, ami mindkettejüknek rengeteg bánatot és nehézséget okoz. Ezen az úton a segítők sem valami pozitív figurák: a Varázsfuvaló három angyal-fia (akik a bűvös hangszereket ajándékozzák a két férfi-hősnek) nálunk három gézengúz manó, ördögfiókák, akikről el kell csalni a mágikus eszközöket (és ők persze hatástalanítják, 'visszalopják' azokat: „A bocskor nem csizma bár, lopni mégsem illik azt is; és az ördög visszaváltja, ami hozzá tartozik.” IV. fekv.).

Még a tükrözött szereplő-páros is kissé 'emeltebb' amott: a (sokszor tündér-figuraként megjelenített) madarász Papageno – bár ugyanúgy szívesen hódol az evés-ivásnak és eped az ő 'asszonykája' után, mint Balga – kevésbé otromba, és vágya a családra (a sok kis Papagénóra és Papagénára) is 'tisztultabb', mint Balga reménytelenül, szinte állatmód csak a legdurvább földre irányuló érzelmei (jelzői Csongor felől: „Hát te, lomha dög”, „Oh, te medvecímer”, „Oh, vadállat”, Ilmától: „Majom”, „lehullott férges alma”, „Szomja-éhe mondhatatlan. E nagy föld kenyér ha volna, s hozzá sajt a holdvilág, már eddig felfalta volna” stb.).

Még Tündét is („aki álmainban él, a **dicsőt, az égi szépet**”) 'lehúzza' kissé a kaotikus bolyongás, a kétségbeesések és a – meglehetősen emberinek, földinek látszó – szerelmi vágy, ha Paminával hasonlítjuk össze, akinek egyenesen a kozmikus sötétséggel mint tulajdon szülőanyjával kell rendbejönnie, és aki végül vállalja a szerelmével közös utat, a beavatotti lét küzdelmeit.

Az Éj királynője ott maga a Gonosz (a fény ellenfele, könyörtelen intrikus, aki gyilkosságra bújta saját gyermekét apja ellen), és Paminának, az ő gyermekének ezzel személyes dolga van; míg itt egy közvetlenül nem is befolyásoló, nem leküzdendő, éppencsak érintőleges, a megismerés lehetőségét sem nyújtó figura (Mirigy) az, aki ugyan a fényhaza, az 'üdlak' ellentéte, de nem muszáj róla tudomást venni.

Így hát az emelkedettség különbsége lényegi, 'dimenzionális' eltérést jelez: **amott a Nap-hierarchia anyagi minőségéről, emitt az emberhez közel élő, az életeret vele megosztó tündér-valóságról van szó**. OTT A FÖLDI PÁR IS TÜNDÉR-SZERŰ; ITT CSAK NŐI TAGJA VÁLT AZZÁ (?...Böskét Ilmává 'emelték', hogy Tünde szolgálója lehessen; de nevetésre ingerlően földies maradt mégis: *Már a hajnalcsillag int, s míg hatyúvá változom, ahhoz is csak kell idő*... Balga: „Oh, ez a láb láb lehetne, csak ne volna oly temérdek”...).

A némasági tilalomra (ez is közös elem) Ilma így reagál: „*Illy bohó kis rendelést nem találni hét megyében. Férfihoz nem szólni lánynak! Szörnyűség az*”...

És még fokozza ezt a különbséget Csongor sok gyengesége, brutális megszólalásai, fenyegetései, meg aztán a rengeteg „*(félre)*”: ezt a (hazugságot, átlátszatlanságot, 'mást-mondok-a-háta-mögött'-gondolkodást tükröző) színpadi utasítást nem csak a boszorkánynál, hanem szinte minden szereplőnél megtaláljuk, miközben amott még a gonosz Monostatos, de Pamina sötét anyja is 'átlátszó', minden szándékuk világossá van téve.

Mindez nem a két mű értékét írja le – ebben a vonatkozásban elmondható, hogy Vörösmarty kozmikus gondolkodása (ld. például az Éj-monológot, Függelék B, 9.) messze fölötte van a Schikaneder-szöveg sablonos miszticizmusának, bármennyire fogyasztható is az a Jó és Rossz, a Fény és Sötétség közhelyes harcának individualizált megjelenítése okán. Inkább arról van szó, hogy **a mi beavatási történetünk KÖZELEBB VAN AZ EMBERI VILÁGHOZ, AMELY A TÜNDÉR-VALÓSÁGHOZ MINT ÖNNÖN EREDETÉHEZ PRÓBÁL KÖZELÍTENI.** Elég, ha **a János vitézre** gondolunk, ahol **a nagyonis földi Kukorica Jancsi fölkezd magát tündérkirálynő Iluskájához (azaz TÜNDÉR ILONÁHOZ, a magyarok ősanyjához).** ITT NEM HERCEGEKRŐL ÉS MÁS KIVÁLTSÁGOSOKRÓL VAN SZÓ, HANEM ÁLTALÁBAN **A MAGYAR FÉRFIRŐL, AKINEK NŐI FELÉHEZ (A TÜNDÉR-LÉLEKHEZ) FEL KELL NŐNIE;** ám ehhez **KI KELL VÁGNIA MAGÁT AZ ALACSONYSÁG, A LENT-LÉT SÁRKÁNY-GYOMRÁBÓL,** hogy áldozatos fölfelé-törekvése, szerelme, **hőssé-varázsoló hűsége** jutalmául maga is tündérkirállyá legyen. **Ha a férfi a tudat, az útját tévesztett, lebukott SZELLEM, a nő pedig a ,fölfelé’, a tündérségbe menekülő LÉLEK, akkor kettejük egymás felé vezető útjának ,végállomása’, nehezen kiküzdött kölcsönös elfogadásuk és EGYESÜLÉSÜK LESZ A SZENT NÁSZ**

(AZ ALKÍMIA ÉS A JUNGSI PSZICHOLÓGIA „HYEROS GAMOS”-A, A GRÁL VALÓDI TARTALMA: A SACRO AMORE BETELJESÜLÉSE, AZ ÖNVALÓ, A SELBST TELJESSÉGÉNEK MEGSZÜLETÉSE).

Megint mások – ismerői a magyar Csodaszarvas-legendának – úgy vélik, hogy Hunor és Magor olyan tündérkirálynőket vettek feleségül, akik – nem mellesleg – mintha rokonai lennének a Hattyúk tava TÜNDÉR-HATTYÚINAK és azoknak a hattyúknak is, akiket a nővérük értük hozott áldozata (a csalánból szőtt ruha!) vált meg – és még sorolhatnánk meséink számtalan tündér-alakzatát, Tündér Ilona ősanyánkról nem is beszélve...

Talán nem mindenki tudja, hogy tündéreket bárki, bárhol láthat, ha elég nyitott hozzá.

Somlai Nikolett Rózsa így vall erről:

„Istenanya jelenléte a Tündéreken keresztül is megnyilvánul...

„Tündér’ szavunk mögött ne elementálokot lásson az olvasó, hanem olyan csodálatos létezőket, amelyek küldetése és létezése túlmutat a földi születésen... akik segítettek, segítik Földanyánk és a rajta élő lények fejlődését... Csallóközi mondáink egyikében **Tündér Ilona** megelégette az emberek gonoszságát, kivonódott ebből a világból, s olykor **Hattyú képében** visszatér és sírdogálva úszik a Duna vizén, várva, hogy az emberek szívét újra a szeretet-szerelme vezérelje.

Azok, akikben kihúnyt a fény, ne is keressék ezen Tündérek jelenlétét, nem fognak velük találkozni. Akiknek szíve tele szeretettel s szemükben az Élet szikrája lobog, azoknak sem kell keresniük, mert azokat megtalálják maguk a Tündérek.

Miért szükséges találkozni a tündérekkel? Azért, hogy **emlékezzünk tündér-eredetünkre,** azért, hogy tudatosodjon bennünk az Élet szentsége. Azért, hogy visszataláljunk a természet erőihez és önmagunkhoz”...

Vannak helyek, ahol talán ,többben vannak’, és/vagy többben érzékelik őket – ilyen Erdély hegyvidéke, ahol manapság is látják-érik jelenlétüket az arra érdemesek. Generációk nőttek fel például Török Sándor tündérmeséin (Kököjszi és Bobojsza), de azt nem mindenki tudja, hogy ő valóságosan kommunikált is velük. De a szépirodalom hívei is megérzékelhetik ezt Tamási Áron írásaiból vagy Dsida Jenő verseiből (szokás ezt az írásmódot ,tündéri realizmus’-nak nevezni, magát Erdélyt pedig Tündérkertnek – nem véletlenül).

Az sem véletlen, hogy bár a tündér-nép sokfelé él a Földön, **talán nincs másik nép, aki Tündér Ilonát ősanyjának tekintené.**

„Magos a rutafa, Ága elágazik,
Selyem sárhaja, **Magyar Ilona**
Haján folyú **GYÖNGY**, koszorúja **GYÖNGY. (!)**
Még a tengeren is Átalhajladozik,
Selyem sárhaja, **Magyar Ilona**...

Igen, Tündér Ilona a mi Lélekanyánk (il≈levegő, ona≈anya, sum.), lelkünk felső, fénnyel teli/levegős aspektusának ő-szülője. Csallóközt (az Aranykertet) és Erdélyt (a Tündérkertet) mondják Tündér Ilona hazájának. Vénusz istennő≈Szép Heléna≈Magyar Szép (Tündér) Ilona – az öröm, a gyönyörűség élet-szülő istennői. (Talán nem érdektelen ezzel összefüggésben, hogy Vörösmarty Tündéjének szolgálóleánya, ILMA neve finnül azt jelenti: levegő, ég, lég, mindenség; ‚ilo’ ≈ öröm, jókedv, gyönyörűség...) A levegő pedig olyan vidám, akár a fa (világfa) ágai közt játszadozó gyermek – a világtengely (férfi-isten) égi-éteri játszótársa (a gyermeki-ártatlan istennő)...

TÜNDÉR SZÉP ILONA A MI LELKÜNK LELKE, A MAGYAR NŐISÉG MEGTESTESÍTŐJE, EGY BENNÜNK ÉLŐ ‚ARANYKOR’ KÉPVISELETE. Aki gyakorlott a vizualizálásban, megláthatja ennek a visszfényét: zöld-arany tájat tele étellel, tündérekkel, najádokkal és nimfákkal, sellőkkel és szilfekkel, s mert **minden él ÉS MINDENBEN LÉLEK VAN**, még a fák szellemeit is érzékelhetjük (akár úgy, ahogy a Gyűrűk Urában megjelentek), és a levegő hancúrozó lényei is megmutatják magukat...

Napistenünk: egy fénylő angyal-férfi, Hold-istennőnk: egy őt tükröző, az ő fényétől elbűvölt **tündérleány** (ahogy Madách a szerelmes Évát elképzelte:

„Hol is lehetnék másutt kívüled,
kit létre is csak hó vágyad hozott,
mint fényárjában fejedelmi Nap
a mindenségben árván hogy ne álljon,
a víz színére festi önmagát
s enyelg vele, hogy társa van...”)

Mert az aranykor emberének minden *tükör*, amit csak lát maga körül, a Természet minden egyes jelensége élő lélek, aki/ami az ő és a Teremtője csodálatosságát, igaz voltát tükrözi. És ehhez az aranykorhoz tartoznak a tündérek, akik maguk is fehér-aranyosak, fénylőek, s mindig délben lehet látni őket, amikor legmagasabban áll a Nap, s áldozni is akkor szoktak nekik: fehér kalácsot, lisztet, sőt, tejet, mézet – fehér-arany áldozatot az ő tiszta fénylényüknek...

A negatív viszony a tündérekhez nem olyan régi: csak ahogy az ember kilépett az aranykorból, kezdte nem érteni, amit azelőtt értett, nem látni, amit azelőtt látott, s kezdett durva és önző módon viszonyulni a Természethez és a természeti lényekhez. Ők pedig, **az eredetileg csupa-szeretet tündérek** (akiket a Galaxisnak az a csillaga teremtett meg, amely a legmagasabb szinten képviseli a legtisztább, isteni szeretet rezgéseit: az Antares) **egyre hátrább húzódtak, egyre inkább elvesztették eredeti bizalmukat az ember iránt**, s idővel – hogy megakadályozzák az embert az ő pusztító, ártó tetteiben – talán gorombább eszközökhöz is nyúltak, mint ami rájuk jellemző szokott lenni; ‚szövetségesek’, a manók pedig egyáltalán nem riadnak vissza a gonoszkodó csínyektől, ha a garázda ember ‚megleckéztetéséről’ van szó. Nagyon szomorú, hogy ezek a pozitív indítékú, alapvetően jósaos lények megint csalódtak (hosszú történetük során sokadszor) és ezúttal mi vagyunk újra-felfakadó sebeik oka. A mai ember nem is érti, mit okozott és okoz a mai napig ezeknek a gyönyörű lényeknek (és Földanyánknak) a lelkében.

Mert bármilyen kicsinyek és törékenyek is ők, azért valódi, teljes lelkecskék, és ha őket bántjuk (a természettel szembeni közönyünkkel és kíméletlenségünkkel), mintha önlelkünket bántanánk.

A téma csodálatos ismerője, „A magyar tündérvallás” c. könyv szerzője, Bíró Lajos azoknak ajánlja írását, „akik keresik még a világból kiveszőben levő csodát, látomást és extázist; azoknak, **akik még hisznek az isteni Lélekben és az Ő titokzatos országában.**” Nekünk, magyaroknak fontos üzenet ez; mert **TÜNDÉRHITÜNK** (más is látja ezt) **LÉLEK-HIT**; s nekünk ezzel van dolgunk. Már csak azért is, mert akik foglalkoztak valaha ezzel, megtapasztalhatták így-úgy, hogy **a tündérek valamiképpen az Időhöz tartoznak (hasonlóképpen, mint ahogy a Szellemi létezők a Térhez)**: a közelükben lévő ember idő-érzékelése teljesen megváltozik, valamiféle idő-lassulást vagy időtlenséget él át; így tehát **tőlük lehetne megtanulni az idő uralását.**

(A tündérekről ld. a Függelék B 10. fejezetét)

És megint ugyanott vagyunk:

ha AZ EMBER valaha is lazítani akar a téridő (és vele a háromdimenziós anyagi világ) bilincsen, akkor ugyanazt kell tennie, amit ez az írás szüntelenül ismétel: egyesíteni a Lélek és a Szellem erőit (tudatossá téve a Lelket, érzékennyé a Szellemet), hogy a kettejük uralási képességeivel felül tudjon kerekedni az egyesült tér-idő fogságban tartó hatalmán.

A Lélek-Szellem nász – akárhonnan nézzük – elkerülhetetlen; s mi, éppen **mi vagyunk alkalmasak rá, hogy népként elsőnek véghezvigyük és megtanítsuk rá az egész emberiséget.**

Bármiről látszott is szólni, valójában ez volt a XX. századi magyar **népi↔urbánus vita** lényege is: hiszen amíg A ‚NÉPIEK’ **a lélekkel teli természet** mágikus-bukolikus **derűje**, az egymással **összhangban élő természeti lényekkel való rokonságunk** mellett tették le a voksukat,

addig AZ ‚URBÁNUSOKat’ az épített („második”) valóság vonzza, az Istenség Építőmester- arculata, a földi hierarchia, a racionalitás, az anyagi világ, az önérdék és a hatalom.

Sürgetően szükséges, hogy a két ‚áramlat’ összeérjen, megismerje és elfogadja a másikat és végül harmonikus kapcsolatba kerüljön egymással. Mert ha nem, örök lesz a háborúság...

Természetesen szó sincs arról, hogy mai magyar férfiúink arkangyalok, nőink mind habfehér tündérek lennének; ez a múlt és (remélhetőleg) a jövő látomása csak. És még hozzá kell tenni, hogy vannak férfi-tündérek is, arról nem is beszélve, hogy a nők között hány angyal testesül meg.*

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy **MÚLTBELI KÖTŐDÉSEINK**, úgy tetszik, valami **MAGASABB RENDŰ FELADATRA PREDESZTINÁLNAK BENNÜNKET**, mint amit álmodni merünk; mert **talán nekünk kell megtalálnunk és felmutatnunk a Szent Grált.**

* Egy galantériájáról ismert úriembert bemutatott egy meglehetősen csúnya, de éleselméjű nőnek, aki azt szerette volna tudni, hogyan vágja ki magát az illető a kényelmetlen helyzetből. – Remélem, nem azzal kezdi, milyen szép vagyok. – Asszonyom – felelte a gáláns úr –, maga is **földreszállt angyal, mint a többi nő**, csak maga az orrával fékezett.

VI. A magyarság és a GRÁL

MI A GRÁL?

Lehetetlen itt a sokféle értelmezést akárcsak megemlíteni is (valószínűleg ehhez hasonlóan agyoninterpretált fogalom nincs is az emberi elmeszülemények között). Végsőkéig redukálva a kérdést,

a Szent Grál

1. kő (Lapis philosophorum)
2. kehely (kupa, csésze, tálka)

1. **KŐ:** ‚lapis excellis‘ \approx drágakő, ‚lapis ex coelis‘ \approx égből hullott kő; mindkét esetben a Selbst, az Önvaló, a Teljes, Égi ember szimbóluma; zöld smaragd, ami a szívcsakra színét jelzi, és így a mi szív-imaginációkkal éppúgy harmonizál, mint a Kehely; a rege szerint ez **az a smaragd, ami Lucifer koronájából hullott ki**, amikor Mihály csatározásuk közben kiütötte onnan. (Angyali közlések szerint két egyformán hatalmas hierarchikus lényről van szó, akik közül Mihály megkapta a Teremtési Kódokat, Lucifer pedig nem, és nagyon szerette volna megszerezni. A ‚tudás hatalmá‘-ért folyik tehát a harc, és itt a leglényegesebb elem a *hűség*, amely Mihályt tette alkalmassá e titkok megőrzésére.) Lucifer végülis Prométeusz-i szerepet játszott a rendelkezésére álló tudásrész idő előtti átadásával az emberiségnek.

Ez az elvakult, büszke szellem ma sem tudja elfogadni azt az állapotot, amelybe a Föld emberisége – éppen az ő vezetése mellett – került... Lucifer az anyagi valóságtól független, szárnyaló ideák inspirátora. Kedves emberideálja egy olyan lény, akit leginkább egy éteri angyalként ábrázolhatnánk, egy tisztán lelki-szellemi entitás, aki teljesen maga mögött hagyta a földi lét megkötéseit... ennek imaginatív erejét az isteni bölcsességből, Szófia lényéből lopta el a bukott szellem. (P. Sophia is tévedett, és sokáig zuhant lefelé...) Isten ragyogó bölcsessége Lucifer kezén át csábító káprázattá torzult: **„olyanok lesztek, mint az istenek”** – mondta ez a kísértés.

E kísértés fontos része az alkímia, amely az anyag manipulálásának rejtélyeit csepegtette el, és mivel az ember még nem volt készen rá sem agyilag, sem morálisan (például az aranyat képtelen volt az anyagi gazdagság ideájáról leválasztani), ezért a bonyolult művelet sem sikerülhetett. Amikor pedig a ‚Bölcsök Kövét‘ keresték, a szellemi hatalom káprázata vakította el a kutatókat. Könnyen lehet, hogy azokat a kristályokat kellett volna megtalálniuk, amelyek a tobozmirigyben segítik a magasabb világgal való kapcsolattartást és a (Hórusz-) ‚harmadik szem‘ aktiválódását, vagy amelyekben a kozmikus információk tárolódnak a különböző tudatszinteknek megfelelően (‚Akasha-krónika‘). De a **smaragdot** is hiába keresték volna, mert az **már átalakult Grál-kehelyé**. *Abból a smaragdból*

»földi kezek formálták a „szomjúság edényét”. Az egész földi emberiség földi szomjúsága mélyítette ki ezt a kelyhet, hogy a Golgotán beleömlő krisztusi vér – a kozmosz legmagasabb szellemi esszenciája – ezt a szomjúságot elolthassa. Így lett a Szent Kehely, a Grál, amely magában hordozta a Nap szellemi esszenciáját, az éteri vér misztériumát.«

Ami itt megjelenik, a legmagasabb lehajlása a legalacsonyabbhoz, a szellem odahajlása az anyaghoz, hogy megválthassa. A luciferi zuhanás villámszerűen történt, innen (is) a *menny-kő*, és ezért **párja a kehelynek a lándzsa** (nem csupán eredetük okán), ami a villámmal is jelképezett maskulin **szellem termékenyítő** voltára utal. A buddhisták szent mantrája pedig (‚OM MANI PADMÉ HUM‘) Nagy Tanítónk, Mani (\approx ‚drágakő‘) nevét recitálja...

2. KEHELY (KUPA, csésze, tálka)

A magyarság (a maga elkülönülésének folyamatában) sok (többé-kevésbé öntudatlan) identitás-képző attribútumot, szimbolikus tartalmú jelzést magára ,aggat'; szó szerint ilyen a **szkíták** övön hordott csészéje vagy **ivókupája**. Ez a hunoknál talán tényleg koponyából is készülhetett (egy frissensült magyar Attila-filmben is láthattuk ezt a horrorra-vágyók kedvéért), ami persze tovább értelmezhető úgy, mint a tudás kelyhének kissé éles megfogalmazása

(ld. még *hétszűnyű koponyányi monyók*, aki egymagában jelzi a hétszintű világgépet {a Világfa hét ágát, a Tóremek hét világát a hantiknál stb.}, a „világtozás” [mony≈tojás] keletkezés-elméletét és a **tudat, a tudás fontosságát** eleink értékrendjében. Erre is hivatkozik Bunyevác Zsuzsa a maga magyar Grál-könyvében, amelyben a **magyar Grál-hordozás mint tudás-hordozás értelmeződik**, s ennek feltételeit az e ,célnek megfelelő’ nyelvi struktúrában, a ,ragozó’ nyelvben látja a szerző).

De nem szabad elfelejteni azt sem, hogy ezek az övön függő edények nem csak az Élet Vizéhez való mindenkori hozzáférést biztosították (a VÍZ amúgyis az Élet és a Lélek-energia ,alsóbb’, ösztönös’ érzelmeinek eleme), hanem KUPÁ-kként KAPUK is voltak: tudat-kapuk, szív-kapuk, test-kapuk (ha pedig nem használtuk őket, KUPAK-okká változtak, elzárva tőlünk a dimenzió-kapukat, az átjárókat: „Tilos az Á...”)

a) A GRÁL MINT A TUDÁS KELYHE

A szellem oldaláról nézve a legmagasabb minőség a TUDÁS.

De a tudás lehet „átkozott” (Madách), sőt egyenesen a bűnbeesés ,hordozója’: mert

1. az a ,tudás’, amely a világra vonatkozik és nem az emberre önmagára, valójában a Teremtés/Teremtők titkainak a kifürkészése, ,idegen toll’ az emberen, és a kellő önismeret (így a rosszról, az árnyékról, a Gonoszról való tudás) hiányában szinte törvényszerűen *visszaélés*hez vezet; és minden **vissza-élés** maga a bűn, az Élet meggyalázása, a jó rosszba fordítása, teremtés helyett rombolás;
2. csak a tökéletes morállal (lelkiismerettel) rendelkező ,tudó’ lehetne képes megkülönböztetni a rossz tudást a jótól
(annál is inkább, mert a jó és rossz fogalma maga is bizonytalan, relatív, interpretációs kérdés, hiszen az ún. ,rossz’ gyakran (mindig?) jó célokat (is) szolgál, sőt bizonyos célok meg sem valósíthatók az árnyék hiányában);
de az ilyen tökéletes morál nem igazán jelenlévő princípium a jelenkor anyagi világában;
3. ezért (ha a tudat túljut „jón és rosszon”) csakis a **Lélek ,anyaga’ (az ős-szeretet és az Isteni szellemszakra) birtokolhat olyan tudást, amely nem vezet visszaéléshez.**

Botticelli képén Aphrodité a tengerből kiemelkedő kagylóból születik. Ez pontosan **A LÉLEK ,születési képlete’, amely A SZERETET-ÉLET TENGERBŐL SZÜLETIK MINT EGY GYÖNGYSZEM**; és Aphrodité szűz, tiszta istennői mivoltának vénuszi csábítássá degradálódása is pontosan leírja, hogy a szeretet/szeretlem derivált formái, amelyeket mi ismerünk, bűnre – visszaélésre – csábítanak. És ez a ,nem-bocsánatos’ bűn: a Szentlélek {a Szeretet, az Élet és a Teremtő} elleni véték.

A Grál története tehát egyes értelmezések szerint a **bölcsesség, a tudás története, ami nem más, mint „tükrözött fény”**. Ez a tükrözött fény azonban ismét a Lélek fogalmához vezet bennünket.

A Lélek ,lebukásáról’ szöveg eredeti (gnosztikus) **Pistis Sophia-történet** egy **„fénykincs”-tükröződés** miatt történt **„megtévedésről’** szól: **a Lélek (P.S.)** meglátván ezt a tükröződést, azt hiszi, hogy az istenit látja, és elindul **lefelé**, hogy megkeresse. (Azaz **a lélek mindig Istent, az Ő bölcsességét keresi**, akármerre járjon is.) Az út értelemszerűen egyre mélyebb bugyrokba viszi, mígnem a Földön az **„Oroszlánfejű Erő”** (a hatalom alvilági ura, Aithades) veti uralma alá, és ez szenvedéseinek betetőződését jelenti. Csak Krisztus tud segíteni rajta, aki meghallva fohászait érte jön, és eónról eónra megteszi vele (!) az egész utat visszafelé, azaz fel az égi birodalomba, az eredeti Otthonba (: a lelket csak apránként és csak Krisztus által lehet **„hazavinni”**). Ott ismét **„egyek lesznek’** (ahogy mindig is volt), és **AZ ISTENI SZELLEME (KRISZTUS)** és a sokat-tanult, **MEGSZENVEDETT LÉLEK** (Pistis Sophia, a hűségessé-bölcsé nemesedett Tudás) már nem elválaszthatók többé egymástól: **Ők ketten EGYÜTT A BÖLCSESSÉG ÉS SZERETET ÉLET-ELIXÍRJE.**

(PISTIS SOPHIA – A LÉLEK REJTÉLYE)

Mi a Grál-tudás?

A még meg nem romlott őstudás a Teremtés okáról, mikéntjéről, az ember teremtéséről, istenképűségéről, feladatáról és útjáról; és az ember saját, egyéni tudása önmagáról, önnön isten-mivoltáról és árnyék-mivoltáról, arról, hogy ő maga mit hordoz, mit ront el, mit tud megjavítani és mivel tud személyesen hozzájárulni a világegész kiteljesedéséhez. **A GRÁL-HORDOZÁS RÉSZBEN ENNEK A SZENT TUDÁSNAK AZ ŐRZÉSÉT JELENTI MINDADDIG, AMÍG A VILÁG, AZ EMBERISÉG ALKALMASSÁ NEM ÉRIK ARRA, HOGY EZT AZ ŐSTUDÁST MEGKAPHASSA.**

Vannak olyan gondolkodó, kutató elmék, akik szerint **a magyarság** bizonyíthatóan ilyen **őstudás-hordozó**; és így a Grál őrzése is népünk feladata lenne – lehetne, **ha az önismeret** (és nem csak az egyéni, hanem a nemzeti és globális önismeret is) igaz, megbízható módon **a sajátja lenne**. De ezt mindenkinek magának kell kiküzdenie magából, az összes gátló ellenerő ellenében. Világunk tele van ilyen erőkkel; maga Lucifer is úgy működhet (az ember döntéseinek függvényében), mint *Lucifer Falsus*, a Vénusz sötét, éjszakai arca, a **„lélek sötét éjszakájába’**, a **„külső sötétségbe’**, a tudat teljes szétesését előidéző kaotikus vizekbe taszító erő. Ha mi megismerjük a világ negatív oldalait, a pusztító erők férfi (Síva, Ahrimán≈Ármány stb.) és női (Káli, Iszonya, Fekete Ósanya) aspektusait, és e felismerések ezen aspektusok felfényesítéséhez és integrálásához vezetnek bennünket, akkor a Grál mint

KŐ ≈ A VILÁG ALAPKÖVE, A „SZEGELET-KŐ” és a „ZÁRÓKŐ” (az *alfa* és az *omega*) lehet számunkra, azaz **KRISZTUS**, a **KEHELY** pedig saját **megdicsőült testünk**, mint a **krisztusi SZELLEME ÉS LÉLEK**, A LEGMAGASABB RENDŰ TUDÁS ÉS AZ ÉGI TISZTASÁGÚ ÉRZÉS-VILÁG **hordozója**.

Ennek jelképe pedig már **A KÍGYÓS KEHELY** (Hermész, Aszklépiosz), ami a gyógyulás útját mutatja: a **DNS-spirál, ill. Kundalini-kígyó** aktiválását, ami – mint jelen írásunkban többször említjük – feltétele a Lélek/Szellem testi-fizikai hordozójának felemeléséhez és **„méltóvá tételéhez’** vezető (hosszú és nem könnyű beavatási) útnak, amelynek során **a Kehely maga beavató/keresztelő medencévé válik, ahonnan AZ EREDENDŐ/ÚJ EMBER, A TERVBEVETT UNIVERZÁLIS-ISTENI LÉNY A MEGÚJULT TESTBEN ÚJRA MEGSZÜLETIK.**

A Grál: az Élet kelyhe. Az elfogadás/befogadás (minden élő), az emberi rendeltetés, a isteni szeretet, az őstudás, a jézusi vérvonal kelyhe;

a SZÍV-CSAKRA mint Grál-kehely: (kupa, koponya: a tudat helye, a test mint tartóedény): benne **bor:** a VÉR, az ÉN-tudat szubsztanciája (aki megrészegül tőle, bolonddá, használhatatlan egoistává válik), abban pedig az **igazgyöngy:** a szenvedés/tanulás, megpróbáltatások révén kifejlődő, belsejében az isteni szikrával, kívül az Élet szeretet-burkával védett **TUDATOS LÉLEK.**

b) GRÁL-LOVAGOK, GRÁL-KIRÁLYOK ÉS A GRÁL ŐRZÉSE/KERESÉSE

A GRÁL MINT KEHELY – A TEST: A LÉLEK ÉS A SZELLEMI TARTÓEDÉNYE.

A TARTALMA ADOTT: A VÉR/BOR, AMI AZ ÖNMAGÁT FELISMERT TUDAT, A SZELLEMI ÉN SZUBSZTANCIÁJA. ÉS BENNE EGY **IGAZGYÖNGY** VAN (AKIKNEK VAN SZEMÜK A LÁTÁSRA, LÁSSÁK): **AZ EGY-ÉN-I LÉLEK, AMI AZ ÉLETENERGIA HŐ-SZÍN- ÉS SZERETET-ÓCEÁNJÁBAN A TEREMTŐ SZELLEMI ATYAI SZIKRÁJÁNAK (MAGJÁNAK) BEFOGADÁSÁVAL SZÜLETIK ÉS FÁJDALOMBAN NÖVEKSZIK TÖKÉLETESÉ („MINT A TI MENEYEI ATYÁK”).**

Ez minden emberi lény szívcsakrájának kincse. Nem keresni kell tehát, hanem FELISMERNI ÉS MEGŐRIZNI. Akik már ezt teszik, azokat nevezik úgy, hogy Grál-királyok (és ők voltaképpen Sárkány-királyok: mert a „Jó Sárkány” a kincs őrzője, és ennél nagyobb kincs nincs); de ehhez tökéletesen tisztának és vétlennek kell maradniok; az pedig az emberi egzisztenciának ritkán sajátja. **A (tisztesség, hatalommentesség stb. ellen) vétő önmagát sebz meg, és elveszti a Grált (a Grál őrzésének jogát): Jó Sárkánykirályból „rossz” (szenvedő) sárkánnyá válik; minden vétke egy-egy seb (akár egy-egy új fej, mert minden a tudattal függ össze). A lovagnak a tisztasága gyógyírjával, a szeretet együttérző és mindent megbocsátó gesztusával kell őt (A SÉRÜLT GRÁL-KIRÁLYT, ÖNMAGA BETEG ÉNJÉT) meggyógyítania.**

Erről szól Amphortas és Parsifal története. Parsifal a Tarot „bolondja”, a „tisztá bolond”, akit (az egyik változat szerint) anyja az **erdőben** nevelt fel, nehogy apja nyomdokaiba lépjen, aki egy lovagi összetűzésben halt meg. Ezért tökéletesen **ártatlan tudott maradni**; és megőrizte lelke **eredendő kíváncsiságát** (mert a lélek alapműködése az exploráció, a mindent felfedezni- és megismerni-akarás). Folytonos kérdezősködése miatt azt a tanácsot kapta – amikor mégiscsak elment világgá, hogy lovag lehessen, mert a sorsát senki sem kerülheti el –, hogy inkább hallgasson és figyeljen a kérdés-feltevés helyett. És amikor bonyolult kalandok során eljut a Grál-várba, és együttérzésével meggyógyíthatná a sebzett és beteg Grál-királyt, Amphortas-t – aki kígyómarástól „nem gyógyuló sebet” kapott, mert nem volt beavatva –, nem kérdezi meg (a régi tanácsra hallgatva), mi baja a királynak; és ezzel ő maga is, a király is elveszti a gyógyulás, ill. a Grál-őrző szerep lehetőségét.

Ha tehát a gyógyítás≈gyógyulás nem sikerül, kezdődnek a próbatételek, az **„elveszett Grál keresése”:** kinek-kinek önmagában kell a hiányokat/hiányosságokat/sérüléseket/betegségeket feltárnia, felismernie és legyőznie. A sárkányfejek „levágása” nem segít: visszazúznak, hacsak a lovag rá nem ébred, hogy **a sárkány és ő azonos, és neki nem elpusztítania, hanem „megváltania” kell a sárkányát** – azaz **önmagát:** ÖNVALÓJÁBAN A RENDET HELYREÁLLÍTANI, AZ ELCSÚSZOTT HATALMAT MEGGYÓGYÍTANI, A SZENVEDÉS ÉS A HIÁNY OKÁT MEGSZÜNTETNI – és akkor egyszercsak minden kizöldül, minden kivirágzik, és előbukkan a Grál:

A KRISTÁLYKEHELLYÉ TISZTULT TEST A TÖKÉLETESÉ LETT SZELLEMI-ISTENI ÉNNEL (VÉR/BOR), BENNE AZ ÁTSZELLEMLÜLT LÉLEK MEGSZENVEDETT IGAZGYÖNGYÉVEL.

„A magyarság úri osztálya sokat megőrzött a TRUBADÚROK és LEVENTÉK jellemvonásaiból” (Móricz)

A LOVAGSÁG CSÚCSPONTJÁT A GRÁL-LOVAGGÁ VÁLÁS JELENTI. Ahogy a Grál- királyoknak, a Grál-t őrző lovagoknak is ,feddhetetlennek’ kellett lenniük (egy bizonyos szintig). Éppen ezért nem volt könnyű bejutni a Grál-várba, és még akkor sem volt biztos, hogy a lovag látni is fogja a Grált magát (még akkor sem, amikor mások számára éppen láthatóvá vált). Ezért is előzik meg ,beavatások’ (többnyire harc formájában) a Grál-lovagságot, ahogy a lovaggá ütéssel magát is,

ld. a P. Coelho által leírt, nagyon jellemző történetet, amikor egy jelölt – a sok próbán sikeresen túlkerülve – végre megkapná a kardját a Mesterétől, de mihelyt átvinné, az a földre dobja és rálép: mert az utolsó próba éppen az volt, hogy bármennyire jogosnak érzi is, alkalmasnak tudja is magát a lovaggá ütésre, nem lett volna szabad érte nyúlnia (ezzel elárulva az alázat hiányát).

A beavató ,harcok’ nem annyira a látható (külső) ellenfél, mint a saját (belső) hiányosságok, gyengeségek, méltatlanságok ellen folynak. Ezek közül a legsúlyosabban esik latba a nő (végülis – mi már értjük – az Élet és a Lélek) iránti legmagasabb fokú tiszta *imádat és tisztelet megsértése* (pl. a földi szerelem artikulálásával). Ez éppen a lovagi lét célja, a ,sacro amore’, a Szent Nász meggyalázásának számít, de ilyen *a lovagi közösség elleni vétség* (hiúság, saját értékek előtérbe helyezése, versengés stb.) is, amely szétzilálja a magasrendű harmóniát és együttműködést a tagok között.

Ez a jelenség a Wartburgi Dalnokverseny eseményeiben jelent meg legpregnansabban, ahogy azt E.T.A. Hoffmann leírja H. von Ofterdingen és a híres mágus-költő, Klingsohr történetében (ennek a két figurának igen ,megemelt’ változatával és a költő-dalnokok szárnyaló szellemiségével Novalisnál is találkozhatunk, már-már nem földi magasságokban). Ofterdingen a maga különleges tehetségével ,szétrobbantja’ az addig teljes harmóniában együttműködő, egymás arculatának és teljesítményeinek utópisztikusan örvendeni képes dalnok-csoportot, akiket a thüringiai tartománygróf gyűjtött össze nemes udvarában s akiket legmegbecsültebb kincseiként dédelgetett. Az ifjú titánt saját tehetségének tudata s egy kísértő a Gonosz (: a felülkerekedni-akarás [egyáltalán az *akarás!*...], a vetélkedő és győzelmi szellem) útjára csábít s ezzel mindenkit és minden értéket veszélybe sodor. Bámulatos, ahogy ezek **a magasrendű értékek megharcolnak** (minden eredendő *béke-természetük ellenére*) a viszálykeverő szellemi erő mágikus képességeivel, bénító tehetségével, és egyre magasabbra és magasabbra jutván a harc folyamán **végül ,elsöprő győzelmet aratnak’**:

a gonosz terv a visszajára fordul, a versengés nem leépülést idéz elő, hanem – ellenkezőleg – minden résztvevő megtisztulását-felemelkedését-gyógyulását-beteljesedését, azaz megváltását hozza magával:

így a Minne (az énekesek hitvallása, ami dalaikban kifejezésre jut) a lovagi értékrend csúcsa, a szellemi-lelki Grál legmagasabb szintű kifejezése lesz.

Ez az értékrend – ha megkísérelnénk röviden összefoglalni – az emberlét által elérhető legnemesebb tulajdonságokat jeleníti meg: bátorságot, szabadságot, a legtisztább szerelmet és odaadást a női princípium (a Lélek és az Élő Természet) iránt, bajtársiasságot, hűséget, együttműködést, együttérző jóságot, és az igazságot mint minden cselekedet, érzés és gondolat abszolút mércéjét.

Nyugodtan mondhatjuk, hogy **a lovagi kultúra** – a trubadúr-dalnokok

„Nyugatról várt sokáig valakit. Nem nagybajszú, lármás, mokány nagyúr, Dalos, törékeny, halk fiú legyen, Asszonyos, kósza, könnyes **trubadúr**”... (Ady Endre: Szt. Margit legendája, ld. a Függelék B-ben, 1)

és a Minnesängerek által a legmagasabb szintre emelve – **egy utópia képviselőjévé vált, amely az emberi fejlődés magasabb fokának, az egyedi lélek és a tudat harmonikus kapcsolódásának és egyfajta emberfölötti tisztaságú Én-tudatnak, a krisztusi Ember kialakulásának a modelljét adta az emberiségnek.**

Bár első ránézésre valószínűtlennek látszik, mi, magyarok nagyon szorosan kapcsolódunk a GRÁL-lovagok történelmi vonatkozásaihoz is, legalább három témakörben.

1. A SZENT KORONA mint A BEAVATÁS KELYHE

A GRÁL-KEHELY egyik olvasata: ‚kratér’ ≈keresztelőmedence, azaz **a beavatás kelyhe.**

Lehet úgy tekinteni **a Szent Koronára**, mint olyan (lefelé fordított) **kehelyre** (kupára), mely a beavatandó király fejére (*koponyájára*) borul, átadva neki a benne kódolt szent tudást (hasonló célra utalnak a sámánbeavatásokra emlékeztető *csüngők* is).

Önálló, *személyes* volta olyan nagy jelentőséggel bír, hogy vannak, akik a Trón körül ülő „24 vén” (bölc) között látják (a 6.sz. széken!) helyet foglalni, mint *megszemélyesült erőteret*. Vannak olyan feltételezések is, hogy a korona – „amit Karaton hun nagykirály készíttetett i.u. 410 körül” – eredetileg Atila birtokában lehetett, és talán az ő Aladár fia vitte magával Nyugatra (aki Dél-Angliában uralkodói dinasztiát hozott létre, az Atheling wessexi királyi házat, 475-1066). Ezzel kapcsolatban ‚tárgyi bizonyítékul’ szolgál két igen meglepő nyugati festmény. „Érdekes megjegyezni, hogy mindkét festmény (Friedrich Kaulbach: Nagy Károly megkoronázása; Edward Burne-Jones: Arthur király utolsó éjszakája, itt a MSZK az imádkozó angyal lábánál látható) nem csak olyan részletesen mutatja a Koronát, hogy lehetetlen nem felismerni, hanem a részletek pontosak is. Burne-Jones (1833-1898) még a csüngőket is odafesti, pedig ebben a korban nem valószínű, hogy fénykép állt volna rendelkezésére, a Korona pedig lakat alatt volt elzárva.” (dr. Balogh Sándor: A Szent Korona az európai művészetben, in. Kiss Mao-Tun István: A TEREMTŐ SÁRKÁNYA – a hun Sárkány nemzetség)

Ide kívánczik a magyarság közismert hagyománya, a **vérszerződés**, aminek során a szövetkező törzsek vezetői kupába csorgatott vérük összekeverésével (esetleg elfogyasztásával) szentelték meg hűségesküjüket. Legfelsőbb olvasatában ez voltaképpen a **testvériség** magasrendű, nemesi/lovagi értékének közös megerősítése volt. (Ennek az értékrendnek a történelmi alakulásáról ld. a Függelék B-t: a Mátrix és a Grál). Ugyanez szerepel a szkíták és hun-magyar elődeink Anyahita/ manicheista hitében mint a testvéri szeretet és egymás támogatásának a hitvallása, ami tökéletesen egyezik az Arthur- i Kerekasztal Lovagjainak értékrendjével.

(A hegyükkel a Középpont {a NAP, a GRÁL} felé letett kardjaik a – főleg egymás elleni – harcra való lemondást szimbolizálják, így a harci eszközökből az életadó FÉNY és MELEG sugarai válnak.)

Sokan úgy gondolják, hogy ez a Kerekasztal az elsőnek a megismétlése, az pedig az ‚Utolsó Vacsora’ asztala volt, ahol Jézus ‚utolsó kívánsága’ az volt, hogy **„úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”**. Mai napig ez az elérendő kitétel **a Grál-beavatás esszenciája.**

2. AZ ARTHUR-MONDAKÖR ÉS AZ ALÁNOK (JÁSZOK)

Ezt a megdöbbentő összefüggést két (a magyarságtól teljesen független) amerikai kutató tárta fel. Lényege, hogy az **Arthur-mondakör** és több szereplőjének alakja valójában azokkal a **szarmata és alán lovagokkal került a II. századi Britanniába, illetve az V. századi Galliába**, akik a Kaukázusból hozták magukkal ezeket az ősi regéket, miközben Európában harcoltak a 'barbárok' betörései ellen a Római Birodalom légióival együtt, és aztán - megtelepedve a mai Nyugaton – lassanként 'közkinccsé' tették 'egzotikus' kultúrájuk ezen elemeit.

C. SCOTT LITTLETON a Los Angeles-i Occidental College Embertani Tanszékének vezetője és LINDA A. MALCOR író és néprajzkutató (doktori fokozatát a Kaliforniai Egyetemen szerezte) jegyzi a magyarul **„SZKÍTIÁTÓL CAMELOTIG** címen megjelent könyvet, ami

„Az **Arthur királyról, a Kerekasztal lovagjairól és a Szent Grálról szóló legendák eredetének radikális újraértelmezése**” alcímet viseli.

A kutatók az Északkelet-irániak (szkíták, szarmaták, alánok és oszétok) történetét vizsgálva fedezték fel, hogy a sztyeppéről kiszorítva ezek a népek szétszóródtak, és egy részük eljutott a Római Birodalomig, sőt a szarmata-jazig (magyarul jász) törzs egyenesen Britanniába vándorolt, míg pl. az alánok nagyobbik része a mai Olaszország, Franciaország, Spanyolország területére menekült. De ugyanígy találunk alánokat az Észak-Kaukázus középső területein is, ahol a XIII. szd-ig létezett egy **Alánia** nevű terület. Egy részük később *oszét* népnévvel tűnik fel, és így ismerjük őket a mai napig (Észak- és Dél-Oszétia jelenleg vitatott hovatartozású terület Oroszország és Grúzia között). Bölcsész-körökben az ún. 'nárt-regék' révén váltak ismertté, melyek meglepő párhuzamokat mutatnak nemcsak az ősi India és Görögország hagyományaival, hanem az Arthur-mondakörrel is.

Ez utóbbi tény keltette fel a kutatók érdeklődését, és ez indította el azokat a vizsgálódásokat, melyek eredményei számtalan összefüggést igazoltak a szkíta-szaka-szarmata, valamint alán-jazig törzsek hagyományai, európai története (menekülés, harcossá válás, letelepedés) és az Arthur-mondakör egyes elemei között.

Teljesen lehetetlen, hogy itt belebocsátkozzunk ennek az igen szerteágazó témának a taglalásába, úgyhogy itt csak néhány, minket különösképpen érintő példára szorítkozunk:

az **Arthur** (walesi *Arthyr*) név a szerzők szerint legvalószínűbben a Birodalomhoz csatlakozó **jazigok első római parancsnokának**, Lucius **Artorius** Castusnak, a VI. Legio Victrix prefektusának nevéből származhat;

a **'lovagi kultúra'** a szarmatákra és az alánokra is jellemző **szkíta lovas harcmodor hatására** fejlődhetett ki (Arthur népe a rómaikkal és a kelták többségével ellentétben legszívesebben lóháton harcolt, és legfontosabb fegyvere a hosszú, éles kard volt (nem a lándzsa vagy geregy);

a **'szarmata' népnevet a görög száuros=gyík** szóval hozzák összefüggésbe, ami megmagyarázza „szélzsákszerű, kígyó alakú” zászlóikat (ld. még a sárkányokról szóló részben); ez pedig összeköthető Gardner elméletével a **'sárkánykirályok'≈Grál-királyok** azonosságáról (ld. ott);

Gallia vallása keleti kultuszok (**alán** hatás), **druidizmus** és a **római** hagyományok keveréke; **Remete Szent János** Marseille-be érkezve „kifejezetten szkíta jellegű hatást hozott Galliába”; Arimathei József pedig (akit Lancelot ősiének tartanak!!!, ld. később) szintén Marseille-en át érkezett, és „keleti katonák kíséretében” (akik alánok lehettek) vitte Britanniába (jelenleg azt gondolják, Glastonbury-be) a Grált.

És ehhez csatlakozik a következő témánk:

3. SZT. LÁSZLÓ, A LOVAGKIRÁLY ÉS LANCELOT

Szent László királyunkat már a most ismertető felfedezés előtt is ‚lovagkirály‘-nak nevezte a történelmi és népi emlékezet, nemes kiállása, nagyszerű harci és emberi tulajdonságai okán. Nem fogunk itt belemenni a „Leányrabló kun legyőzése” címen közismert történet elemzésébe (az olvasó több nagyszerű elemzéssel találkozhat az „Ajánlott Könyvek” között is) – csak annyit hadd említsünk meg, hogy a történetet könnyen lehet beavatási rítus leírásának látni. A „fejbenezés” sokat tárgyalt eleme (a hős – esetleg az ellenfél – feje az ‚elrabolt szűz’ ölében) számos párhuzamot idéz meg (pl. az ‚egyszarvú és a szűz” típusú ábrázolásokon, amelyek között szintén sok a falikárpit, mint esetünkben is). De az a tény, hogy egyes változatokban az ‚elrabolt’ leány az elrablója fejét tartja az ölében, felveti azt a lehetőséget, hogy itt valójában valamiféle beavatás folyik – alkalmasint éppen a lovagi értékrendbe való beavatást látjuk, amely a ‚kunt’-t is érinti, esetlegesen a beavatandó (a királyfi) árnyékszemélyiségként. Az érdekes azonban az, hogy ez a beavatás olyan sikeres volt, hogy László királyunk a jelek szerint bekerült (‚Lancelot’ néven) a Grál-lovagok közé – amint ezt a Magyar Tudományos Akadémia kutatói kiderítették. Az első közlések szűkszavúak:

„Hogyan lett Szent Lászlóból Sir Lancelot?”

December 7, 2018

A történelemtudomány már régen felismerte, hogy III. Béla uralkodása idején rendkívüli mértékben felerősödtek a magyar-francia kapcsolatok. Ezek a kulturális hatások azonban korántsem voltak egyirányúak, minthogy magyarok is szép számmal érkeztek ekkoriban Franciaországba. Egy új elmélet szerint pedig eme magyar hatásoknak volt egy igazán látványos eredménye is – ami nem más, mint a hős lovag, Sir Lancelot alakjának megszületése.

[...] A CEU doktorandusz kutatója, Stephen Pow a közelmúltban egy új elmélettel állt elő, amelynek lényege, hogy Lancelot alakját Chrétien de Troyes az egy évszázaddal korábban élt magyar uralkodó, a „lovagkirály” Szent László legendájáról mintázhatta. Az első hallásra talán meglepő teóriát most megjelent tanulmányában számos érveléssel támasztotta alá. [...]

A későbbiekben kiderül, hogy Sir Lancelot alakja mindig is találgatások tárgya volt, annak ellenére, hogy történetét ismerni vélik – ám miután csak a 12. századi író munkáiban tűnik fel (rögtön központi alakként), és semmiféle előképét nem sikerült azonosítani, jogos a feltételezés, hogy „Lancelot nem tartozott a mondakör eredeti szereplői közé, személyét később illesztették a kánonhoz.” Annak pedig, hogy éppen a mi László királyunk lehet ‚az utolsó lovag’ (ld. Richard Geer megformálásában az azonos c. filmben) mintája, egyik legfőbb bizonyítéka a nevek hasonlósága: „a ‚László/Ladislau’ név könnyen torzulhatott az újlatin nyelvterületen *Lancelot*-ra”. („V. László neve is rendszeresen ‚Lancelot’ formában jelenik meg kortárs francia és olasz szövegekben, így François Villon műveiben is.”) Vannak tartalmi összecsengések is: Lancelot éppúgy megmenti Guinevrát az elrablójától, ahogy László történetében látjuk a kerlési csata során. De találtak olyan megfeleléseket is a mondakör és a magyar történelmi alakok között, mint ami III. Béla fiatalkora (aki Bizáncban nevelkedett) és egy bizonyos Sir Sagamore között van. Ezt azért is érdekesnek tartják, mert ő tette I. László kultuszát uralkodása központi elemévé (saját gyenge legitimitása ellensúlyozására), sőt szentté avatását is ő kezdeményezte. Mivel uralkodása alatt felvirágoztak a magyar-francia kapcsolatok (olyannyira, hogy 1186-ban a francia király nővérét, Capet Margitot vette feleségül), megvan a lehetősége, hogy „a legendás ősz szerepeltetése valójában egy kedves gesztus volt az újdonsült rokon és udvari írója (Chr. de Troyes) részéről”.

A Grál-lovagok: keresők.

A Grál-királyok: a Grál-minőség (tudás, test-lélek-szellem egység) hordozói, feddhetetlenek, legmagasabb (az Arvisúrában 24 karéjosnak nevezett) beavatotti minőséggel rendelkeznek.

EZEK megsértése Amphortas sebe: „*Akiben a fennkölt vágy nem apad, sebei sohasem hegednek*” (Novalis)

Nem elég megszerezni a tudást – az megsebezhet –, hanem a következményeit át is kell élni: mert

CSAK A LÉLEK VÉDHETI KI A HATALOM KÍSÉRTÉSEIT.

c) A GRÁL MINT A SZELLEM-LÉLEK-TEST EGYSÉGÉNEK KÉPE

Nekünk, magyaroknak a Grál olyan edény, amelyben a nemzetté-emberiséggé egyesülő egyének tudása folyik össze (vérszerződés~Én-szerződés: a sok Egy-Én céljainak, tudásának, képességeinek egybe-áldozása egy magasabb cél érdekében).

A magyarság – ősisége és genetikai komplexitása folytán is – különlegesen mély, sokféle tudás hordozójának tekinti magát. A régiek övön hordott kupája (,ivócsészéje’) is a koponyára mint a gondolat hordozójára és tartalmára, a tudásra utal; de talán Szent Koronánk fordított kehely-alakja is erről beszél. Sámánjaink, a táltosok a számukra kinyílt, *tárt (tátos)* kapukon át megszerezhető különleges tudást hozták le törzseiknek-népeiknek; és nem mellékesen **anyanyelvünk** szerkezete **olyan bámulatos, ,titkos’ összefüggéseket rejt** magában, hogy még külföldi nyelvészek is megsejtik: itt **valami nagyon szokatlan, nagyon ősi, nagyon nagy jelentőséggel bíró ismeretanyag** lehet a háttérben.

Mi hát az a tudás, melynek hordozása az emberi tudat számára a legnagyobb szentség erejével bír?
Mi a magyar Grál-kehely tartalma, amelynek egyenértékűnek kellene lennie a Fiúban manifesztálódott Teremtő, Jézus Urunk szent vérével?...

Ő maga nyilatkozta ki magáról: „ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET.”

A mi tudásunknak tehát a szó legmagasabb értelmében útjelzőnek kellene lennie minden népek és minden idők számára; a jelenben pedig ez fokozottan érvényes, amikor a teljes út- (sőt: fej-) vesztettség állapotában, a félelemtől és az azt elfedni akaró felajzottságtól félőrült állapotban futkosnak össze-vissza a világ népei, mint a hangyák, amikor egy sötét láb közéjük tapos.

Krisztus Teremtő-Fiúi (az atyai Tervet manifesztáló) **lényének leszállása a 3. dimenziós anyagi világba, az általa megélt jézusi élet** – az emberileg megvalósítható, ,hétköznapi’ magasrendűséggel, éber tudattal, tanító szeretettel és felvállalt szenvedéssel együtt – mintegy **,előjátéka’, bemutatása annak az útnak, melyen az embernek járnia kell ahhoz, hogy a Terv megvalósuljon**, és az Ember az legyen, amire rendeltetett:

a Teremtő legkedvesebb gyermeke, a Teremtés céljainak beteljesítője, Isten álmainak koronája, a Lét öröme...

Ám nem lehet útjelző az, ami nem az Igazság felé mutat. **Az igazság A SZELLEM célja.** Bármennyire **elérhetetlen az emberi tudat számára az Igazság Teljessége** (olyannyira, hogy sokak számára ezért magának a fogalomnak sincs valódi értelme), LÉTEZIK A MINDEN EGYES TEREMTMÉNY ÉS MINDEN TEREMTMÉNYI CSOPORT SZÁMÁRA **AKTUÁLISAN ÉPPEEN ELÉRHETŐ LEGMAGASABB IGAZSÁG**: ezért igazat szólni (a magyar őshagyomány: Arvisura≈Igazszólás) mégis **lehetséges, ha ki-ki a számára** – akár ,nyújtózkodva’ – **(aktuálisan) elérhető legigazabb igazságot, a maga legsajátabban ,isteni’ felismerését gondolja, mondja, cselekszi.**

És mi másra vonatkozhatnának ezek a az igazságok, tudások és felismerések, mint a legfelsőbb lényegre: a Teremtő és a Teremtés céljára és terveire, azokra az értékekre, amelyeket ők képviselnek, az Ember teremtményi mivoltának elismerésére és az ebből következő elvárások és lehetőségek megértésére és megvalósításuk mikéntjére? És itt kerül a képbe az ,angyalság’ mint abszurdnak tűnő kihívás: mert ennek az elérhetetlennek látszó minőség-együttesnek olyan viszonya kellene hogy legyen a mi tudatminőségeinkhez (és a belőlük következő cselekvés-spektrumhoz), mint az Abszolút igazságnak a mi saját igazságainkhoz. **Az emberi tudatnak (és fő hordozójának, a férfi-tudatosságnak) a Szellem (a Szellemi Teremtés) minőségeit kellene hordoznia,**

s ha ez nem lehetséges, legalább közelítenie ehhez. Az angyal-lét ,erényei’ a Szellem által privilegizált értékek, melyeket a Teremtő az Emberben szeretne vizontlátni: ahogy az ember felfogja, ahogy beazonosul velük, ahogy kibontakoztatja ezeket a maga képességcsíráiból – e munka minden nehézségével szembeszállva. Mert a Teremtő pontosan tudja (főleg a lélek ,tapasztalás-jelentéseiből’), mit jelent egy polarizált világban az egyik oldal mellé állni, az eredeti Tervet, a Jóságot, a Rendet, a Szépséget, az Igazságot szolgálni teljes odaadással, amikor a másik oldal teljes erővel ,támad’, a (,rossz’) lehetőségek egész kincsestárát dobja az ember elé, és az is, a ,Jó’-val együtt, mind a megéleendő teljesség, az élet része...

Mert **AZ ÉLET MEGÉLÉSE ANNAK MINDEN ASPEKTUSÁVAL A JÉZUSI ÚTVONAL MÁSIK FŐ ÉRTÉKE; ÉS AZ ÉLET MINDEN ÉLŐLÉNYT HAJTÓ EREJE AZ EMBERBEN A LÉLEK, AMELY MAGJÁBAN A SZELLEM TEREMTŐ ISTEN-SZIKRÁJÁT, BURKÁBAN AZ ÉLET-ÓCEÁN MINDENT-TERMŐ SZERETET-ENERGIÁJÁT HORDOZZA. AZ ÉLETENERGIA A TEREMTÉS ANYAGÁVÁ LETT, A LÉLEK PEDIG A TEREMTŐ ÉRZÉKSZERVEIVÉ: FÜLÉVÉ, SZEMÉVÉ, TAPINTÁSÁVÁ... MERT A SZELLEM CSAK RAJTA KERESZTÜL KÉPES ÁTÉLNI SAJÁT TEREMTÉSÉT.** Így hát az emberi Léleknek legszentebb joga és vállalt kötelessége, hogy MINDENT ÁTÉLJEN; jót és rosszat, szépet és csúnyát, fényt és árnyékot... megáldva/megverve a ,szabad választás’ adományával.

Bár döntéseit ezer körülmény, élettény, múlt és környezeti hatások tömkelege, valamint tudáshiánya és tudattalanja egyaránt determinálja (így tehát ,szabad’-nak nem igazán nevezhető), ahhoz joga van (és így lehet ,saját akarata’), hogy a kínálózkodó lehetőségekből bármit válasszon (ebben sem felsőbb törvény, sem lényiség nem akadályozhatja) – ám döntése következményeit vállalnia kell. Minden átélése – bárhogyan dönt is – gazdagítja a világ megismerését, tágítja a tapasztalat tudás-mezejét akkor is, ha személyesen túl nehéznek, netán meddőnek, értelmetlennek érzi vagy kudarcosnak tűnő sorsot eredményező, hibás választásként éli meg döntése következményeit. Mindez egyfelől a világ minél teljesebb kibomlását és annak a lehető legtágabb megtapasztalását és átélését segíti, másfelől az emberi tudatosodást, a lélek szellemmel való átítatását (tudatosulását) és a tudat átlelkesítését szolgálja (jövőbeli ,szent nászuk’ érdekében):

mivelhogy minden ‚elhibázott‘ döntés feltárja az emberi működés azon hiányosságait, amelyek azt előidéztek, **LEHETŐSÉGET ADVA a karma** (az okok és következményeik) **és a dharma** (a Teremtést mozgató alaptörvények) **felismerésére, tudatosítására és ezek alapján korrekciók végrehajtására** (a hiányosságok pótlására, a hibák kijavítására);

s így az egész SZELLEM-LÉLEK-TEST ORGANIZÁCIÓ MŰKÖDÉSÉNEK TÖKÉLETESÍTÉSÉRE ÉS MIND MAGASABBRA EMELÉSÉRE.

Az Élet megtapasztalása, sokféleségének, változatosságának, örömmel és bánattal teli gazdagságának megélése pedig éppen a választás viszonylagos szabadságának következtében lehetséges. És erre a legjobb lehetőség a tündérlét megismerésében nyílik: mert ők aztán a természet minden rezdülését saját örvendő és gondoskodó érzéseikkel kísérik, olyan szereettel érintve mint lényt, olyan szabadsággal repkedve a megvalósult, a megvalósuló és a lehetséges között, amilyennel sehol másutt nem találkozhatunk. Mi, magyarok, igen jól ismerjük ezt is. „**Szabadság, szerelem**” – ezt a két szót, egy igazán magyar költő hitvallását akár felírhatnánk szent jelszónak nemzeti lobogónkra is (ha még mindig tündérleányaink hímeznék a zászlókat, mint hajdan, amikor még emlékeztünk milderre).

És amiként a **Szellem elkötelezettsége az Igazság, a jellem és a fénylő, éber tudatosság értékei (azaz tulajdonképpen az angyallét) iránt a férfi tudatának legmagasabb célja és felső oktávja, úgy lehet célja és felső oktávja a Léleknek a női létben megvalósítható tündér-nyitottság, -szabadság, -boldogság, -együttérés, -játékosság, -felfedezőkedv, érzelmi gazdagság. E kettő közös megélése, integrálása, egyesítése pedig a legmagasabbrendű, követendő utat jelöli ki az Ember számára: az Isten és az Istennő, és a nászuktól született, testbe költözött emberisten – a Krisztusi Ember útját. A magyarság ezt a tudást – a Teremtés legnagyobb, mégis mindenki számára nyitott tudás-kincsének gyógyító-feltámasztó, „élő-haló” vizét, megszentelt borát tartalmazó Grál-kelyhet nyújthatja a világnak.**

Minden népnek, minden embercsoportnak, sőt minden egyes embernek megvan a maga sajátos értéke, jellegzetessége, egyedi elhivatottsága. Ezek egymásba érhetnek, nagyobb halmazokat alkothatnak, segíthetik (és persze gátolhatják, árnyékolhatják is) egymást. **A mi elhívásunk – minden jel szerint – ez. Képviseljük hát az elhívót, a hívást és az elhívottat megillető méltósággal.** „Sokan vannak az elhívottak, kevesen a választottak” – legyünk tehát valóban elhivatottak, tudatosak a feladat választásában és hűségesek a vállalásában, s így érdemesek a választottságra is.

Mindezek tükrében – és kicsit túl is mindezen – érdemes elmeditálni a többször említett **szívcsakra-imagináción**. (Ördögösen hangzik, pedig nagyon egyszerű; mindenkinek ‚bejön‘, ha alaposan el tud lazulni és megtanult kissé koncentrálni. Ha a csakráira összpontosít és ezen belül a szívére irányítja a figyelmét, látni fogja ennek az energiaközpontnak valamilyen képét. Nem biztos, hogy hasonlót lát majd, mint amit itt elemezni szeretnénk, de az biztos, hogy aki lát ott valamit,

tudásában gazdagabb lesz és sokáig nem felejt el.)

A KÉP, A SZÍVCSAKRA SZIMBOLIKUS KÉPE, EGYSZERSMIND A GRÁL-KEHELY EGYIK LEGFONTOSABB KIÁBRÁZOLÁSA IS.

**LÁTHATUNK EGY ÉKES ARANYSZÍNŰ KELYHET, AMELYBEN BOR VAN;
EZ A BOR SZINTE VILÁGÍT, FÉNYE ÁTTŰNIK A KEHELY ÉTERIEN ÁTTETSZŐ FALÁN;
A BORBAN, A KEHELY ALJÁN PEDIG EGY IGAZGYÖNGY TÜNDÖKLIK.**

Azoknak, akik elolvasták az eddig írottakat, talán nem is lesz túlságosan váratlan az, ahogy értelmezzük ezt a képet.

A bor, mint sokan tudják, **a vér** megjelenítője, az pedig az öntudat, ha tetszik, **az Énség** hordozója. A vér, a vérség, a rokoni kapcsolat, a leszármazás csak egyik (bár nagyon lényegi) vonulata a vér/bor szimbolizmusának.

Valójában *a vér az alapfeltétele annak, hogy a külvilágtól a belső hő segítségével függetlenedni képes tudatban megjelenhessék az öntudat*; **a lény** innentől önmagát mint a világtól elkülönült (ha nem is teljesen független) létezőt érzékeli és elindul **önmaga felépítésének**, autonómmá tételének, megerősítésének (énkép: az 'ellenséges' külvilág felé mutatott persona/álarc) **és** (majd, egyszer, remélhetőleg) **önmaga felismerésének** útján:

ennek a (részben önmaga által, bár többnyire öntudatlanul és tudatlanul létrehozott) Én-struktúrának (amely sokszor csak kis-én, önző, egoista, egocentrikus tákolmány, már bocsánat) **a megismerése, feltárása – AZ** (ókori bölcs görögök által is annyira ajánlott) **ÖNISMERET felé.**

(**Dionysos/Bacchus, a bor istene** éppen a természettől elkülönült, de azzal szorosán együtt élő lény **énségi mámorát jeleníti meg.**)

A borban rejlik **igazgyöngy** sem igazán titokzatos. Mindnyájan megtanultuk keletkezéséről, hogy a kagylóba bejutott szennyezés, betegség nyomán létrejött betokolódásról van szó: **„Az igazgyöngy szenvedésből születik”** (ahogy Bőjte Csaba testvér összegezte élettapasztalatát – és nála hitelesebben senki nem tehetné volna ezt).

Ami bennünk szenved, és ami a szenvedése révén növekszik az emberben, az a **LÉLEK**. Az egyéni emberi lélek, mint korábban már mondtuk, voltaképpen egy MAG, az egész emberi lény központja, amiből az ember-mivolt kisarjad, amiből adottságaink, hiányosságaink, észlelő- és átélő-képességeink, kíváncsiságunk, tudás- és megértésvágyunk, érzelmeink és hangulataink fakadnak. **A valóságot a mi emberi lelkünk éli át, érzi át és ő tudósítja minderről a tudatot (Szellemet), amely teremti ezt a valóságot, de** (érzékelés híján) **nem képes megtapasztalni** saját teremtését. Ebben a lélek-magban az isteni Teremtő szikrája/magja él az Élet-óceán sokszínű szeretet-burkával körülölelve; és ez a mag, éppen ezért, nyitott és sérülékeny. Nem csoda, ha előbb-utóbb belekerül valami, aminek nem ott lenne a helye, valami piszok, valami seb, aminek be kell gyógyulnia. És a Lélek belsejében lévő Isten-szikra és a burok szeretet-hője **együtt** próbálja a szenvedő/beteg lelket meggyógyítani, a sérülést-bajt körbevenni saját fényével és színeivel/melegével: így keletkezik a LÉLEK-gyöngy a maga fényvel átvilágított, éterien finom színeivel. **„Az igazgyöngy szenvedésből születik”**: az eredeti/érintetlen lélek így lesz tapasztatai/sérülései nyomán a legbecesebb kincscé, amely az öntudat (legmagasabb értelemben a Krisztus-Én) **vérének/borának tiszta tengerében fürdik.** És ebben már benne van a jungi „alkímiai konjunkció”, a hyeros gamos lényege: szellem és lélek egyesül a közös munkában.

A SZELLEM-FÉRFI (A TUDAT) ÉS LÉLEK-NŐ NÁSZA a legmélyebb ősi tudás: arról szól, aminek meg kell történnie, hogy a tudat érzővé, a lélek pedig tudóvá, önmagáról is tudatossá váljon. Enélkül a teremtés egész műve elveszítené a legfontosabbat: a lehetőséget, hogy az emberi lény felemelkedjen teremtője és önmaga legjobb lehetőségei magasságába.

Ez már eddig sem olyan egyszerű folyamat, mint ahogy itt leírva megjelenik; évezredek nehéz és örömteli megtapasztalásai és az önmagunkról alkotott kép folyamatos felülírása, a felismert igazságok elfogulatlan szemlélete és a szembenézés következményeiből fakadó állandó önkorrekció véghezvitele szükségesek hozzá. Az emberiség nagy része még meglehetősen távol van ettől a gyakorlattól, de még a tényleges cél és a mindenkori helyzet valós felismerésétől is. Pedig ezzel nincs vége. Hátravan még a kehely mibenlétének értelmezése; és ez a legnehezebb.

Mert ahogy ez az eredeti képből is következik, a kehely a legkevésbé éteri, a leginkább súlyos, ha tetszik, „legvalódibb valóságot” hordozó eleme ennek a történetnek.

A kehely az, ami magában tartja a két „éteri” kincset, Krisztus értünk adott vérét (lét-esszenciáját, tulajdonképpen saját Én-mivoltát, eddig megtett útjának gyümölcsét, jövőjének biztosítékát...) és lelkünket (isten magunk és szeretet-energiánk szenvedéssel átszellemített drágagyöngyét).

Magában tartja, azaz megakadályozza, hogy szent borunk kiömöljön, igazgyöngyünk elguruljon; egyben tartja, visszatartja, megtartja a mi kincsünket. **MI** tehát **EZ A SZENT KEHELY?**... Bármilyen nehéz rálátni (mert *bevallani nehéz*): ez **A MI** (oly sokszor ócsárolt, másszor meg agyonistenített, túldédelgetett/elhanyagolt, talán „túságosan fizikai”) **TESTÜNK. A SZELLEM-LÉLEK** ama **TEPLOMA**, aminek lerombolásáról és három nap alatti újjáépítéséről Jézus beszélt.

A magyarság hagyományában a testnek, a test tiszteletének, ápolásának, egyáltalán a fizikai valóság tiszteletének komoly nyomai vannak. Példaképpen a Yotengrit-hagyományban a bácsák-táltosok-javasasszonyok egész hada segítette az embereknek gyógyulni, számtalan receptjük volt a füvekkel, fűdőkkel-lemosásokkal-borogatásokkal, füstölésekkel-melegítésekkel és sok más módszerrel való egészség-helyreállításához, de a betegségek megelőzésére, a test-lélek-szellem harmóniára legalább akkora figyelmet fordítottak; a megbetegedést valami mulasztás következtében előállt egyensúly-borulásként fogták fel, erről tanúskodik az a szokás (amit a mai orvosok is átvehetnének sok egyéb hasznos tudással együtt), hogy a gyógyításért csak akkor lehetett bármit elfogadni, ha a beteg kigyógyult a bajából és háláját akarta kifejezni valamilyen ajándékkal.

A TEST-LÉLEK-SZELLEM hármasság tudata mélyen gyökeredzik az ősi magyar gondolkodásban és vallási rendszerekben úgy, hogy mindhárom **egyformán fontos** tagja ennek a „szent (emberi) hármasság”-nak: mintha tudták volna, hogy ezek *arányos és harmonikus részvétele* az emberi életben az egészség és a kultúra elemi feltétele, minden jó és természetes lét kulcsa.

A magyar őstudás nemcsak a yang-yin párosság értéksemlegességével tűnik hasonlónak a kínai TAO-hoz, hanem ennek következtében azzal is, hogy a „fekete≈ fénynélküli” minőséghez sem köt negatív/pejoratív értékítéletet. A „fekete” is a „felső/szellemi világ” része, az életfa egyik oldala, önmagában egyáltalán nem „rossz”, hiszen

a Hold-uralta éjszakai oldalon éppoly magas istenségek, szellemek, szellem-ősök ülnek, mint a Napfényes másik oldalon – csak éppen ezek nőneműek. Ám ettől nem ők értékelődnek le, hanem a nőiség kerül egy sorba a férfi-értékekkel.

A test kapcsán – amit eleink a szerelemmel együtt tiszteltek és kincsnek tartottak – újra felmerül az az ,eretnek' gondolat, hogy az éppen az átszellemült lélek, ill. az érző szellem fényének hordozója:

A GRÁL-KEHELY – maga A TEST!

Az a test, amely ugyanakkor Jézus (és minden emberi lény) szenvedéseinek **,KESERŰ POHARÁ'**-val azonos. Mert a **test és vér** – ami az **én-ség, az öntudat** hordozója **a testben – egyszersmind a szenvedés, a keserűség közege is.**

Az Apokalipszis babiloni szajhájának kezében lévő serleg (kehely) a szentek vérével van tele: mert ők a test örömeinek megtagadásán keresztül tapasztalták meg a testben lakó öntudat kínjait. Ezeknek oka pedig éppen a szellem és a lélek testbe-szorítottsága (ahogy ezt a gnosztikusok, a katharok és végül – megszorításokkal – az anyaszentegyház is tanítja), aminek következtében *a test a gonoszság, a sötétség, a fájdalom, a félelem, az elhagyatottság, a kísértés és akadályoztatás színterévé válik a kereszténységben.* Magának az isteni Krisztus-lényiségnek is meg kellett tapasztalnia ezt az érzést (a kereszt hordozása során és a keresztfán biztosan), és kevés emberfia kerülheti ezt el, bármennyire törekszik is erre: legkésőbb a halála körüli időben biztosan szembesül **az anyagban-lét árnyoldalaival** (leépülés, veszteségek, betegségek, gyengülés, búcsú, agónia). Éppen a testben önmagára ébredt ,ego' számára olyan fájdalmasak ezek a tapasztalások, a ,mélypont' tragikus ,ünnepélye'-i, amelyeket a tudatosabb ember már szinte keres az egész élete folyamán, mert megtanulta, hogy ezek a mélybemenések a bölcsesség kútjának hol itt, hol amott felfakadó forrásai. Ezek nélkül, az életnek csak a napos oldalán járva az ember lehet elégedett, kiegyensúlyozottnak tűnő vagy akár boldog is, de el van vágva a valódi megismerésnek, önmaga, a világ és a létezés megértésének még a lehetőségétől is. A falon kívül tenyésző ártatlanság mit sem tud arról a teljességről, amit a falak közé zárt lélek lassan megtanul érzékelni börtönében (mert az élete múlik rajta).

A vér (az öntudat: **a Szellem**), központi helye (a szív: **a Lélek**) és anyagi hordozója (**a test: a Kehely**) együttesen a teremtő örömök, a múlandóság fájdalmai és az örök megújulás képessége: az emberi létezésé, amely csak mindezek **integrálása** révén válik az isten-álmom teljességévé.

A GRÁL-KEHELY MINT A LÉTEZÉS TELJESSÉGÉNEK SZIMBÓLUMA a születő-kibomló-lebomló-újjászülető földi ÉLET, AZ ANYAGI-TESTI/LELKI/SZELLEMI lét, a fény és az árnyék egyidejű elfogadásának és harmonikus integrálásának képe, amihez a magyarság ősidők óta szorosan kapcsolódik.

Ma, a test mindenén túlnövő kultuszának idején ,a szellem emberei' ódzkodnak attól, hogy túlságosan közel menjenek ehhez a témához. És most, a világjárvány napjaiban keservesen tapasztaljuk, hogy ez a test és az ő egészséges/ép volta nagyonis törékeny valami, talán még esendőbb, mint a sokat tűrő lélek vagy a magára oly büszke szellem. Mintha hiába mondanák, akik belelátanak a lét mélyebb titkaiba, hogy **a teremtés remekműve éppen az emberi test** a maga végtelenül bonyolult és kifinomult működéseivel, összetett és együttműködő élő struktúráival, és hogy milyen lenyűgöző annak a látványa, ahogy az élet a szellem tervébe illeszkedve létrehozza a maga eleven és differenciálódva alkalmazkodó rendjét.

Pedig hát így van; és a jó hír az, hogy ez egyszersmind a rejtély megoldása is. Mert Jung is oda jutott (a ,titkos tudományok' másfél évtizedes tanulmányozása eredményeképpen), hogy az alkímiai nász nem a végpont; **az egyesült lélek-szellemnek vissza kell térnie a testbe** (a dicsőséges, gyönyörű nászútról – képletesen – az átmenetileg hátrahagyott, esetleg kissé ,lelakott' otthonba).

Ez néha nemcsak lelombozó lehet, hanem többnyire tényleg nagyon nehéz is: az igencsak ,elszállt' tudat/érzés egységnek a túl magas rezgéseivel valahogy helyet kell találnia a fizikai test súlyosabb, ,alacsonyabb' (némi jóindulattal ,mély'-ségibbnek is mondhatnánk), sűrűbb, anyagibb rezgései között, be kell oda vinnie önmaga megélt ,magasabb' valóságát, miközben körülveszik az anyag és az állatiról épp csak levált létezés ,kigőzölgései' (hogy kissé sarkítsuk a problémát a jobb érthetőség érdekében). Lehetséges-e egyáltalán ez? És mit történik, ha megtörténik?

Azért reménykedhetünk, mert az ember már sok efféle lehetetlenséget megcsinált; és talán vannak olyan lény-testvéreink, akik már túl vannak ezen és segítenek majd. Mert ha nem ,szállunk el' a kiharcolt eredmények nyomán (és csak lesz abban a magasságban annyi magasrendű belátás, hogy a realitásnál maradjunk), akkor nyitottak is maradunk, mint a lélek és tudatosak is, mint a szellem, és figyelni tudunk arra, ami A FELADAT: hogy

BEFEJEZZÜK A TELJES, A BETELJESEDETT EMBER, A SELBST, AZ ,ISTENEMBER' MEGVALÓSÍTÁSÁT A 3D-S FÖLDÖN, A SÚRÚ-FIZIKAI ANYAGI VALÓSÁGBAN. És ez fantasztikus lenne. Mert ez a nekünk otthont adó valóság maga is velünk változna, növekedne saját magasabb lehetőségei felé.

Ahogy testünk finomodik majd a beleköltözött fényesebb Lényege hatására úgy, hogy fokozatosan eltűnnek belőle, átalakulnak alacsonyabb ösztönvalóságai, felépítésének atavisztikus vonásai és lehúzó szokásai, ugyanúgy fog átváltozni környezetünk is szép lassan valami világosabb, tisztább, áttetszőbb, ha tetszik, éteribb valósággá, s mint a jól visszametszett növény, fog egyre szebb, dúsabb virágokat hozni és gazdagabb termést érlelni. Mindez egyre harmonikusabb összhangba kerül majd, és

a tökéletesedő ember a gyógyuló Föld jó gazdája és egyre inkább isteni teremtője lesz majd.

Így nem lesz ráutalva az alsó hatalmak csábításaira és ígéreteire, sem civilizációs poklának csili-bili külsőségeire, eszközeire és ún. ,vívmányai'-ra, melyek csaknem észrevétlenül ma már a puszta létét is fenyegetik, hanem **egyre jobban kiegyensúlyozva önmagát és egész környezetét, a problémák okos és egyszersmind érzékeny kezelésével, saját lényének kiharcolt egységével és harmóniájával valóban megteremti a Paradicsomot itt, a Földön, ebben a 3D-s nehéz anyagi világban.**

MAGYARORSZÁG MINT AZ ELJÖVENDŐ GRÁL-KIRÁLYSÁG HELYE

Mára spirituális közhellyé vált, hogy országunk (a Pilis hegység révén) a **VILÁG SZÍVCSAKRÁJA**. A szívcsakra pedig a Lélek lakhelye, és az egész Grál-misztérium középpontja. Többen felismerték ezt a nem-magyarok között is, fontos tudó-emberek, akik csodálatos jóslatokat mondtak rólunk.

„ÖNÖK, MAGYAROK ELKÉPZELNI SEM TUDJÁK, MILYEN BÜSZKÉK LEHETNEK NEMZETÜKRE, MAGYARSÁGUKRA. MI (TIBETI BEAVATOTTAK) BIZTOSAN TUDJUK, HOGY A VILÁG SZELLEMI, LELKI ÉS SPIRITUÁLIS MEGÚJULÁSA AZ ÖNÖK ORSZÁGÁBÓL FOG ELINDULNI. A VILÁG SZÍVCSAKRÁJA AZ ÖNÖK ORSZÁGÁBAN, A PILISBEN TALÁLHATÓ. ...MOST VAJÚDIK A FÖLD ÉS A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN SZÜLI A JÖVŐT”...

„MAGYARORSZÁGRÓL EGYSZER CSODÁLATOS MADÁR FOG FELSZÁLLNI... IRÍGYLEM A MAGYAROKAT, MERT ÁLTALUK NAGY BOLDOGSÁG ÁRAD MAJD AZ EMBERISÉGRE.”
(részletesebben ld. később)

Talán **nem mindentől elrugaszkodott idealizmus abban bízni**, hogy egy olyan nép, amely ugyanúgy szenvedésből született és kerekedett egészsé, mint az igazgyöngy; amely keresztjével elhordozza a világ összes ‚bűneit’ és gyakorolja erényeit és zokszó nélkül tűri, amit a sorsa rámer; amelynek lelkei megőrizték magukat, isteni szikrájukat és szeretet-gyöngyházukat saját mag(j)ukba zárva minden idők ‚vérzivataraiiban’; amelynek vátesz költői előre látták a múltat és visszaemlékeztek a megváltó jövőre – **hogy egy ilyen nép meg tudná tanítani az emberiségnek, amit tud, amit tudott és tudni fog: hogy „az Élet szent okokból élni akar”,** s azt is tudja, hogy **„ha Magyarországra dob ki valakit, annak ezerszer inkább kell akarni.”** (Ady)

Ha ezt tudjuk és értjük is, és **tudjuk, hogy sokféleségünk és viszonylagos zártságunk egyaránt a legnagyobb érték, az isteni energiaközpont, a Lélek megőrzését szolgálta, szolgálja és fogja szolgálni mindörökké, akkor mások is meg fogják érteni nemcsak a mi hivatásunkat, annak miértjét és hogyanját, hanem a saját létük értelmét, a Teremtő szándékait és mindnyájunk lehetséges, fényes jövőjét is.**

A lélek feladata és „vállalása” az érzékelés-érzés képessége útján a manifesztumok megtapasztalása és átélése, az érzéki/érzelmi információ átadása a szellemnek. Ők ketten egyre közelebb kerülnek egymáshoz: **a szellem a lelken keresztül ‚megtapasztalja’ saját teremtését: ez A SZELLEM ÖNISMERETI EVOLÚCIÓJA; a lélek a szellemen keresztül megéri tapasztalásait: ez A LÉLEK ÖN- és VILÁGISMERETI TUDATOSULÁSA; a két folyamat egymáshoz közelíti a tudatot és a lelket, a tudat érzékennyé válik, a lélek tudatosodik: SZÍVGONDOLKODÁS, UNIO MYSTICA → TUDATOS LÉLEK.**

A MAGYARSÁG MINT MAG: LÉLEK-REPREZENTÁNS, a lélek evolúciójának letéteményese, az eredeti szeretetburokban élő isteni/szellemi szikra megőrzője. **A magyar: még zárt kagyló**

(nem véletlenül KAGYLÓ – bár sokan nem értik, miért – a Szent Jakab zarándokút szimbóluma: hiszen az út átélései, örömei és szenvedései **a lélekhez** vezetnek a zarándokot, a SZÍV GYÖNGYÉHEZ),

amiben alakul az igazgyöngy, amit nem kivet magából, hanem érlel – és egy nap kinyílik fölfelé és felismeri és az egész világnak felmutatja isteni, szent kehely-mivoltát.

VII. MILYENEK HÁT A MAGYAROK és ,HOL LAKIK A MAGYAROK ISTENE’?

A) A NÉPTÁNC (meg persze a népdal, népzene, népművészet) ,ÁRULKODIK’

Nem lehetséges a magyarságról beszélni úgy, hogy meg ne említenénk azt a páratlanul gazdag, sokszínű, mély és változatos népművészetet, ami nemcsak hogy réges-régtől ‚megvan’ nekünk, de mai napig eleven – olyan élő és eleven, mint kevés népé, akik belezuhantak (anélkül, hogy valójában megértették volna, mit jelent ez) a kozmopolita-városi létmódba.

A városi ember, akár ott született, akár csak úgy odasodródott, észre sem véve, hogy elvágta maga alatt a fát (lemetszette a saját életfája gyökereit – s ezzel lehetséges majdani ‚szárnyait’ is – sivatagi, száraz szélben bukfencező ‚ördögsekérré’ változva) – egy ‚felvilágosult’, racionális és modern életszemlélet birtokosának és egy nagyratartott, jómódú és ‚korszerű’ életmód hasznélvezőjének gondolva magát telepakolja testét-lelkét-szellemét előregyártott, ego- és test-hízlaló műpapival, és mélységesen lenézi a hasonló ‚javakkal’ nem vagy kevésbé ‚rendelkező’, ‚elmaradott’ és ‚tudatlan vidékieket’ (pláne ha még falusiak is!)

Számukra a népzene és a néptánc, meg a kézművesség legfeljebb ha divatból ér valamit, kirakodós vásárokon meg-megmártóznak a hangulatában (főleg a ma igen népszerű 'népi gasztronómia' ingyencségeit szeretik kóstolgatni) – és annyi. Fogalmuk sincs, milyen elmondhatatlan kincsünk az a néhány nagyszerű ember, akik már a XIX-XX. században ráébredtek, hogy micsoda értékek rejlenek a Kárpát-medencében – nemcsak arany meg ezüst, hanem **régi, sokat-élt, tudó emberek, akik egészen mélyről, a lélek és az idők mélyéről hozzák fel egy ősi, nagymúltú nép mézzé sűrűsödött óborát:** balladáit, dalait (amelyek szinte mindig tánc-dalok is) és **táncait**, amelyeknek **rendje, mintái, fordulatai és ritmusai kozmikus rendeket és mintákat, pördületeket és energia-örvényléseket, az egymás-mellé-rendeltség és az önkifejlesztés egymást váltó ciklusait jelenítik meg** (lehetetlen felsorolni, de még átlátni is)... **Mintha Apollón isten nemcsak Pythagoras-nak, hanem szkíta papjainak is átadta volna a kozmosz szám-összefüggéseit, hang-harmóniáinak és égitest-táncainak szent geometriáját, úgyhogy ezek a kódok eleinktől átkerültek a mi sejtjeinkbe, a mi vér-ritmusunkat rezegetetik, a mi izmainkat bizsergetik, a mi lábainkat dobbantgatják...** Ha mind az **EGY** felől jövünk is, az élet csodája éppen a **SOKszínűség, és mi olyan egy' vagyunk a sok másik ,egy' között, amely** különösen **szín-gazdag, hang-gazdag, érzés-gazdag, mozdulás-gazdag és lélek-gazdag.**

EGY OLYAN INDIVIDUÁLIS EGY-NÉP VAGYUNK, AMELYNEK ÉPPEM A ,SOK' A LEGFŐBB JELLEMZŐJE.

Nem mellékesen a magyart asztrológiailag Nyilas-népnek tartják, a **Nyilas** csillagkép ura pedig az a Jupiter/Zeusz, aki nemcsak az istenek királya, hanem éppen **A ,SOK'-SÁG, A BŐSÉG, A GAZDAGSÁG** uralkodója és birtokosa! A MI GAZDAGSÁGUNK PEDIG **A LÉLEK GAZDAGSÁGA, BŐSÉGÜNK AZ ÖNKIFEJEZÉSI ESZKÖZÖK ÉS MÓDOK BŐSÉGE, ,SOK'-SÁGUNK PEDIG A MINDEN ÉRTÉKET MEGTARTÓ, FÖLNEVELŐ ÉS HÁLASAN MEGNYILATKOZTATÓ isteni, belső BŐSÉG** (ld. ,Bősárcány'...).

Mert akármit álmodnak is az Egység-hívők (és akármilyen nivellálást-fűnyírást végeznek is a kedvenc szlogenjükre hivatkozva), **AZ ÉLET-ÓCEÁN A SPEKTRUM ÖSSZES REZGÉSÉT, SZÍNÉT, HŐJÉT ÉS SZERETETÉT ÁRAMOLTATJA ÖNMAGÁBAN ÉS AZ EGYEDI LÉLEK EZZEL BORÍTJA BE, EZZEL ÓVJA ISTENI-TEREMTŐI SZIKRÁJÁT, MAG-LÉTE SZÍVÉT;** és az **Élet-energiából születő Világ az egyre többfélévé alakuló, egyre differenciáltabb és egymástól egyre inkább szétkülönböző létformák felé ,fejlődik', gazdagodik, terebélyesedik.** És egyáltalán nem mindegy, hogy amikor a „tékozló fiak-lányok” majd nemző-atyjuk, szülő-anyjuk elé járulnak, mit hoznak magukkal hálaképpen: mit gyűjtöttek, milyen sokféle kincset halmoznak majd szülőházuk (-házjuk) asztalára/oltárára.

Nos, **a magyar fiúk/lányok** megmutatják, hogy nem hiába szóródtak szerte a világba – **magok** mindahányan, de **egész ,erdőségek magvai' lettek: népeké, kultúráké, szépségeké, mély és nemes hagyományoké**

(bármilyen rosszat gondolnak is mások a nemes'-ségről: mert ez a világ itt két**nemű**, és éppen így a csak eme világban lehetséges lehetőségek kincsháza! Mi élünk és élni akarunk a nemiség nemességének lehetőségével, a testi/lelki szerelem gyümölcshöz, isteni adományával, aminek minden kincsét felismerni, begyűjteni – mint jó gazda a termést – és hűségesen haza-adni vagyunk itt.

És ezek a kincsek azok a képességek, amiket itt felnövesztett ez a kicsi nép, és amit szájtátva bámul a világ, amikor a táncainkat látja és alig hisz a szemének; amikor zenészeinket hallgatja, és szinte kitarja a füleit, mint egy elefánt, hitetlenkedésében. (Megértük, hogy nyugati zenekar Bartókot vagy Kodályt vesz fel a repertoárjára és ámuldozva hallgatja az ,eredetit' Szalonna és bandája előadásában...)

Nézzük a szívünket bizsergető/rezegető magyar táncosokat,

és ilyenek látjuk a magyarságot:

kemény, elszánt, vad, drámai, hajthatatlan és erős,
kontúros és határozott,
eleven, mindenfelé nyitott, de belül zárt és bensőleg koherens,
súlyos, mély és szenvedélyes,
összefogott és mégis szilaj,
önmagát tragikusan kitáró és ugyanakkor vígságának forrását ki nem adó,
hiteles, őszinte és szakralitással átitatott élete minden percében.

Ez utóbbi egészen **megrázó módon tárul elénk a magyar falu hétköznapi életében**. Hogy vásár-vagy ünnepnap ünneplőbe öltözve (néhol a mai napig népviseletben) elmennek a templomba, az egészen magától értetődik. De ahogy a szántó-vető ember *dolgozik*: ahogy felkel hajnalban és megmosdik, ahogy *rendes ruhában* felveszi az eszközeit és áldást kérve elindul a földekre

(e sorok írója látott olyan *józsibácsikat*, akik minden áldott nap **fehér inget vettek fel a munkához**, legyen az a munka bármilyen „piszkos” is, gyönyörűen felhajtogatták az ing ujját könyök fölé, s így **dolgoztak hajnaltól estelig fűtőrésze a más földjén**, amit „felesbe” műveltek meg...),

ahogy az asszonyok ropogásra vasalt kendővel letakart kosárban viszik a nagy gonddal megfőzött ebédet, hogy az a déli harangszóra az emberük elé le legyen téve, de még a déli pihenőben, az esti hazaballagásban, a vacsorában és az éjszakai nyugalomra való rákészülésben is

(archaikus esti imádság: „Én lefekszem én **ágyamba**, minden (t)esti **koporsómba**...”)

ott van ugyanaz a **KOMOLYSÁG, A DOLGOK VÉGSŐ ÉRTELMÉNEK TUDÁSA, ELFOGADÁSA ÉS SZENTSÉGÉNEK ÁLLANDÓ ÉRZÉKELÉSE**, állandó följajánlása „az édes Jézusnak” (ahogy még Móríc szájából is kiszalad) és a boldogságos Szűzanyának, a „fehér rózsza Máriának” ... – ez talán soha, sehol máshol nincs, **ez** nem tanult viselkedés, hanem **a magyarság ősi, szinte „zsigeri” szakralitás-érzéke, lelkiességének legalapvetőbb vonása**.

„Mert nekem az Élet Krisztus és a halál nyereség”... „Áldott Napunk, aki a mai napot megvilágosít”!
(Hímzett háziáldás-szövegek)

Csak ha erre ránézünk, ha ezt átérezzük teljes mélységében és magasságában, érthetjük meg, mit vesztett az ember, amikor a városi (≈vásári) létmódot választotta.

Idézzük itt fel nagy tisztelettel Tóth József (Bonyhád) örökérvényű sorait a magyarság lényegéről (a tanulmány megjelent A MAGYAR VILÁGKÉP KUTATÓ c. folyóirat IV. évf. 3. számában):

„A **tudás** nem az ész, a memória teljesítménye, hanem a **Léleké! Ez életformaként megélt, a lélek és a szellem indulatától fűtött, mély emberi meggyőződés volt és nemzedékről nemzedékre szállt, megadva az életszemlélet gerincét, vázát. (...)**

Minden külsőség, minden bensőség, minden tevékenység **egy irányba mutat. A létezés metafizikai törvényessége, a Teremtő Isten irányába. (...)**

Különös, ma jóformán fel se fogható csoda az ünnepkör, ami életformájukat végtelen spirálba struktúrálja. Ez egyszerre hangolt az időjárás változásaira, az ember biológiai szükségleteire, a Napútra, az éves, ciklikus fényintenzitás változásra, a csillagos ég változásaira, a lélek és szellem útjására, a lélek napi szeretet-szükségletére, az ősök tiszteletére, a rokoni viszonyokra és természetesen Isten Igéjére. (...)

Az Isten-közeli, vallásos életútban a csúcspontok **az ünnepek**. Indítják és lezárják az élet szakaszait, az élet-fenntartó munka fázisait. **Hitvallásai annak a közösségnek, amit a magyar ember Teremtőjével, teremtett világával, nemzetségével, hazájával, nemzetével, országával átél. (...)**

A család imával kezdi a napot és a munkát, tevékenységét Istennek ajánlja, segítségét kéri. (...) Nem panaszkodik, a fáradtságot az élet természetes velejárójának tudja. A bőséget, szükségét Isten adományának. (...) Senki nem mondja meg neki, mit csináljon, hogy csinálja, miért csinálja. Tudja Ő azt. Ezerévek óta. Az országnak minden időben megvolt a kenyere, bora, többnyire fölös mennyiségben. (...)

Összefoglalva:

A régi magyar társadalomban az ember felemelkedését a lelki-szellemi szférában, önmagán belül találta meg. Életformáját, környezetét szerves egységbe foglalta, összejelölte az állócsillagokkal és Isten irányába állította. Mély és intenzív hitéletet élt, szigorú erkölcsi, emberi, isteni normák szerint, mindez egybeesett napi élet-fenntartó tevékenységével.

Életformája száz éveken keresztül állandó volt. Vizuális környezete bensőséges, szokatlanul dús, konkrét szakrális jelentéseket hordozó. Vizualitása célorientált komplex rendszer, mely egybeesik a lét metafizikai törvényességével. (...) Az önzésnek nem voltak társadalomba szervült formái. A magyar ember egyenes gerincű, jellemes, a legnagyobb szegénység közepette is becsületes. (...)

NÉPÜNK MINDENKOR BOLDOGASSZONY NÉPE, A SZERETET NÉPE.

Nem véletlenül mondjuk: VAN, AMIT EZ A NÉP (ÉPPEN ÉS CSAK EZ A NÉP) KÉPES VISSZAADNI AZ EGÉSZ EMBERISÉGNEK. Ami **AZ EMBERI LÉLEK LEGEGYETEMESEBB LÉNYEGE** – és ami mára szinte egészen kiveszett az emberiségből. Hiába vagyunk „bűnösök, akár a többi nép” – mi megszenvedtük már a „múltat s jövődőt”, és ezért most már készen kell állnunk arra, hogy amit megőriztünk, azt megosszuk mindenkivel. Nemhiába mondta Makovecz Imre: „... az egyetemesség fölvállalása egybevág a magyarság fölvállalásával.”

B) NAGY KÖLTŐINK, ÍRÓINK A MAGYARSÁGRÓL

PETŐFI SÁNDOR

„Magyar vagyok. Természetem komoly,
mint hegedűink első hangjai;
Ajkamra fel-felröppen a mosoly,
De nevetésem ritkán hallani.
Ha az öröm legjobban festi képem:
Magas kedvemben sírva fakadok;
De arcom víg a bánat idejében,
Mert nem akarom, hogy sajnáljatok.” (Az egész verset ld. a Függelék B-ben, 11.)

„Börtönéből szabadult **SAS LELKEM,**
ha a rónák *végtelenjét* látom”.

„Feleletet egyik sem ad;
Felhörpintik boraikat,
Végét vetik a zenének,
s hazamennek a legények.”

MÓRICZ ZSIGMOND

Szívós és konok munkadüh s a minden helyzetből talpra állás:

a magyar faj annak köszönhető fennmaradását, hogy a legnagyobb sorscsapásokat követően – vagy akár közepette – mindig **kész volt a munkára**.

Mintha az emberek narkotizálni akarnák magukat az élet igaz bajai ellen a sok apró nevetéssel... Ha kenyér nincs, van krumpli: a legegészségesebb ember az, aki egész életében aludt tejen és zabliszten él.

Ezer év óta mégis itt vagyunk; itt van a magyar egy kulturális oszlopban. Ez a kultúra keleti, ezeréves **ősi népkultúra, ősbibb s erősebb, mint a vér**. Faji tömbünknek sokszorosát tudta **beolvasztani, s mégis fiatal, életrevaló s bűbájos maradt**.

A magyar nem engedi magát belesodortatni a gyűlölködésbe, alávalóságba, a sötétségbe. A magyarság dalos szájjal, vidám szívvel akarja tovább folytatni azt a kultúrmunkát, amelybe oly szépen beleigazodott: **A NAP FELÉ TÖRÉST**.

A(mikor) magyar költők belső kórról beszéltek, a nép milliói ugyanakkor vidám, egészséges, ruganyos fiatal tömeg volt. **A falut a világpolitikai romok között** s azokhoz képest imponáló s megindítóan **bölcs nyugalomban találni**.

A magyarság meg fog maradni tovább rendíthetetlen **öntudatában**. Velünk élő más nyelvű testvéreink előtt ez fogja dokumentálni **a magyar kultúra vezetőszeropét, (s hogy) a magyar kultúra az övék is**. Együtt teremtettük azt meg s **minden itt lakó fajnak kincsei s javai vannak beleépítve**.

A MAGYAR KULTÚRA ÉL, S MIKOR A MAGYAR KULTÚRA VÉDI ÉLETÉT, EZZEL ELŐHARCOSA AZ EMBERISÉG ÚJ KULTÚRKORÁNAK.

A sors arra jelölt ki, hogy **évezreden át tehermentesítsük Kelet felől Nyugat kultúráját**.

A MAGYAR NÉP dolgozik, s amíg dolgozik, él. EREJÉT AZ ÉLETRE KONCENTRÁLJA: AZ ERŐ A RENDELTETÉSE.

HOGY MARADHATOTT FENN MAGYARORSZÁG EZER ÉVEN ÁT? **A magyarság** összessége **kemény s életerős** volt... Egyetlen hibánk, hogy nincs alapgondolatunk egy valódi nemzeti életre.

A MAGYARSÁGNAK EGY LEHETŐSÉGE VAN: BIRTOKBA VENNI EZT AZ ORSZÁGOT, S KITERMELNI BELŐLE A LEGMAGASABB ÉRTÉKET, AMIT LEHET. FÖLDÜNK JÓ. NÉPÜNK EGÉSZSÉGES, MUNKABÍRÓ ÉS JÓRAVALÓ. (Ám ugyanakkor):

Nagyon **nehéz a magyarral. Nyakas, nem hajlítható**, s dühében vesztébe rohan... (És mégis): (Trianon után) sehol egyetlen adatot nem kaptam, amely a kihaló élet nyoma volna. Mintha a szél felszítja a lángot, úgy lobogott fel **a magyar együttérzés tüze**... ezer apró benyomásból kialakult az egységes, biztos alapérzés, hogy **a magyarság lelkiélete egészséges és acélos**.

DE BE KELL KAPCSOLNI A LELKEK RÁDIÓJÁT, HOGY MINDEN TANYA ÉS MINDEN EMBER FOLYTON HALLJA S ÉREZZE A MAGYARSÁG LELKI EGYÜTTESÉT, ÉS LÁSSA A MAGYAR JÖVŐT!

Nem hittem, hogy **a magyarság képes** bármiféle **kollektív érzésre**. Dehogynem képes!... csak nem okosságból, nem bölcs előrelátásból, nem a jövő iránti lelkesedésből: de **A NEMZETI SZERENCSETLENSÉG SÚLYA ALATT**.

(Éppen ennek vagyunk tanúi napjainkban (2020-2022-ben) a KOVID járvány és az ukrajnai háború kapcsán: hihetetlen összefogást és odaadást, a legtisztább lelki motiváltságot láthatja bárki, akit érdekel, kik is vagyunk valójában!)

A magyar életrevaló. Szegénységében és letiprottságában is emelt fejű és vidám és bátor és irigyelt... mert akármilyen groteszk tréfája is a sorsnak, hogy azt az egy kis magyarságot, aki volt: most ötfelé vágta, s ezzel a fajt magát egy új lehetetlenségbe taszította: a magyar faj a sír szélén megmutatja, hogy őserő van benne... mert A MAGYAR, MINT A MESEBELI SÁRKÁNY, HARCOL AZ ÉLETÉRT, ÍME, EGY FEJÉT LEVÁGTÁK S ÖT NŐTT HELYETTE.

A MAGYARSÁG egy olyan **FRISS, ELHASZNÁLATLAN ŐS-SZÖVET**, mint azok az őslények, amelyeket ahány darabba vágunk, annyi új állat lesz belőle.

Hacsak ki nem vágják, testi halállal meg nem ölik **A MAGYART**: **MINDIG MEG FOGJA TALÁLNI A SZELLEMI EGYSÉGÉT.**

(A) **MAGYAR JELENTÉSE: EGY ŐSERŐKKEL TERHELT FAJTÁNAK, A FANTÁZIA SZÉDÜLETEI KÖZT, A SZIGORÚ REALIZMUSBA MENEKÜLÉSE.**

AZ ŐSERŐ KIROBBANÁSA A KULTÚRÁBAN. A MAGYAR LÉLEK: A MAGYAR ÉSZ DERÚJE ÉS EREJE.

A MAGYAR NEMZETNEK VOLT S VAN EGY SAJÁT KÜLÖN EGYÉNISÉGE. VALAMI ÖNÁLLÓ, EREDETI, VÁLTOZHATATLAN. VALAMI TÖMÖR, EGYSÉGES ÉS HŐSIES MAGYAR FAJI SZELLEM HATOTTA ÁT AZ EGÉSZ MAGYARSÁGOT.

A jellemvonások, amelyekkel a magyarság dicsekedni szokott: a **nagylelkűség**, a **nyíltszívűség**, a **bátorság**, **vitézség**, a bravúrok imádata, a könnyelműségnek sok kedves kvalitása. A magyarság jövője szempontjából mint alapvető tényezőt kell a **magyar közszellemnek ezeréves szilárdságát és megrendíthetetlenségét** felismerni és számításba venni.

EZT AZ ORSZÁGOT EZER ÉV ANNYI BALSZERENCSEJE KÖZT VALÓBAN SAJÁT KÜLÖN NEMZETI EGYÉNISÉGE ŐRIZTE MEG.

Soha, **egy pillanatra sem rendült meg a bizalmam a faj nagyszerű erőiben, értékeiben s nagyra hivatottságában s a nagyra való képességében.**

Amelyik nép nem engedi feltárni a bajait s betegségeit, az nem fog meggyógyulni, az el fog veszni. De amelyik nép elfordul a lelkében és életében felderülő örömöktől, az nem fog soha nagyra lelkesülni, mert megszűnik az önbizalma. **A magyart a legnagyobb bajok és veszélyek emelték legjobban.**

A magyarság ott mutatta meg, mit tud az életakarata teremteni, ahol legkevésbé várhatta a nemzetgazda... **A MAGYAR ŐSERŐ** magától, minden központi irányítás és erőszakos kedvezés nélkül csodálatos eredményeket ért el. **ÚTJA A NEMES VIRTUS, ÉLETE A DICSŐSÉGET KERESŐ MUNKA, ÉS JÖVŐJE A MAGYAR BECSÜLET.**

Keményiség és önérzet... Ha a magyar karaktert meg akarjuk keresni, legelőször a debreceni embert kell jól megvizsgálni. **ENNEK A VÁROSNAK A MAGYARSÁGA A LEGMAGYARABB, MERT A LEGJOBBAN KEVERT MAGYARSÁG.**

ŐSZINTESÉG, EGYSZERŰSÉG, ÖNFELÁLDOZÓ SZERETET, AZ IGAZSÁGÉRT VALÓ LELKESEDÉS, BÁTORSÁG, VITÉZSÉG, AZ ERŐ TÚLTENGŐ ÁRTATLANSÁGA... A debreceni karakter a magyarnak érces és kemény tulajdonságait is felmutatja: ...a szívós munkaképességet; a **vasat, mely csak használatban fényes; az ércet, mely aktív életszerkezetek megépítésére való.** Neki soha kőfalai nem voltak... **ami erő csak van, ami ész csak kerül, azt mind ki kell csiholni és állandóan készen tartani.** Az a magyarság, amely **lassan ég, mint a tapló**, s tudja, hogy mindennek megjön a maga ideje. **Ezzel a néppel nem lehet oly könnyen elbánni.**

A magyar éppen úgy szereti a békét, a vidámságot és a csöndes munkát, mint a fejedelmi ifjú (Rákóczi). Ő, a gáncs nélküli lovag, a legjobb s legnemesebb fejedelem tudott volna lenni. Békében.

De:

Képtelen bármi erő magyar tömböket összekovácsolni, bármilyen közös célra. Idehaza sem fűzi össze szorosabb kötelék a lelkeket, legfeljebb a szülőföld hangulata s odaadó imádata, de semmi gyakorlati, sem valami ideális cél jegyében összekapcsolni soha senki nem tudja ezt a fajt. Hiányzik a lelki kötelék. **Soha nem kötözi őket egy kötegbe bármi közös gondolat.** Miért jellemzi a magyar életet az egyéneknek ez a kísérteties magáramaradottsága? ...

(MAG-ÁNY: kódolva van! ugyanakkor a bajban, ha segítséget kell nyújtani, azonnal tökéletes összefogás – ld. napjaink ukrajnai háborúját...)

Pedig egyénenként hallatlanul tehetségesek. Valamennyi hős, erkölcsi magaslaton van, a legnemesebb gondolatokkal, hazaszeretettel, faji érzéssel, morális tartalommal; (megannyi) Toldi Miklós, és valamennyien azzal vannak színig telítve, hogy egynek sincs senkije-semmije a saját testi-lelki erején kívül.

Ebben a végtelen magánosságban minden emberi édességgel is el vannak látva: **tele szerelemvággyal s önfeláldozással, s tele humorral... mintha e fajnak legfőbb életeleme volna a veszély, s a legfőbb veszélypillanatokban az élet fölé emelkedő humor.**

Egyetlen vallásuk a magyarságuk.

AZ, HOGY MAGYAR, SZÁMUKRA AZT JELENTI, HOGY MINDENT VÁLLALNI, FÉRFI LENNI ÉS EMBERFÖLÖTTI EMBER.

Móricz Zsigmond: A magyarság rendeltetése

(Részletek. Szerkesztés és kiemelések a szerzőtől)

C) A MAGYAR FÉRFI : VITÉZ LÉLEK

TAMÁSI ÁRON: VITÉZ LÉLEK

Szellem, Lélek, Test: egy (nagyon) magyar színmű tanulságai

Ez a színdarab igen sokat ad az elemzésem alcímében szereplő hármasság megértéséhez. Bár itt a férfi főszereplő (egy megváltó figura) jelzője a cím, a darabban már nem csak a (férfi által reprezentált) Szellemről, de nem is a női Lélekről van szó, hanem a hősies, feladatát felvállaló, szellemmel átítatott és tudatossá vált szellem-lélekről, vagy még inkább (mivel férfi a hősünk) egy olyan Szellemről, amely teljesen átítatódott a Lélek érzékelő és érző mivoltával, ezért képes érzékelni és átélni a körülötte kialakult új világot;

ez a képessége gabalyítja szét, gombolyítja fel az összekuszálódott szálakat, és felmutatva az igazságot, ezért lesz hiteles az ő ‚vitéz lelkének‘ a megváltó elhivatottsága. A ‚vitéz‘ jelző itt valóban a hős(!)re, ha tetszik, a vállalt értékeihez mindenkor hűséges (hív, hő!) lovagra utal.

Péter a háborúból hazaérve mindent ‚felborulva‘ talál: háza nincs, szerelme elhagyta egy törtető bírót, aki a falu első embere akar lenni, őt magát pedig kiveti az az amúgyis bomlófélben lévő ‚közösség‘, ami valaha a falu volt. Péter erre minden pénzét arra szánja, hogy vesz egy (mélyen szimbolikus értelmű) *szamarat*, amiért aztán végleg köznevetség tárgya lesz. Az amúgy (rangja és helyzete magaslatát élvező, de) lojális arcát mutató Kristóf bíró (Krisztus-hordozónak kellene lennie a neve alapján!) ki is oktatja a jövőről, ami a gépeké ugyebár (az oktalan állatok helyett), lejelezve ezzel, hogy semmit nem ért sem a ‚legyőzött‘ Péterből, sem a keresztény értékrendből. Pedig **Péter egyre kevésbé rejti véka alá, hogy ő (mint Hamlet) a ‚kizökkent időt‘ helyretolni jött, vagy mint az (ideáltipikus) keresztetek, a szent életrend visszaállításán fog fáradozni.** Ám a samár eltűnik (ómen? vagy a Gonosz mesterkedése? vagy lehetőség?...), és nem elég, hogy szerelmét ‚más karján találja‘, még egy öregember is felkeresi házassági ajánlattal:

szép fiatal lányát adná hozzá szerelmes apai rajongással (hozzá és csak hozzá, mert lám-lám, mégiscsak van, aki felfogta, micsodás ez a Péter: a legméltóbb ember ebben a [világ-] faluban), életen át gyűjtögetett nagy hozománnyal, házat is épített nekik – csak annyi hiba van a történetben, hogy a lány régtől ‚csak lélek‘ immár, mert öt éves korában meghalt.

Az apa története és ennek előadásmódja annyira meghatja P-t, hogy elkötelezi magát: „szívébe fogadja” halott menyasszonyát, és érzi, hogy ezzel nagy ajándékot kapott a hivatásához vezető úton. Ám amikor az ácshoz mennek a ház dolgát megbeszélni, ott meglátja annak lányát, Borókát, és persze rögtön egymásba szeretnek. Péter azonban igaz ember, hát elmondja, hogy ő elkötelezte már magát (*ha csak egy órával előbb látlak meg!*), de aztán kiutat vél találni: *ő az én lelki menyasszonyom, te meg a testi leszel – hiszen ember vagyok én is!* De Boróka kikéri magának, hogy ‚egy lelket ültessenek a nyakába‘, hiszen neki is **van lelke, nem csak merő test...**

Végül aztán (egy horroros gyermekhalál és -rablás felszínre kerülésével – mert Péter rendcsináló szerepkörének épp az a lényege, hogy a közösséget megrontó, rejtegetett gonoszságokra fény derüljön –) világos lesz, hogy a két lény egybeesik, a ‚meghalt gyermek‘ él és éppen Péter új szerelme az. Most már a közben megkerült samarát is elajándékozhatja (átadhatja a ‚stafétabotot‘), mert nincs többé szüksége rá: a falu újra összefogott (hogy megtalálják – a mit is?...),

neki pedig újra van háza és kedvese, az egymás közös tragédiájában szereplő két öreg pedig – a mindent megbocsátás jeleként – együtt állítja a keresztet az új házra (házára): a kereszties lovag küldetése beteljesedik. (A **kereszt-et állítjuk**: az út, az igazság, az élet és az ember szimbólumát.)

Szép tiszta, világos a ‚leosztás‘: **Boróka a szerető LÉLEK, Péter a megváltó tudat (SZELLEM), a harcos, a vitéz, aki a Jóért, az Igazságért mindenre kész, és – a TEST valójában a gyermek, aki meghalt, aki túlélte a halált és aki születendő:** mert *a gyermek a szüleitől a fizikai burkot, a genetikát és a létfenntartási eszközöket (táplálékot, védelmet) kapja* (a többi az ő saját, független lelke és kialakuló tudata, a testében működő szellem).

Természetesen **a halhatatlan Lélek van középen (a Test és a Szellem között)**, egyszerre közvetítő és középpont: a nő, ha jól működik, nem téríti le útjáról a ‚szent célokért‘ küzdő férfi-szellemet, a vitézt

*„Vitézek! mi lehet... szebb dolog az végeknél?
holott kikeletkor az sok szép madár szól”... (Balassi Bálint),*

de szeretettel táplálja a férfi lelkét (mert neki is van: jó esetben **lovagi≈lovagias lelke**),

és szerelemmel és jó étellel a férfi testét (mert az is van neki).

ÉS HA SZELLEM ÉS LÉLEK TALÁLKOZIK ÉS SZERELEMBEN/SZERETETBEN EGYESÜL, ÚJ TEST(EK)ET HOZHATNAK LÉTRE AZ ÉRKEZŐ LELKEK BURKÁUL, HOGY AZOK IS MEGTALÁLHASSÁK LÉTÜK ÉRTELMÉT ÉS LÉNYEGÉT.

Ugyanakkor Tamási zsenialitásából előbukik a **magyar férfi ,lovagság~vitézség' lényege** is: az ún. 'lovagi erények', a vitéz-ség kritériumainak betartása minden körülmények között (ld. János vitézt pl. a francia királylány-epizódban):

a lovag-vitéz (a vitéz lovag) nem hátrálhat meg, bátorsága le kell hogy győzzön minden akadályt, becsületesnek és tisztességesnek kell lennie a boldogsága, de akár az élete árán is, tisztelnie kell a felettevalókat, de szabadságát oda nem adni senkinek, és soha senkit és semmit nem helyezni magasabbra, mint Teremtőjét – és legfőként illik meghajolnia a tiszta nőiség: a Lélek előtt.

Mintha A VITÉZ LOVAG lenne az a szellemi erő ebben a világban, amely AZ IGAZSÁG ÉS A TISZTASÁG ANGYALI MINŐSÉGEINEK HORDOZÓJAKÉNT KÉPES FELISMERNI A NŐBEN A LÉLEK HORDOZÓJÁT és azt, hogy A SZELLEM ÉS A LÉLEK EGYENRANGÚ TÁRSKÉNT kell egyesülnön a ,Szent Nászban', hogy aztán ebből megszülessék AZ ÚJ TEST, A SZELLEMTŐL VALÓ ÉS LÉLEKKEL ÁTÍTATOTT FÉNY-BUROK, A GYERMEK, és így megvalósuljon A TEREMTŐ ÁLMA, A TEST-LÉLEK-SZELLEM új, MAGASSZINTŰ HÁRMASEGYSÉGE – A GRÁL.

D) A MAGYAR NŐ

Ez – szándékaink szerint – rövid fejezet lesz: mert a magyar nő (lényegét tekintve) annyira archetipikus, annyira hasonlít ideálképére, a tündérre és a magyarok istennőire (ld. a következőkben), hogy e témát aligha kell külön részletezni. A női őskép hármassága szépen lekövethető az egyedekben:

a Kislány≈**Királykisasszony/Szűz** (amely minőség egyik fő őrzője a Jó Sárkány), aztán az **Amazon** (Artemis-Diana)/**Csábító** (Aphrodité-Venus)/**Anya**(Nagy Anya-istennők), végül pedig a **Banya** (Bölcs Öregasszony), amelyek megfeleltethetők a 3 Grácia, a 3 párka (és analogonjai), de akár a hindu Trimurti (Brahma – Keletkezés, Visnu – Megtartás, Siva – Lebontás és újjászületés) hármasságának is.

A magyar nők ugyanakkor **angyalok, tündérek és boszorkányok is** sokszor akár egy személyben – ez szépen kirajzolódik a magyar (és főleg az erdélyi magyar) irodalomban. A téma megér néhány kötetet...

Végül: talán sehol a világon nem válik *annyira nyilvánvalóvá*, hogy elsősorban **A NŐ A LÉLEK-MINŐSÉG hordozója**, mint nálunk.

A LÉLEK MINDEN LÉNYEGI JELLEMZŐJE (a kíváncsiság, a teljes nyitottság, az érzelmek áramoltatásának igénye és képessége, az önfeláldozó (krisztusi, Antarész-i, anyai) szeretet megélése, a sokoldalú kreativitás, a természet-közelség, a férfi-Szellem odaadó támogatása és az istenihez/istennőihez való állandó, magától értetődő odafordulás) mind-mind megtapasztalható A MAGYAR NŐISÉG ünnep- és mindennapjaiban is.

E sorok írásakor a kincstári TV éppen egy olyan sorozatot ad le, amely a ,legkiválóbb' magyar nőket sorjáztatja (az egri nőktől Teleki Blankán keresztül Karikó Katalinig). Bár nem gondoljuk, hogy ők az abszolút magyar női ideál, valami nagyon fontosat felmutatnak: hogy nálunk **a nők nagyon ,előreszaladtak', és a férfiak nem igazán tudják beérni őket...**

A sok évszázados patriarchális (,történelem'-nek csúfolt) rémtörténetben (bocsánatot kérek) a nőknek kellett helytállniuk férfi-szerepekben is, őrizni a ,lángot' (az életet), védekezni, fenntartani, újraépíteni, jövőt teremteni – mindezt *mindennek ellenében*,

a fennálló rend(nek nevezett káosz) ellenében, a gyilkolás, a hatalmi játszmák, a pusztító technicizálás és fegyverkezés, az el-lelketlenedés és ezzel párhuzamosan a nők lenézése, kifosztása és meggyalázása közepette, a folyamatosan tönkretett természet és a materialista/ateista világszemlélet okozta válságok között –

és mindezt megtették, megtettük... de sok áldozat árán, amelyek között nem a legutolsó *a női közösség felbomlása*. Mert

a ,női nem' egyetlen közösség volt, az Élet és a Lélek közössége, évezredek át egymásnak adva a tudást és a jövő felelősségét, szeretettel gondozva és segítve egymást és a világra hozott újabb és újabb generációkat, akiket a legodaadóbb szeretet örökké érvényes törvényével és kincseivel ruháztak fel. Cinkosok és egymás legjobb barátai és segítői voltak (aki nem hiszi, nézze meg a „Chantilly-i csipke” c. filmet)...

Ez ment tönkre a férfiak generálta alá-fölé-rendelés kegyetlen viszonyai között, amikor a nőket rivalizálásra kényszerítették, prostitúcióra, önmaguk legnagyobb értékeinek feladására, testük-lelkük árulására, a szeretet helyett a vetélkedés és gyűlölködés gesztusaira... Ezért van az, hogy már alig emlékszünk az anyával való mély beazonosulásra, ami már kislány-kortól kijelölte az utat, amelyen járni nem ,megalázó' volt (manapság olyanokat hallani, hogy „én nem vagyok szülőgép”), hanem a legtermészetesebb és ugyanakkor legörömtelibb, ,legdicsőségesebb' ajándéka az életnek (aki szült, tudja ezt, aki nem, sínyli vagy negálja...). Így anyák és lányaik szeretet-láncolata megszakadt, tudás-láncolata szétpergett, tudatlanságra és szeretetlenségre kárhoztattak.

De a magyar: nem és nem!... ha igazán magyar, utat talál ebben a sivatagban is. Mert sokáig voltak (nem ,anyagóú'! itt a jognak semmi helye!) ,nőelvű törzseink', településeink (pl. Keszthely is ,aranyasszony-székhely' volt, beavatóhelye a női tudásnak),

és ősiség-kutatóink pontosan tudják, hogy **A MAGYARSÁG ALAPELVE A HIERARCHIKUS HATALMI BERENDEZKEDÉS ELLENÉBEN A MELLÉ-RENDELTSÉG VOLT, AZ EGYÜTTMŰKÖDÉS TISZTA KÉPLETE.**

CSER FERENC és DARAI LAJOS: **KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR ŐSISÉG** c. tanulmányukban például szintén arra következtetnek (amire a szerző is szokott), hogy a földművelés kívülről, valamilyen civilizatorikus program részeként került a Földre (a város- és templomépítés, írás és törvénykezés stb. kísérőjeként, hiszen anélkül nem lehet biztosítani az építők és a városlakók élelmezését), méghozzá valóban éppen ott, a Tigris-Eufrátesz vidékén, ahonnan aztán (a Fekete-tengert is érintve) észak és nyugat felé eljutott az egész világra. Ez azt jelentené, hogy az ,átmenet' a Földön nem található meg (csak néhány elszigetelt és kudarcba fulladt kísérletről tudunk, mint pl. Ausztráliában a köles-projekt). És bár a fémmegmunkálást a fegyverekkel kötik össze (kés, kard), lehet, hogy az **ekevas** volt az első szükséglet, amely legalábbis a vaskohászatot létrehozta. De időben ez egybeeshet, hiszen a **földművelés feleslegtermeléssel jár, az pedig raktározást, vagyonkezelést és kereskedelmet jelent, mindez védelmi szükségletet hoz létre, azaz harcosokra van szüksége az ilyen – lényegét tekintve már alárendelő szerkezetű, az emberek közötti különbséget legitimáló – társadalomnak.** (A vadászok pl. nem ölnek embert, jóllehet vannak fegyvereik, de azok – legalábbis sokáig – nem is fémből készülnek.)

Így tehát a letelepedés, az urbanizáció és a vele járó civilizatorikus ,vívmányok' alakítják ki az **addig mellérendelő/együttműködő társadalmi struktúrák helyén az alávető/hierarchikus/patriarchális rendszereket.** A fenti szerzők leírják, hogy e műveltségek elemzésénél (mitoszok, vallás, asztrológia stb.) az **alá-fölé rendeltség** mint a **társadalom legfőbb szervező eleme** jelenik meg, viszont – a szerzők azt állítják – **a magyarság egyértelműen egy mellérendelő típusú társadalom képét hordozza** (a mai napig?), és ez pl. a nyelvben is kimutatható. Azt is állítják, hogy a **mellérendelés ősi, mint az alárendelés** (ezt én is így hiszem, mert a **lélek mellérendelő**), és kimutatják, hogy

a **MEGSZEMÉLYESÍTETT EGY-ISTEN-KÉPZETEK** egyszerre jelennek meg az **ALÁRENDELŐ/HIERARCHIKUS TÁRSADALMI SZERKEZETEKEL.**

Mindez akár konkrét időpontokhoz is köthető (szerintük), amikortól is olyan sírleleteket találnak, amelyekben társadalmi különbségek figyelhetők meg (azelőttől nincsenek olyan sírok, amelyekben *nem egyformán kezelt halottak* lennének).

Az időpontot nagyjából i.e. 5000-re teszik, ami egybeesik a Fekete-tenger medencéjének feltöltődésével, amit a Würm utolsó felmelegedési időszaka hoz létre, amikor is egy óriási kanadai jégsapka-darab belezuhan a világ-óceánba és legalább 5 m-es tengerszint-emelkedést okoz. És természetesen ez az általunk ismert első (?) földművelő/városépítő „magaskultúrák” „váratlan felbukkanásának” az időpontja is.

Nálunk sokáig (remélhetőleg mindmáig) **fennmaradt egy EGYÜTTMŰKÖDŐ, MELLÉRENDELŐ TÁRSADALOM EMLÉKE** (ahol az egyenlőség nem politikai szlogen, hanem gyakorlat: **a közösség tagjainak különböző, de EGYENÉRTÉKŰEN FONTOS EGYÉNI KÉPESÉGEI EGYENLŐ MÉRTÉKBEN JÁRULNAK HOZZÁ A CSALÁD-NEMZETSÉG/TÖRZS EGÉSZÉNEK BOLDGULÁSÁHOZ**).

Talán mondani sem kell, hogy egy ilyen társadalomban **a lélek** értékei dominálnak (úgy mint kölcsönös megbecsülés, együttérzés, segítségnyújtás, együttműködés stb.) a férfi-tudat harci, versengő, hatalmi dominanciája helyett.

Így aztán amíg a magyar férfinak legalábbis **„sas”-lelke** van („Börtönéből szabadul sas lelkem, ha a rónák végtelenjét látom”), a magyar nőnél ugyanez már **„galamb”** („Gyere ki galambom, gyere ki gerlicém, A csókot, ölelést *hamar elvégzem* én” (!) – [itt rögtön ízelítőt kaptunk a szerelmi valóságból is...]). És **a galamblelkűség mellett még kiváló anya és tüzes szerető és hűséges feleség is legyen... szóval komplett istennő. Aki élővé szereti a holtat is**, aki – a legvégső határokon is túllépve – meg tudja tenni és meg is teszi azt, ami csak **Ízisz** (az egyiptomi/szíruszi/kozmikus istennő) mítoszában fordul elő (amikor a darabjaira tépett fivér/férj Ozirisz testét összekeresgéli és újra összeállítja és megfogon tőle, hogy a Hórusz-sólyom istenséget világra hozhassa):

*Mit tudhatott ez a pusztai kicsi nép a sorsról és időről, hogy gyásza fehér lett, fehér virágzás, fehér kegyelem?... Tudtak a halandóság létet-újjászülnő hatalmas erejéről... a halandóság élet-szülnő fehér tűzéről... végtelen élet-kegyelméről, a megmaradásról a halandóságban. És tudtak **nemcsak kuporogni és sírni fehér gyászban, de vad élet-táncban újjászületni, mint a csillag... amikor a halál fehér közönyéből az élet tüzes virágját fölnövesztve a hullámzó asszonyi láng a halottra borúl, a halálra hull társkerő mámorával... megtermékenyülést-áhitó boldog, szilaj, szent szégyenével a halott férfi-ágyékból a teremtő életet kinöveszti, mert a szerelmes szent szilajság az élet forrása csak. Mert az Asszonyiság húz a Jövőbe minket.** (Juhász Ferenc)*

e) A SOKFÉLESÉG KÖVETKEZMÉNYEI

Csak remélni tudjuk, hogy a magyar sokféleség-jellege már nyilvánvaló az eddigiekből is.

Ha bármely dicséretet jogosnak érzünk is a magyarságról, azonnal odakívánkozik mellé az ellentéte (vagy árnyoldala is):

a sokat emlegetett SÍRVA VIGADÁS

(ld. Petőfinél: „Ha az öröm legjobban festi képem: Magas kedvemben sírva fakadok; De arcom víg a bánat idejében, Mert nem akarom, hogy sajnáljatok”),

vagy

az emblematikus IKER-MINŐSÉG

(fekete/fehér hun, Hunor/Magor, vállvetve harcolás a közös ellenséggel/testvérharc stb.).

OPTIMISTA A MAGYAR VAGY PESSZIMISTA?

(A Magyar Himnuszban van lefestve a legborúsabb nemzetkép, amit el lehet képzelni: „Hajh, de bűneink miatt gyúlt harag kebledben, s elsújtád villámidat dörgő fellegedben” ..., a Szózatban pedig a legsötétebb jövőkép, ami megszülethetik egy hazafi lelkében: „S a sírt, hol nemzet süllyed el, népek veszik körül...”.

Mégis,

„A magyarság dalos szájjal, vidám szívvel akarja tovább folytatni azt a kultúrmunkát, amelybe oly szépen beleigazodott: **a Nap felé törést**” és „**A MAGYAR, MINT A MESEBELI SÁRKÁNY, HARCOL AZ ÉLETÉRT, ÍME, EGY FEJÉT LEVÁGTÁK S ÖT NŐTT HELYETTE. A MAGYARSÁG** egy olyan **FRISS, ELHASZNÁLATLAN ŐS-SZÖVET**, mint azok az őslények, amelyeket ahány darabba vágnak, annyi új állat lesz belőle. Hacsak ki nem vágják, testi halállal meg nem ölik **a magyar fajt: mindig meg fogja találni a szellemi egységét**” stb.

PROVINCIALIS A MAGYAR – VAGY...?

Itt folytatni kellene a 70-80-as évek népi/urbánus vitáját, mert ma sem kevésbé aktuális. A „vállalhatatlanul” provinciális vidéki Magyarországgal szemben terjeszkedik-terpeszkedik a fölényes kozmopolitizmus a maga „globális” elit-tudatával, ami a tőke profitéhségén alapuló globális fogyasztás ideológiája, leöntve a „világpolgár” turista-mentalitásának vaníliásodójával {szeretem az egész világot – felfalni... ld. még „dózszi-habzsi kultúra”}. Mint az ördögcsékér és a tölgy. *A tölgy provinciális, mert mély gyökérszete van az időben is, a térben is?*

*A tudók tudják, hogy **A MARADANDÓ ÉRTÉK MINDIG LOKÁLIS EREDETŰ, JELENTSEN AZ A LOKALITÁS CSALÁDOT, TÁJAT, ORSZÁGOT, FÖLDRÉSZT, BOLYGÓT, CSILLAGRENDSZERT, GALAXIST... és így tovább.*** A népzene és néptánc harcosai pedig megtapasztalják, hogyan tud az eltérő nemzeti jelleg is mély lelki integrációba kerülni a másikkal – mert mégis **közös a gyökérszet**, ha a szülőföld különbözik is: **az emberi lélek** és a lelket szolgáló, sokoldalú **test**, amely a maga legnagyobb mélységeit a népzene és a néptánc örömeiben tárja fel. Nálunk avatottabb őrei szellemi-lelki örökségünknek beszélnek arról, milyen **univerzális értékeket fedeznek fel külhoniak a magyar hagyományban, nyelvünkben és egész kultúránkban...**

És hát a legnagyobb vitatárgy: **BEFOGADÓ VAGY KIREKESZTŐ nép A MAGYAR?**

Akik akarnak, szintén mindkét jellemvonásra találnak példát.

Amit talán senki nem tud cáfolni: az a magyar „tömb” rendkívül keveredett volta.

„...a debreceni embert kell jól megvizsgálni. **ENNEK A VÁROSNAK A MAGYARSÁGA A LEGMAGYARABB, MERT A LEGJOBBAN KEVERT MAGYARSÁG**”. (Móricz)

Már **„turáni”** mivoltunk is (mint említettük) sajátos **fajkeverék**: egyes kutatók szerint a korai mongol és ósárja együttélés van a háttérben (részletesebben az „IRÁN” c. fejezetben). Ugyancsak erőteljes fajtakeveredést írnak le a palóc ősrégének a **24 (!) hun törzs** (kétszer is létrehozott) szövetségéről szóló rovásai (a törzsek listáját ld. a Függelék B-ben, 2);

valamint az egész vándorlás-történet Európa közepéről (:a paleolit-bronzkori Kárpát-medencéből [Bunyevecz, Czeizel]) Ataiszig, majd onnan az É-Afrikától É-Kínáig terjedő hatalmas területre – egészében és részleteiben is – szokatlanul nagyarányú népkeveredést feltételez. Ezt tovább erősíti a magyar őstörténet számtalan újabb törzs-szövetségi aktusa és „vérszerződése” (amelyekről a Grál-témakör kapcsán is szóltunk).

A **„hazatalálás”** szóval (Pap Gábor) oly találóan és szellemesen jelzett sokadik „honfoglalás” során pedig szinte az összes környező népekkel mélységi kapcsolatba kerültünk; így – bár

a magyarok több mint 90 %-a rendelkezik őseurópai génekkel

(ez sokkal több, mint a magukat európainak deklaráló népeknél kimutatható)

– **génállományunkban igen sok más elem is megtalálható** (többek között perzsa gének is, ami pedig a sokat cáfolt indoírani kontaktust igazolja).

Erről többet nem is érdemes beszélni. De tanulságos megemlíteni – a jelenkorhoz közelebb – a 13 aradi vértanú névsorát, ami igen ékesszólóan bizonyítja, hogy A MAGYARSÁGTUDAT MILYEN KÜLÖNBÖZŐ GYÖKÉRZETŰ EMBEREK BEN IS KIALAKUL olyannyira, hogy életüket is áldozzák érte. Itt azonban már nyilvánvalóan éppen az a lényeg, hogy

MAGYARNAK LENNI NEM ETNIKAI, HANEM SZELLEMI-LELKI-MORÁLIS-KULTURÁLIS IDENTITÁS KÉRDÉSE.

A **moralitás**ról már szoltunk a lovagiság és a „Vitéz Lélek” kapcsán is; a **szellem és lélek** kérdése pedig a Grál-kérdéskör alaptémája.

A magyarság **kulturális** zászlóvivő-szerepéről azt mondja Móricz:

„A magyarság meg fog maradni tovább rendíthetetlen öntudatában. Velünk élő más nyelvű testvéreink előtt ez fogja dokumentálni a magyar kultúra vezetőszerepét, (s hogy) a magyar kultúra az övék is. Együtt teremtettük azt meg s **minden itt lakó fajnak kincsei s javai vannak beleépítve.**

A MAGYAR KULTÚRA ÉL, S MIKOR A MAGYAR KULTÚRA VÉDI ÉLETÉT, EZZEL ELŐHARCOSA AZ EMBERISÉG ÚJ KULTÚRKORÁNAK.”

Ez nagyon fontos felvetés. Mert elmondható (akik ismerik, elismerik, ‚külföldön’ is), hogy a **magyarok kulturális megnyilvánulásai** – népművészete-népzeneje-néptánca, egyéni művészei (írói-költői, zenészei, képzőművészei) éppúgy, mint tudósai-kutatói – **világszínvonalúak, sőt**, ami annál is több: **univerzális-kozmikus léptékűek**. Erre (is) alapozva lehet jogosnak tekinteni azt az elgondolást, hogy

A MAGYAR ALKALMAS LEGINKÁBB AZ ÖNGYILKOS VILÁGTREND MEGFORDÍTÁSÁRA, EGY ÚJ VILÁGKORSZAK – ÉS BENNE AZ ÚJ EMBER – LÉTREHOZÁSÁRA.

A magyar kevertség **lélekszerű nyitottság-természete mellett** azonban kétségtelenül jelen **van egyfajta zártság**; a magyar közmondásosan vendégszerető, tehát elfogadja-tiszteli a másik embert, de eme tártlelkű magyar ember arcképének háttere-mélysége mégis mutat valami különös, befelé forduló vonást, ami *a lényegét elzárja a kíváncsi tekintet elől*. **Ennek a kulcsa pedig az identitásában keresendő.** Mert

A SOKFÉLE BEAZONOSULÁSI LEHETŐSÉG, SŐT KÉNYSZER ELLENÉRE a magyarság soha nem vett fel más identifikációt, mint az ÖNMAGÁVAL ÉS A TELJESSÉGGEL VALÓ BEAZONOSULÁST.

Mivel a cél nemigen lehet más, mint a Lélek teljes felébredése, azaz átítatódása a Szellemmel – amint a Szellemmel is újjá kell születnie a Lélek szenvedés- és örömteli átéléseinek tüzes vizében: így hát végül a sok-sok rész-beazonosulásból

a teljességgel való teljes identifikációnak kell létrejönnie. És *a népek között talán egyetlen sincs, aki közelebb állna ehhez, mint a magyar.* Mert nála

EZ NEM MÁS, MINT

AZ ISTENNŐ (A LÉTEZÉS EGÉSZÉNEK) SZERETET-ENERGIÁJÁVAL VALÓ TELÍTETTSÉG :

A MAGYAR ŐSERŐ.

Mi is az ún. „ELTORZULT MAGYAR ALKAT?”

Bár genetikailag teljesen indokolatlan (mivel többször emlegetett kevertségünk kifejezetten előnyös a biológiai alkalmazkodóképességre s így az alkati determinációra nézve is), sokan beszélnek „eltorzult magyar alkatról” (így pl. Bibó István, de Németh László is azt kérdezi: „Hol vészett el a magyar a magyarban?”).

Ennek okát sokan éppen a fajtakeveredésben, mások inkább társadalmi-politikai-történelmi helyzetünk tragikus elemeiben keresik (ide számítva nem utolsósorban pl. a politikai elit kontraszelekcióját, a nemzeti öntudat szándékos elnyomását stb.), de mindez inkább a depresszióra és öngyilkosságra való feltűnő hajlamot magyarázza (amely normál esetben semmiképp sem volna jellemző ránk – ezért erre visszatérünk), mint a testi „korcsosulást”, a valaha kifejezetten daliás magyar férfi és tündérszép (nádszálkarcsú, aranyhajú) magyar nő középszerűvé válását...

Ám amit Magyar Adorján ezzel kapcsolatban leír, az szolgál némi magyarázatul. Mert népüktől nem csak bensőséges Jézus-hitét próbálták elvenni (pl. a XX. szd-ban), hanem ősi tündér-és táltoshitét is (ezer évvel korábban), s bár sem ezt, sem azt nem adta fel végleg, azt minden porcikája megsínylette, hogy kényszerűen megváltozott mindkét alapminőségéhez való – valaha szabad – viszonyulása. Mert ahogy *nem volt mindegy, hogy a saját Jézusához a maga módján tudott-e ki-ki kapcsolatot építeni, úgy szintén sorsdöntő volt, hogy a szerelem-párválasztás-utódteremtés vonatkozásában gyakorolhatta-e régi szokásait*. Márpedig ezek a szokások biztosították korábban az optimális feltételeket annak a régi, „dicsőséges”, életteli és szépséges magyar fajtának a fennmaradásához, amely annyira hiányzik mindannyiunknak...

„Csodaszarvasunk egy boldogság-szigethez, tündér-nász-szigethez vezet Hunort és Magort. Sok keszkenőn, golyós-szélen ábrázolták ezt szinte mértanivá vált, egymást kézenfogó figurák alakjában, amelyekről már senki se tudta, hogy „ez eredetileg **őseink tavaszi nászünnepe** táncait ábrázolta, amelynek a **Szent Szigeten** volt helye. Ábrázolta ez természetesen a leányok nászelőtti táncait is (a legények odaérkezése előtt), de ábrázolta magát a násztáncot is, amidőn a leányok a már megérkezett legényekkel együtt a **szerelmi előjátékok táncait járták, amelyek alatt... a párválasztás is történt.**”

„...Ma tudjuk, hogy a **kölcsönös igazi vonalom és szerelem** egyrészt lélektani okokon, de ugyanilyen mértékben **fizikai okokon is alapszik**... Márpedig nem vonható kétségbe, hogy **az ilyen játékok**, a kölcsönös enyelgésekkel, csókokkal rendkívül helyes, sőt **tökéletes módját nyújtottak annak, hogy az egymással lélektanilag és fizikailag is összhangban lévő egyének egymásra találjanak** és így valóban harmonikus és boldog házasságok jöjjenek létre.

Ez természetesen aztán az utódok nagy javára is váltott, mert hiszen **a fizikailag összeillő szülők gyermekei testileg is tökéletesek, harmonikusak lettek, viszont lelkületük kialakulására is üdvös befolyással volt az, hogy kicsi koruktól kezdve maguk körül mindig harmóniát és szeretetet láttak**”...

(Magyar Adorján: A CSODASZARVAS, 316-317).

Mindez már önmagában is mutatja, mennyire nem légbőlkapott elképzelés az, hogy *a magyarság – ha visszatérne ahhoz, amit elvettek tőle – képes és alkalmas lehetne, hogy sorsfeladatát beteljesítse, hogy a valóban visszafejlődő, eltorzult, halódó egész fehér emberiség elé ideált állítson*, megvalósítva a **test-lélek-szellem HARMONIKUS hármasegységében megjelenő BETELJESEDETT EMBERT**. Ebben nagy szerepe lenne úgy férfias (táltos-, szkíta harci-), mint nőies (tündér-, Boldogasszonyi) hagyományainknak, amelyek mindegyike nemcsak szellemi-lelki, hanem figyelemreméltó fizikai-testi vonatkozásokat is ránk örökített.

Mindennek kapcsán érdemes néhány sorban beszélni arról, hogy **az öngyilkos dekadencia** nemcsak ránk, hanem **az egész fehér (sőt lassan az egész ,civilizált’) emberiségre jellemző kezd lenni** (olyannyira, hogy az embernek az az érzése támad, hogy magából a civilizáció tényéből ered mindez). Mindenesetre a fehér ember komoly népesedési problémákkal is küzd (ezért tört ki a ,migrációs válság’), és hovatovább úgy tűnik, mintha el akarna tűnni a Föld színéről. A (színesbőrű fajtákkal való) vérkeveredéstől a politikusok (és cinkosaik, a genetikusok) valamiféle fiziológiai megújulást várnak, ami nagyon ráférne a Nyugatra, mert neki bizony mintha ,bealkonyulna’ (az „istenek...” és a „Nyugat alkonya” zajlik egyszerre).

E sorok írója emlékszik egy döbrent felismerésre, amikor egy impozáns termetű afrikai lépett egy magyar fürdő medencéjébe. Nem véletlenül vonzotta magához minden jelenlévő ámuló tekintetét – mintha Tarzan jött volna el meglátogatni minket: úgy bánt a vízzel, úgy símult bele, mintha édesanyja öle lett volna, és alkata (testének minden aránya, izmai, bőre) olyan hibátlan és lenyűgöző volt, hogy *nem lehetett nem észrevenni* a saját aránytalanságaink, gyengeségünk, szinte korcs petyhüdségünk és betegességünk, idomtalanságunk és életidegenségünk megannyi jelét agyondédelgetett önmagunkon...

A nyugati civilizáció emberének nemcsak a tettei és gondolkodása, de még a külseje is végletesen-végzetesen dekadens (nyilván emiatt is alakult ki a konditermek és szépségszalonok virágzó üzletága – valami azért dereng)... A magyar őstörténet kutatói nem véletlenül mutatnak rá, hogy a keleti bölcsesség hátrahagyásával az ember (így a magyar is) öntudatlanná, dekadenssé és felelőtlené válik. Nem tud többé az életét (és a testét, szaporodását, túlélését) kormányzó erőkről és törvényekről (MAAT, DHARMA, TAO stb.), és így nem képes a saját (és utódai) életéért felelősséget vállalni; egyfajta álságosan naív, infantilis, egoista létbe süllyed, amit csak a pillanatnyi és éppen csak felismert önérdek motivál. Így alakul ki az emberiség egyik felének ,kollektív öngyilkossága’, ami a saját jövőnk (fajtánk, civilizációnk és a bolygó) tönkretételét jelenti. Mindez pedig (mivel minden összefügg mindennel) végső soron az egész környező világtérre is súlyosan kihat; nem kell hát csodálkozni sem a beavatkozások fokozódásán, sem a közeledő ,végítélet’ egyre szaporodó jelein, hiszen a döntő (megjósolt) időszakban nem voltunk/vagyunk képesek megállítani és megfordítani a regresszív folyamatokat saját és világunk életében...

És éppen itt van **a mi különleges elhivatottságunk** egyik kulcsa. Mert nekünk, akik bár belesímultunk a Nyugat leromlásába, megvannak az eszközeink, hogy kiemelkedjünk belőle (és remélhetőleg magunkkal tudjuk ,rántani’ a már saját sírjukat ásó fehér testvéreinket...). Nekünk ugyanis még **rendelkezésünkre állhat az a tudáskincs, amit a Kelet** (ha nem csábul végleg bele a nyugati öntudatlan, felelőtlen és dekadens hedonizmusba) **felhasználhat** saját túlélése (és ,győzelme’) eszközéül – és mi is élhetnénk vele... Ez pedig

a lelkünk és szellemünk (érzéseink és tudatunk) mélyén megőrzött tudás a lényegről (az élet, a szellem, a teremtés, a lélek és a test titkairól, törvényeiről, működésmódjáról).

Mindez a tudás – ha nem is mai ,tárgyasult’ formájában – már a miénk volt: sámánjaink, tátosaink, bácsáink, tudóink megkapták őseiktől és azok őseitől mindazt az ismeretet, amire a népnek szüksége volt, hogy egészségben, testi-lelki-szellemi épségben gyarapodjék, ép-üljön, szép-üljön.

Tudták, hogy az emberi szellemnek hogyan kell uralnia a testet; tudták a táplálkozás, a test erejének karbantartása és fokozása, a testi szerelem helyes gyakorlása, test és szellem gyógyítása minden csínját-bínját

(szégyellnivaló, hogy mi magunk hol tartunk mindebben, a mi ,felvilágosult’ korunkban...).

A sámánizmus egész Ázsiában elterjedt volt, és magába olvasztotta mindazt a tudást, ami a hinduizmusban, a kínai univerzalizmusban és taoizmusban, a buddhizmusban – vagy akár a hatalmas mongol birodalom (nemcsak hatalmi, hanem érzelmi) kozmoszában létrejött; és

a szkíták mindennek örökösei és terjesztői voltak. Nem kell tehát túl messzire mennünk a megújulásért.

Sámánjaink-tátosaink igen ,komoly’ beavatásokon mentek keresztül, már ha ,kiszemelték őket’ erre születési jellegzetességeik (különös időpont, légköri/kozmoszus ,jelek’, többlet-csontok {ujjak, fogak} stb.) alapján.

Ezzel összefüggésben kiderült, hogy a már a nevében is velünk összekötött **SKYTHIANOS** (mint bodhiszattva-lény) **A ,FIZIKAI TEST BEAVATÓJA'**. Hogy jobban megértsük, mit jelent ez, tudnunk kell róla egyet s mást.

Sk. Egyiptomban kapott beavatást és ott **négy ,manicheista' könyvet írt** (még mielőtt a névadó, a történelmi Manes-Manu-Mani megszületett volna): ennek különös jelentősége van, mert az őstörténet kutatóinak egy része megegyezett abban, hogy **a magyarság már a honfoglalás (azaz a nyugati típusú kereszténység felvétele) előtt is keresztény volt**, és pedig **manicheista**. (Ezzel egybeesni látszik az Arvisúrák közlése arról, hogy az Ósmagyar Egyház az ún. **,Uruki-Mani egyház'**-zal azonos, amely keresztény hitelvekre épült.) Ezek a könyvek örökség útján a fiatalember **Mani** birtokába kerültek, és tanításai és művei részben innen eredeztethetők. (Ez eléggé látványos összefüggés köztünk és a két nagy tanító/beavató között.) **Skythianos-t A NYUGAT ÉS A FIZIKAI TEST NAGY BEAVATOTTJÁNAK** nevezik, hozzá még „a titkok megőrzőjének” is. A Nyugat itt egyértelműen a ‚fehér ember’ szinonímája. Sk. működési területe leginkább az északi vidékek, Kelet-Európa és Szibéria volt, a titkok pedig (amiket csak a legmagasabb fokú beavatottak ismerhettek) – másoknak talán meglepő módon – éppen **a fizikai testre** vonatkozhattak.

(Kevésbé meglepő ez, ha ismét arra gondolunk, hogy **az alkímiai konjunkció nagy beavatásának végső állomása is A TEST, azaz a tiszta arannyá vagy bölcsék kövévé transzformált Szellem-Lélek konjunkciónak kell helyet találnia a fizikaiban**. És hogy akik látó szemmel néznek, azok számára világos, hogy az emberi test a maga hihetetlen összetettségében és szinte lehetetlen működőképességében valóban a Teremtés (egyik?) legnagyobb csodája.)

A mi Skythianos-unk olyan módszereket használ a beavatáshoz, mint amilyen például a révülő sámánok éneklése. Ezt mi is jól ismerjük táltosaink regölés-hagyományaiából vagy a hanti medvetorok felvételeiből. És itt jön a képbe a Kalevala, a finnek (suomák – ősi törzsszövetségünk tagjai) fantasztikusan mély beavató eposza. Ennek egyik (bennünket most érdeklő) szereplője a fiatal, felületes Leiminkeinen, aki elindul megkeresni a „Nap-lányt” (Nap-lényt?), hogy vele egyesüljön. Ezért Északra kell mennie (ld. a nordikus Nap-kultusz, Apollón, Hyperborea témánkat). Bátran nekivág, a három próbából (ami a beavatását jelenti) kettőt teljesít, a harmadikba azonban belehal. És ez a fizikai testi beavatás legmagasabb szintje: **a halál átélése és újjászületés a halálból**. Mert L. anyja megkeresgéli és **összerakja** (mint Ízisz Oziriszt) a fia **testét** darabról-darabra, és az egész elemi világ, a föld, a csillagok, a Nap meg a saját gyógytudománya segítségével feltámasztja és meggyógyítja őt, úgyhogy „még szebb lett, mint azelőtt”.

Számtalan feljegyzés tanúskodik a sámán-beavatásokról. Ezek elemei között szerepelnek a meghalás és feltámadás változatai, köztük a csontról-csontra szétszedetés és újra-összerakás (nyilván súlyos) élményei: mindez azt a célt szolgálja, hogy egészen új konstrukció, a **testi szinten is új ember szülessen meg** a beavatás révén. Felismerhető, hogy nekünk, magyaroknak nem idegen az effajta újjászületés; ‚csak’ azt kell most már megértenünk, hogy **miért olyan nagyon fontos és szükséges népünk újjászületése, beavatottá-tudóvá válása éppen most**. Egyszerűen fogalmazva a választ: azért, **mert A TUDATOSULÓ LÉLEK KORÁBAN ÉLÜNK; ÉS NEKÜNK, A MAG (A LÉLEK) NÉPÉNEK VAN ESÉLYÜNK ARRA, HOGY MÉG IDŐBEN FELÉBREDJÜNK, MEGÉRTSÜK A LÉNYEGET ÉS FELMUTASSUK A VILÁG TÖBBI NÉPÉNEK IS**.

Sokan azt gondolják, hogy *a magyar* éppenséggel *nem lelki lény*. Ez önmagában sem igaz (számtalan lelki működés: a figyelem, a befogadás, a mély érzelmvilág stb. nagyon is jellemző ránk), ám az mégis tény, hogy a magyar ember nem szereti ‚kitenni a lelkét’. Zárt mag-voltából is következik ez. És épp így van jól: mert a lelkileg nyitottabb lényeknek/népeknek sok gondjuk lesz azzal, hogy befoltozzák a lélek szeretet-burkán éktelenkedő lyukakat. Ma a lélek százféle sortűz túlélője, és nem túl egyszerű ezeket a sebeket begyógyítani. Ilyenformán **a visszahúzó, önmagát megvédeni képes lélek éppen a legjobb ahhoz a feladathoz, amely a magyarságra vár:**

mivel a TÜNDÉRI ÉS ANGYALI EMBERLÉLEK KETTŐSE ÉPEN TARTOTTA AZ ÉLET-SZERETET PRINCÍPIUMOT ÉS AZ ISTENI SZIKRÁT EGYARÁNT, ez most majd ÁTVILÁGÍTHATJA A MAGA SZELLEMI/LELKI FÉNYÉVEL AZ EGÉSZ TEST-LÉLEK-SZELLEM ÉPÜLETET, A TELJES EMBERI VALÓT.

Nem zárójelben mondjuk, hogy a tündértől való leszármazás segít nekünk ebben: tündér-királykisasszonyainkon megtapasztalhatjuk a zártság egy magasrendű fajtáját. Néha még ridegnek, érzelemmentesnek is tűnhetnek egy-egy érzékenyebb szülő, testvér, társ vagy barát szemében. Szó sincs erről, de van egy lényeges különbség az ember és öközöttük, méghozzá a lélek szerkezetében. **A tündérek mintha fordított lélekkel rendelkezének: a szeretet lakozik lényük legbelsejében, és azt védik egy ,külső' szellemi páncéllal,** amiről sok fegyver és támadás (de sok kíváncsiság vagy közeledés is) lepattan, lesiklik. **Nem véletlenül szimbolizálja** lényüket, **beavatottságuk szintjét a hattyú** (csillagképük közelében van az ún. „Tündérek fordulója” a Tejúton). Mindenkit elbűvöl szépségük, kecsességük, fehér tisztaságuk (nemhiába Apollón sugárzó Nap-lényének emblematikus madarai), ragyogó tollazatuk, amely lepergeti még a legtisztább vizet (≈ ösztönt, érzelmet) is magáról; de ha valaki látott már megsértett, sziszegve harcoló hattyút, az azt is tudja, hogy nem jó ujjat húzni velük: életük árán is megvédi családjukat és önmagukat. A megsértett tündér is így képes fúria-arcot mutatni az őt (vagy természeti védencét) megbántó embernek. Márpedig állandóan megbántjuk őket saját démonizált ösztöneinkkel, erőszakosságunkkal, közönyünkkel – és az emberiség éppen most kezd tudatára ébredni mindennek (többet ld. a Függelék B-ben, 10).

Tündér-eleink tehát nemcsak a tiszta nemességet, hanem ezzel együtt a sérthetetlenséget, erőt és szellemi öntudatot is belénk oltották, és ez hatalmas előny lesz, amikor a világ felébredésén munkálkodunk majd:

a sok kilyuggatott lélek, halódó szeretet-potenciál és elhalványult isteni szikra között **a magunk épségének-szépségének-erejének** nem hivalkodó, de **biztos tudatában.**

Hogy milyen lesz az ,új ember’ újfajta teste?

Nos, sokan máris ragyogó fehér fénytestet álmodnak maguknak. Talán túlságosan fel- és elszálltak (az ellenerők épp ezt akarják) – vajon egy áttetsző, gyöngyházfényű test nem lenne elegendő nekünk?...

Vajon **fel kell-e cserélni a sok színt, a sokszínű élet tarka ruháját** (amelyet Jákób ajándékozott Józsefnek, akit minden fiánál inkább szeretett, „mivelhogy vén korában nemzette őt; és cífra ruhát csináltatott néki” Móz. I, 37,3) **a (szellem) fehér** (egyszínű, élettelen? ld. ,sápadt, mint egy halott’ vagy ,fehér, mint a fal’, a fehér mint gyász-szín az egész Keleten stb.) **ruhájára?** a homogén (,tisztá’) fény-burokra, amely a ,magasabbrendű’ szellemi régiók lakóinak ,öltözete’ (identitása), ahogy ezt számtalan közlésből tudjuk?...

A tanítások alapján úgy képzeljük: ahogy az ember ,feljebb lép’ (esetleg már a ,vég’ előtt, mártíromsága vagy életszentsége révén), úgy ölt fel másik, fényesebb (tisztább, magasabb rezgésű), fizikai szemünknek ,fehér’-ként megnyilvánuló ruhát (identitást):

„Ezek, **akik a fehér ruhákba vannak öltözve,** kik és honnét jöttek?...Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért...nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, pásztorolja és vezeti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet”. (Jel. 7, 13-17)

Azaz meg lehet szerezni, ki lehet érdemelni, fel lehet öltöni egy új ruhát, egy új, magasabb rendű identitást, és Krisztus fel is ajánlja ezt:

„Azt tanácslom néked, hogy **végý tölem** tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és **fehér ruhákat,** hogy öltözeted legyen; és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.” (Jel. 3, 18)

Ezek a tisztább identitással rendelkezők **a fény, a világosság gyermekei,** akik már földi életükben is törekedtek a jóra: „akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra.” (Jel. 3, 4). **Ez azonban a sötétséggel, a káosszal, az öntudatlansággal, a kísértő ellenerőkkel való hosszú harc eredménye lehet csak:** mert az ember valójában nehezen azonosul a fényvel. Mert bár a tudósok azt állítják, hogy testünk jórészt fotonokból áll (ahogy lelkünk közepén is fénymag található), a külső burok, **a sokféle beazonosulás ezerféle, sokszínű ,ruhája’** nehezen válik ,szintiszta’ fehérré. Csak a tudatosodásért, a ,megvilágosodásért’, a megértésért és a ,megtérésért’ vívott kőkemény küzdelem után történhet meg ez az **,IDENTITÁS-KORREKCIÓ’.** Aki legyőzi magában a káosz erőit és a sötétséget, az új, tisztult **fény-identitást** ölthet magára. Nekik ígéri az apokalipszis ura, Krisztus:

„**Aki győz, az fehér ruhákba öltözik;** és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevével az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt.” (Jel. 3, 5)

A fény azonban csak fenn, nehezen elérhető magasságokban öltöztet – itt a Földön *vetköztet* inkább. Mindnyájan tudjuk, mi minden húzódhat meg az árnyékban, a tudattalan „jótét” homályában, ami a nappali tudat fényében alig elviselhető látvány... Mennyi hamis szerep, álarc, smink, nárcisztikus jel-mez hullhat le egy megvilágított pillanatban! Nem véletlenül riogatnak az **utolsó ítélet** képei a **mez-telenség fenyegetésével**:

„Minden szem látni fog engem a felhőkön, és akkor meghajol minden térd..., s föl sorakoznak előttem meztelenül és födetlenül.” (Teológus Szent János apokalipszise, 17).

Azért olyan félelmetes ez, mert mi, emberek, színészek vagyunk és jelmezekben játszunk az élet színdarabjait (sorsunkat); játék ez, tele „kegyes hazugsággal”, melyeket jótékonyan eltakar a mesterséges megvilágítás, a kedvünkre beállított rivaldafény. Az igazság kiábrándító, sivár nappali porosságát elfeledteti velünk az esti ujjongás. **Aki az igazságot keresi, az a tiszta, éles fényt**, a tudat világosságát keresi. „*Embertől nem nyerhető el az igazság, csak a fény segíthet hozzá*” – mondja Zosztrianosznak égi tanítója, a Tökéletes Férfi, az Atya Fia (Zóroasztér tanításai, NHC II.). Az ember számára, meglehetősen, az igazság – azaz a fény – ijesztőbb, mint a hazugság (a sötétség, a Sátán). Erre célozhat a keresztrefeszítés után tanítványai előtt megjelenő Jézus, amikor megkérdi tőlük, miért nem hittek a feltámadásában, holott ő előre megjelentette nekik. Azok azt mondják, hogy „a Sátán tévesztette meg őket”. Jézus ezt válaszolja:

„A SÁTÁN NAPJAI ELMÚLTAK, DE A SZÖRNYŰSÉGEK MÉG EZUTÁN JÖNNEK” (Márk ev. az 5. szd.-ból).

A „szörnyűségek” valószínűleg éppen a „**lelepleződések**” (≈Apokalypsis), amelyek a „világvége”, azaz a nem uralt, elrontott korszakváltás fenyegető (és napjainkban már egyre látványosabbá váló) velejárói.

Valószínűleg ésszerűbb és életszerűbb is azt gondolni, hogy AZ ÚJ TEST – ha majd valóban eljutunk odáig lelkünk-szemléletünk nem csekély munkát igénylő feltisztítása után – talán **több fényt fog tudni befogadni**, illetve **kisugározni** magából, mint a jelenlegi, igencsak bepizkolódott, elsötétült test; talán egy kicsit **átlátszóbbá válik** (mint a hazugságaitól megszabadult Szellem-Lélek is); **és kicsit éteribbnek tűnik majd**, hasonlóbbnak a fák fölött a látók számára megjelenő éteri aurához, amely kijelzi a jövőbeli növekedés kontúrjait. Valószínűleg kissé **könnyedebbé** is válik (sok fölösleges anyagot, mérget eltávolítunk majd belőle), és *a* neki ajándékozott **sok gondoskodás és szeretet hatására táncosabbá, lebegőbbé lesz** (tündéreink körtáncaira emlékeztetve minket). Talán még repülni is megtanulunk majd egyszer (hogy jobban hasonlítsunk minket őrző csodálatos angyalainkra – és nem kell majd lecsatolható szárnyainkat „szögre akasztani”, mint a technicizált vril-utópia szüzeinek a házasságkötéskor)... És remélhetőleg **olyan test** lesz, amely nem még inkább elkülönül, hanem még **jobban belesimul majd Föld-anyánk világába**, AMELYNEK MINDIG IS RÉSZE VOLTUNK/VAGYUNK/ LESZÜNK, ÉS AZ Ő VILÁGA IS VELÜNK SZÉPÜL, TISZTUL ÉS NEMESEDIK, S VÁLIK MIND ÉPEBBÉ, EGÉSZSÉGESEBBÉ ÉS TELJESEBBÉ. Tartozunk neki ezzel. Azonban addig is van mit tennünk ebben az irányban: például tanulhatunk a delfinektől, akik – a legújabb kutatások szerint – kihasználhatatlannak tűnő óriási agykapacitásukat *emlékezésre* fordítják, csodálatraméltó szonár-képességeikkel pedig nemcsak környezetük feltérképezését végzik, hanem társaik belsejének pásztázását és minden észlelt anomália, betegség-csira azonnali gyógyítását is... Van hová fejlődünk (és ilyen lehetőségek kuruzslóvá degradált gyógyítóink közül az „igaziakban” már most is vannak).

Összefoglalva a fentieket:

A magyart kevertsége és Mag-mivolta egyaránt alkalmassá teszi arra, hogy a jelenkor legnagyobb feladatát, a Lélek tudatosulását és a Szellem lelkesülését, majd e kettő (s egyszersmind a tündér-nő és az angyal-férfi) egyesülését, a „Szent Nász”-t önmagában végrehajtsa és a többi népnek megtanítsa,

megfordítva és Jó-vá téve ezzel a világ rohanását a végpusztulásba.

Beavatottsága révén **képes lehet ezt a tökéletesedett Önvalót egy tökéletesebbé tett fizikai testbe ágyazva megteremteni** egy olyan Földet, amely végre megtestesítené Teremtője álmát: **egy új Paradicsomkertet**, benne az **újjászületett Ember-ideállal** (talán még szebbel és magasabb rendűvel, mint az „Avatár” bolygója és népe, elemzését ld. a Függelék B-ben, 12).

Ez volna a **GAIA-ÁLOM FIZIKAI-ÉTERI MEGVALÓSULÁSA:**

„KERTED A VILÁG... MINDEN, AMI KISARJAD, ÉS AMI SZERELEMTŐL ÉS ÖRÖMTŐL SEM MOZDULNI, SEM MEGSZÓLALNI NEM TUDVA, NÉMA, NYUGODT NÖVÉNNYÉ MAGASLIK”... (Novalis)

Bár a magyar keveredik, de nem azonosul be egyetlen rész-identitással (néppel, törzssel, birodalmi ideológiával, civilizációval, kultúrával) sem. Ennek hatalmas jelentősége van eljövendő feladata szempontjából, de az aktuálisan lehetséges rész-beazonosulások hiánya vagy gyengesége okoz némi elbizonytalanodást, tájékozódási zavart: ki is vagyok én? Kik is vagyunk mi?...

És ehhez a problémához kapcsolódik egy nagy pozitívum és egy nagyon „rossz hír” is: a magyarság közismert zsenialitása – és lassan ugyancsak általánosan tudni vélt önpusztító hajlama. A két dolog pedig összefügg úgy az **identitás-kérdéssel**, mint a **történelmi-társadalmi tradíciók** alakulásával.

Ez *utóbbi* tulajdonképpen egyszerűbben belátható: a magyar őstermészet-ősalkat ahierarchikus, együttműködő (alapvetően tehát „nöelví” és lélek-központú) társadalmakat hozott létre és működtetett az ősiségben (ld. fentebb). Amikor a társadalom átváltott a hím-dominanciára, és ezzel a harc és versengés „kultúrájára”, akkor sokak számára lezárult az „élhető” világkorszak. A magyar – rejtett, de nagyon is élő lelkiisége okán – különösen nehezen emésztette meg (igazából a legjobbjai meg sem emésztették) ezt a változást: máig szeretnének egy elfogadó-támogató közösségben élni. (Amint egyébként minden – el nem csábított – emberi lélek.)

Különösen érinti ennek hiánya a sok „zsenit” (ez nem önfényezés: nálunk a 100 főre eső feltalálók-innovátorok-művész-zsenik száma valószínűleg a legmagasabb a világon, még ha az a világ sokukról nem is tud, részben az itthoni elismerés-hiány, részben pl. a „nyelvi-kulturális akadályok” miatt). Ők – amúgyis érzékenyebbek, a külső nehézségeknek kevésbé ellenállóak lévén (mint ezt genetikailag igazolták is) – hajlamossá válnak feladni a küzdelmet, amit képességeik érvényre juttatása érdekében fel kell(ene) vállalniuk, és (éppen ők, akikre kincsként kellene vigyáznunk) depresszióba, önpusztító sorskörökbe süllyednek.

Az **identitás-probléma** valamivel összetettebb. Mint mondtuk, a magyar nehezebben azonosul be rész-feladatokkal, rész-szerepekkel – minket a **teljesség** érdekel: az érint meg igazán, ami **világ-léptékű, kozmikus hatókörű**, aminek az **egészhez** van köze (ld. részletesebben a Függelék B „Identitás”-fejezetében, 4). Amilyen hasznos ez (a fő feladat, a MAG-lét és -hivatás szempontjából), annyira problematikus a hétköznapi élet folytonos alkalmazkodási kényszereinek viszonylatában. Mert a **rész-beazonosulások** rögtön **célokat** határoznak meg, és **ezek nélkül** a jelölőpóznák nélkül majdnem **lehetetlen tájékozódni** a modern világ kaotikus téridejében.

Természetesen a magyarnak ott van a **célja a lelkében** (aminthogy istenei sem templomokban laknak). De ennek a **rejtett MAG-nak és szerepének TUDATOSULNIA KELL** ahhoz, **HOGY MEGÉRTSE CÉLJÁT: KÜLDETÉSÉT A RÉSZ-EMBER TELJESSÉGGÉ-TÉTELÉBEN.**

Ennek a teljesség-válasznak a megtalálása nem egyszerű; ebben próbál ez az írás erős támasztékot, megbízható segítséget nyújtani.

És itt megint el kell mondani (nem először és nem utoljára) **A LÉLEK FELÜLMÚLHATATLAN JELENTŐSÉGÉT** a Világegész szempontjából. Egyrészt **„keletkezés-története”,** másrészt **„feladata” teszi** olyan rendkívüli létezővé – a **Teremtő és az Ember létezésének kölcsönös zálogává**, legnagyobb kincsvé.

Kevesen értik, hogy a Teremtés nem egyetlen Isten műve. Bár az Abszolútum létezik, és Kosmoszunk Tervét is bizonyára egyetlen univerzális Elme alkotta meg, manifesztációjában számtalan elme és szellemi entitás vett/vesz részt, akik mind az Egy teremtményei.

Ám a Lélek nem teremtmény, hanem **nemzett-ség: a Teremtő** ,lelkéből-lelkedzett' sarja.

Mert – jól értsük meg ezt – A TEREMTŐ ISTEN A SAJÁT SZELLEM-SZIKRÁJÁVAL TERMÉKENYÍTETTE MEG (MINT SOK-SOK SZELLEM-ENERGIA-VILLÁM) AZ ŐS-ÉLETŐCEÁNT, A CSUPASZÍN HŐ- ÉS SZERETET-ENERGIA-TENGERT, HOGY ABBAN KIALAKULJANAK AZ EGYEDI LÉLEK-CSEPPECSKÉK.

AZ ŐSEREDETI (EGYEDI, EMBERI) LÉLEK TEHÁT SZERETETBUROKBAN ŐRZÖTT ISTEN- SZIKRA.

Ez a mi MAG-lényegünk. Ha ezt megértettük, és tudjuk, hogy bennünk, mag(har)okban pedig **ez a létünk lényege**, akkor **világossá válik a magyar identitás – és egyszersmind a cél és a feladat is. A LÉLEK: a teremtő szívének gyermeke, egyszersmind szeme, füle, orra, minden átélési és érzékelési lehetősége, önmaga megismerésének kulcsa, megváltásának biztosítója.**

(Hogy a Teremtés – minden teremtés és alkotás – ,szabadságvesztés', a lehetőségek tömegsírja és kényszer IS – erről már esett szó. Ezért A TEREMTÉS LÉTREHOZÁS, ÖNMEGISMÉRÉS ÉS ÖNMEGVÁLTÁS IS EGYBEN.

Függelék B, 13)

A MAG-LÉT AZ EREDETI LÉLEK-MINŐSÉG MEGŐRZÉSÉNEK ÉS MŰKÖDTETÉSÉNEK VÁLLALÁSA.

Ezért van a rejtőzködés, a nem-nyilvánvalóság; innen ered az önpusztítás dekadenciája – mert nem lehet(ett) megnyilvánulni, nehogy a kincs – a Szent Grál – megsérüljön. És most eljött a feltárás-megértés ideje. Ez sem könnyű – de tudjunk róla, hogy legádázabb ,ellenségeink' a mi leginkább értő testvéreink, akik felfogták (legalább egy kicsit), hogy mi van itt, és irigykednek (talán nem is kicsit) ránk, azért acsarkodnak. Majd minden világos lesz, az is, hogy testvérek vagyunk, lelkek mindannyian, és mi, magyarok **épp ezért lettünk azok, akik vagyunk, és éppen azt végezzük el, hogy mindez beérjen, kisimuljon, tudatossá váljon és végre megbékéljen minden mindennel...**

A magyar csak önmagával és a teljességgel (az isteni renddel, a Kozmosz egészével) azonosul.

Programja és létérzése sohasem a részekhez – mindig az Egészhez köti.

A magyar az isteni származású LÉLEK-MAG, a LÉNYEG-MAG őrzője. És mivel **AZ ÉLET A LÉLEK** (mert közvetlenül az Élet-energia megformálatlan őszubsztanciájából lett), **MI ŐRIZZÜK AZ ÉLETET FÖLDÜNK ÉS AZ EGÉSZ EMBERI FAJ SZÁMÁRA.**

„Nincs több testvérünk, csak az egész egyetemes emberiség.” (Móricz)

f) ,HOL LAKIK A MAGYAROK ISTENE'?

Egy biztos: nem a hatalmas (római bazilikák mintájára épült, hatalmat megjelenítő, istenfélelmet gerjesztetni-fenntartani akaró, csupa-kő) székesegyházakban, dómokban, merő-arany templomokban. A mi hitünk nem a gazdagsággal, a monumentalitással van összekötve, nem az élettellel, nem a hatalommal és félelemmel – sokkal inkább mindazzal, **ami él, ami természeti, ami csöndes, ami kicsi.** Kicsit taoista, kicsit buddhista, kicsit animista ez A MI RÉGI HITÜNK, EZ AZ ŐSRÉGI, A TERMÉSZET ÉS A MINDENSÉG ÉLŐ ÉS LÉLEKKEL MEGÁLDOTT VOLTÁRÓL MINDENKOR TUDÓ, SZERETET-KÖZPONTÚ MANICHEISTA ŐS-VALLÁSUNK TALAJÁN NÓTT FÉNY-HIT, LÉLEK-HIT, ANYA-HIT, GYÖNGY-HIT...

(„Ha a nagy megbékélésre vágysz,
készülj fel arra, hogy *igazgyöngyöt veritékezz*”)

Jobban szereti a mi lelkünk az öreg fák odvában lakó Mária-szobrocskákat, az út menti kegyhelyeket, a hegytetőkön álló kicsiny kápolnákat az örökké égő Jézus-szívvel vagy a csodaszarvas gyújtatlan oltatlan gyertyáival, a belül fehérre meszelt kis fatemplomokat mélyértelmű mennyezet-kazettáikkal, csillagos ég-tartó világfájukkal – de nagyon otthon vagyunk a bükkfaerdő hamvas templomában is, ahol a zúzmaracsipkés ágak boltívei között dér-ruhás angyalok repkednek hangtalanul...

Ezt az áhítatot legjobban talán a fűzfa-kápolnák jelenítik meg, amelyek a természeti tájban leszúrt és kihajtó fűzfa-ágakból 'épülnek' fel a maguk eleven ('organikus') módján, hogy egyszerű, de annál méltóbb helyet adjanak egy kis oltárnak, szentélynek, kegyhelynek, és azoknak a lelkeknek, akik **szere**-etnek ott lenni, létezni, énekelni, köszönetet mondani az Életnek, amely befogadta őket, és a Léleknek, amely érez, átél, átérz, együttérz, bánatában földre borul, örömeiben az égre repdes bennük. És bár nem vagyunk mindig és egészen tudatában – érezni érezzük, hogy van nekünk saját, nem-emberkéz-építette templomunk – a szívünk Szent Grálja. És ott lakik a lélekgyöngy közepén a mi Istenünk/Istennőnk. Istenanyánk-Istenatyánk. Boldogasszony-anyánk és Teremtő Öreg-Őstenünk. *'Kettő az Egyben' – ikerörvények, egyesülve és teremve/teremve a szerelemben.* És – igen – ez az üzenet a Nyugat számára: a **testesülés** nyomában járó **testi** szerelemben is.

A legfontosabb számunkra maga a **kettősség (NEM szembe forduló, ellentét-manifesztáló, hanem) egyesítő, kiegészítő polaritás (yang/yin)- természetével, a változatosságot (a ,sok'-ságot, bő-séget) teremtő/termő voltával**

(kis zárójel, bár fontos: a Bő-ség egyik fő képviselője **Tiámat, a Sárkány-Ősanya**, bizonyos forrásokban **maga az Ős-Föld**, aki AZ EREDETI JÓ-SÁRKÁNY MINŐSÉG képviselője [akkor is, ha később Ős-Kaoszként, ős-Gonosz-ként kezdték értelmezni];

és bár a magyar/palóc hitregében **'Bősárkány'** egy fontos női elődünk neve, aki i.sz. 410-452. között a Hun Törzsszövetség 265. aranyasszonya volt, s nem átalotta a „Népek Csatájába” induló hun sereget maga-vezette élelmező hadtesttel megerősíteni,

talán a – legtisztábban mindig a helységnevekben megőrződő – név itt egyszersmind az emlékezet legmélyén rejtőző Tiámatra is utalhat: ő maga lehet a BŐSÁRKÁNY! [Győr-Moson-Sopron megye]),

miközben ez a kettősség-szerkezet azonos azzal, amiről mindvégig beszélünk, a Lélek/nő és a Szellem/férfi kettősének szétválásával és újraegyesülésével („Szent Nász”), ami nélkül sem az eltagadott-elhervasztott Lélek újjászületése, sem az EMBERI NEM újjászületése nem képzelhető el

(és, ha tetszik, ez a NEM egy valódi „nem”-et mondás az emberiség és a világ ikerörvény-törvény-szerűségét negligálni akaró ,felsőbbrendű' nem-telenségre egy földi/kozmosz **NEMESSÉG** vállalásával, a test **nemiségében** kivirágzó lélek-szellem tudatosításával),

ami a mi szülőföldünk, hazánk, Földünk kincse, a mi Grál-kincsünk:

a Földanya-szülte eleven **test** kelyhében/szentélyében megbújó **öntudatunknak** (vérünk: a bor) és **lelkiségünknek** (az igazgyöngy: az Életóceán és a Teremtő Istenatya közös gyermeke) **Szent Násza**.

Talán nem lett teljesen világos az előzményekből, **miért is vagyunk mi magyarok különösen alkalmasak** arra, hogy ennek a folyamatnak a hordozói legyünk: ezért még néhány bekezdés erejéig most ismét visszatérünk **az egyéni Lélek születésének** folyamatára.

Mint mondtuk, **az emberi lélek mag-szerkezetű**; mivel a Teremtő **nemzette: az ő magja, isteni Szikrája hatolt be a Szeretet-energia szín/hő óceánjába és termékenyítette azt meg** úgy, hogy magocskái köré Élet-burkok, Szeretet-burkok rendeződtek és így **lélekcseppecskék keletkeztek** a még formák nélküli Élet-energia belső áramlásában.

Ezek a cseppecskék kerültek aztán a már (formateremtő szellemi lények által) megformált struktúrák és **alakzatok világába**, hogy ott a Teremtés átélőiként **mint Isten érzékszervei és érzőszervei** adjanak számot élményeikről, örömeikről és bánataikról, a ,jóról' és ,rosszról', amit ez a világ nyújt számukra.

De nálunk, magyaroknál van *egy plusz tényező* – nevezetesen a **tündér-származás** mássága. Nemcsak a legendák, eredet-történetek, hanem konkrét pszichológiai megfigyelések is tanúsítják, hogy a magyarok lelke valami furcsaságot mutat: nyitott is meg zárt is, szeretet-teli is meg hidegen racionális is, egyszerre nőiesen lágy és férfiasan szilaj (szinte függetlenül a tényleges aktuális nemtől) – és még sorolhatnánk a kettősségeket.

Ennek okát pedig abban kereshetjük, hogy keveredik bennünk az emberi mag-lélek és a **tündérek másféle lelke**, amelyben a mi **szeretet**-burkunk mintha **belül** lenne, és **kívülről** valami **hideg szellemi burok** védelmezné. Ezért az ő szeretetük-melegségük nincsen ,szem előtt', rejtettebb és kevésbé ,látszik', ezzel párhuzamosan viszont sokkal jobban megőrződik, nem cincálódik szét a mi léleknyűvő kultúránk malomkövei között. (Nem melleleg az ellenerők számára nincs ideálisabb célpont, mint az emberi lélek burkának lágy, befogadó szeretet-energiája. Ez az energia szószerint mindent – így az alacsony rezgésű ,**gonoszt'** is – befogad(ja), és az – a maga készleteseinek megfelelően – **visszaél a szeretettel** .

Tulajdonképpen ez az a legfőbb ,bűn', ami a bűnök közül egyedül nem nyer bocsánatot, a „Szentlélek káromlása”: „Aki az Atyát káromolja, megbocsáttatik neki, és aki a Fiút káromolja, megbocsáttatik neki, aki azonban a szent Lelket káromolja, nem fog megbocsáttatni neki sem a földön, sem az égben.” (Mt 12, 31-31). Mert a **Lélek maga a szeretet, mindenek Anyja:**

„Megragadott engem az én anyám, a Szentlélek...” (Origenes, Comm. in Joh. II, 12)

De mivel a **zártabb, tartózkodóbb és ,védetebb'** tündér-lélek keveredik (és egyesül) bennünk a **nyitottabb és sérülékenyebb ember-lélekkel:**

A ,SZENT NÁSZ' BENNÜNK, A MAGUNKBAN VÉGBEMENT MÁR réges-régen!

LELKÜNK MAGJÁBAN OTT VAN AZ ISTENI-SZELLEMI SZIKRA **ÉS** A SZERETET-ÉLET ÉPPÚGY, AHOGY A BUROKBAN IS OTT VAN **MINDKETTŐ!**

A MI LELKÜNK EGYSZERRE ZÁRT (MAG-TERMÉSZETŰ) **ÉS NYITOTT** (SEJT-TERMÉSZETŰ) **ÉLETCSEPP ...**
Minket tényleg „**két szülőnk**” kísér: „**A SZELLEM** (≈ISTEN≈TUDAT) **ÉS A SZERELEM** (≈ÉLET≈LÉLEK)” – még/már (örökre) EGYÜTT!

Ha megnézzük, ki az örök istenpár férfi-alakja, akkor azt látnunk kell, hogy a magyar őstudat ismeri a tisztán szellemi, abszolút ősenergia titkát – legalábbis néhány nyomot találunk erre. Egyrészt az alapszavunk, az **,Isten'** szó legvalószínűbben az **ŐS-TEN** alakra vezethető vissza, ahol a **,Ten'**

(ami semmiképpen sem az újkeletű ,tény' szavunkra utal, bármilyen vicces is az ,Őstény/Nóstény' szójáték (amely az ,N' hang negáló jelentésén alapul,

ld. még ,Ember' (a.m. *férfi*), ,NéMBER' (a.m. *nem-ember, nő*)

jogosan azonosítható lehet a kínai **Tien≈Ég** kifejezéssel (jap. ,ten', mongol Ten-gri),

miközben az **,Ős'-,Is'** a szellemre, szellemire is utal (és majd látjuk, hogy a magyar **őstisztelet** milyen mélyen benne van gondolkodásunkban és nyelvünkben is). Így a legáltalánosabb, legmagasabb tisztelet az Égnek, az Ég szellemi urának szól, aki egyszersmind **az ,Úr'** (≈Nap, Tűz, Világosság Istene) – mindenki más az Ő megnyilvánulása, teremtménye, aspektusa (az anya/atyá istenpár is).

Ő maga, az első és Egy (akit ősi írásunk a legfontosabb ,I' rovással jelöl) talán a **Csodaszarvas alakjában ölt testet** őseink életében, a csillagos ég színeit, az életfát, az örök megújulást és a szakrális hatalmat (a koronázottságot) jelképező agancsot is hordozva. Így személyesen a Legmagasabb ÉGI AKARAT vezeti ikerfiú-őseinket, Nimród fiait oda, ahol számukra az élet forrása fakad – a Tündér-Hattyúk tavához.

I. A FÉRFI-ISTENEK

alapvetően három életkort reprezentálnak:

- 1) **öregkor**: atyai minőség (Öregisten, Tengrit, Jó-Isten, Van-Isten, Él-isten, Nimród stb.),
- 2) **érett vagy ifjúkor** (az **ős-hősök** {Héraklész/Apollón, Hunor-Magor}, a Magyar **Napisten** {fényvallásunk **Jézusa**, Világszép Magyar Miklós, Világügyelő Férfi/Aranyfejedelm stb.}),
- 3) **gyermekkor** (a gyermek Napisten, Fehérlófia, Kisjézus).

Amíg az ifjú-, érett- és öregkorú isten-alakoknál a megjelenés, az életkor nem valamiféle „biográfiai adatként” értelmezendő, hanem inkább **a férfierő teljességének**, ezzel együtt az **időtlen létezésnek**, ugyanakkor **az istenség tulajdonságainak, lényegének** ábrázolata,

addig **a gyermek-istenségek** elsősorban **a keletkezés és elmúlás, kezdet és vég, a határok és paradoxonok** (pl. árvaság↔különleges ellátottság, játékoság↔tragikum, kivetettség↔imádat) attribútumait hordozzák;

és érdemes itt

(Kerényi meglátását is figyelembevéve: **„a gyermek a király felettünk”**)

visszaemlékezni a Földdel játszó gyermek képére M. Jackson-nál, aki megérezte, hogy a Vízöntő korszak egyik fő jellegzetessége a gyermeki kreativitás és játékoság lesz: s valóban, a gyerekek gyakorlatilag átvették a felnőttektől az irányítást (ld. a modern technikához való viszonyt stb.)...

1) AZ ÖREGISTENEK

Témánk szempontjából talán az a legfontosabb, hogy nálunk már az atyaisteneknél is feltűnik a HŐS-ŐS fogalompár, amely nemcsak ikerszó (a „H” itt protetikusan hang), hanem tartalmában is feltételezi egymást: **csak azt tekintjük őünknek, aki hősünk is**, és hőseinket automatikusan legfontosabb elődeink közé soroljuk; mivel – ahogy már beszéltünk róla – **a magyar férfi-ideál a vitéz (hősi, lovagi) lélek, a magyar csakis tőle eredeztetheti magát.**

Az „öreg” ősök közül most – terjedelmi okokból is – csak Nimróddal fogunk részletesebben foglalkozni, annál is inkább, mert őt nemcsak a magyarság ősatyjaként tiszteljük, hanem – bár történelmi személynek tekintik – alakja a mítoszok kódéba veszett és sok ellentmondást is hordoz az egyes történetírók érdekszférája szerint: így hol isteni, hol démoni vonásokkal ruházzák fel.

Szinte az egyetlen dolog, amiben mindenki egyetért, hogy **Nimród létezett, király volt és Hám (Khám) fia Kus fiaként tartják számon.** Ez azt jelenti, hogy kusita (kusán, kos-i) származása révén a magyarok őseihez köthető. Egyik fia, **Magor** (Mah-gar, Magyar) **Napistenként jelenik meg** a magyarság szellemi horizontján, **aki** egyenesen a mi **Föld-istennőnkkel, Tündér Ilonával nemzi népünket** a Csallóközi Gyöngyvirágos Édenkertben.

Már ebből a néhány mondatból is kitetszik, milyen mélyen összefonódott mítosz és quasi-történelem ebben a csodálatos őshagyományban.

Teremtés könyve, 10:8-10: Itt bukkan fel először Nimród neve, mint Noé unokájának, Kús-nak a fia: „Khús nemzé Nimródot is; ez kezdte hatalmassá lenni a földön. Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt.” „Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földén.”

A Nimród szó egyes rabbinikus kommentárok szerint a „lázas” jelentésű héber szóból származik.

Ez a „lázas” torzítás ugyan, de összefügg azzal a ténnyel, hogy egyes források neki tulajdonítják a Babel-i torony építését, amit könnyű volt az Ég urának (urainak?) hatalma elleni lázadásként értelmezni. „Khús nemzette Nimródot. Ez volt az a Nimród, aki Noé utódait rávette az Úr elleni lázadásában ama híres torony és város építésére. A hagyomány azt tartja, hogy e torony építése Káldeában az Eufrátesz folyó mellett volt Babilonban. Ugyanez a Nimród volt a hunok és a magyarok ősapja”.

Az Ószövetségben Noé leszármazottai között szerepel a neve, és az is, hogy hatalmas vadász, városalapító. Ezután sem Nimródról, sem az utódairól nem esik több szó. Más keleti források Nimródot tartják Babel tornya építtetőjének, de a Biblia ezzel kapcsolatban nevét sem említi. Sőt a továbbiakban a leszármazottairól is hallgat, pedig a magyar krónikák, például a Thuróczy-é részletesen, Noétól kezdődően apáról fiúra haladva közli Khám, Kus, Nimród, Hunor stb. leszármazottainak a nevét, összesen 42-t.

Egybevetve a Bibliát és a Gilgames-eposzt, kiderül, hogy valószínűleg egyazon személyről, bátor vadászból és harcosból, utazósról van szó. Mindkettő birodalomalapító, mégpedig az első (kis)ázsiai birodalomé. Izdubar (Gilgames) királyságának központi magja Sinear (=Sumer) és Akkad, Babilon, Erech (az örök város) és Nippur. „Nimród birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földjén”. Tehát **Izdubar és Nimród első birodalma ugyanazon terület volt.** A magyarság Noéig visszavezethető származási vonalának mind a mi krónikáinkban, mind az ékiratokban írásos nyoma van. Az összekötő kapocs Nimród, a magyar krónikákban Nimrót, Nemrót vagy Ménrót.

Mindezt pedig korunk egyik legjelentősebb semitológusa, a sémi hagyományok hiedelmeit tanító biblikus, G. S. Langdon is elismeri: Nimrudot ő is Isten Fiának, EN-LIL-nek nevezi és az összes Nimruddal kapcsolatos nevet visszavezeti a valóban **élő-uralkodó Nimród-Gilgames uruki királyhoz.** Ma már a kutatók az egész eposzt a Bibliában említett hatalmas uralkodó, Nimrud nevéhez kapcsolják.

A Gilgames-eposz viszont nagyon komoly kérdések egész sorát veti fel. Egyrészt – mint ezt ott többször megemlítik – ő 2/3 részt isteni származású (Anunnaki?). Másrészt az eposz egyértelművé teszi az ő **városépítő** tevékenységét, ami lényegében a **„NEOLITIKUS FORRADALOM”**-nak is nevezett CIVILIZÁCIÓS/URBANIZÁCIÓS FOLYAMATra utal. **Odáig** – mint a mai régészet kimutatta – lényegében **egyenlőség volt a nemek között**, a nők gyűjtögető tevékenysége biztosította a törzs élelmiszer-ellátását és az utódok felnevelését, amihez a férfiak vadászó (és nemző) tevékenysége tulajdonképpen kevésbé jelentős hozzájárulás volt csak – ezt tükrözik a feltárt sírleletek. Az **egyenlőtlenség** – a férfi dominancia – a **mezőgazdaság és a városi lét folyamánya:**

A MAGÁNTULAJDON LÉTREJÖTTE ÉS MEGVÉDÉSÉNEK SZÜKSÉGLETE A FÉRFINEMET HOZTA „HELYZETBE”, MÍG A GABONATERMESZTÉS ÉS ÁLLATTENYÉSZTÉS RÉVÉN „EMELKEDŐ ÉLETSZÍNVONAL” NAGYOBB SZAPORULATOT TETT LEHETŐVÉ, AMI AZ ASSZONYOKAT ODALÁNCOLTA A „TŰZHELYHEZ”, a gyermekneveléshez olyannyira, hogy minden társadalmi elismertségüktől (és jórészt a „javaktól” is) megfosztva szinte rabszolgái lettek a férfiak uralta új, hierarchikus társadalomnak (még a testmértük is megfoglyatkozott).

Ráadásul a **férfi-társadalom a lélek nyitottsága helyett** egyfajta „importált” tudás **szellemi monopóliumát** birtokolta és **marsikus „erényeket”, agressziót és hatalmat jelenített meg** úgy a társadalmi berendezkedésben (jog, intézményesített/központi vallás, számonkérhetőség az írásos feljegyzések alapján, csak a kiváltságosok iskoláztatása stb.),

mint magában a város struktúrájában és építészetében

(**„falépítés”**: az emberi lelkek köré vont védelmi apparátus, a szabad energia – érzelm, információ – áramlásának akadályozása).

Mindemellett Gilgames elcsábíttatja (egy prostituálttal!...) a ‚vadember’ Enkidut, az eredeti embert, saját tükörképét (árnyékát vagy jobbik felét, lelkét?), ‚megrontja’ a hatalom és jólét eszközeivel, később együtt – a ‚férfi-barátság jegyében’ – megölik a Cédruzer(d)ő őret/tulajdonosát (Hu(m/n)babát) – nem tudni, milyen jogon –, majd az Égi Bikát is; amely tettet ugyan lehet a földhözkött ösztönvilág elleni fellépésnek minősíteni Mitrász bikaöléséhez hasonlóan, de csillagmítoszi értelemben összeköthető a Lyra renegát erőinek az Orionról indított támadásával a Bika nyakán lévő Plejádok papnői ellen (ami egyébként Atlantisznak Lemúria – a szellemi/mágikus erőfölénynek az érző lélek – elleni hadakozásával rokonítható):

mindezen dolgok következtében nemcsak Enkidu hal meg, hanem maga Gilgames is eljätssza önnön halhatatlanságának esélyeit. Mindebből látszik, hogy a két személy (Gilgames és Nimród) beazonosítása nem oly egyszerű, és nem elhanyagolható következményekkel jár.

Mindez azonban nem sokat változtat azon, hogy Nimród atyánkat mindenki egységesen a magyarok őskirályának tekintse, és mint Hunor és Magor atyját, egész népünk és testvérnépeink mítikus és valós eredetét tiszteljük benne. Annál is inkább, mert – szerencsére – vannak olyan elemzések, amelyek már a ‚nagy vadász’ kifejezésnek is új dimenziót nyitó értelmet nyújtanak. Így például azt állítják, hogy **Nimród magas beavatott, aki nyilával ‚a teremtés fénymaximumát’ célozza meg; a beavatást, a Lélektől való újjászületést** jelzi azzal, hogy egy ikonikus célcsoportra ‚lő’: a Csodaszarvas hátán ülő Lélekmadár (Árpád-kori oszlopfőkön); mezopotámiai ábrázolásokon pedig mint célzó a céllal egyben jelenik meg: szárnyal (≈Lélekmadár), kerékben (Nap-Teremtő), a célt kijelölő íjjal.

A beavatás a Nimród által kijelölt ‚királyi út’... (Tóth József: Lehel kürtje)

Izdubar (Gilgames) apja **Samas** (≈ Szemes≈Magos), a **napisten**, nevét Kusu-nak is lehet olvasni. E név azonosnak tűnik a Kus névvel. A Biblia szerint Nimród Kus egyik fia, tehát kusita, vagyis etióp: a kutatók többsége a kusitákat Etiópiából származtatja. A magyar néphagyomány Árpád népét, az erőteljesebb alkatú és sötétebb bőrű ‚fekete magyarokat’ kusitának tartja, szemben a kisebb, kissé mongoloid hunokkal.

A **kusok, kusiták** voltak a sumeroknál azok, akikhez „alászállt a királyság az égből.” Ők **voltak annak a tudásnak birtokában, amit utódaik, a mágusok képviseltek.**

(Itt meg kell jegyezni – talán már volt is szó róla –, hogy a kereszténységben ‚háromkirályok’-nak nevezett betlehemi Kiszjézus-látogatók egyes forrásokban **‚napkeleti mágusok’**, akik csillagismeretük alapján találták meg a gyermek Megváltót. Nincs okunk elvetni annak a lehetőségét, hogy ezek a ‚magói’ (gör.) néven is nevezett tudók a mi népünkben valók lehettek a **tudáshordozás** és az ún. **‚eurázsiai sámánisztikus elit’**-hez [A. Collins] köthető, a Göbekli Tepe-ben feltárt 12 ezer éves szakrális építmény vélhető építőinek antropológiai sajátosságai miatt.)

Nimródról úgy tudjuk, hogy miután ‚fentről’ beavatkoztak a bábeli torony építésébe (és nagy káoszt okoztak), ő Asszíriából elindulva hatalmi központját Perzsiába, a hajdani Evilátba helyezte át. Érdekes, hogy a hagyományok a térség első honfoglalóit mindig kusoknak nevezték. Ezzel kapcsolatban pedig meg kell említeni, hogy a régi sumer nyelvemlékekben is megtaláljuk a KUS és KÁM szavakat. (K/H/ám fia Kus, aki nemzé Nimrudot). **KÁM azt jelenti, hogy a Tudás Isteni Tökéletessége. A sumer szótárak KUS jellel értelmezik az Isteni rendelkezést, és a KUS ékjel jelentése ‚szarvas állat’** (vsz. Kos). A sumernak nevezett ékírástos agyagtáblákból kiolvasható a **káldeus hiedelem teremtéstörténete. Eszerint KÁM-ból, az Isteni Tudás Tökéletességének a világból származik KUS-KOS. Magyarul NIMRUD NAGYKIRÁLY VOLT A KUSI-KOSI NÉP, ŐSEINK ÉS A VILÁG ELSŐ TANÍTÓMESTERE.**

Ide kívánczik *Bakos Attila közlése*, ami szerint ő indiai élményei alapján be tudta azonosítani Nimródot **Manu**-val, India ősatyjával, az egész hatalmas szubkontinens kultúrájának nemző szellemével.

De éppígy fontos Nimródnak az **Orion** csillagképpel való összefüggése. Az égen ugyanis az ORION játssza a ‚NAGY VADÁSZ’ szerepét: íját kifeszíti, lábainál ott a vadászkutya (Canis Major, Kutycsillag, Szíriusz, Ízisz istennő, Ozirisz hitvese-húga!). Ez a vadász – ha a látvány felől közelítjük a kérdést – az égen tőle jobbra látható Bika csillag-képet, annak is a nyakát veszi célba (Mitrászhoz hasonlóan, mint már említettük), ahol pedig a Plejádok (Fiastyúk) csillagrajt találjuk. Ezek a magasrendű, tündéri-papnői világok a kozmikus memória szerint valóban súlyos támadást éltek át az Orion irányából a II. Galaktikus Háború idején.

Ezt azonban nem az eredeti Orion (amely köztudottan a Rend, a Törvényesség, az Igazságosság Központja, az isteni felhatalmazású feddhetetlen uralkodók beavatásának helye), hanem AZ ORIONT MEGSZÁLLÓ, LYRA-BELI LÁZADÓ ANGYAL-CSOPORT, a hatalomért fekete mágiához folyamodó sötét erő hajtotta végre. Ám mivel hosszú ideig tartott a törvénytelen állapot (és sok orionida „átállt”, ahogy mondani szoktuk: „amint fent, úgy lent” és vice versa), az Orionon is foltot hagyott ez a sok pusztulást és sérülést okozó „vadászat”; sok földi „menekült” lelke őrzi ennek (és az ezzel rokon Lemúria elleni támadásnak) a sebeit mind a mai napig.

A Nimród-i „vadászat”-szimbólumnak egészen más, magasrendű aspektusát tárta a világ szeme elé Pap Gábor, amikor asztrálmítoszi szempontból vette szemügyre a kérdést. A Cantata Profana elemzésekor nemcsak a szarvasmotívummal talált összefüggéseket (ami ismétlődik a Hunor-Magor-féle Csodaszarvas-történetben, „aki” az Ég Istenőjének képviselője csillagokkal telehintve, és nemcsak jövőjükhöz vezet el Nimród fiait, hanem azok nyilvánvalóan tőle is származnak: Enéh≈Ünő), hanem a „nyilazás” gesztusának is új értelmét tárta fel: egy minőség megcélzásáról van szó, ami esetünkben a Zodiákus Nyilas(≈Nimród) csillagképével szemben elhelyezkedő Ikrek. Így érthetővé válik, hogy a valódi Nimród nem azért „nyilazott”, hogy levadássza a tündéreket az égről, hanem olyan fiakat (≈népet) nemzett ily módon, akik a testvér(i)ségnek a nyugati világ értékrendjét felülírni képes új paradigmáját képviselik: az egymással fenekedő, egymást ki- és letaszító nyugati „testvér”-kép helyére az egymással/egymásért vállvetve harcoló, egymást szerető iker-fiúk ideálját. (Talán nem ártana emlékezni erre!) Mint a Grál-lovagok témája kapcsán is felmerül, az Arthur-i Kerekasztal ennek az egymást mindig segítők, szeretetteljes közösségnek a szinonímája, amelynek megvalósítása a Lélek lovagjaira vár (ránk, magyarokra, ha végre hajlandók vagyunk felébredni Csipkerózsika-álmunkból)... Nyilván nem véletlenül találunk utalást erre még a híres „Nyirkai Jósolat” sámán-próféciájában is: „Nemes lovag-ösök fehér liliumán tipródik a nemzet”... (Ez többet mond minden „tudományos” bizonyítéknál.)

Az Arvisura szerint (az időszámítás előtti ötödik évezred legvégén) Nimród nagy hatalomra tett szert a Közel-Kelet ősi világában. Nimród – talán akaratán kívül is – birtokolta a világkirály címet. Óriási birodalom ura volt, amelynek területe Mezopotámiától Egyiptomig, a Káspi-tengertől a Kárpátokig (Melegvizek Birodalma) terjedt. A birodalom népeit az egységes magyar nyelv és írásbeliség tartotta össze. A Gesta Hungarorum szerint Árpád és Álmos őse, Atilla a Hun Birodalom királya; s azt is megjegyzi, hogy Atilla Király és Árpád is Nimródtól származtatta magát. A „magyarok királya” titulus szerepel nemcsak István és Atilla, hanem Nimród esetében is.

„És minden nemzet és nép hallotta hírnevét és összegyülekeztek hozzá és meghajtották magukat a földig és ajándékokat hoztak neki és ő lett az uruk és királyuk és mindannyian ott laktak vele Sineár városában. Nimród Noé minden fián uralkodott a földön, és mindannyian az ő hatalma és törvényei alatt voltak. És az egész földnek egy nyelve és egységes beszéde volt.”

A nyelvészek körében kialakult és állhatatosan tartja magát az a nézet, amely feltételezi és indokolja, hogy valamikor egyetlen Ósnyelv létezett.

Ennek az Ósnyelvnek a legtöbb maradványa ma éppen a magyarban található meg.

A magyar krónikák és a káld-sumir szövegek egybevetése, gondos tanulmányozása azt sugallja, hogy a magyar nagyon-nagyon régi nép. Eredete a vízözönig, de akár a vízözön előtti időkre nyúlik vissza. A szkítát többen a világ legősibb népeként említik. A szkíták nyilazó harcmodora (amelyet népeink jellegzetességeként ismernek) egybecseng a magyarság „Nyilas” csillagképhez tartozásával. Az íját feszítő Ósatya (Nimród, Orion) Pap Gábor szerint az Ikrek-ség nemes minőségét nemzi (célozza meg). Az „Iker” minőség mindvégig él a szkíta értékrendű társadalomban, hatalomban.

E kettősség látható a szkíta birodalom földrajzi képében is. Keleten a Tarim-medence, míg itt Európában a Kárpát-medence ad hont e kettősségnek. Az íjfeszítő népek kelet-nyugati mozgása a két medence között sem más, mint a szkíta nemzetségeknek a két gazdasági, katonai és szakrális központ között, egymást éltetve, megújítva történő mozgása. Élet áramlik a két medence között. Amíg az egyik nyugalmi állapotú, addig a másik aktív.

A szkíta kultúra, erkölcs, társadalmi modell tovább élt a pártusok, hunok, avarok, majd a magyarok tudatos fénykereszténységének felvállalásával. A kettősség – mint egymást támogató iker-minőség – ismétlődik történelmünkben, kultúránkban, de a szakrális földrajzunkban is. **Nimród (a Hunor-Magor testvérpáros nemzőatyja) ennek a tudásőrző, magasrendű ,fény-morált’, szellemi magasrendűséget teremtő és hordozó ikerminőségnek az istensége.** Neki is köszönhető, hogy a magyarság – minden megsemmisítési kísérlet ellenére – a mai napig itt él Európa közepén és mindig újra feltámad poraiból, mint a fönixmadár. **EZ NEM LEHETSÉGES MÁSKÉPP, MINT AZ Ő VALAMIKORI VÁLASZTÁSÁNAK (DÖNTÉSÉNEK EGY EMBERIBB, FÉNYESEBB JÖVŐ MELLETT) ÉS JELENLEGI ŐRZŐ TEVÉKENYSÉGÉNEK ÉGISZE ALATT.**

2) AZ ÉRETTKORÚ (VAGY MÉG IFJÚ) FÉRFI-ISTENSÉGEK

között röviden megemlítenénk **Apollónt**, ő ugyanis (**Héraklész**-szel együtt, akivel a **Szépség/Erő** párosát alkotják) nem igazán van jelen a magyar történeti köztudatban (sőt, mint ,átkos’ árja istenségről, sokan nyilván hallani sem akarnak róla). A magyar ősiségben azonban számtalan összefüggés mentén rajzolódik ki szerepe az istenségről (főleg a számunkra fontos Napistenről) alkotott fogalmainkban. Mint említettük, már a „Szkíta Hyperborea”-val kapcsolatos felvetésekben is szerepelt az ő és ismert szkíta papjainak a neve, akik sok (adatolt!) tudást közvetítettek elődeink felé; és az ő **hattyúk**-vontatta szekérének képe jól összehangzik **tündér-vallásunk hattyúival** éppúgy, mint **Tündér Ilona ósanyánk hattyú-képével** vagy a **Hunor-Magor** történet **,Hattyúk tava’-szerű** feleségtalálási változatával... Az már csak hab a tortán, hogy nőtestvére, **ARTEMISZ** (aki meglepően sok vonatkozással köthető a magyar istennő-kultuszokhoz) éppen **A NYILAS CSILLAGKÉPHEZ TARTOZIK, MÍG APOLLÓN AZ IKREK KÉPVISELŐJE!** EZ AZ ISTENPÁROS A SZÉPSÉG-TISZTASÁG-SZÜZESSÉG VONALON RÁCSATLAKOZIK A MI LOVAGI ELŐZMÉNYEINKRE IS.

Természetesen nem kizárólag Apollón magyar Napisten-i szerepét vitatják (vagy hallgatják agyon), hanem még a Nap-imádatot magát is megpróbálják kétségbe vonni (jóllehet annak mindenütt jelei, sőt tárgyi bizonyítékai is vannak). Éppígy nem kerül szóba például a hantik Világügyelő Aranyfejedelme sem mint ősi Nap-képviselő, mert a finn-ugor rokonság kérdése (a politika belekeveredése miatt) sehogy sem tud a normális helyére kerülni (miközben nagyon örülhetnénk, ha mondjuk **a finn** [őstörzsük, a suomi az ataiszi 24 hun törzs szövetségének tagja volt!] **Kalevala** legalább egy kicsikét a miénk lenne...). **Világszép Magyar Miklósról** sem beszélünk itt többet, mint hogy megemlíjtük rengeteg arany haját (azaz a napsugarakat, amelyekkel a viharban teljesen be tudta fedni magát); Tündér Ilonánk magához hívta világhíres szépsége miatt, s feleségül ment hozzá...

Azt azonban nem kerülhetjük el, hogy ne részletezzük a magyarok viszonyát **Jézushoz**, manicheista ősvallásunk és egész ,fénykereszténység’-ünk központi alakjához – aki, mint látni fogjuk, nem igazán azonos a ,hivatalos’ (intézményes, evangéliumi, judeo-krisztáni) kereszténység Ítéelő Krisztusával.

Kezdjük ugyanott, mint Nimródnál: napjainkban még a mainstream tudomány is elismeri **Jézust** mint történelmi személyt, aki a hagyomány szerint **jelen időszámításunk elején született** valahol Palesztinában (a régészek máig keresik a születés helyét éppúgy, mint a sírját). Újabban felbukkant (részben az asztrológiai feltételezések és a jelenleg már elérhető számítógépes ,égbolt-visszaforgatás’ alapján keletkező) adatok alapján **a születés i.e. 7-8-ra tehető** (tehát a 2000. év valójában 1992-93-ban lehetett).

Néhol még a hónap, nap is szerepel: **i.e. 7. augusztus 21.** (Oroszlán-Szűz forduló?)...

Nagy polémiák folynak a születés helyét illetően is (két Betlehem van, vannak, aki a názáreti születést erőltetik, a jászolos-istálló helyszínt sokan a mítosz részeként kezelik, jöllehet akkor és ott gyakori volt a jószágoknak a lakóház alsó szintjén tartása stb.) – ezekbe itt nem megyünk bele, csak azokat az elemeket részletezzük, amelyek szorosan kapcsolódnak a Jézushoz való speciális magyar viszony megértéséhez.

Ebben a vonatkozásban a legfontosabb természetesen a szülők kérdése. A „KAL(d)” és „MAH” szavak értelmi azonosságának alapján többen (a magyar szerzők közül főleg Bobula Ida és Badiny Jós Ferenc) foglalkoznak behatóan a **káld mágusok** tudáshordozó szerepével és ősnépeinkhez való kapcsolódásával. Említettük már Zarathustra fény-vallását, amely sokban rokon a miénkkel (ezt majd az Istennők témakörében alaposabban megnézzük, hiszen Anahita, a méd vallás ‚Fény-Szüze’ és ‚az Élet forrása’ a mi Palóc regevilágunk egyik legfontosabb alakja). Márpedig a Pártus Birodalom mindezeket a (sumir-káld-méd) tudáselemeket összefogta és továbbfejlesztette. Ebből a talajból bomlott ki az az életfa, amelyből – az említett szerzők szerint – Jézus édesanyja, ADIABENE-KHARAX MÁRIA származott (az Edessa fővárossal rendelkező ADIABENE KIRÁLYSÁG uralkodó dinasztiájának tagjaként). Ezek alapján Jézus a MÉD-MADA mágus-vallás ANYAHIT-világából érkezett a zsidók megváltására szoruló törzséhez.

Több kutatónk szerint az ún. „Háromkirályok” elnevezés is ennek a mágus-vallásnak a képviselőit álcázza. Szerintük három ‚napkeleti mágus’ volt az, aki felismerte a világtörténelmi jelentőségű születést és felkerekedett, hogy köszöntse a Világ Világosságát... Nézzük, mit ír a ‚hivatalos’ **Wikipédia** erről a kérdésről:

*A bibliai napkeleti bölcsek a csillag vezetésével keletről Betlehembe érkeztek, hogy hódoljanak Jézusnak, a zsidók új királyának. Szokás háromkirályoknak is nevezni őket, ám a Biblia nem nevezi királyoknak őket, arról sem szól, hogy hárman volnának. A Biblia szóhasználata alapján **helyesebb a napkeleti bölcsek elnevezés**. A keresztények névvel is illetik őket: Gáspár, Menyhért és Boldizsár. Máté evangéliumának gyermekségtörténetében (Mt 2,1–16) olvashatunk egyedül a keletről érkezett mágusokról, bölcsekről (**Μάγοι από ανατολών – magoi apo anatólón – ‚mágusok keletről’**), (esetleg **Anatólia** felől? ahol az A. Collins által feltételezett „sámánisztikus elit” élt évezredek óta?) akik egy csillagot követve, a zsidók újszülött királyát keresték Jeruzsálemben, Heródes palotájában, aki meghagyta nekik, hogy majd visszatérve mondják el pontosan a Kisded tartózkodási helyét, hogy majd ő is leborulva imádhassa. Az itt kapott útbaigazítás után tovább haladtak a csillag vezetésével Betlehembe, ahol megtalálták Jézust, de álmodták, s nem tértek vissza Heródeshez. Mivel a ‚magoi’ kifejezés a perzsa papság legfelsőbb „kasztját” illetve, innen valószínűsítik, hogy **perzsa papok vagy babilóniai csillagászok lehetnek, Mezopotámiából, Babilóniából vagy a párthus területekről**. **Johannes Kepler** 1604. október 10-én egy új csillagot fedezett fel, ami nem más volt, mint egy nóvarobbanás. Ez az új csillag nagyon közel helyezkedett el az éppen akkor történő **Jupiter és a Szaturnusz** együttállásától (**coniunctio**) a **Halak csillagképben**. A két bolygó együttállása húszévenként megismétlődik, ekkor általában a bolygók hátráló mozgása miatt háromszor. **Számításai alapján hasonló együttállás volt Kr. e. 7-ben is, mégpedig az év folyamán 3 alkalommal. Kepler szerint ez lehetett a betlehemi csillag. Kepler számítását a szippari, közel 2000 éves ékírásos agyagtábla is megerősíti, melyen ugyanerre az évre ezt a csillagászati eseményt előre jelzik. Ez a tábla is 3 együttállást jelez. Ezek alapján, tudva, hogy Jézus valamikor i. e. 6-8 körül született, elfogadhatónak tűnik ez a magyarázat.** **Ma már asztronómiai számítások bizonyítják, hogy a betlehemi csillag a Jupiter és a Szaturnusz együttállása volt a Halak csillagképben.** Az ókori babiloni csillagászok a következő megállapításokkal éltek: **A Jupiter** az ég ura, s a királyok királyának jele. Fölkelte idején, vagy amikor legmagasabban áll az ég közepén, jóságos és igazságos uralkodók születnek. **A Szaturnusz** az „éjszaka Napja”, a nyugati országok és királyok jele, különösen Izrael csillaga. Esti kelte idején bölcs törvényhozók és erős kézzel kormányzó uralkodók születnek. **Ez a két hatalmas vándorcsillag különösen jelentős a Halak csillagképében, amely a közeledő tavasz jele, új élet és új remény égi hírnöke. Nyugati ága alatt áll Judea és Jeruzsálem, keleti ágához tartozik Mezopotámia és Babilon.***

A háromkirályok ereklyéit a kölni dómban őrzik egy díszes síremlékben. A hagyomány szerint az ereklyetartóban a bölcsök csontjai találhatóak, melyeket Nagy Konstantin édesanyja, Szent Ilona talált meg a Szentföldön, majd vitette Konstantinápolyba, a Hagia Szophia bazilikába. Innen később Milánóba kerültek, majd 1164-ben I. Frigyes császár vitette Kölnbe.

Január 6-át, az ún. Urunk megjelenésének ünnepét (magyar kifejezéssel élve: Vízkereszt napját) Németországban, Ausztriában és Svájcban **a Háromkirályok ünnepének (Dreikönigsfest) is nevezik**. A hagyományos három név szír forrásokban fordul elő először: Karsudas, Hior és Bazantor, amelyek biztosan későbbi jelképes elnevezések. Ezekből alakult ki az V. században az arám és görög nyelvjárásokban a Kaspar, Melkior és Baltazar.

GÁSPÁR

Kaspar az iráni-perzsa Gathasphar rövidített formája lehet, amelyben a **Szaternusz** elnevezése rejlik. A 3. századból fennmaradt az eredeti szír nyelven írt Tamás-akták szövege: az apokrif **Tamás apostol** cselekedetei c. irat. Ez arról is beszámol, hogy Tamás **megtérítette és megkeresztelte az indo-parthus királyt, akinek neve Gadaphar, görög átírásban Gathasphar volt**. Emlékét őrzi egy érme és egy sziklafelirat a nyugat-pakisztáni Kush hegységben. **Nevéből alakult ki a latin Caspar, amelyet a legöregebb mágusnak tulajdonítottak**. Ennek a hagyománynak alapján jött létre a középkori legenda arról, hogy Tamás apostol keresztelte meg a Betlehemben járt mágusokat is. A legendától eltekintve nincs kizárva, hogy keleti missziós útjai közben találkozott a babiloni mágusokkal és Mátéval is. Tamás apostol a Kr. u. 70-es években szenvedett vértanúhalált a nyugat-indiai Madrasz közelében. Ma is ott tisztelik első síremlékét és templomát.

MENYHÉRT

Melkior kifejezetten héber név: melechi-or = királyom-fény, vagy Fény-király, ami már **Jupiterre** emlékeztet, a királyok csillagára. Úgy látszik, hogy egyes ókeresztény hagyományok is héber származásúnak tartottak legalább egyet a három mágus között, akit Melkiornak neveztek.

BOLDIZSÁR

Dániel próféta babiloni neve, aki a legfőbb mágus volt Babilonban, és látomásai voltak a Messiással kapcsolatban. A perzsa és görög uralkodók mágusoknak hívták a kaldeus papokat. Babilonban a papok sokáig a kaldeus népcsoporthoz tartoztak. A babiloni csillagászok pedig a papi osztály legelőkelőbb tagjai voltak. Dániel gyerekkorában került Babilonba a száműzött izraeliták első csoportjával, Kr. e. 597-ben. Nabukodonozor kiválasztott néhány nemes családból származó izraelita fiút, akik hároméves kiképzést kaptak. Megtanulták a kaldeusok nyelvét, írását és minden tudományát, hogy aztán a királyi udvarban teljesítsenek szolgálatot. Köztük Dániel volt a legtehetségesebb, látnoki képességgel rendelkezett, ezért új nevet adtak neki: Bel-tsar-uzur = az Úr-óvja-életét. (Ez a név a görög és latin átírásban Balhasar, magyarul Boldizsár. Újabb fordításokban Béltscár.) Nabukodonozornak (Nabukadnezárnak) egyszer valami igen jelentős álma volt az ország jövőjéről, de nem emlékezett rá pontosan. Hívatta mágusait és azt követelte tőlük, hogy mondják meg, mit álmódott. Egyikük sem tudta, csak Dániel, aki az álom értelmét is megmagyarázta. Ekkor **Nabukodonozor** kinevezte őt „az összes babiloni bölcs eljárójává és minden tartomány kormányzójává” (Dán 2,4-48). Később, amikor a király látta, hogy Dániel minden jóslata szó szerint beteljesedett, **a legfőbb mágus rangjára emelte őt** (Dán 4,6; 5,11). Ezek az elbeszélések a 8. fejezetig arámiul vannak írva a héber Bibliában. A kaldeusok nyelvjárása is arámi volt. Az arámi kifejezés (ráb-haretumija és ráb-hartumi) megfelel a babiloni elnevezésnek: **nagy tudós és mester**. Az ószír és görög szövegben ennek jelentése: **a kaldeus mágusok legfőbb eljárója**.

WIKIPÉDIA

Ennek a világszerte ismert epizódnak a jelentősége messze túlmutat azon, amit általában tulajdonítanak neki. Maga a történet is világossá teszi, hogy bár Jézus a zsidóság körében élt (nem véletlenül, hiszen „orvosra ott van szükség, ahol a beteg van”), ő maga (legalább részben) egy másik népcsoport és egy egészen más, ősi tudás-hagyomány képviselője, amit „hivatalosan” is a „káld-babiloni-pártus” megnevezésekkel írnak le. Így Badiny Jós Ferenc több könyvben kifejtett és eredeti forrásanyaggal is alátámasztott elmélete Jézus pártus-magyar vonatkozásairól lényegében elfogadottá lett: hiszen a „mágusok” nem tették volna meg nagy (és jelentőségteljes) útjukat, ha csak egy „idegen királyság (Judea) belügyéről” lett volna szó; ők azonban *tudták, hogy lelkükből lekedzett vérüket, az emberiség leendő világkirályát fogják meglátni.*

Mint ezt korábban már említettük, a szellemtudományi kutatások szerint **ZARATHUSTRA** tettei jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy a hatalmas Krisztus-lény földi testben, Jézusként megszülethessen és emberként a Földön közöttünk élhessen. „Manu kedvenc tanítványaként már az ősi Atlantison magas beavatási fokokat ért el.(...) HÉT egymást követő inkarnációja során sajátította el a szent risik bölcsességének hét áramlatát, hogy azután egy nyolcadik megtestesülése folyamán a saját lelkében hozza létre ezen áramlatok szintézisét (...): vakon és süketen jött a világra, s így csak a saját belső világával szembesülvén, vissza tudott emlékezni a szent risik bölcsességének hét áramlatára, s egyfajta KELYHET alkotott belőlük, melyben képes volt felfogni az eljövendő Krisztus hatalmas kinyilatkoztatását Ahura Mazda, a Nagy Nap-aura alakjában. (...) A KRISZTUS ELŐTTI HATODIK SZÁZADBAN **BABILONBAN TESTESÜLT MEG ZARATHASZ NÉVEN. EBBEN AZ INKARNÁCIÓBAN HÁROM TANÍTVÁNYA VOLT, AKIK KÉSŐBB A HÁROM NAPKELETI BÖLCSKÉNT PALESZTINÁBA MENTEK...**”

(Sz. O. Prokofjev)

Így függenek össze a dolgok a legmélyebb szinteken.

Az Arvisura-teoretikusok elmondják, hogyan lett Jézus 25 karéjos (legmagasabb szintű) beavatott 24-ben Ordoszban (a saka-szkíták által oda menekített Beavatott-Központban); mint működött „Világhónap-beavatott” tanítóként úgy, hogy már 12 évesen („5 órás nagy szellemi csatában”) legyőzte az írástudókat a jeruzsálemi templomban (ahol és amikor a szellemtudományok szerint végülis két gyermek „helyet cserélt”); hogyan alapította meg 29-ben az uruki „Egyistenhívők Közösségét”, amely az égiek érdeknélküli szeretet-vallását hirdette. Ezt a „Nyék törzs teljesen átvette... papjai váltig hirdették, hogy

a magyarság nem népet jelent, hanem vallást, az egyistent hívó ősmagyar vallást”.

Mások a manicheista „magyar fénykereszténység” középpontjaként látják Őt, ismét mások pedig az egész világegyetem (vagy az adott teremtésrész) Teremtő Isteneként (vagy a Teremtő Istenfiak egyikeként) definiálják azt a szellemi entitást, aki Jézusként egy rövid ideig emberi formában élt a Földön. Többen az igazi Nap-királyt, ill. magát a Napistent látták Benne megtestesülni. Ami az igazán elgondolkodtató ebben a történetben, az az, hogy **tekintsék akár tanítónak, avatárnak, prófétának, beavatottnak, Messiásnak, Felkentnek, Világkirálynak, apokaliptikus istenségnek, Világmegváltó Istenfiúnak vagy a Teremtőnek magának,**

SEMMIBEN NINCS OLYAN MEGDÖBBENTŐ EGYETÉRTÉS AZ ÁLTALUNK ISMERT VILÁG KAOTIKUS VISZONYAI KÖZEPETTE, MINT ABBAN, HOGY MILYEN RENDKÍVÜLI SZEREPET JÁTSZOTT Ő AZ EMBERISÉG TÖRTÉNETÉBEN.

Legyen az illető ateista vagy teljesen anyag-hitű közember, politikus vagy tudós, mindenki legalábbis óvatosan nyilvánul meg, mintha ezt az egy dolgot *teljesen lehetetlen lenne tagadni* – és ez sokkal, sokkal több, mint egyszerű „bátortalanság”: ez a végső bizonyosság Őfelőle, az Ő (valójában bemérhetetlen) jelentőségének tükröződése.

Az azonban talán még ennél is fontosabb, hogy az egyszerű emberek, a vidéki magyar földművelő gazdaemberek hogyan viszonyulnak Hozzá – és ez, hála a közvetítőknek, tudható, felfogható.

Mert **az egyszerű nép** mit sem tud ezekről a fenti „úri huncutságokról”. Ő egész **egyszerűen tudja és szívéből szereti az Ő Jézusát, akit mint rokonát szólít meg, akinek megterít az asztalfőn.** „Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk” – és úgy hiszi, hogy Jézus egyszercsak, bármikor beléphet az ajtón és odaülhet közéjük, és – mint ők – odarajzolja a keresztet a kenyér hajára, mielőtt megszege. Hallottam felnőtt embert, aki úgy beszélt Róla, hogy „Jézuska” – és nem a kisdedet érintette meg ezzel a szóval (ahogy „Máriácska” sem egy kislány, hanem maga a „hétfájdalmas Szűzanya”, a „titkos értelmű rózsza” az egyszerű asszonyok szívében). És ezek az asszonyok Nap-szépségűnek látják az ő fiát, Jézust, s el is mondják:

„Mű megváltó Jézus Krisztus Urunk
Kimene paradicsom kertibe.
Szent színyivel meghirdetve,
Aranyhaja leeresztve.
Meglátá három asszony.
Az első mondá:
–Olyan **szép** a Jézus,
Mint az áldott **nap!**
Második azt mondá:
–Olyan **szép** a Jézus,
mint az áldott **hód.**
Harmadik azt mondá:
–Olyan **szép** a Jézus,
mint az áldott **csillag**”... (Dömötör Tekla: A magyar nép hiedelemvilága)

Úgy dicsérik, mint kozmikus istent, de mint a görögök a maguk Apollónjában, mégis földi valóságot, testben közöttük járó szépséget látnak benne... De az „emberük” sem a teremtésrész uralkodóját, a „Teremtő Atya egyszülött (≈ elsőszülött) Fiát”, mégcsak nem is a „Mégváltót” hívja asztalához, hanem azt az emberi lényt, aki *olyan, amilyennek neki magának is kellene lennie, aki azért volt, hogy ő lehessen, akinek örökre adósa az életért* (ahogy fentebb idéztük, az „Élet fényéért” és melegéért – mint a Napnak). Régen a búzát mondták Élet-nek – tudták, hogy a Földből sarjadó és a Napból áradó, kétféle életerő táplálja az embert itt a Földön. De ezt nem az agyukkal tudták, hanem a szívükkel, a gyomrukkal, a zsigereikkel; és a hála és szeretet Őfelé, akit mindezen dolgok kútfejeként éreztek, ugyanennyire mély szintekről fakadt.

„Fehér rózsza Mária!
Engem Jézus találta;
Ajtómon Uram Krisztusom...”
**„Begyütt Jézus a házamba,
Házam közepén megállta,
Piros vérét hullajtotta,
Egész házamat befolyta,
Szűz Mária helyét hatta,
Ide nem mer semmi rossz,
Ha lefekszek én ágyamba,
Mint Úrjézus koporsóba,
Fejem felett három angyal,
Egyik őriz, másik vigyáz,
A harmadik szegén bűnös lelkem várja.”**
(Erdélyi Zsuzsanna: Hegyet hágék...)

A magyarságnak ugyanerről a rendkívül bensőséges, az egyháztól elég 'távolra gurult' népi vallásos érzületéről mesélnek az „**Amikor Jézus Urunk Péterrel a földön járt**” típusú történetek. Valamiféle példabeszédek ezek azzal kapcsolatban, *milyen is az ember ahhoz képest, amilyennek lennie kellene*. Ahogy a „lelkiismeret aranytükre” Magyar Adorján szerint a Nap legfelsőbb minőségébe tekintés révén rajzolja ki az ember aktuális állapotát, úgy jelenik meg az emberiség sok hibája-vétke Péter apostol szemében, aki Jézussal a köznapi emberek között járkal 'inkognitóban', mint a mesék ,igazságos Mátyás király'-a – hiszen csak így lehet megismerni, ki kicsodás is valójában...

*Szent Péter az egyik legnépszerűbb mondai, mesei alakunk. Ő – mi vagyunk! Ő az, aki az Úrral a földön járván kíváncsi és akadékoskodó; a teremtés, a Mindenség titkait igyekszik kifürkészni (figyelem! ezek a Lélek attribútumai!). Elégedetlen azzal, amit lát és tapasztal: „Majd megmutatnám én, ha Isten lehetnék!” A végén azonban mindig belátja, hogy Mesterének van igaza. Az első magyar irodalmi emlék (1649) tanúsága szerint Péter kíváncsi a világ folyására, szét akar nézni a földön. Az Úr hiábavaló lebeszélése után, egy hónapi szabadságra lejöhet ide. Két hét elteltével felháborodottan tér vissza a mennybe, s kéri az Urat, hogy csak egyetlen napra lehessen kormányzó lent; **majd elbánik ő azzal az elvetemült emberiséggel!** Isten azonban a mennyország kapujának gondos őrzésére utasítja”... (MOLNÁR V. JÓZSEF)*

A menny kapujának őrzése (kulcsokkal a kezében vagy az övében ábrázolják) szinte ugyanazt jelenti, mint a tükör: megítéltetést; beléphetsz-e a jobbik világba, vagy nem. Mint a mennyország bölcs kapusa jelenik meg tréfáinkban, meséinkben; szinte már ő dönti el, ki érdemes az üdvösségre. A magyar ember tehát azt gondolta, hogy élete bármelyik pillanatában bekövetkezhet a szembesülés tettei és gondolatai minőségével, és ezt Péterhez kötötte (aki ugyanolyan gyarló ember, mint ő maga), de Jézushoz is, aki bölcsességével, irgalmasságával mégiscsak mindnyájunk fölött áll (még ha mezítláb jár is a sáros magyar dűlőutakon). Példaképpen álljon itt két szemelvény ezekből a népi elbeszélésekből:

SZENT PÉTER ISTEN SZERETNE LENNI

„Egyszer a Jézus Krisztus földön jártában keltében ment mendegélt szent Péterrel. A mint így haladnak, szent Péter megszólítja a Jézus Krisztust:
– Mégis szép dolog istennek lenni!
– Miért Péter? – kérdi tőle a Krisztus.
– Segíteni az özvegyeken, árvákon; megjutalmazni a jók fáradságát; megbüntetni a gonoszt. Tudom én istenem! ha én lehetnék az, nem lenne egy rossz ember se a föld kerekégén!
Alighogy elvégezte a beszédjét szent Péter, Jézus körül tekint, meglát egy kis fiatal hajtáson egy csomó rajt; azt mondja hát Péternek:
– Eredj Péter! fogd fel azt a rajt a kalapodba, vigyük el magunkkal; ki tudja? hátha még hasznát vesszük.
Péter odamegy a kis fa alá, bele söpri a rajt a kalapjába; de mivel sok volt, egy csomó a kezére rakodott.
Vitte aztán a kalappal együtt a rajt. Egyszer egy méh beleeresztette a fulánkját a kezébe, mire Péter keservesen fölajdult s földhöz vágta az egészét.
– Mi lelt Péter?, kérdi tőle a Jézus Krisztus, mit csináltál?
– Jaj, hogy a bűne verje meg ezt a rajt, de megcsipte egy méh a kezem szarát!
– Miért nem választottad hát ki közüle azt, a melyik megcsipett?
– Hiszen ha tudtam volna! mondja Péter, de mikor mindegyik olyan egyforma mint a lencse meg a lencse.
– Lásd Péter! mondja neki a Jézus Krisztus, ha te isten volnál, akkor is így cselekednél; az emberek közül ha egy megbántana, kész volnál azér az egyért a többi ártatlanokon is boszut állani.”
(Török Károly gyűjtése. Hódmezővásárhely, 1860-as évek)

KRISZTUS URUNK MUZSIKÁJA

Egyszer volt egy szegény ember s annak három fia. „Édesapám – mondja a legidősebb fiú – kimegyek a szőlőbe, hogy elhessegessem a seregélyeket, mert különben nem szüretelünk.” Kimegy a legény a szőlőbe, ott pattogtat, durrogtat ostorával. Éppen akkor talált arra menni Krisztus urunk meg Szent Péter, s vizet kértek a legénytől. – Ott a forrás, iganak kendtek, ha szomjasak.

Krisztus urunk egy szóval sem kérte többet a legényt, csöndesen továbbmendegélt, Péter meg utána. De egy jó hajításnyira sem mentek, úgy ellepték a seregélyek a szőlőt, hogy minden fűrtre jutott kettő-három...

Másnap a középső legény ment ki, de az is éppen úgy járt, mint a bátyja.

*Harmadik nap a legkisebb legény ment ki, akit a bátyjai félkegyelműnek tartottak, pedig több esze volt, mint az egész falunak. Ahogy elkezdett pattogatni, durrogatni, **jött Krisztus urunk Péterrel**, s vizet kért. – Nem adok – mondta a legény –, mert a korszóban megmelegedett a víz, de csak várjanak kigyelmeitek, egyszeriben hozok a forrásról.*

Azzal elszaladt, s egy pillantásra már hozta is a jó forrásvizet. – No, fiam – mondta Krisztus urunk –, ez igazán jó víz, mit kívánsz érte? (Némi szabódás után) – Hát – mondta a legény –, akkor adjon nekem olyan muzsikát, hogy ha fújom, még az égi madarak is táncoljanak a nótájára.

Krisztus urunk csak a köpönyege alá nyúlt, s mindjárt kihúzott onnét egy furulyát. – Fújj belé, fiam!

Belefúj a fiú, hát, uramteremtőm, a seregélyek mind fölrebbennek a szőlőből, s kalimpálnak, firegnek-forognak a levegőégben, éppen mintha táncoltak volna.

***Krisztus urunk továbbment Szent Péterrel**, a legény meg csak fújta, fújta a furulyáját s többet egy seregély sem tudott leszállni a szőlőbe. De lett is azon az őszön annyi szőleje a szegény embernek, hogy az csupa csoda... (Benedek Elek: Magyar mese- és mondavilág)*

Hogy miért éppen Péter? Talán mert – a ‚szegényemberek’ Jézusával együtt – ő is annyira ‚ember-szerű’ volt (persze ő az árulásával, sok gyarlóságával látszott annak: pl. egyes apokrifek szerint ő féltékenykedett legjobban Mária Magdolnára, de még a kanonizált evangéliumok szerint is ő akart a vízen járni, ahogy Jézustól látta... szóval egészen gyermeki módon tudott viselkedni). Ez együtt: a gyarlóság, az éretlenség-értetlenség s hogy mégis *nála vannak a kulcsok* – tehette olyan közelivé, szinte az ember barátjává és ugyanakkor a remény forrásává őt. Jézus pedig – ahogy előbb írtuk – ott volt/van az emberek hétköznapjaiban is, a házukban, a földjeiken, ott jár a dűlőutakon és ismeri mindenki szívét-lelkét, legbenső gondolatát... Mint tudjuk, napjainkban is ezt teszi, csak ma hiába megy be a nyitott ajtón, észre sem vesszük, mert rátapadtunk a TV-re, lógunk a NET-en, és ha észre vesszük is, nem ismerjük fel, ki is jött vendégségbe hozzánk: **nem vesszük az adást – az Ő adását!** (Szakonyi Károly: Adásszünet)

PÉTER – ezekben a mesékben – olyan figura, aki nagyon egyszerű lélekkel, nagyon közvetlen módon reagált a jézusi jelenségre: mondhatnánk, igazi halászként, aki **A VÍZEN, A LÉLEK ‚ALSÓ OKTÁVJÁN’ ÉRZI JÓL MAGÁT** (még akkor is, ha szeretne ezen szint – az ösztönök szintje – fölött ‚járni’). Ez önmagában a történeteket befogadó/továbbmondó NÉP LELKÉNEK **A TESTI-FIZIKAI VALÓSÁGGAL VALÓ ERŐS ÖSSZESZÖVÖTTségÉRE UTAL. MINT EMLÍTETTÜK, A MAGYAR IGAZSÁGÉRZET IS SZINTE ‚ZSIGERI’, ANNYIRA ELVÁLASZTHATATLAN A TEST, AZ ANYAGISÁG MÉLYSÉGEITŐL.**

A legmegrázóbb módon tükrözi ezt a tényt a magyar archaikus népi imádságok központi témája: a **jézusi TEST** megkínzása miatt érzett ősi, anyai fájdalom folyton ismétlődő átélése. Mind ismerjük az Ómagyar Mária-siralom hatalmas sorait: „Keservesen kínzatol, vas szegekkel veretel”...

Ha nem is ilyen színvonalú, de legalább ennyire átélt képekkel lépten-nyomon találkozunk, **mintha a magyarok tudnák, hogy A TEST KÍNZÁSA A LÉLEK ÉS A SZELLEM MEGGYALÁZÁSA EGYBEN**, a legmegbocsáthatatlanabb, a legmélyebb szenvedést kiváltó tett.

„Én fölkelék én ágyamból
Kimenék az ajtóm eleibe,
Letérbélék térgyig vérbe,
Könyökig könnyűbe,
Föltekinték napjövetre...
Ott vala aszzyonyunk Szűz Mária,
Mit sírsz, mit keseregsz?
Honne sírjak, honne keseregjek,
Harmadnapja az én áldott szent fiamat nem láttam,
Pokol zsidók kergették,
Kűlábakhoz kötötték,
Vaszesztyűkvel markeslák”...

„Vasárnap reggel
Kisüt a Napocska,
Sétált a Szűz Mária
Mennyországba.
Szencséges szent fiát
Karján hordozza,
Éjfélliről éjféltre,
Hajnaliról hajnalira,
A harangok megszólalnak,
A gyertyák meggyulladnak,
Az Úrjézus az ő szűz szent koporsójából felszólal:
Jertek ide megtért lelkek,
Nézzétek meg az én oldalamat!
Zsidó vérrel be van kenve,
Vasszegekkel át van verve”...

Ezekben a népi imádságokban tisztán megképzik, miért hívják nálunk sok helyütt „népénekek”-nek a templomi énekeket: mert a forrásuk ott van, ahol a népdaloké. A bibliai ‚történes’ csak alkalom arra, hogy a nép ‚költői-tudói’ (a többiek helyében beszélők) **elmondják a lélek érzéseit** ott, ahol a ‚kanonizált szentírás’ csak száraz ‚tényeket’ közöl.

Az egyszerű magyar ember a maga józan érintetlenségében hiszi is, nem is, amit a templomban hall, amit a Bibliájában olvas – megvan neki minderről a maga képe, a maga hite, s szíve ártatlanságában ki is mondja, ki is énekl, ki is imádkozza, amit lát, gondol és érez. Márpedig

*azt látja, hogy Jézus **testét** kínozzák a gonoszok; azt gondolja, hogy tudja, kik követték el a megbocsáthatatlant; és Mária, az anya kínjait érzi fia kínzatásának, ‚elveszejtésének’ láttán*

– mintha ott lennének, úgy élik át a Golgotát ezek az egyszerű lelkek szívük ártatlanságában.

Itt újra utalnunk kell arra, hogy **a magyar igazságérzete zsigeri, vagy inkább azt kellene mondani, sejtszintű mindentudás van benne**, s ez felülírhatatlan bármiféle dogmával, bármilyen rafinált ideológiával-magyarázattal – az **úgy van**. Ám ugyanebből nem csak a **legmélységesebb hit és együttérzés** következik a ‚jó’ iránt, hanem éppoly **konok engesztelhetetlenség a vélt ‚rossz’-szal szemben**.

Itt jelennek meg a magyar tüzes (Nyilas!) természetének zoroasztriánus (tűzvalló, Nap-imádó) gyökerei: a jó az jó, a rossz meg rossz, és ebben nem ismer tréfát.

Ösztönszinten való azonosulás a jóval, elfordulás a rossztól – ez egy mélytudati minta, ami *ijesztő az exegézis modernkori népeinek*. Mert természetesen „semmi sincs **ügy**” (...ahogy tanultuk, ahogy elképzeljük, ahogy észleljük, ahogy érteni véljük), és ha a világot szövegnek fogjuk fel (mint mostanában szokás: „narratíva”), akkor *benne bárminek annyi olvasata van, ahány olvasója...*

De ezzel már minden létező értékrendet szétmagyaráztak, minden lehetséges szörnyűséget elkövettek és – fájdalmas módon – ez jelentősen hozzájárul a lélek jelenkori elhalásához, a lélek szeretet-burkának elrongyolódásához, az apátiába és hedonizmusba meneküléshez...

A MAGYARSÁG EGYFAJTA FALANX-nak, legyőzhetetlennek tűnő „**FAJI TÖMB**”-NEK LÁTSZIK azok szemében, akik magukat ezeket a fogalmakat (a Rossz létét, az ellene folyó harcot, a Jó értékrendjét) is tagadják a gondolatszabadság nevében – egészen addig, míg bele nem kerülnek a küzdelem közepébe, s akkor (mindig) – a saját létérdekeik felismerése után – egyszercsak mégis beleállnak a megtagadott értékrendnek akár a szélsőségeibe is.

Mint látjuk, nekünk a tündér-voltunk segít abban, hogy jó-akarásunkban, harcainkban ne málljon szét a lelkünk

(ezt is Nimród atyánknak köszönhetjük, kinek fiai a hattyúk tavának mesebeli tündérleányait – esetleg magát Tündér Ilonát – vették feleségül...),

és hogy tudatunkat ne tudja szétcincálni a sokféle értéknivelláló ideológia.

De elkerülhetetlenül **tudatosítanunk kell** mindezt: **igazság-ösztöneinket** éppúgy, mint a belőlük fakadó **szeretet-hiányokat** (mert e két magasrendű érték nehezen békül meg egymással, főleg, ha egy-ugyanazon lélekben tanyáznak);

és ez nehéz és hosszú út lesz.

Az Igazság Szelleme és a Szeretet Lelke kísérje áldásával ezt az utat!

3) GYERMEKKOR (a gyermek Napisten, Fehérlófia, Kiszjézus)

Bár Fehérlófiát nem igazán nevezhetjük istenségnek, nem áll távol attól, hogy mint a magyarság (lovasnemzet, Nyilas jegyű nép) **totemisztikus ős-hősét** és mint **Nap-gyermekisten** megjelenítőt (ld. Jankovics Marcell filmjének szőke, lángoló-hajú figuráját) annak tekintsük.

E „mese” sokszor hősmonda-formában való előfordulása egész Ázsiában

(legpontosabban illeszkedő változatait Belső-Ázsiában, főleg türk nyelvű területeken, pl. *Anatóliában*, valamint Kínában gyűjtötték fel)

arra mutat, hogy fontos mese- vagy hősrege-típus-ról van szó. „A rendkívüli **testi erőt** a legény **születésének** története, táplálkozásának adatai (évekig szopott, kilenc emberre valót eszik) már eleve megokolják. Medve volt az apja vagy – mint a somogyi mese ázsiai visszaemlékezése tudja – **kanca az anyja**, vagy tehén, vagy tündér; tojásból kelt ki vagy vasból kovácsolták” (Kerényi).

Anatólia azért különösen fontos itt is, mert a már többször említett *Göbekli Tepe* (i.e. 10000 körüli) többszintes romjainak ma is zajló feltárása egy olyan lehetőséget vet fel, amely végső konklúziójában talán bizonyító erejű lehet az Eurázsiai népesség (részben) atlantisi eredetének vonatkozásában. Ugyanis a téma egyik fő kutatója, Andrew Collins hosszú vizsgálódások eredményeképpen feltételez egy világméretű katasztrófát („özönvizet”) a kérdéses időpontban, az utolsó jégkorszak végén (egyenes szerint üstökös-becsapódás, mások szerint extrém erős napkitörés vagy hasonló okozhatta), amelynek nyomait megtalálták a megfelelő talajrétegekben, s ami talán a sokat emlegetett atlantisi katasztrófával, egészen pontosan a központi sziget, Poszeidonia elsüllyedésével is összefügghet.

Ez után az esemény után keletkezik az említett (szinte biztosan szakrális célú) hatalmas épület-komplexum Anatóliában, melyet a feltételezések szerint egy igen magas kultúrájú, kozmikus tudású csoport, a szerző által „sámánisztikus elit”-nek nevezett ‚idegenek’ építettek (a kataklizma hatásától rettegő helybéliek segítségével és megnyugtatóására). Hogy ezek a **nagytudású, külsejükben is eltérő (magasnövésű, csuklyás öltözetet vagy tollköpenyt viselő) emberfélék** honnan kerültek elő, rejtély (ezért merül fel, hogy Atlantiszról menekültek el, esetleg az ő nyomaikat találták meg nemrég a Gyenyiszova-i barlangban).

Számunkra azért érdekesek ezek a tények, mert felvetik annak a lehetőségét, hogy a **mezo- és neolitikumban rendkívüli fizikumú (erejű) és kozmikus tudással rendelkező népcsoport(ok) kezdték irányítani a még megmaradt emberi népesség életét – és ez talán részben közös gyökérzete lehet az eurázsiai-sztyeppei nomád népek sámán-, ill. a kisázsiai letelepedett népek mágus-hitének, tudásuk egy részének.** (Természetesen főleg ez utóbbi származhat a jégkorszak alatt máshová (pl. Ataiszra) menekült és i.e. 5000 után őshazájukba visszatérő törzsek és népcsoportok eltérő gyökerű kultúrájából is.) Ami azonban igazán érdekes ebben, hogy ezek a **különböző gyökérzetű tudások meglepően hasonlítanak egymásra a nagy földrajzi távolságok és más-más eredet ellenére** (jó példa lehet erre a babiloni mágussá lett „háromkirály” Boldizsár, akit a Biblia Dániel prófétaként emleget – látnoki tudása rokon számtalan mágus és sámán tudásával Egyiptomtól Kínáig, a mayáktól a keltákon át a japánokig). **A magyar sámán-táltos-mágus hagyományokban pedig mintha összefolynának ezek a rétegek és a Fehérlófia ‚mesében’ naphős-mítosszá és világ-beavatási rítussá nemesednének.**

Témánk szempontjából különösen fontos, hogy **A SOKSZOR LENÉZETT SÁMÁNISZTIKUS HAGYOMÁNYOK (ÉS NÉPMESÉINK EGY RÉSE IS) A LEGLÉNYEGESEBB DOLGOKRÓL SZÓLNAK:**

1. **csak az tud segíteni** az embereken, *akinek ez az életcélja, aminek mindent alárendel és amiért mindent beáldoz* (ld. a sámánbeavatásokat);
2. **a beteg ember (társadalom) meggyógyításának, az egészség helyreállításának fő mozzanata a beteg LELKÉNEK visszaszerzése** (többnyire az alvilágból, ahová elrabolták, és talán mondanom sem kell, hogy a modernításban a ‚tudattalan’ az az alvilág, ahol a ‚jóléti társadalom’ lelkeinek többsége raboskodik, miközben gazdája – erről nem akarván tudomást venni – vígan ‚dózsöl-habzsol’); ezért fontos a sámánbeavatásban (és pl. a művészek útjában is) a **‚pokoljárás’**, azaz a 7-rétegű ‚alvilág’ (‚hetedhét ország’, ‚elindult hét ország ellen” stb.) megtapasztalása;
3. ezért **jutalmul a hős** (a sámán, a királyságot kiérdemlő legkisebb fiú stb.) – tehát **a Szellem – megkapja a közben kiszabadított királykisasszony kezét – a Lelket;** íme A SZENT NÁSZ legősibb alakváltozata, ŐSTÍPUSA!

Ahol még viszonylag érintetlen a hagyomány (mint Koreában volt a Shilla-korban) , ott az uralkodó egy **szakrális sámánfejedelem, akinek a társadalomból kiemelkedőnek**, bizonyos értelemben **emberfeletti képességekkel rendelkezőnek kellett lennie**, lényegében beavatottnak (avatárnak), akit a szent ősök támogatnak és látnak el erővel és információval (ld. a „Tavaszi, nyári, őszi, téli... és megint tavasz” c. zseniális koreai filmet). Ezért **ezek a sámánisztikus uralkodók OLVASNI TUDTAK A JÖVŐBEN (jószok, próféták és gyógyítók voltak egyszemélyben) – talán MERT MEGISMERTÉK ÉS MEGÉRTETTÉK A MÚLTAT...**

Az ún. Akasha-krónika tartalmazza a világ egy-egy ‚dimenziójára’, valóság-szegmensére vonatkozó információkat. Minden szinten van egy ‚információs központ’, tulajdonképpen egy elképzelhetetlenül hatalmas adatgyűjtemény vagy ‚könyvtár’, egy információ-mező, amelynek az ‚olvasása’ (még a hozzánk legközelebbi szinten, a Naprendszer szintjén) sem emberre méretezett feladat (mélységes tisztelet azoknak, akik mégis felnőttek ehhez az elhivatottsághoz).

Különösen igaz ez azért, mert a mi 3+1 dimenziós téridőnk (a távolság, és az idő egyirányúsága miatt) a kauzalitás minőségében létezik (az okság az események egymásutánosságából adódik).

Tudatunk ezen beállítottsága miatt képtelenek vagyunk felfogni mondjuk a visszafelé-olvasását az eseményeknek, ami a jövő-látás előfeltétele, vagy a téridő holografikus szerkezetét, amiben bármely esemény többféle kifizása létezhet egyszerre (aszerint, hogy milyen szögben nézzük), ill. hogy gyakorlatilag lehetetlen egy dolog térbeli és időbeli paramétereit egyszerre meghatározni (működik az ún. „határozatlansági reláció”, ill. a kvantumfizika törvényei érvényesülnek stb.),

rádásul ez a közeg számunkra elképzelhetetlen módon reagál az összes szereplő tudatváltozásaira (a sajátakarattól adódó kvázi-szabad döntések szerint...).

És akkor most még nem is beszéltünk a „látott”, „észlelt” dolgok interpretációjának felfoghatatlan nehézségeire (hiszen egy teljesen ismeretlen közegben megjelenő „tények” értelmezhetősége a nullához közelít). Gondolhatunk itt olyasmire is, hogy vannak olyan elképzelések, amelyek szerint például az ún. 5. dimenzió egy „spirituális dimenzió”, ahol a távolság mércéje a „jó és rossz” egymástól való távolsága, és ami a fizikusok szerint (ha egyáltalán létezik) bár kisebb egy atommagnál, a mi egész világunkat (az összes „alsóbb” dimenzióval együtt) a belsejében tartalmazza...

Ebből (is) következően a jövőbelátás sokat vitatott képessége nem lehetetlen ugyan, de a hiteles jósnak nemcsak „beavatott”-nak kell lennie (és az sem mindegy, milyen beavatást kapott), hanem legfőképpen segítséget kell kapnia olyan entitásoktól (leginkább őstől), akik a maguk magasabb képességeivel és tapasztalataival valóban „bele tudnak olvasni” a – folyton változó – jövőbe (és az ugyanilyen [!] múltba is), és a látottakat értelmezve iránymutatásokat tudnak adni az arra érdemes vezetőnek/uralkodónak. „Ezért is oly jelentős az ősök tisztelete a keleti sámánista népek körében... még akkor is, ha az ősök ismeretlen, vagy akár állat-ős.” (Hoppál Mihály)

Ezt fontos volt elmondani, hogy még inkább alátámasszuk a magyar őstisztelet istenség-képző vonulatát (ld. Nimródot vagy a majdnem-gyermeknapisten Fehérlófiát), amivel egy már-már feledésbe merült archaikus társadalom (a jelenleginél sokkal egészségesebben működő, mert kifejezetten „szakrális”) rendjét szerettük volna feleleveníteni. Egy ilyen közösségben a feltétlen bizalom légköre nem kényszeríti a lelket arra, hogy önvédelmi célból a háttérbe („inkognitóba”, a tudattalan lomtárába) vonuljon, ahogy ez ma történik; ellenkezőleg, a lélek természetes nyitottsága, kíváncsisága, szeretet-természete és isteni eredetének még meglévő tudata a kapcsolatok ép és viruló formáit eredményezi egy ép és viruló társadalom talaján.

Ma azért nem tud ez létrejönni, mert jelenleg az ember minden lehetséges dolgot leválaszt magáról (ld. az identitás-problémát).

Márpedig az ember

„ha bármit elvet magától – tanítja St. Germain –, például eldob egy követ: teremt. Távolságot teremt önmaga és a kő közé. S a távolság ettől kezdve van. Bejárható, benépesíthető, játszó- vagy küzdőtérre tehető, öröm vagy fájdalom: konfliktus forrásává.

Az ember nem tud mást teremteni, csak távolságot. S azt sem teremti, csak „előhossa a Semmiből”... Ezért áll hatalmában „visszaküldeni is azt a Semmibe”: vagyis megszüntetni.

S ha megszűnt a távolság, megszűnik az, ami elválaszt két embert. Ami marad: az egyedül Létező (vagyis a távolság ellentéte) – a szeretet.”

(Rákos Péter: A titkos név könyve)

A GYERMEK-NAPISTEN JÉZUS

Éppen ez – tehát a **távolság megszűnése jellemzi a magyar ember és Jézus viszonyát**. És ami igaz a felnőttnél (mártírhálált halt) Megváltóhoz való rendkívül bensőséges kapcsolódásra, az fokozottan jelen van a *kisded*-hez való teljes szívvel való odafordulás esetében. A Lélek (a női-anyai szeretet, 'szerve') ösztönösen, mélyen beazonosul nemcsak az anyával (Máriával, ahogy láttuk és még érintjük ezt a témát), hanem boldog, szinte önfeledt örömmel köszönti évről-évre a meleg elevenek közegeiben megszülető Napistent, a Világ Világosságát – a jászolban fekvő Kisjézust. Mindnyájan ismerjük (még a városban élő 'hitetlen' világpolgárok is) a 'népének' közé sorolható karácsonyi dalokat, mint pl.

*„Mennyből az angyal lejött hozzátok, pásztorok, pásztorok,
Hogy Betlehembe sietve menvén lássátok, lássátok:
Istennek fia, aki született jászolban, jászolban,
Ő leszen néktek üdvözítőtok valóban, valóban.”*

*„Ó, gyönyörű szép titokzatos éj, égszemű gyermek, csepp rózsalevél,
Kisdedként az édes Úr jászolában megismerül szent karácsony éjjel.”...*

De talán kevesebben ismerik a Ghymes együttes elgondolkodtató dalát, amely egy gyűjtött, hiteles karácsonyi nép-ének és Ady „Ifjú szívekben élek” c. versének meglepő 'fúziója'.

A verset egy szavalókórus mondja, egyre inkább teret adva az együttes által elzenélt-elénekelte kis Jézuska-népéneknek. A szöveget (az ismétléseket részben kihagyva) itt közöljük:

Ghymes: Ifjú szívekben élek

*„Ifjú szívekben élek s mindig tovább,
Hiába törnek életemre
Vén huncutok és gonosz ostobák,
Mert **életem millió gyökerű.***

*Szent lázadások, vágyak s ifjú hitek
Örökös urának maradni:
Nem adatik meg ez mindenkinek,
Csak aki véres, igaz életű.”*

Jó estét, jó estét, Ég s Föld fia,
Te vagy a Jézuska, ó Mária,
Bátyád aranyos Nap sugara,
Húgocskád ezüstös Hold sugara.

Csicsíja, baba, csicsíja, baba,
Ne sírj, Máriánál van vacsora!
Tejet iszik az Isten fia,
Édes tejet iszik Isten fia.

Falu végén van egy házikócska,
Falu végén van egy házikócska,
Abban van egy rengető bölcsőcske,
Abban van egy rengető bölcsőcske,

A lábával rengetgeti vala,
A lábával rengetgeti vala,
A szájával fújdolga vala,
A szájával fújdolga vala:

Aludj, aludj, Istennek báránya,
Aludj, aludj, Istennek báránya,
Szerelemből jöttél a világra,
Szerelemből jöttél a világra.

Keres már a katona, hogy elvezet,
Keres már a gazdag, hogy kinevet,
Keres már a halál, hogy megszeret,
Keres már a halál, hogy megszeret.
Zöldellik ágacska - a keresztfád,
Ébred a magocska - töviskoronád,
Szeretne mégis ez a világ,
Szerethetne mégis ez a világ.

Falu végén van egy házikócska,
Falu végén van egy házikócska,
Abban van egy rengető bölcsőcske,
Abban van egy rengető bölcsőcske,
A lábával rengetgeti vala,
A lábával rengetgeti vala,
A szájával fújdolga vala,
A szájával fújdolga vala:

Aludj, aludj, Istennek báránya,
Aludj, aludj, Istennek báránya,
Szerelemből jöttél a világra,
Szerelemből jöttél a világra.

Adjon igaz álmot az éjszaka,
Meleget a jászol kicsi számara,
Áj, áj, aludjál, csíja, baba.
Áj, áj, aludjál, csíja, baba.

Aludj, aludj, Istennek báránya,
Aludj, aludj, Istennek báránya,
Szerelemből jöttél a világra,
Szerelemből jöttél a világra.

Aki nem ismeri, hallgassa meg – soha nem fogja elfelejteni, még álmában is dúdolni fogja. És még ha nem is érti meg az elméjével, mit jelent itt a *magyar* Ady rákapcsolása erre az univerzális gyermekisten-témára – és ha nem figyel is fel a szent születés tabu-romboló leírására, a „szerelem” szó merész használatára – akkor is elkapja a dallam és a szöveg igazsága, közvetlensége, szívmelege. EZ ITT A MAGYAR LÉLEKNEK A DOGMATIKUS JÉZUS-KÉP FELÜLÍRÁSÁRA FÖLESKÜDÖTT KIVIRÁGZÁSA... **A kezdet:** az újjászületett Fény megjelenése földi alakban – és **a vég:** a zöldellő ágacska keresztfává elhalása – az isteni gyermek ‚prezentációja’ az Életről és a megváltás mibenlétéről: **„Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég.”** Mi, magyarok, tudjuk ezt. Átéljük a bölcsőt ‚rengető’ anya boldogságát és a fiát sirató anya szívtepő keservét egyszerre; és azért tudjuk ezt megtenni, mert **nem az elménkkel, hanem a szívünkkel, a lelkünkkel értjük**, érezzük át mindezt. **És ez így van** elejétől fogva – és reméljük, így is marad mindörökké.

II. AZ ISTENNŐK

A fejezetcímben feltett (kissé tréfás) kérdést (hogya ti. „hol lakik a magyarok istene?”) itt most rögtön meg is válaszolhatnánk nem kevésbé tréfásan, hogy ui. „**a magyarok istene az istennőkben lakik**”... És korántsem volna merő „tréfaság e beszéd”, mivel – mint látni fogjuk – a magyarság egészen szokatlanul ‚istennő-párti’ (ha szabad így mondani): akármiben hisz amúgy, előbb vagy utóbb egy istennő-alaknál ‚köt ki’ (leggyakoribb példa erre a „Jézus Mária!” felkiáltás, amit olyan ösztönösen használunk, hogy egyáltalán észre sem vesszük, mi hagyta el a szánkat). Komolyabb példaként álljon itt néhány archaikus szöveg:

„Sátán ne kísérgess engem, mer van nekem fejem
Úrjézus velem, Mária mellettem, senki ellenem, amen.”

„Én lefekszem én ágyamba,
Úgy mint testi koporsómba
Őrizzetek szent angyalok,
Forogjatok szent keresztek,
Hadd aludjak Máriának kebelébe”
„Az Úr Jézus Krisztus ablakomon
Boldogságos Szűz Mária szobám közepibe” (Erdélyi Zsuzsanna gyűjtése)

A MAGYARSÁGBAN nagyon régről, nagyon MÉLYEN GYÖKEREDZIK AZ ISTENNŐKHÖZ, a Boldogasszonyhoz, Földanyánkhoz és a Szűzanyához, Jézus anyjához VALÓ BENSŐSÉGES VISZONY. Bármilyen hihetetlennek tűnik, akár a sumer eredethez is visszanyúlik ez, ahonnan a következő legendát örököltük:

Ahogy a magyarság egésze, úgy maga az Árpád-ház is Nimródtól ered. **Nimród** a csillagokból, méghozzá az Orion csillagképéből érkezett a Sumer Birodalomba. E földre szállt isten nemcsak Gilgames néven uralkodott a későbbiekben, hanem **feleségül vette Innanát, a Boldogasszonyt, és az ő nászuktól született meg Jézus is...** A legenda szerint Innana beleszeretett Nimródba, ezért kérte isteni atyját, hogy leszállhasson hozzá a Földre. A Napisten azt felelte: „Akkor a Földnek törvénye szerint kell élned, és holtoddal az alvilágba kerülsz, ahová az én fényem nem ér le. Így segíteni nem tudok rajtad.” **Innana mégis leszállt, feleségül ment Nimródhoz és két gyermeket szült neki: Hunár-t és Magár-t (Hunor és Magor).** Amikor **Innana** meghalt, fiainak **szeretet-energiája támasztotta fel**, hogy aztán **újraéledve Csodaszarvasként** vezesse őket a boldogság földjére – ide, a Kárpát-medencébe. Az istenfiú pedig a hun-magyar-pártus nép vérével öltött testet.

Annak, hogy nálunk ilyen fontos szerepet játszanak az istennők (istenek leányjai, anyjai, feleségei), minden bizonnyal olyan oka van, amit összefüggésbe hozhatunk a Lélekkel: mert amíg a **FÉRFI-istenek SZELLEMEK-képviselőik, a női istenek, az ISTENNŐK a LÉLEK eredendő ÉLET-ENERGIÁJÁT hordozzák, és a testi lényé születés misztériumának beavatottjai** – s MI, MAGYAROK, ERŐSEN KÖTŐDÜNK A LÉLEK, AZ ÉLET ÉS A FIZIKAI/TESTI VALÓSÁG MINŐSÉGEIHEZ.

Korábban említettük már az istennő-archetípus (életkorokat is reprezentáló) aspektusait :

a Kislány≈**királykisasszony/Szűz** (amely minőség egyik fő őrzője a Jó Sárkány),
az **Amazon** (Artemis-Diana)/, a **Csábító** (Aphrodité-Venus)/ az **Anya** (nagy Anya-istennők, Földanya),
végül pedig a **Banya** (Bölcs Öregasszony/kortalan **kozmikus** Istennők, Ég- és Éj-királynők stb.),

amely minőségek megfeleltethetők a 3 Grácia, a 3 párka (és analogonjai), de akár a hindu Trimurti (Brahma – Keletkezés, Visnu – Megtartás, Siva – Lebontás és újjászületés) hármasságának is.

Mivel többkötetes könyvet kellene írni erről a témáról, itt nagyon röviden csak két – a jelen téma szempontjából különösen fontos – típust különböztetnék meg:

az **Ég-istennőket** és a **Föld-istennőket**;

végül pedig foglalkozunk egy nagyon lényeges magyar sajátossággal, a **Boldogasszony-hit és a Szűzanya-kultusz** összefonódásával.

- a) **Az ÉG-ISTENNŐK** között elsősorban **Íziszt** kell kissé szemügyre vennünk – mint univerzális kozmosz-istennőt, ahhoz hasonlót, aki Vörösmarty Csongor és Tündéjében „AZ ÉJ” képében szólal meg (a teljes monológot ld. a Függelék B-ben, 9):

*„Sötét és semmi voltak: én valék,
Kietlen, csendes, lény nem lakta Éj,
És a világot szültem gyermekül.”*

Ez a kép éppoly félelmetes, mint amilyen nagyszerű (mint Goethe Faustjának II. részében az Úr mélyén trónoló „ANYÁK” látványa, amire a szegény halandó ember nem tud egyebet mondani, mint hogy „hátborzongató!”)...

AZ ÉJSZAKA, AZ ÚR, A KOZMOSZ ISTENNŐI, AZ ÉJ KIRÁLYNŐI

A Varázsfuvola elején az Éj Királynője három udvarhölgye öli meg a sárkánykígyót, amely halálra rémitette Tamino herceget („Halj meg, te csúnya szörny, Te csúnya rém! *(Megölik a kígyót.)* Kimúlt! Kimúlt! A szörnynek vége! Győzelem!”),

ami elég különös, hiszen Királynő maga is erősen sárkányos jellem, aki hölgyei és a tévelygő herceg, sőt saját jószágos lánya szemében is pozitív színben tud feltűnni, és negatív oldalát (kíméletlenségét, kegyetlenségét, bosszúsomját) csak időnként láttatja:

PAMINA „Anyám! Anyám! **Édes jó anyám!**” *(keblére borul)*

ÉJ KIRÁLYNŐJE Köszönd az erőszaknak, amellyel elragadtak, hogy még anyádnak mondom magam *(tört vesz elő).*

Látod ezt a pengét? Sarastro *(az apa, a Nap birodalmának ura)* számára köszörintettem. **Megöli őt és kezemre adod a Nap hatalmas birodalmát.** *(Ráerőszakolja a tört.)*

„A bosszú vágya lázadozva zaklat, Zord **bosszú vágya** árad rajtam át!

Bosszuld meg őt és **kínzatlan ne hagyjad,**

Mert minden **kínom átka** szállna rád.

Én megtagadlak, eltaszítlak téged,

soha többé lányom nem vagy nekem,

Ha kín, ha bú Sarastrót most nem éri.

Gyász, átkomnak szárnya, szállj mint az éj!”

(E. Schikaneder: Varázsfuvola)

Ugyanilyen félelmetesek a „sötétben” trónoló nagy Kozmikus Anyák:

„Nagy istennők trónolnak végtelen
magányosságban, túl időn s teren;
őket a szó leírni képtelen.

Az Anyák!

- Anyák!
- Megdöbbsent e szó?
- Anyák! Anyák! – Mily hátborzongató!

- Valóban az. Nevük nem ismeri halandó, és ritkán ejtjük ki mi.
Mélyek mélyére szállj, ott lelsz nyomukra. (...)
- Sebaj! Gyerünk! Lássuk, mi van **a mélyben, Semmid rejti a Mindent, azt remélem.**
(Goethe Faust II p. 68)

A pszichológia nagyon is sokat tud erről a félelelről, amit az anya archetípusának „**rettenetes anya**” aspektusa vált ki éppúgy, mint az idézetben is szereplő „**sötét és semmi**”: a legmélyebb egzisztenciális **szorongást a nemléttől**, ami voltaképpen **azonos** az anyától származó, belőle eredő melegség és **szerelem** tápláló-éltető életenergiájának **megvonásával**. Ez pedig (az emberi létben mindenképpen) szükségszerű, mert másképp lehetetlen lenne a gyermek felnőtté válása, az az individualizációs folyamat, amiben a leszakadás, a leválás döntő szerepet játszik, és „**szeparációs szorongást**” vált ki (éppen úgy, ahogy a reflektív tudat kiválása az eredeti Lét-teljességből is máig ható hasonló őstrauma, ami – ahogy már említettük – a „külső sötétségbe” való kivettetéssel vagy a sárkány által való lenyeletéssel azonosul be a félelmi pszichében). Ez a megkerülhetetlen lelki tény hozza létre a „rettenetes anya”-aspektust (amit csak fokoz a férfi-psziché hatványozott kiszolgáltatottság-tudata, hátrányosként átélt helyzete egy alapvetően női valóságban). A pszichológia úgy tartja, hogy az elutasításként megélt szeretetmegvonás „a kezdet kezdetétől meghatározza minden élőlény viszonyát a Nőiség archetípusához”: **az anyaméhben megélt „participáció”, misztikus szimbiózis helyett minden lénynek az elkülönültség és végső soron a halál jut osztályrészül, s ez mind a mindent-szülő Anyára vetül.**

A magyar őstudás sem az anyasághoz, sem a „fekete ≈ fény nélküli” minőséghez nem köt negatív/pejoratív értékítéletet. A „fekete” is a „felső/szellemi világ” része, az életfa egyik oldala, önmagában egyáltalán nem „rossz”, hiszen a Hold-uralta éjszakai oldalon éppoly magas istenségek, szellemek, szellem-ősök ülnek, mint a Napfényes másik oldalon – csak éppen ezek nőneműek. Ám ettől nem ők értékelődnek le, hanem **a nőiség kerül egy sorba a férfi-értékekkel.**

Ez a tény „fényt vet” a „Fekete Madonna” kérdéskörre (amit könyvünkben tárgyalunk): azt jelentheti ugyanis, hogy a nőhöz tartoznak azok a kozmikus (üres, sötét) terek, melyekről pl. az „Éj királynője” típusú istennőktől tudunk (ld. Vörösmarty, Mozart stb.). Itt a férfi-oldalnak a fényvel, így a jó-sággal, a fényteremtéssel való beazonosulásáról van szó, minek következtében az árnyékminőség értelemszerűen (és utólag!) a (befogadó/elfogadó!) női oldalra vetül. (Ez összecseng akár a férfi-dominanciájú rendszerek, akár a „nő-párti” szemlélet eredetével, amennyiben mindkettőben egyfajta kisebbségi érzés játszik szerepet, amely vagy elfogadja az élet női természetét, vagy tagadja ezt és ekkor az így keletkező elfojtást, Árnyékot kivetíti a megtagadottra.)

A magyarság nő-pártisága azonban mindvégig töretlen; a magyarok Boldogasszony-hite olyan alapvető, hogy ehhez tudnunk kellett a létezés és a valóság őstermészetéről, arról, hogy az egész teremtés alapjául szolgáló őenergia (a hőenergia) maga is inkább női (fluid, hullám-) természetű, míg a férfias teremtő szellem (a fény) egy belőle *kivált*, önmagára ébredt *része annak*; s éppen ez a *rész-ség tudat* indukálja a teremtésben való önmegvalósítás és önmegismerés szükségletét éppúgy, mint – kielégítetlen formájában – a kompenzációét, s vezet a negatív énkép pusztító/romboló tendenciáihoz (és azok kivetéséhez/kivetítéséhez). Példaértékű a hinduizmus Trimurti-ja, ami (leegyszerűsítve) a **teremtő** Brahma, a **fenntartó** Visnu és a **pusztító/újjáteremtő** Siva istenháromságát foglalja magában; és e három **aspektus egyenértékű**, azaz egyképp szentek és megkerülhetetlenek a funkcióik egy olyan felépítésű világegyetemben, mint a miénk (tegyük hozzá, számtalan másfajta univerzum is létezhet).

Következésképp a *pusztító*, „negatív” szerepköre – már amennyiben az újjáteremtés/újjászületés feltétele, és ez nemigen képzeltető el másképp ott, ahol a keletkezés és elmúlás ciklusai váltják egymást – éppen úgy tekinthető „pozitív”-nak (elfogadhatónak, szükségesnek, sőt „jó”-nak), mint a teremtő vagy megtartó szerepek.

E kérdéskörrel szorosan összefügg a **„sötétség”** (és vele természetesen a **fény**) problematikája, amiről másutt is szólunk. Világunk érzékelhető-látható valóságának teremtői olyan magasrendű szellemi lények (a mi szempontunkból istenek), akik **a fény révén alkotnak látszatot** (ami *érzékszerveink kalibráltsága révén válik – olykor szép – ,valóság’-gá*): struktúrákat és formákat, alakzatokat és arányokat hozva létre így. E *„fényszellemek”* szubsztanciája is, eszköze is *a fény*, mint energia és anyag, e kettő határán mozgó, a *határt meghatározó* jelenség (ld. fénysebesség, részecske/hullám természet stb.). Mivel *mi e határon belül kizárólag struktúrákat és formákat érzékelünk, és ez jelenti számunkra a valóságot, az ő teremtésüket tartjuk valóságnak* és magunkat is ekként határozzuk meg. Ehhez *képe*st tűnik félelmetesnek a sötétség, a formátlanság vagy a struktúráltságból az amorfba, azaz az ismeretlenbe való *átmenet világa*.

De természetesen **AZ ANYAI VILÁGEGYETEM NEM CSAK AZ ALSÓ SZINTEK VAGY A SÖTÉTSÉG VAGY A MÚLANDÓSÁG BIRODALMA: AZ ÚJJÁSZÜLETÉS MISZTÉRIUMAIBAN AZ EMBER A FÉNYBE EMELKEDIK** és halhatatlanná válik: öröklétű csillagként „maradhat kapcsolatban a **Nagy Éj-Anyával**, akár fényes gyermekként ragyog anyja sötét hasában” (mint Hórusz Íziszében), „akár tündöklő pontként szikrázik anyja éjjeli köntösén” (mint a Fekete Madonnák éj-palástján lévő csillagok).

Mint **Kozmosz-istennő, Ízisz** természetesen minden ember istennője, de számunkra külön érdekes egyiptomi változatában is. Nemcsak azért, mert őstörténetünk sok ponton kapcsolódik az egyiptomi kultúrához (pl. a kusita fáraókon keresztül), hanem a palóc regevilág kapcsán is. Ugyanis Ízisz (konkrétabb kozmikus szerepében) **a Szíriusz csillagrendszer képviselője**, aki *az Orion-képviselet Ozirisz* hűgaként/hitveseként döntő szerepet játszik az emberiség sorsában: sok forrás egyértelműen utal arra, hogy úgy szellemi/lelki, mint fizikai-genetikai vonatkozásban *„beoltották”* az emberi lényt saját *„magasabbrendű”* kódjaikkal. (Golenya Ágnes *„A kék vér gyermekei”* c. könyve II. kötete egyenesen **„Az ÍZISZ-kód”** címet viseli, és arról értesít bennünket, hogy az ember-projektnek egy olyan alapvető, eredendő programjáról van szó, amely – bár az idők folyamán károsodott egy kissé – a jövőben is meghatározó lesz az univerzumban, legalábbis ebben a szegletében.)

De – kisebb léptékben ugyan – hasonló *„beavatkozásról”* kapunk hírt az Arvisurákból is: ezek szerint i.e. 12 280 táján – **a sorozatos szíriuszi földreszállások** során, amelyek akkor már csaknem ezer éve tartanak – öt férfi és három nő érkezik Ataiszra *„Kaltés asszony szekere”* (azaz úrhajóval). A hunok, sakák stb. közé érkező egyik nő **Anyahita**, egy *„25 fénykarátos Óm-jelű beavatott”*, aki – miután egy meghibásodás következtében nem tudott újra felszállni – csapatával együtt itt maradt a Földön, és **nemcsak tanította és emelte eleinket, hanem – keveredve velük – genetikailag is módosította őket**. Tiszteletét később Zarathusztra és a Közel-Kelet több vallása is átvette, az Uruki Magyar Ősegyház hitelvei pedig az ő tanításán alapulnak. **Anyahita – a szíriuszi tudásnak megfelelően – Ízisz-kegyhelyet építtetett az Ataiszi Bálvány-hegyen.**

Az egyiptomi **Ozirisz-Ízisz-Hórusz háromság a magyar világbép szentháromságának megfelelő képlet: Atya-Anyá-Gyermek (Fiú).**

Ízisz az akkor már halott (*Széth által szét-tépett és Ízisz által újra „összeállított”*) férjéből *„csihol magot”*, így az maga is mintegy újjászületik (ezért mondják *„kétszer-született”-nek* néhány más istenséggel, pl. Dionysos-szal együtt) s a **„mag”** (így a gabona, mint a földbe – az alvilágba – kerülő élet-csíra) **isteneként a halottak országának ura is lesz, míg Ízisz, az életadó, az örök Anyaistennők archetípusaként vonul be a mitológikus tudatba.**

Ha már **Oziriszt** említettük, nem kerülheti el a figyelmünket az a furcsaság, hogy miközben ő a férfiistenek sorát gazdagítja (mint az Alsó Világ Ura, de pl. mint fa-isten is [Frazer: Aranyág]),

az előbb említett okból (elsősorban a **mag**-téma, a meghalás/újjászületés motívum kapcsán) ő egyszersmind **GABONA-ISTENSÉG** is. Pedig tudjuk, hogy

a gabonának mindenütt **ISTENNŐI** vannak (mindentudó nyelvünkön maga a ,gabona' szó is erre utal: gab/kap+ona/anya): Démétér, Ceres, a mexikói kukorcaistennő Chikomecohuatl stb.

Ozirisz eme szerepköre **két lényegi dologra is ráirányítja a figyelmet:**

1. **A mag föld alatt végbemenő elhalásának és újjászületésének (az új növény kikelésének) misztériumára.**

Ez azért rendkívül fontos, mert egyrészt segít megbékélni a sötétség, a számkivettség, végül pedig a halál tényével (ld. a ,Rettenetes Anyáról' írtakat), másrészt

a reinkarnáció gondolatának elfogadásához is hozzásegíti azt, aki beavatást kap ebbe a misztériumba (hozzátesszük, hogy a reinkarnáció bonyolultabb, nem ,öröktől fogva' létező és nem is annyira általános jelenség, mint a populáris ezotéria hiszi).

Mindamellet a kikelt gabonanövény további ,sorsa' (növekedés, az időjárásnak: aszálynak, forróságnak stb. kitettség, beérés, learatás, kicséplés, összezúzás/őrlés, meg-rostáltatás, bedagasztás/megkelés, végül a kemence forrósága – csupa erőszak és áldozathozatal)

szinte kínálja magát, hogy az emberlét metaforája legyen, ahol is a szép pirosra sült kenyeret: a minden áldozatot meghozott, tökéletes embert végül *megeszik*: azaz – végső örömeiként – táplálékká válhat valaki/ valami számára...

Ez a tragikus/altruista világgép – a beavatott szemnek – leírja azt a brutális változást, amit a letelepedés/urbanizáció hozott az addig a természettől táplált eredeti földi emberiség számára. Ez a társadalmi formáció ugyanis nem tud megenni a mezőgazdasági termelés nélkül, mivel a ,dologtalan városlakókat' (akik úgymond a ,civilizáció felépítésével és fenntartásával' vannak elfoglalva mind a mai napig) a földművelés (nem mellékesen az ekevassal felhasított, megerőszakolt földanya) rabszolgaságába kényszerített ,vidék'-nek kell eltartania (szintén mind a mai napig, ezer évek óta). Ez utóbbi sorsokat (**a Földanya, a** – valószínűleg máshonnan ideplántált - **tápláló növények és a ,földet művelő ember' hasonló áldozati sorsát**) írják le azok a rituális cselekmények, amelyeket a legtöbb archaikus földművelő társadalomban legalább évente egyszer elvégeztek s amelyek során egy istenséget helyettesítő személyt ünnepélyesen feláldoztak az adott istenségnek. Csodálatos és megrázó egyszerismind, hogy az ember ebből az élethelyzetből is képes volt öntudatot és gazdag, mély, gyönyörű kultúrát kicsiholni! *Ebben a magyarság különösen jeleskedett...*

2. **Ozirisz** tehát gabona-isteni minőségében **átvette a női szerepkört,**

és önmagában ezzel arra tanít, hogy a férfi-nő megkülönböztetés nincs kőbe vésvé (inkább bizonyos dimenziók és létkörök sajátossága). Mivel mag-adományozóként atyai jellege van, viszont a mag elhalása és főképp a halál birodalmának uraként inkább a ,rettenetes Anya' szerepkörét viszi (ebben az összefüggésben a halál helye a Földanya méhe, ahonnan kiszületnek az új létezők), mint istenség androgyn jelleget hordoz. De a Hórusz-gyermeket szoptató **Ízisz is megjelenik teremtő- és világbíró** hatalommal rendelkező **istenségként** is (egy középkori ábrázoláson pl. a földrészek és a tenger fölött állva uralja az egész föld-bolygót): így hát **mindketten kétneműek** (is), és ezzel **nem** annyira a **nemiség felesleges voltát** (hiszen a nemző aktust hangsúlyozottan eljátsszák), hanem inkább **A LÉLEK/SZELLEM EGY LÉNYEN BELÜLI KONJUNKCIÓJÁT ÉS AZ ÍGY KELETKEZŐ TELJES EMBERT ÁBRÁZOLJÁK SZÁMUNKRA.**

Hasonló következtetésre juthatunk Ízisz kapcsán a Rudolf Steiner által felvetett „**Ízisz-Szófia keresés**” témájában. Felvetése szerint az embernek valójában ez a minőség hiányzik (nem Krisztus, aki ,megvan')... Itt tulajdonképpen Szófia értelmezése a lényeges, akit a Bölcsesség istennőjeként ismerünk (filo-sophia: a bölcsesség szeretete). Ám nem szabad elfelejteni, hogy van egy teljesen központi jelentőségű gnosztikus irat, amely magyarul a „**PISTIS SOPHIA, A LÉLEK REJTÉLYE**” címmel jelent meg (a ,Pistis' itt az ,ismeret' fogalmát jelöli).

És valóban,

itt a lélek útját látjuk, ahogy – magasrendű entitásként – az ún. „fénykincs” nyomába szegődik, nem fogván fel, hogy az csupán tükröződés. Egyre alacsonyabb világokba száll le emiatt, míg végül a legelső eónba jut, a Földre, ahol az „Oroszlánfejű Erő” hatalmába kerül (másképpen Authades-nek nevezik – erősen beszélő név ez is!). **Csellel-erőszakkal tartja fogságban a földi hatalom**, míg végül – könnyes könyörgéseire – Krisztus érte jön és eónról eónra kísérve őt felfelé (a lelket tehát) visszaviszi a saját otthonába, ahol az Ő társa volt és lesz. Ez pontosan ARRÓL SZÓL, AMI A LÉLEKKEL TÖRTÉNIK: EGYRE LEJEBB SÜLLYED A DURVA FIZIKAI ANYAGBA, MÍG A **HATALOM** RABUL NEM EJTI; ÉS ONNAN NINCS VISSZAÚT, CSAK KRISZTUS ÁLTAL.

Ebből a történetből kiviláglik, hogy Sophia maga a **Lélek, amely** tudást (ismeretet: pistis-t) nyer szenvedésteljes útja révén: azaz **tudatosá válik** (bölcsé, Szófiává). És amikor Steiner arról beszél, hogy **Ízisz** mintegy **szétterült a kozmoszban** (kozmosz istennőként) és **ott megpillantható a maga „aurikus sokszínűségében”,** akkor AZ EREDENDŐ LÉLEK-ÓCEÁN SOKSZÍNŰSÉGÉRŐL BESZÉL: **MERT A LÉLEK SOKSZÍNŰ.**

ÉS ITT VAN A MAGYARSÁG RENDKÍVÜLI LÉLEK-MIVOLTA: A SOKSZÍNŰSÉGÉBEN.

Sokat beszéltünk már erről, most csak egy témazáró információt osztanánk meg az olvasóval: ez pedig egy magyar hölgytől származik, aki MAAT-képviselőként szolgálja népünket (MAAT a Törvény és Igazságosság istennője). Blogjában ezeket írja:

*„A lélek lehetővé teszi az egyedi teremtő jelleg megnyilvánulását és közvetlen kapcsolódási lehetőséget nyithat a világ minden megnyilvánulásával... A magyarság **különleges nyitottsága a teljesség-boldogság tudatosítására sok színes** egyéni kiteljesedéshez vezet: az egyéni megnyilvánulások számára sok lehetőséget adó és **naagyon sokféle érintésben megjelenő megnyilvánulás lesz a ,MAGYAR’...***

A FÖLDANYA ÉRTEKESNEK ÍTÉLI A MAGYARSÁGBAN az érdeklődést, a **„VÁGYAT’ A TELJESSÉG MEGISMERÉSÉRE** és a megismertek lehető legpontosabb megértésére és kifejezésére... **A KIFEJEZŐ ÉS TUDATOSÍTÁSI ESZKÖZÖK GAZDAGSÁGÁT** (és például) **A NYELVBEN MEGNYILVÁNULÓ JÁTÉKOSSÁGOT**, ami különlegességnek számító szépséget hoz létre...”
(OMAH-G-PORTÁL)

Ez a „legmagasabb” elismerés figyelmeztetés is, hogy **SOKSZÍNŰSÉGÜNKET SEMMI ÁRON NE ADJUK FEL**, mert **az maga a Lelkünk** (az ezer színben csillogó GYÖNGY a SZÍVÜNK GRÁL-KELYHÉBEN).

És hogy el ne tévedjünk: az a kísértés, hogy a **Fényt (az egyszínű FEHÉR FÉNYT) imádjuk** mindenek felett, valójában a (bukott) Szellem, Lucifer törekvése, aminek nem szabadna alámenni a lelkünk rovására. Ha tisztán megértjük, hogy a **fehér fény a sok-sok szín összessége**, akkor közelebb jutunk annak a megértéséhez is, hogy a **„SZÉP LÁTSZAT’-ot (A FÉNY ÁLTAL LÉTREJÖTT KÁPRÁZAT-VILÁGOT**, amelyet a speciálisan erre kalibrált „érzékszerveink” észlelnek, ill. vetítenek ki, és amely a **sokszínű hű-óceán életenergiájából** *struktúrák és alakzatok megformálása útján lett létrehozva*) annak kell felfogni, ami: *fény- és formaszellemek hatalmas munkájának*, ami **mögött ott van az ős-elem, a sokszínű élet(LÉLEK)-óceán, AMIHEZ NEKÜNK, MAGYAROKNAK, A MI SZÍNES ÉS GAZDAG ŐSMAG-LELKÜNKNEK MÉLYSÉGES-MÉLY és TUDATOSÍTHATÓ KÖTÉSÜNK VAN.**

Ennek alátámasztására még szólnánk pár szót **Anyahitáról**, aki (a Szíriusz rendszerből érkezett beavatottból) **istennővé vált** (előbb az ataiszi hunok-szkiták-magyarok, majd Ázsia sok népe számára), s akit maga a nagy Zarathustra is **az élet forrásának** tekint:

Zarathustra Istene Ahura Mazda (ha tetszik: a ‚Nagy Aura/Dicsőség’), aki MAGA a Napisten, s mint ilyen, a **Fény egyetlen** szellemi **forrása**. Ám ő maga is megjelöli a saját energiáinak a forrását, és ez számunkra rendkívül érdekes – több szempontból is.

„**Ahura Mazda** szóla Zarathusztrához, mondván:

Ajánlj fel áldozatot, óh, Zarathusztra!

AZ ÉN FORRÁSOMNAK, ARDVI SURA ANAHITÁNAK,

a hatalmasnak és az Egészségadóknak...” (ZEND AVESZTA, Jast, 6. ABAN JAST II.)

Ennek a ‚forrás’-nak a neve egyezik a ‚mi Anyahitánk’ nevével (aki után az ősrégénket is elnevezték Arvisurának), s aki Ataiszra leszállva (a Szíriuszról) elhozta nekünk a szeretet tanításait, amelyek a ‚Magyar Ősegyház’-nak tartott Uruki-Mani Egyház szellemi alapját képezik. Talán ez az idézet éppen arról szól, hogy Zarathustra is ebből a ‚forrás’-ból merített? és nem fordítva?... Mint nőtől és magasrangú beavatottól származó eszmeiség, bizonyosan nem volt olyan duális természetű, mint az a vallás, amelyet a perzsák hirdettek, ahol a fény hangsúlyozása maga után vonja a sötétség mint szinte egyenrangú ellenerő elismerését.

Ez a korábban leírt (itt csak megismételt) passzus azt a nagyon lényeges összefüggést tárja fel, amiről az előbb beszéltünk: hogy t.i. a **fényforrásnak** (itt Ahura Mazdának, a Napnak) is **van ‚saját forrása’**, ahonnan az energiáját nyeri és ami **életforrás** is egyszersmind; a szöveg folytatása nem hagy kétséget a mögöttes ‚forrás’ természete felől:

... „aki érdemes a fohászra,

A földi világban

Életet szaporító és Szent...

Aki megtisztítja minden férfi magvát,

Aki megtisztítja és megáldja minden nő méhét

AZ ÉLET TEREMTÉSÉHEZ...

Aki éjjel és nappal

Éltető Vizekkel öntözi a Földet”... (u. ott)

És már ott is vagyunk a **sokszínű életenergia (Yóság)-tengerénél**, amelyből az emberi Lélek és a világ minden élő megnyilvánulása származik: ez az **az istennői/istenanyai minőség, amely mindennek a forrásaként, életadó és életet tápláló mivoltában a nőiség minden más aspektusát ‚felülírja’**. Nyilván nem véletlen, hogy A ‚MI ANYAHITÁNK’ ebbe a magasságba emeltetett, hiszen **az Ő SZERETET-TANÍTÁSAI**

(amelyek elárulják az Életóceán-hoz, a legtisztább szeretet-energiához s így a Lélekhez való közvetlen tartozását) **HOZTÁK LÉTRE** – az Arvisurák tanúsága szerint – **AZT A HIT-FORMÁCIÓT, ESZMEISÉG-CSOPORTOT, AMELYET KÉSŐBB ‚MAGYAR’ NÉVEN EMLEGETNEK, S AMELY NÉPBEN URALKODÓ AZ ‚ANYA-HIT’, HA TETSZIK, AZ ANYAI SZERETET HÍD-SZEREPE** még a nem-nőelvű törzseknél is.

Bizonyos értelemben **híd-szerepű az az Istennő is, akit leginkább „Fekete Madonna”-ként ismer a magyarság**. Ő pedig éppen az általunk tárgyalt két csoport, az Ég- és a Föld-istennők között, így a fény és a sötétség közötti átmenetet is leképezi.

Ami ez utóbbit illeti, sokan úgy gondolják, hogy a káoszól/sötétségből a fény által teremtődik ez a világ, így a Fény Urai hozzák létre ennek a valóságnak a struktúráit és formáit.

Az „univerzum csecsemőkori fényképeként” emlegetett NASA-térképen a kezdeti állapot hőeltérései láthatók a pirostól a sötétképig terjedő színfoltok formájában. Kézenfekvőnek tűnik, hogy a pirosas árnyalatok a melegebb, míg a kékek a hidegebb területeket jelzik; és hogy ahol több a hő (az energia), ott keletkezik elsősorban anyag, tehát struktúrák (pl. az első galaxisok), míg a sötétebb kék területek az Űr maga (amit mindmáig leginkább a feketébe hajló mélykékkel szoktunk érzékeltetni). Itt tehát hideg van (meg „sötét és semmi”), a pirossal jelzett csomókban pedig meleg és színek és „valami”: a születő világ; itt válik el a lélek/szín/hő/szeretet-energia, A LÉTEZÉS ŐSÓCEÁNJA önmaga ellentététől. MINDEN, ami van (lenni látszik), az EBBŐL VAN: apró differenciák mentén keletkeznek a valóság mai („aranykori”, tudományosan is „fénykorát élő”) gazdagságát létrehozó először „nagyobb”, majd az evolúció fonalán egyre finomodó, egymástól egyre jobban eltérő „kisebb” különbségek (melyek a kreatív szellemi energiák játszóterei, nyersanyagai is egyben). E különbözőségek elsődlegesen hő-természetűek tehát: a melegebb, sűrűbb energiájú területek lesznek az élet bölcsői, a sötétebb-hidegebb foltok pedig a Világűr alapját képezik.

Nagyon furcsának tűnhet tehát az az asszociáció, mely a Kozmosz sötét és üres területeit mégis az élet keletkezésének gondolatával köti össze. Így a Fekete Madonnák csillagos éj-palástja, sőt (a mintegy szintén ruhaként viselt) sötét bőrük is mintha csak külső takarója lenne fényes-színes, élő belsejüknek, amelyből a Gyermekek (≈ a Világ, a Világ Világossága) sarjadt („Sötét és Semmi voltam... és a világot szültem gyermekül”!): azaz a **„Külső Sötétség”** éppen a **„Belső Fény”** rejteke.

A „Külső Sötétség” fogalma a teológiában a Gonosz egyfajta birodalma, ahová azok a lelkek vettetnek, akik „vétkes”-nek találtnak. Bizonyos értelemben így az Űr lesz a hazájuk, amelyben azonban (mint valami levesben a tészta) üldögélnék a csillagok, akik a fényből megformált élet hordozói, lélekkel/szellemmel teljes gócpontjai. Így AZ ÉJSZAKAI ÉGBOLT (amit mint „kényes igazságot” a nappali égbolt atmoszféra/napsugárzás összjátéka, a gyönyörű kék illúzióbuborék üdvösen kitakar előlünk) valójában SÖTÉTSÉG ÉS FÉNY-SZIGETECSKÉK EGYÜTTESE, AMELYBEN NEM A FÉNY FOLYTONOS, HANEM A SÖTÉTSÉG, míg a fény diszkrét, egymástól jócskán elkülönült részecskékként reprezentált (pl. a csillagokkal). Ez fontos tény lehet számunkra, mert gondolkodásunk általában az elkülönült részekre irányul: mintha az lenne a gondolkodás [a tudat, a szellem] alapfunkciója, hogy a dolgokat elválassza egymástól.

Maga a **Teremtés** is **elválasztásokkal** kezdődik: ... „és elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől” ... „és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől” stb.; sőt nézetünk szerint a szellem és az **öntudat maga is** úgy jön létre, hogy **leválasztja önmagát a Létezés egészéről**: azaz elkülönült részeket, eltérő minőségeket, határokat és tartamokat határoz meg, és ezt a folyamatot teszi a mindenség működésének alapjává. A struktúra- és formateremtés is egy ilyen gesztus; azaz a **földi/fizikai valóságot teremtő szellemiség eleve az elkülönítés, a hasítás és különbségtéves elvét követi**, és ez a szellemi működés jelenik meg a csillagokban, amelyek – az elkülönítés példaként – az űr, a sötétség, az éjszaka állandó közegében tartják fenn elszigeteltnek tűnő, önálló fény-karakterüket.

A Fekete Madonnák csillagos éj-palástja az Ég-istennőt sejteti, magának a „fekete” színnek azonban mély köze lehet a természeti népek általában nem-fehér arcszínéhez vagy akár a termőföld sötét árnyalataihoz is.

De vajon sötét-e a föld? A nőiség/termékenység/jóság attribútumait a sötéttel összemosó elképzelések furcsának tűnhetnek, és csak tovább növeli a rejtélyt az ún. „alsó világ” helye ezekben a rendszerekben. A világfa-ábrázolásokban a „sötét” minőség helye a „felső világban”, a világfa ágai között van, ám ezeknek a fának nincs gyökérzete, ami pedig a lombzat, a felső szféra tükörképe kellene legyen, ahogy az általunk ismert valóságban van; ekkor a fa struktúrája leginkább egy súlyzóhoz hasonlít, aminek rúdja a törzs és a két félgömb a lomb és gyökér, összecsúztatásukkal pedig tökéletes gömb-formát idéznének. *Ha az univerzumot gömb alakúnak képelnénk (ez a leglogikusabb), annak kettéválasztásával (ld. a Teremtést!) és eltávolításával máris a FA mint struktúra állna elő, leképezve a hármas világrendet (alsó-felső-középső világ). Mi, emberek leginkább a középső világban élünk. (Látni olyan ábrázolásokat a modernitásban, ahol pl. fejjel lefelé fordított fát látunk, a gyökér-lombzatban madárfészkekkel...)*

Táltosaink ezért úgy vélték, hogy a szimmetria jegyében a fának igenis van gyökérzete, és ott az alsó világ lényei lakoznak (közjűk kerülhetnek holtukban a nagyon elbitangolt emberek is).

A kérdés tehát az, milyen viszony lehetséges a sötét (a nem-fény, a nem-forma, a Yin természetű élet) és az „alsó világ” között

(amely egyébként nem feltétlenül sötét, ha csak abban az értelemben nem, hogy a föld alá nem süt be a Nap, a fő fényforrás; a föld közegének fotonokkal való átjártsága nyilván csekélyebb, mint a levegőé. Ez elvileg a testről is elmondható lenne, amelyet a kereszténység kimondottan a sötétség és a gonosz territóriumának tart, de tudósok kimutatták, hogy a fotonok jelenléte a fizikai testben olyan nagy arányú – a víz-molekulákét is meghaladva –, hogy aki azt állítaná, hogy testünk fényből van felépítve, nem is nagyon túlozna).

Aki/ami tehát a testben vagy a földben lakozik, nem a sötétségben lakozik, jóllehet a fény-arányok mások. És meggondolandó, hogy a föld **sötét** színét leginkább a felszívódott **víz** adja (az „alsó, ösztön-lélek”?)...

Ugyancsak érdekes itt a **ferencesek barna csuhája**, amiről korábban írtunk már:

Ferenc a földközelség szentje, aki fölállta a Földet/földet mint bolygót és mint elemet is, s akihez a testiség az összes szent közül a leginkább kapcsolható: nem tagadja meg az anyagot, a fizikai anyag manifesztálódott lényeit: a növényeket, állatokat, embereket; az egész Természet és az élővilág felé nyitott szívvel odafordul. Nagyon érdekes, hogy egy látó a köztes létben **a szívcsakra zöld** (ez az eredeti energia színe, nem mellesleg a földi természet alapszíne) **és rózsaszíne** (amit valószínűleg a tudatosodás alakít ki a földcsakra piros {élet-} és a koronacsakra fehér {szellemi} energiája keverékeként {egyébként a tej és a vér is – igen látványosan – ugyanígy keveredik!}) **mellett** felfedezte a **barnát mint magszínt** (ezt a színt pedig éppen a zöld és a rózsaszín keverésével hozhatjuk létre!). Ez azt jelentheti, hogy **a föld a lélek magjának szerves, integráns része lett!** Vele pedig a Föld mélye által hordozott **„alsó világ”**, a tényleges *gyökérvilág* **integrálódott** a lelki működések és elfogadott területek közé mintegy azok esszenciájaként.

A néhány (még megmaradt) ábrázolás szerint ez az istenanya nem „fekete”, csak **fekete köpenyű** és **„szép sötét arcú”**. Ez utóbbi valószínűleg nem valami mediterrán jelleg vagy déli eredetre mutató jegy, sokkal inkább utal az ősiségére, és a Föld eredeti népességéhez tartozására. Mert bár ezt nem lenne könnyű („feketén/fehéren”!) bizonyítani, mégsem zárható ki, hogy *a fehér faj nem igazán „őshonos” a Földön*: azt látjuk, hogy bárhol is él egy „őslakos” embercsoport (akiket a gyarmatosítás idején „bennszülötteknek” neveztek), azok mindig sötétebb bőrűek, mint a (gyarmatosító!) fehérek.

Napjainkban már, amikor a genetika megmagyarázhatatlan „csomókat”, anomáliákat talál a DNS-spirálunkon, nem annyira abszurd vagy rebellis a gondolat, hogy talán ezek a rendellenességek okozták a Homo sapiens sapiens hirtelen felgyorsult evolúcióját, vagy az Ádám-i (fehér) ember (nem is olyan régen történt) „megteremtését”, amely jelenségek esetleg genetikai manipulációkra vezethetők vissza, és egy „magasabb rendű” emberfajta létrehozását célozták meg...

Ilyenformán az ősbibb ember sötétebb bőrű, és természetes, hogy az Istenanya legősibb „ábrázata” is rájuk hasonlít.

Nem lehet véletlen, hogy a régi pálosok istenanya-ábrázolása sötét arccal bír. „Ennél az egyetlen magyar alapítású férfirendnél az istenanyának egyértelműen sötét arccal van. Ezt a pálos Szűzanya-ábrázolást előszeretettel faragták fára, amit aztán a megfelelő technikával sötétítették. Ez az Istenanya-kép legalább annyira különleges a többi európai ábrázolásokhoz képest, mint ahogy a magyarok különlegesen itt Európában a nyelvüket, szokásaikat, testformájukat és elveszett vallásukat illetően”. (Nagyházi Ede)

Óhatatlanul felmerül az a gondolat is ezzel kapcsolatban, hogy ennek az istenanya-képnek a tisztelete (különösen a fehér kámzsát viselő pálosok részéről!) egyfajta tudatos vállalása az ellenpólusnak, a sötétnek, a lélek nem-hófehér voltának, amely mindent magába foglal, **mindent tartalmaz, az egész „élő mindenséget” a színekkel, a fényvel és a sötétséggel együtt**.

Néha hallani a „fekete magyarok”-ról, akik kapcsolatban lehetnek a Szaturnusz ,sötétebb’ minőségeivel (akadályoztatás, lebontás, sűrűség, bűnbakság, áldozat stb.). Ezzel szembesülnek azok a lelkek is, akik szolgálatra jelentkeztek a Föld bolygóra, s a Bak jegyében („Küszöbőr”) születnek le, hogy ennek a ,nehéz’ jegynek a rendkívüli energiáival dolgozhassanak.

(Ezzel kapcsolatban érdemes emlékeztetni a buddhista pszichiáter, Pressing Lajos tanulmányára a zodiákus-jegyekről, aki úgy találta, hogy az utolsó három jegy {a Bak, a Vízöntő és a Halak} annyira ,transzcendensek’, hogy emberi elme nemigen tud érvényeset mondani róluk.)

A ,sötét’ vállalása (az alkímiában a ,nigredo’) nyilvánvalóan a legnehezebb minden feladat közül (különösen a jelenlegi fény-kultusz idején), de megkerülhetetlen állomás az emberi lélek és tudat fejlődésében (természetesen nem az öntudatlan beazonosulás, nem a ,mérgezettség’ tudattalan halál-állapota a megoldás).

A Fekete Madonna lehet a hasítás-előtti ősi teljesség (most különösen aktuálissá váló) BEAVATÓ megjelenése.

„**Az Istenanya** nem más, mint az **élő mindenség maga**. ...A mindenség úgy változik, hogy mindig ugyanaz marad. Szent és Örök.” (Baghy Vilmos)

„ A régiek istenanyának, a magyarok esetében a Nagyboldogasszony „égekőpenyes változatának” tartott Fekete Istenasszony természetéről való elszórt információk arról beszélnek, hogy **egykor létezett női tulajdonságokkal bíró élőlény-kozmosz tudat**. Ami aztán a folyamatos (testben és lélekben való) egyre gyengébb leszületések eredményeképpen elhomályosult az emberi tudatban. Így aztán könnyű volt azt a későbbiekben manipulálni és elveszteni” ... (L. Kass Ferenc)

„Az Öregisten... istenpárja a Földanyából lett Fekete Istenanya a gyermekistennel a karján”. (Gaál Lajos)

„Van egy régi legenda arról, hogy az ég egyre közelebb és közelebb hajol a földhöz. A Fekete Madonna egykor leszülte ide önmagát, hogy **világosságot adjon a földnek**. És egyre közelebb és közelebb kerül az, ahonnan ő lejött ide közénk. Már egyre jobban látszik, hogy amit leküldtek ide az istenek, az nem azzá lett, amivé szerették volna, hogy legyen... Az istenanya ezt nem hagyja, **magára húzta égekőpenyét és csak annak világol már, aki azt megérdemli**” (Vargyas Endre)

(A szemelvények Gönczi Tamás könyvéből valók)

Látnivaló, hogy **EZ AZ ISTENNŐKÉP EGYSZERRE ÉGI ÉS FÖLDI. Csillagos palástja** (vannak, akik szerint ez eredetileg valóságos csillagtérkép volt) **Égi Nagyanővé teszi, aki maga a Létezés ősforrása**, akiből (a köpeny alól) az isteni-égi **MELEG FÉNY** „világol”; de arculata, elhivatása a Földhöz, a föld (még romlatlan) lelkeihez köti. Az ő számukra őrzik a visszaút világosságát. Ezért neveztük Őt **hídnak**: összeköti a legősibbet az újjal, a fényt a sötétséggel, **MAGÁBA FOGLALVA MINDENT, ŐSI NAGYASSZONYUNKKÉNT AZ EGÉSZ ÉLŐ MINDENSÉGET**.

És nem véletlen, hogy egyik megjelenésében ez **az ősi-istenanya gyönyörű, fénylő aranykelyhet emel a magasba:**

AZ EMBERT, az Ő legdrágább gyermekét, AKI MAGA A TEREMTÉS FOGLALATA, AZ EZERSZÍNŰ LÉLEKENERGIA MINDEN MANIFESZTÁCIÓJÁNAK KELYHE, az emberi Lélek SZENT GRÁLJA.

Ez az Istennő-alak vezet át bennünket a következő témakörhöz:

b) FÖLD-ISTENNŐK

GAIA

Nem igazán van tudásunk arról, hogy a görög mitológiában e névvel illetett Földistennőhöz

(akinek Uranosz égistentől született gyermeke az a Szaturnusz, aki Naprendszerünk küszöbőre, és aki – egyes elképzelések szerint – saját fényét és hőjét, minden „pozitív” tulajdonságát kivetítve hozta létre a Napot, míg önmagának megtartva ezek ellentétét, vállalta a zord, földies beavató szerepét)

kötődött-e a *múltban* a magyarság,

de a *jövő* szempontjából nagyon érdekes lehet számunkra,

mivel az Ő nevével fémjelzik azt az utópiát, mely egy minden eddiginél szervesebb, életenergiával (tehát lélekkel is) feltöltött földi jövő-konstrukció alapját képezi.

Az ún. **GAIA-HIPOTÉZIS kidolgozója** a most 101 éves (és ebben az életkorban magát az eddigieknél boldogabbnak érző) **J. E. Lovelock**, aki elméletét először 1979-ben, majd 1987-ben jelentette meg könyv formájában (a második variáns kidolgozottabb). Mivel ő maga hivatásos tudós (biológus, kémikus), munkája azonnal a tudományos viták középpontjába került. Sokan egyfajta vallásos érzületet éreztek ki belőle, mások sci-fi-nek tartották (és való igaz, hogy **Asimov 1986-ban írt könyve**, az Alapítvány-trilógia folytatásaként megjelent **„Alapítvány és Föld”** c. sci-fi bestseller könnyedén vette fel és tette példátlanul népszerűvé ezt az elgondolást).

A hipotézis lényege az a (tudományos érvekkel alátámasztott) szemlélet, amely úgy tekint a **Földre**, mint **egyetlen, saját tudattal rendelkező élőlényre**, egyfajta „szuperorganizmusra”, amelynek minden része függ az összes többitől és kapcsolatban is van minden másikkal. Lovelock így ír erről:

„A Földanya – vagy ahogyan a görögök nevezték, Gaia – fogalma a történelem során végig fennmaradt és alapjául szolgált egy olyan hitnek, amely még mindig együtt létezik a nagy vallásokkal. A természeti környezetről gyűjtött ismeretek és az ökológia tudományának fejlődése során keletkező adatok alapján nemrég olyan elképzelések születtek, melyek szerint a bioszféra valószínűleg több, mint csupán a természetes környezetet alkotó talajon, tengeren és levegőn belül élő dolgok összessége. Ősi hit és modern tudomány egyesül érzelmileg abban a tiszteletteljes bámulatban, mellyel az úrhajósok saját szemükkal, mi pedig közvetett úton a Földet néztük, amint a Világűr mélységes feketeségéből kiemelkedve felfedte ragyogó szépségét.”

ASIMOV-nál ez az élő szuperorganizmus már egy galaktikus tanácsos választása az emberiség jövőjéül, de benne magában a megtapasztalás kétségeket és ellenállásokat gerjeszt.

„Igen! (...) **Gaiát, a szuperorganizmust választottam, a közös elméjű, közös személyiségű bolygót**, ahol az embernek az „én/mi/Gaia” kiagyalt névmáshoz kell folyamodnia (...) - **és a végén megszületik Galaxia, a szuper-szuperorganizmus**, hogy magába foglalja ezt az egész nyüzsgő Tejutat. (...De) **én nem akarok egy szuperorganizmus része lenni...** alárendelt rész lenni, amelytől a szuperorganizmus bármikor megszabadulhat, ha úgy ítéli meg, hogy ezzel szolgálatot tesz a nagy egésznek. (...) Mi van akkor, ha én **el akarok különülni? Ha nem akarom, hogy A FAL tudja, mit mondok vagy mit teszek?**” És Gaia így reagál a FAL-civilizáció emberének felvetésére:

„ – Az elkülönülésnek számunkra nincs semmi értéke. Én/mi/Gaia ezt megfoghatatlannak tartja... Említettem, hogy kényszerhelyzetben képesek vagyunk elzárni magunkat, de **ki akarna így élni**, akár csak egy óráig is?... **ÉN/MI/GAIA SEMMIT SEM REJTEGET, S HAZUDNI SEM SZOKOTT.** Egy *szigetember* – az az egyén, aki elszigeteltségben él – mondhat valótlanságokat. Az ilyen **korlátok között él, s éppen mert korlátok között él, tele van FÉLEMMEL.** Ezzel szemben **Gaia hatalmas mentális képességgel rendelkező, bolygóméretű organizmus, tehát nem ismeri a félelmet.** Merőben szükségtelen, hogy Gaia hazugságokat mondjon, s a valósággal ellentétes képet fessen magáról.”

Természetesen mindebben van némi túlzás (az egész leginkább a FAL-ember említett félelmeinek látványos kivetülése), de figyelmen kívül hagyja azt is, hogy **a Földanya eredeti működés módja** (ami éppen napjainkban próbál **visszarendeződni** a maga saját programjába a hosszas és megbetegítő hatású **letérés után**)

mindenképpen valami ilyesmi, akár tudunk róla, akár nem (és akkor már jobb, ha tudatosítjuk). Sok érzékeny 'természetvédő hajlamú' ember már most is olyan fájdalommal reagál az ökoszisztémát durván sértő emberi beavatkozásokra, mintha valóban (az egésznek szerves részeként) őt magát érte volna támadás (és ez tulajdonképpen így is van!). Éppen ez a tény ad reményt a jövőnek, hogy **egy sokkal empatikusabb, lelkebb, az Egésszel folyamatosan kommunikáló és együttérző ember fog kialakulni a mai „sziget”- vagy „fal”-ember helyén,**

s éppen ez az, amerre a magyarok múltja, Földanya-hite és alapirányultsága is mutat. **ÉS AMENNYIBEN MEG TUDJUK TARTANI MAGUNKAT A GRÁL-ESZMEISÉGBEN, ÉLETKELYHÜNK MEGŐRZI AZ ÉGI EREDETŰ LÉLEK ÉBER TUDATOSSÁGÁT – A FALAKKAL és FÉLELMekkel KÖRBEVETT ÉS HAZUGSÁGOKKAL TELI MAI EMBER ÁLOMSZERŰ ÖNTUDATLANSÁGA HELYETT.**

A MAGYAR FÖLDANYA: A BOLDOGASSZONY-HIT

Napatyánk mellett, az ellipszis másik fókuszpontjában találjuk a kettős Boldogasszony-égitestet. Ez egy gázokból álló, ma még a látható fény tartományán kívül eső, nem látható égitest. Fekete-fehér Madonna, Babba Mária a magyar szakralitásban. Ez az eredeti női isteni minőség és erőter a kettős naprendszerben. A két égitest együtt mint Teremtő Anya és Atya értelmezhető.

Bár a sumer-magyar párhuzamok egy erős „ÉG-KIRÁLYNŐ”-kultuszra engednek következtetni, és (pl. Badiny Jós professzor úr is) a BAU-DUG-ASAN≈BOLDOGASSZONY istennevet ezzel kötik össze, talán nem áll messze a valóságtól az az elgondolás, hogy **a Magyarok Boldogasszonya** – bár égi eredetű istennő – az évkör egyik legfontosabb pontjának 'ünnepeltjeként' olyan szorosan kötődik a földi (termékenységi) ciklusokhoz, és olyan bensőséges kapcsolatba került a föld népével, ahogy azt csak a föld-, termékenység- és gabonaistennők (Démétér, Koré, Ceres stb.) esetében látjuk. Az a különbség, hogy **Ő nem ,szakosodott' a földművelésre, hanem – mint az Ég-Nagyanya, a Fekete Madonna karon ülő gyermekével – Ő is a transzcendens ,termékenység', a gyermek-áldáson keresztül megvalósuló örök újjászületés, az Élet kifogyhatatlan szeretet-energiájának képviselője.**

A csodálatos magyar nyelv a nép ajkán 'Élet'-nek nevezi a búzát, a gabonák anyját (ld. a korábbi gondolatmenetet Oziriszról, ill. a **mag szenvedéstörténetéről**). **Ez az az élet, amit mi ismerünk... az ,eltérített', eredeti boldogságából kifordított, áldozatívá lett élet.** Ám úgy tudjuk, hogy a csillagok és bolygók 'közepén' egy-egy **Szentlélek-képviselő** él, aki az adott égitest élő középpontja, és már csak **LÉLEK-mivolta** miatt is az **Élet-energia** **esszenciális hordozója, a boldog élet szülőanyja** – Ő pedig a régi Földanya, a magyarok ősi, eredendő, égi-földi Boldog Istenasszonya.

Ő a nemzedékről nemzedékre átadott örök asszonyi bölcsesség, a valóság lelki/női/anyai átéléséből származó boldog mindentudás foglalata, A LÉTEZÉST önnön-magában, A MAGA TELJESSÉGÉBEN ÁTÉLŐ MINDENSÉG ABSZOLÚT BOLDOGSÁGA. Ő mindazon nők égi-földi anyja, akik elevenen megőrzött lelkükkel a mai napig óvják-védik a Földanya tereit a végzetes sérülésektől, a technika és a háborúk, a gőgös terjeszkedés és a könnyörtelen kiszipolyozás erőitől. Az asszonyok a Föld eredeti útjának, a Lélek és a Természet közös boldogságának, a (civilizáció előtti, 'aranykori') romlatlan és haláltalan Élet tudásának az őrői.

Ők/mi voltak/voltunk azok is, akik Jézus kataklizmatikus halála idején is fenntartották a remény és a megváltott, örök életbe vetett hit szakrális tereit, hogy a feltámadás valósággá lehessen. A korábban már idézett Somlai Nikolett Rózsa így ír erről:

„...mert Jézus tudta, hogy meg kell halnia, tudta és emlékezett élettervére, emlékezett az utolsó pillanatokban, vagy talán már jóval előtte? És akik körülötte voltak, édesanyja, Mária, Mária Magdala és a többi nő, ők is tudták és emlékeztek. Az asszonyok tudatában voltak, szívükben lüktetett Istenanya, az Élő Mindenség dala. Együtt táncoltak ők a Nappal, a Holddal, a Csillagokkal. Ismerték a föld, a tűz, a víz, a levegő titkait. Tudták, bennük van a kezdet és a vég, a kiegyenlítődés lehetősége; az Élet megszüelő, tápláló és lebontó ereje lüktetett méhükben. Képesek voltak időben és világok között utazni. Képesek voltak gyógyítani, erőket mozgatni. És igen, tudták, hogy feladat vár rájuk, még nincs vége, sőt csak most kezdődik. Igen, Jézus földi halála után, mikor lelke a világok között járt, ők tartották az erőt, a teret, nyitottak és zártak kapukat, ők segítették, hogy Jézus Krisztusként feltámadhasson, visszatálva a testébe, megmutatva, hogy nincs halál, hogy az csak illúzió.”

Ugyanennek a könyvnek (amely A SZAKRÁLIS BAKONY címet viseli) a SZAKRÁLIS IDŐ RENDSZERE c. fejezetében minden fontosat megtalálunk Boldogasszonyunkról és Szűz Mária alakjának hozzá való viszonyáról is.

A magyar hagyományban a vízözön utáni korokban az Istenanyai minőség mint Tündér Ilona, majd Boldogasszony, és később mint Szűz Mária jelenik meg. Ez a folytonosság észlelhető a Bakony szakralitásában is. És igen jól felismerhető a szkíta, hun, magyar hitvilágban, de történelmünk vezérfonala is ez. Népünk, nemzetünk üdvtörténelme (...) nyomatékosan képviseli az eredeti Istenanyai értékrend megőrzését minden időkben.

Boldogasszony-hitünk jóval a Jézus előtti időkre vezethető vissza. Bizonyosságot nehéz találunk a ránk hagyományozódott gyűjtésekből, iratokból, hiszen a Római Katolikus Egyház térhódítása után Szűz Mária tiszteletében élt tovább, s az szinte egybeolvadt Boldogasszonyunk tiszteletével. Az összeolvadás lehetősége a néplélekben abból adódhatott, hogy az ókori Anyaistennőkben megnyilvánuló minőség, Boldogasszony Anyánk alakja (az Ő személyiségének írásos megjelenése is ezekre az időkre tehető, vagy még előbbre, ha a sumer kutatásokat elfogadhatónak találjuk) és Szűz Máriában megújult képe is ugyanazon forrásból fakadnak.

Szűz Mária az időrendben hozzánk legközelebb álló istennői minőség testet öltése. Időben távolodva népünk hagyományai megőrizték Nagyboldogasszonyunk számtalan arcát: Tündér Ilonát, Fekete Madonnát, a Magyarok Nagyasszonyát, a Napba öltözött asszonyt – és még számtalan megnevezési formával illetve a népeleket a lélekben lakozó őszanya-képet.

Boldogasszony: ősvallásunk Istenasszonya. Gellért püspök javaslatára a „térítő” Szűz Máriára alkalmazták Boldogasszony nevét, így szinonim szavakká váltak a nyelvi emlékezetben. Gyakran Mária ünnepélyesebb megszólításaként jelenik meg archaikus imáinkban, énekeinkben.

Ki hát a Boldogasszony?

Boldogasszonyunk magában foglalja a Fény Őrzését, annak visszaadását.

Ő a kapuja életnek-halálnak és az újjászületésnek.

Ő az, aki Földanyai (Gabona-Istennői) minőségeket hordozva befogadja a magot, s belőle sarjad minden földi élet.

Ő az, aki óvja, védi a Föld valamennyi teremtményét.

Ő az, aki táplálja testünket, lelkünket, szellemünket és a Föld valamennyi teremtményét.

Ő az, aki elengedi s lebontja azt, aminek elérkezett az ideje, hogy visszakerüljön az Élet örök körforgásába.

Hogyan nevezték Őt elődeink (a teljesség igénye nélkül)?

- *Fénymadártól foganó.*
- *Isten szántóföldje.*
- *Tengernek csillaga.*
- *A rét, a mező virágai.*
- *Ő van jelen a csillagos éjszakában.*
- *Ő van jelen a Holdban.*
- *Ő a vizek Úrasszonya.*
- *Ő mindenek anyaméhe.*
- *A kezdetektől való.*
- *A csillagos ég köpönyege.*
- *Nemzetünk védasszonya.*
- *Mindenség Úrnője.*

Boldogasszony-ünnepeink az esztendő körén ciklikusan megjelenő időpillanatok, mindig szorosan összekapcsolódva a női princípiumokkal, a hét bolygóval, Holdanya erejével, a természet rendjével és kozmikus energiájával.

A magyar néphagyományban Ő a magyar föld, amely össze van kapcsolva egy Égi magyar földdel, melyből folyamatosan újjászületik a magyar Élet.

A magyar néphitben „Nagyboldogasszony” vagy „Nagyasszonyunk” leányaként jelenik meg; máshol Nagyboldogasszony szüzi leányaként Kisasszony-nak nevezik. Egykor „Boldogasszony” és „Kisasszony” neve összeolvadt, s megjelent a népi hitvilágban a „Kisboldogasszony” névhasználat. A keresztény vallásban Nagyboldogasszonyunkat Szent Annával, Kisboldogasszonyunkat Szűz Máriával azonosítják.

A magyar néplélek 7 Boldogasszonyt tart számon. Valójában úgy kellene helyesen fogalmazni, hogy 6+1-et. A +1 mindig Nagyboldogasszonyunk, aki magában összesíti az asszonyélet, a női megnyilvánulási forma mindenségét.

A hét Boldogasszony ünnepének időrendi sorrendje:

1. *Földtöltő vagy eketöltő Boldogasszony: december 8.*
2. *Gyertyaszentelő Boldogasszony: február 2.*
3. *Gyümölcsoltó Boldogasszony: március 25.*
4. *Sarlós Boldogasszony: július 2.*
5. *Nagyboldogasszony: augusztus 15.*
6. *Kisboldogasszony: szeptember 8.*
7. *Olvasós Boldogasszony: október 7.*

Egyéb Boldogasszony-ünnepek:

- *Angyalos Boldogasszony (Porciunkula): augusztus 1.*
- *Csomóoldó Boldogasszony*
- *Fogolyszabadító Boldogasszony: szeptember 24.*
- *Havi vagy Havas Boldogasszony: augusztus 5.*
- *Hétfájdalmú Boldogasszony-Fájdalmas Szűzanya: szeptember 15.*
- *Kármelhegyi Boldogasszony: július 16.*
- *Magyarok Nagyasszonya: október 8.*
- *Nádi Boldogasszony*
- *Segítő Boldogasszony: június 24.*
- *Szülő Boldogasszony*

Boldogasszony-ünnepeink társítása Szűz Mária ünnepeivel:

- *Földtöltő vagy eketöltő Boldogasszony – Szeplőtelen fogantatás*
- *Gyertyaszentelő Boldogasszony – Mária tisztulása, Jézus bemutatása a templomban*
- *Gyümölcsöltő Boldogasszony – Szűz Mária fogantatása*
- *Sarlós Boldogasszony – Szűz Mária látogatása Erzsébetnél*
- *Nagyboldogasszony – Szűz Mária mennybemenetele*
- *Kisboldogasszony – Szűz Mária születése*
- *Olvasós Boldogasszony – Rózsafüzér Királynője*

Kisboldogasszonykor legszebb a Napkelte, mert benne megláthatjuk a bölcsőben fekvő Máriácskát. Ezen a hajnalon a Napba-nézés – szitán vagy szőttesen keresztül – országszerte szokás volt. Egykor minden jószándékú ember igyekezett hegyre, dombra, szent helyekre, folyópartra, patakpartra kimenni, hogy láthassa Máriát. A néphit szerint csak az láthatta meg a Napot szülő Máriát, aki arra érdemes volt. Ezen a hajnalon a nap sugarai rózsát szórnak, angyalok zengenek a mennyekben.

Ki is Kisboldogasszony?

Máriát „Kisasszony”-ként tartja számon a mi hagyományunk, Szent Annát „Nagyboldogasszony”-ként. Nem lefokozás ez, hanem egy minőség jelölése: vagyis Máriát a szűz-séggel, a tisztasággal, a makulátlansággal kapcsolta össze a néplélek.

Mária: Nagyboldogasszony mindig Szűzen maradt leánya.

Kisboldogasszony: ő, aki könnyőre, jóságos és tiszta. Ő a fénynemző Fényszűze, aki méhében hordozza a Fényt, a Világ Világosságát, Jézus Krisztust. A Fényszüzesség csodája és misztériuma tartozik Máriához.

A szűz-ség magában hordozza a „MINDEN LEHETSÉGES” princípiumát. Ez a Nőiség legmagasabb állapota, egy megtisztított/feltisztult lelki minőség.

Bár esetleg erőltetettnek tűnhet a két szentalakzat párhuzamba állítása, ha szívünkkel keressük az azonosságokat, a közös minőségeket, akkor mégis kincsekre bukkanhatunk.

Az emberi szív tévedhetetlen!”

Ennek tanúságaként álljon itt egy réges-régi fohász, amelyben tisztán megjelenik, hogyan fonódik össze az egyszerű emberek szívében Nagyboldogasszony alakja a „Fehér rózsá Máriá”-éval:

Égen menő szép madár
De nem madár, szárnyas angyal
Szárnya alatt a szent ótár
Szent ótár alatt az igaz hitbe
Igaz hitbe *Boldogasszony*
Boldogasszony kitekintett napkeletre
Piros hajnal hasadá
Mennyország ajtaja megnyitattik
Ott áll a Krisztus urunk
Térdig vérbe könyékig könnybe
Akkor mongya a szent fia
Kel’fö, kel’ föl Boldogságos Szűz Máriám

Megfogták a te szent fiadat
Dárdával dárdázták
Koronával koronázták...

Fehér rózsza Mária

Engem Jézus talál
Szent ige látóm
Szent halálom a megváltóm
Ajtómon a Szentasszon
Tűzhelemen **Boldogasszon**
Szobám közepén az aranszál kereszt
Kerűjjetek kereszték
Őrizzetek angyalok
Mert elnyugszom a Jézus Mária nevébe...

VIII. ECCE HOMO

Mindnyájan tudjuk, hogy **Krisztusról** van szó.

Ő az Ember – aki volt, aki van és aki eljövendő.

Kettős természetéről is tudni vélünk: isten és ember egy személyben.

Azt már kevesebben tudják, hogy másképpen is kettős volt: ha tetszik, lelkileg és szellemileg.

Azt esetleg gondoljuk, hogy **szelleme a legmagasabb rendű, mindentudó isteni szellem volt.**

De azt legfeljebb sejtjük, hogy lelke a legártatlanabb, legérintetlenebb gyermeki léleknél is tisztább volt. De hát hogyan lehetséges ez?

Azok, akik egy kicsit belátnak a dolgok mögé is, így magyarázzák ezt: **testi burkait és magasrendű tudatát a nagy beavatott bölcs, Zarathustra készítette elő** az Ő számára, összesűrítve bennük reinkarnációk hosszú sorának minden tapasztalatát és bölcsességét. A Teremtő Fiú fölfoghatatlanul hatalmas individualitása csak így tudott leszállni egy halandói testbe, hogy megtapasztalja a földi lét minőségeit. Ennek a nem-emberi megtapasztalásnak is feltétele volt azonban: az, hogy egy eddig még **teljesen érintetlen lélek** legyen a megtapasztaló. **Ezt a lelket az idők kezdete óta őrizték** a Kozmosz egy védett zugában arra kijelölt hűséges lények (ahogy angyal-lények magát a Grált is időről-időre elvitték a Földről, hogy a méltatlanná vált emberi őrzők ne szennyezhesék be tiszta minőségét). **Így ez a lélek védett maradt az inkarnációról inkarnációra bukácsoló hétköznapi lelkek megpróbáltatásainak és elbukásainak romboló/szennyező/betegítő hatásaitól;**

szinte újszülött volt (ami az ártatlanságát és tapasztalatlanságát illeti): azt mondják, ezért volt a gyermek Jézus (káprázatos okosságával egyidőben) *ügyetlen* a hétköznapi készségek tekintetében (amelyek az inkarnációk során összegyűlt tapasztalatoktól függnek), és **végtelenül sebezhető** is, amit csak a Zarathustrá-tól megörökölt bölcsesség (és egyéb védelmek) segítségével tudott valamennyire semlegesíteni (és azt sem sokáig:

a nyilvánosság elé való kilépése életveszélyes volt és nem tarthatott túl hosszú ideig).

Nekünk, magyaroknak ez a történet nem teljesen ismeretlen. Ha mi nem kaptuk is meg Zarathustra vagy Mani tudatát egy-az-egyben, sokat tanultunk tőlük. Ráadásul testbe-beavatónk, Skythianos nemcsak a fizikai szint tanítója, hanem – ahogy R. Steiner említi – felőle (és egy ún. ‚lélektörzs-impulzus’ felől is) jön egy olyan hatás, amely **az emberi lélek isteni-szellemi léttel kapcsolatos tudatát eredményezi mint az ‚egységes természetű lélek-minőség’ ereje...**

A szkíta a legősibb nép, mondták a civilizált görögök, így *mi egy igen ősi nép leszármazottai vagyunk* (bizonyos értelemben sok ősi civilizáció szellemi kincseinek örökösei), **akiknek legmélyebb tudata mindentudás, életszemlélete egyszerre holisztikus-kozmikus, földi-realista, sokszor gyermekien ártatlan és a legmagasabb ideáloktól fehérizzásig felfűtött.**

Tüzes a föld, levegő,
éden s pokol az ingem.
Idegeimben
zenészó jár.
Tudom, hogy törvény szerint
betölti sorsát minden...
Csupa sujtás az ég,
dicsőség-sugarat hány
özönnel a nap,
szurony-él minden irány,
madár is belevakul...

Dolgozik minden,
nincs kegyelem.
Fény zaklatja a földet,
szűköl a táj,
de terem...

Szakad az ember veséje,
de **az úrt álma belengi,**
muszáj dicsőnek lenni,
nincs kegyelem.

EZ ITT A SZÁRNYAK ZENÉJE,

ne feledd.

Soha nem feledem.

(NAGY LÁSZLÓ: SZÁRNYAK ZENÉJE – a teljes verset ld. a Függelék B-ben, 15.)

Ugyanakkor **magságunkból** valami más is következik: hogy **lélek-magunk** (a vele való ősbearonosulás következtében) egyfajta megőrző funkciót vállalt. MEGPRÓBÁLTA MEGŐRIZNI A LÉLEK ŐSÁLLAPOTÁT, A TISZTA KÍVÁNCSISÁG ÉS BEFOGADÁS minőségeit úgy, hogy az a lehető legkevésbé szennyeződjön, fáradjon el, betegedjen meg a tapasztalások súlyos hatása alatt. Ez csak azáltal vált lehetségessé, amiről korábban már szóltunk: hogy népünk jellegzetessége a **rész-minőségekkel való nem-beazonosulás.** (Nem mellékesen segíthetett ebben lélek-reprezentáns leányaink tündér-lelke is, amely az eredendő szeretet-energia védelmében külön pajzsot növeszt...)

Ezen keresztül **lelkünk legbelseje** alapvetően **gyermeki, tudatunk** pedig a **mindentudó kozmikus bölcs tudata** maradhatott.

„...nem tudom kikerülni elfogódott és kölyök-alázattal telt, de **világeremtő indulatból** táplálkozó vallomásomat...: Te legyőztél bennünket... mert **szembeszálltál a Sorssal, sebesült, harcoss Angyal...** mert **csak AZ EMBERI vallomás ad érvényt a világegyetem szükségszerűségének**, mert az élet, *még a legmagasabb szervezettségű élet is önmagában embertelen*, s csak a művészettel válik emberivé. **Mert a mi emberi végzetünk a Ragyogás”** ...
(JUHÁSZ FERENC: SEBESÜLT HARCOS ANGYAL)

És itt a fő oka annak, hogy a (rosszhiszemű) vádak és a sokszor lehangoló ,realitás’ ellenére is merjük állítani:

*legjobb minőségünk, **belső magunk olyan képességek és lehetőségek megőrzött kincsesládája, amely képessé tesz minket arra, hogy a világ jelen apokalipszisében (≈lelepleződésében)***

*ahol az idő (a történések) felgyorsulása miatt hirtelen **láthatóvá válnak az eddig elrejtett dolgok***

(a valódi okok és összefüggések, az álságok és az igazságok),

*és ettől az érinthetetlennek tartott értékrendek úgy zuhannak össze, mint a fapálcika-házacskák az ,amerikai álom’-ra zúduló valóság-tornádók és szökőárok levegő- és víz-(: **LÉLEK!**)-zuhatagában –*

felmutassuk az emberiség szent Grálját:

a magát megőrzött (vagy tisztává szenvedő) lélek – Én-tudatos szellemé,

az öntudat szellemi szikrája – érző/tapasztaló lélekké

transzformálódását e kettő Szent Nászában,

az emberi TEST megszentelődő, FÉNYLŐ, áttetszővé világított JÖVŐ-KELYHÉBEN.

Felmutatni az embert, amilyen lehetne: szellemnek és léleknek, férfiangyalnak, tündér-lánynak, isteni teremtőnek, isten-szülő kozmikus istenanyának, akik voltunk és akik leszünk, mi, magyarok, mi, emberek, istenfiak, a Teremtő álmának hordozói,

istenszikra-lelkek, őstudatúak, mindenség-tudatúak,

az eleven Mindenség tudatosult gyermekei... akik TUDJUK A SZELLEMET, A LELKET, A TESTET.

*Ahogy Klingsohr, a ,varázsló’ tanítja: „Másképpen viselkedik a természet érzékeinkkel és kedvélyünkkel, másként értelmünkkel, világerőink vezérlő képességével. Bizony, **őrizkednünk kell attól, hogy megfeledezzünk az egyikről a másik rovására.** Sokan vannak, akik csak az egyik oldalt ismerik el, a másikat alábecsülik. Ám **a kettőt egyesíteni lehet, és az lesz boldog, aki megteszi.**” (Novalis: Heinrich von Ofterdingen)*

ENNEK AZONBAN A FIZIKAI TEST KERETEI KÖZÖTT KELL VÉGBEMENNIE.

A magyarság ebből a szempontból is egészen **különös kvalitásokkal rendelkezik.** Mert a már emlegetett **kozmosz-, sőt egységtudata (sokszor explicit ,istentudata’ is)** sajátosan ,mélyen’ (ahogy mondani szoktuk, „**zsigeri szinten**”) gyökeredzik. A nép embere nagyon mélyről, tényleg a zsigereiből löki elő sokszor egymondatos kozmikus ősigazságait, mert **benne az igazság a testhez és egyáltalán a fizikai valósághoz kötött,** attól teljességgel elválaszthatatlan. *A magyar egészen a krisztusi úton jár,* jelmondata akár az „**ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET**” LEHETNE. **Mint mag-nép nemcsak az UTat jelöli ki, hanem számára a Szellem az IGAZSÁG, a Lélek az ÉLET, és EZ EGYÜTT Ő MAGA A MAGA TESTI VALÓSÁGÁBAN,** attól elszakíthatatlanul. Legigazabb voltában semmi köze sincs a szellem (tudat) hazugság-természetéhez, ahogy az ellenerők egyéb manipulációihoz sem. Számára minden valóság élet és igazság, és minden lehetséges élet és igazság a valóság része: **de ez a valóság fizikai és testi – még anyagi vagy tündéri mivoltában is.**

Mélységes kötődése a földhöz/anyaföldhöz/szülőföldhöz ebből az attitűdből ered, ezért van, hogy a ,kívülálló' számára még a magyar spiritualitás is (vö. tündér- eredetünk regéit más hagyományokkal) ,földhözragadt'-nak tűnik. **A VÉNUSZI BIKA-FÖLD („A bika a női szaporodás igájába fogott hím nemzőerő” – Paneth G.) és KÍGYÓ→SAS (azaz A BIKA-SKORPIÓ TENGELY) ezért A MAGYAR LÉLEK TEST-KÖZPONTÚSÁGÁNAK (A FIZIKAI, 3-DIMENZIÓS FÖLDI LÉTHEZ KAPCSOLÓDÁSÁNAK) a tükre. De teljesség-attitűdjéhez hozzátartozik, hogy ez az érzület nem kizárja, hanem egyenesen tartalmazza a világegészhez mint saját identitásához való kozmikus-egység viszonyát.**

MINDEN EGY: ÉS ENNEK AZ EGYSÉGNEK A SZENTHÁROMSÁGA A MAGYARSÁG TEST-LÉLEK-SZELLEMI HÁRMASEGYSÉGE.

És sejtszinten sejtjük azt is, hogy ez a fajta tiszta tudatosság és egyesítés az emberi, fizikai testben – ez voltaképpen a **Megfeszített levétele a keresztről ...**

Korábban már sok szó esett a Kundalíniról. A manicheus beavatásban a 3 pályán (ida, pingala, szusumna) futó energia egyesül a szusumnában (kígyótűz), és e HÁRMAS-EGYSÉG az agy mágneses rendszerén keresztül összekapcsolódik a Szellem terével, a „Fényhonnal”. (Korona-csakra: a beavatott megkapja „az Élet koronáját”, és tobozmirigye ragyogni kezd, mint egy „nyitott kapu”). A tudat (Szellem) tüze és a kígyótűz harmonikusan magukévá teszik a finom spirituális rezgéseket... s kialakul egy új étertest, amely a dicsőség és feltámadás teste. Ezzel megjelenik egy új, **finom, nemes formájú és szerkezetű ANYAGI hordozóeszköz is.**

„Ez a Természet és JÉZUS KRISZTUS VÉGLEGES MEGSZABADULÁSÁT JELENTI. Ezt a finom folyamatot az evangéliumok szimbólumrendszerében úgy írják le, mint a **KERESZTRŐL VALÓ LEVÉTELT...**”,

mivel Krisztust a ,romlott anyagai világ' négyességére feszítették fel, hogy mindenki megértse e világ természetét és saját helyzetét. Ezt mutatják nekünk már kétezer éve úton-útfélen a horpadt bádogkrisztusok...

Erről beszél jelen tanulmány szerzője gondolatfolyam-regényének alábbi részlete is:

....és arra is elég lehet egyetlen szemvillanásnyi idő, hogy **az ember jóvátegye, amiről eddig azt hitte, immár jóvátehetetlenül félresiklott... és akkor Jézus leszállhatna végre a keresztről** és kimehetne a templomok elé az ő atyjafiaihoz, az emberek pedig **örömmel üdvöznék Őt, mint saját megváltott és feltámadott lelküket...**”

Ekkor váratlanul egy hang hasított a visszhangok közé, egy férfi feldúlt hangja, aki ezt kiáltotta:

„És így is van, a Föld igazi gyermekei tudják, hogy Krisztus valóban feltámadott és én magam, a saját szememmel láttam Dél-Amerikában, ahogy **minden húsvétkor leveszik őt a keresztről** és nagy vigyázva kiviszik a templom elé és örömmujongások és hálaadó énekek közepette körülhordják a városban és végül a templom kertjében, a virágzó fák között készítenek helyet neki (mint ő minékünk az ő Országában, amely *nem e Földről való*), **hogy a virágok között lehessen, a Földanya karjai között, mert Ő a virágzás és az élet... ámde a papok** (és ezt is a saját szememmel láttam) megfogják az éj leple alatt **az ő szentséges testét** és titokban újra beviszik a templom félhomályába és halkán, nehogy az igaz lelkek észrevegyék, **újra felszegzik őt a keresztre,** óvatos kalapácsütésekkel verik át újra szegény meggyötört csuklóján és lábán a szögeket...”

ezt kiáltotta feldúltan valaki a padokból, és a pap –

„...mert még nem jött el az idő, mert **az Embernek fiai még oda vannak szögezve saját félelmeik szögeivel a saját életük keresztfájához,** és amíg mi magunk le nem jövünk onnan, amíg a halál előli menekülést fel nem váltja a halál tudatos vállalása az életért cserébe adott hálaajándékként,

és amíg meg nem értjük, hogy ezt nekünk magunknak kell elérnünk – és itt nagyot sóhajtott a szegény pap – , addig Krisztusnak is ott kell maradnia a maga keresztnél fölszegve általunk és érettünk, általunk és érettünk...”

– ezt motyogta megfakult hangon ott a templom túldíszített falai között, ahogy lassan mindenki elindult kifelé, a kevéske csoszogó hang fölerősödött a kongó ürességben és a nyitott templomkapun át beömlő fényben kifakultak a barokk aranyozások és az angyalok hófehér szárnyai a félhomály tartóoszlopai között, amelyek olyanok voltak, mint egy későnyári délelőtti napsütött párájába temetkezett sírkert fái, ahogy óvatosan és védelmezőleg ráhajolnak a tökéletesség angyalainak hallgatag szobraira...”

(Csorba Éva: A Démon hagyatéka)

Azoknak, akik a ‚magyar‘ szótól piros pöttyöket kapnak, és akik azt gondolják saját kozmopolita ideológiájukról, hogy az valami magasrendű tudatszint a bezáptalt és provinciális nemzettudathoz képest; akik semmivel sem becsülik többre anyanyelvüket, mint a többit; édesanyjukat, mint a haverjaikat vagy elvtársaikat; környezetük erőfeszítéseit, mint a távoli kontinensek életideáljait és manipulatív értékrendjét – mindazoknak innen üzenem (bár éppen ők úgysem olvasták el ezt a sok súlyos és nagyon meggondolt gondolatot):

jobban tennék, ha felismernék az igazságokat a rengeteg nagyképű hazudozás közepette, mert előbb-utóbb mindenre fény derül, és a mai kor éppen a lelepleződésekről szól. És lehet, hogy mások jobban értenek a fegyvergyártáshoz és az üzleti alapú egészségügyhöz (aminek következtében a szegények tömegesen pusztulnak a járványokban és az egyre gyakoribb természeti csapásokban) –

MI VAGYUNK ARRÁ TEREMTVE, HOGY ELŐMOZDÍTSUK, MAGUNKON KERESZTÜL MEGVALÓSÍTSUK AZ ELKÖVETKEZENDŐ ÚJ EMBERT, AZ ÚJ FÖLD ÉS ÚJ ÉG FIÁT. A MI UNIVERZÁLIS TUDATUNK nem azon dolgozik, hogyan tudná elhagyni szülőföldjét, szülőbolygóját és Naprendszerét, hogy minél hatékonyabban gyarmatosítsa a világot, hogy minél több hasznot csikarjon ki a szűkebb és tágabb környezetből. Ellenkezőleg: ÖNMAGÁT AKARJA A LEHETŐ LEGMAGASABB SZINTRE EMELNI, HOGY MINÉL NAGYOBB HASZNÁRA LEGYEN SZÜLŐFÖLDJÉNEK, SZÜLŐBOLYGÓJÁNAK, CSILLAGRENDSZERÉNEK – ÉS, IGEN, HA TETSZIK, AZ EGÉSZ GALAKTIKUS ÉS INTERGALAKTIKUS KÖZÖSSÉGNEK, AMELYHEZ TARTOZIK. Megpróbálja megérteni, kimondani és tetteivel építeni ezt az odatartozást az egész egyetemes emberiséghez, a kozmosz egyetemességéhez.

Lám, a „provinciális” magyar Móricz Zsigmond és Juhász Ferenc ilyeneket szólnak:

„Ne féltsetek, elszánt vagyok és hajthatatlan.
S ha érdem ez, nekem elég.
Feltör ajkamról a kimondhatatlan
emberiség”. (Juhász F.)

„Nincs több testvérünk, csak az egész egyetemes emberiség.” (Móricz Zs.)

Ám a mi lelkünk-tudatunk először a saját házatáján (házaja táján) kezdi ezt az önjobbító-önszépítő munkát, ahogy tanították a bölcsek eleitől fogva. Az otthonál.

„ »Azért vagyunk a világon, hogy valahol **otthon legyünk benne**«...

Ezt mondja minden műved... **halhatatlan szavakkal halhatatlan nyelvünkön.** Jobban nálad senki se tudta, hogy **a magyar nyelv sorsunk, menedékünk, reményünk. MŰVED A VILÁGEGYETEMET BENÖVŐ KRISTÁLY-LEVELŰ ÓRIÁS-FA, AMELY A MINDENSÉG MINDEN TERÉT BENŐTTE ÁGAIVAL ÉS GYÉMÁNT-LOMBJAIVAL. A VILÁGEGYETEM ÖRÖK GYÉMÁNT-ZIZEGÉSE A TE MŰVED.** Kristályfád minden levele más-más színű drágakőlap, köztük fény-deres gyémánt-virágok. ...Menj, drága Barátom és add át magad a Földnek. **Vár a Föld. Mert a Föld jó. Add át konok és elfoszló szíved a Földnek. Hogy tested legyen fű, gyökér, virág, föld.**

...Menj, most **téged hív a Föld**
és hív az emberi Ősidő.”

Vajon tényleg provinciális ez az ős-mindenség-tudás? Vajon a magyar nyelv, a magyar zene amolyan tudatlan-falusias? A magyar költészetet szinte lehetetlen lefordítani, olyan komplex és univerzális tartalmak organikus szövevényétől telített a nyelvünk. Még szerencse, hogy a zenéhez nem kell tolmács, ezért a gőgös és sznob Nyugat kedvére rajonghat Bartókért – de mit ért belőle? Láthattuk, hogy menő zenekarok hogyan tátják el a szájukat, amikor néhány népzeneész kotta nélkül játssza... és hogyan! az összes gyökeret kiásva és felmutatva az áldott magyar anyaföldből!

„Bartók Béla zenéje... a Lét hangjainak komor és fölemelő, konok és kristály-titokzatosságú együttese volt, a földre-teremtett ember, s **a világegyetemnek kiszolgáltatott embert végtelen ősterébe záró világ-anyag hangjainak** szent kuszaságában és szent zűrzavarában végülis **keményen harmonikus együttese**, vad, boldog és tiszta együtthangzása... Ő a történelem hangjait is hallotta... a tűz örvényléseit, a kőzetek hűlését és titkos növekedését és **népe tiszta énekét, a megtisztítót és kegyelmeset**, a történelemből és szenvedésből-áradót... *Az ő mindenséget-együtthallása maga volt a teremtő szabadság.*

Ezek a fiatalok csodát csináltak Bartók zseniális zenéjével, a Cantátával, ezzel az óriás csillag-robbanásos, zöld növényrobbanásos, dacos, mítikus, zsoldáros, himnikus époszi vallomással és tisztaság-hittel, ezzel a mámorító lázadással és szarvas-szabaddá váló vad, gyönyörű szabadság-döntéssel, ezzel az áradó, hömpölygő, **úrbe-csipkésedő gótikus természet-éposszal, zene-katedrálissal.** *Ó, csodálatos élet! Ó, csodálatos szabadság! Ó, Bartók zöld óriás-lángokat lövellő szarvas- szíve, váltsd meg a mi törékeny, árva, mindig-újat-akaró szívünket, kőben, fában, zenében, betűben.*”

Amikor ezeket a sorokat írom, a megváltás műve éppen szárba szökik. Sebő Ferenc (aki fél életét annak szentelte, hogy a bartóki életművet sajtó alá rendezze) 75 éves, és elmondja, mit akart: hogy a népzene és néptánc és az ,énekelt versek’ **megváltsák ennek a szegény népnek a lelkét...** és íme, a még mindig zenélő Muzsikás együttes (az örökifjú Sípos Misivel) most együtt koncertezik a Műpában a komolyzene rangos képviselőivel, akik mélyen megrendülve attól, amit hallanak, olyan eleven zenét akarnak hangszereikből kicsihozni Kodály kapcsán, mint amilyen dől ezeknek az elnyűhetetlen ,öregék’-nek az elnyűhetetlen hangszereiből... Nem lehet eléggé hálásnak lenni mindezért azoknak, akik nagy küzdelmek árán, hősiezen véghezvitték ezt, megépítve a magyarság, a **magyar lélek** föltámadásának ezt a nélkülözhetetlen alapzatát. És már ott szunnyad százazrekben és csírázik és növekszik, **gyökeret ereszt és szárnyat növeszt** – mert, ahogy Goethe tudta, egyik a másik nélkül nem ér semmit, és ahogy Nagy László érezte, látta: „**Ez itt a szárnyak zenéje**”... és ahogy Pio atya megjósolta: „**Magyarországról egyszer csodálatos madár fog felszállni... Irígylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre...**”

A kételkedőknek, a magyart lekicsinylőknek hadd álljon itt még egy utolsó nagy megjövendölése a magyar küldetésnek (Tanpei Rinpocse, 2007):

„**Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre, magyarságukra. Mi (tibeti beavatottak) biztosan tudjuk, hogy A VILÁG SZELLEMI, LELKI ÉS SPIRITUÁLIS MEGÚJULÁSA AZ ÖNÖK ORSZÁGÁBÓL FOG ELINDULNI. A világ szívcsakrája az Önök országában, a Pilisben található. ...MOST VAJÚDIK A FÖLD ÉS A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN SZÜLI A JÖVŐT**”.

És ez így VAN.

Köszönöm a Sors angyalainak, hogy megengedték befejeznem ezt a munkát. Remélem, nem csalódtak bennem sem ők, sem „az édes Jézus”...

„Hát dolgoztam hiven,
zümögve, mint a rét.
Milyen könnyű a menny!
A műhely már sötét.

Fáradt és együgyű,
vagy tán csak jó vagyok
s reszketek, mint a fű
és mint a csillagok.”

(József A. HARMATOCSKA)

FÜGGELÉK

A

A magyar hivatás

(gondolatok Dr. Csorba Éva kötetéhez)

A magyar gondolatiságot elsődlegesen a nemzethez szokták társítani, én emellett még további értékekhez is csatolom. E további értékek között a magyar lelkeségnek nálam primátusa van. Ahhoz, hogy eljuthassak ideig, meg kellett ismernem a Föld eltitkolt történelmét, és ebben azt az örökséget, amely folytonosságot mutat legalább Lemúriától a szkíta kultúrán át egészen a mai magyar hagyományig.

Mert hivatása a magyar nemzetnek, a magyar lelkeségnek és kultúrájának van, így együttesen. Egy rendszer részeként – modern kifejezéssel élve – komplexitásban vannak. A mély megértés alapját szerintem a történelmünkben eredő szakrális alapköveink és több tízezer éves helytállásunk adják.

A legutolsó civilizációs ciklus azzal kezdődött, hogy az addigi éteri síkon itt létező emberi faj a Föld gondnokaként vigyázta az életet, annak energetikai körforgását, áramlását, más életformákkal karöltve (mint a tündérek, sárkányok, szellemi entitások is). Az eredeti Isteni Terv az volt, hogy az emberi faj legyen a Föld oltalmazója, gondviselője. A naprendszeri háborúk során a Galaktikus Konföderáció felszabadította térségünket, és új kolonizálás kezdődött. Ennek lett a központja Lemúria. A civilizációt (valóban demokratikus elven) a Lyra-beli-Szírúsi és Plejád-i emberi civilizációs minták segítették. A bolygó bioszférájának helyreállítása után lehetőség adódott arra, hogy az éteri sík szeretetrendszerét kiterjesszék a fizikai síkra is. Az ember, mint egyébként eredetileg kozmikus faj, megjelent a fizikai síkon is, igaz, szoros és állandó összeköttetésben éteri valóságával.

A Lemúria-i központból nagyjából ötszázézer éve megkezdődött a népesség és kultúrájának kiáramlása a Föld többi régiójába is. Leánybirodalmak születtek: Atlantisz, Yü birodalom (a mai közép-Kína, Tibet), Líbia-Egyiptom, stb. Százézer éve a spirituális evolúció által a leánybirodalmak egyenlő jogot kaptak a gondviselésre. Majd ötvenezer éve újra megjelentek hódító, gyarmatosító fajok (reptilián, dino, Alpha Centauri és Plejád-i renegátok), hogy az addigi, mellérendelő társadalmi berendezkedést leváltsák, és helyette a tekintélyelvű, hierarchikus hatalmi struktúra bevezetésével megszerezzék a kizárólagos uralmat a bolygó felett.

A leánybirodalmak közül Atlantisz vált elsődleges partnerükké. A vezetői rétegben lassú, fokozatos tudatbefolyásolással elérték a kétség felkeltése révén a megosztottságot. A megosztott papságban megjelent a félelem energiája, amelyet manipulációkkal és egy „fals flage” (*hamis támadás*) eseménnyel a kontinens egészére kiterjesztettek. Ez volt a háború kezdete, huszonötezer évvel ezelőtt. Ezért pusztult el Lemúria.

Ez a háború és Lemúria pusztulása sokkolta a többi leánybirodalmat. A líbiai-egyiptomi leánybirodalom – kényszerű szövetségek során – együttműködött Atlantisszal, de megváltozott korábbi vallásuk, hierarchiájuk.

A Yü birodalom nem volt hajlandó behódolni. Követelték, hogy Atlantisz vezetése kérjen bocsánatot a többi leánybirodalomtól, és szüntessék be a háborús, gyarmatosító műveleteket. Atlantisz válasza – a mögötte álló idegen fajok technikai támogatásával – a háború és a rombolás lett.

Ez a Földi háború valójában spirituális háború az eredeti, szeretet-alapú társadalmi berendezkedés és kultúra (mely maga az élet szentségének és biológiai sokszínűségének szolgálata) és a gyarmatosítás között. Ez a háború máig tart. A háttérben megbújó idegen fajok állnak a piramis csúcsán. Alattuk a gyarmatok vezetői, és így tovább lefelé a hatalmas hierarchiában.

A huszonötezer éve zajló gyarmatosítás állandó háború. Változó erőviszonyokkal, változó területi uralommal. A lényeg nem változott, a gyarmatosítók az erőszak útján próbálták a szakrális rendet felszámolni, régi értékét és hagyatékát eltüntetni, eltitkolni. Ez ma is így van.

A magyar hivatás megértéséhez számomra ezek a történelmi események adtak segítséget. A magyar szellemi és genetikai örökség valójában Lemúriában kezdődik. A kontinens elpusztítása után a civilizáció túlélői átmentek az akkori Yü birodalomba, mely az ellenállás központja és egymást követő háborúk helyszíne lett. A brutális atlantiszi háborúskodás során a YÜ birodalom illegalitásba vonult: részben a föld alá, így jött létre Agharta és Sambala is. Az így átmentett magas erkölcsiségű és értékű kultúra itt élt tovább, majd megjelent a Szkíta kultúrában és birodalomban, később ezen keresztül a Kárpát-medencében is.

Kevesen ismerik Júnia történelmét. A Lemúria-i túlélők (mint ellenállók a gyarmatosítással szemben) folytonosságukat a Yü birodalom, majd a Szkíta birodalom által tartották fenn. A háború során (kb. tízezer éve) az ellenállás központja a Földközi-tenger északi partvidéke és a Kárpát-medence lett: ez volt Júnia. Egészen az utolsó vízözönig (kb. hatezer évvel ezelőttig) fenn tudott maradni. Itt összpontosult a korábbi leánybirodalmak ellenállási társadalma, technológiája és kultúrája. Valójában ez volt a mai Európa civilizációs bölcsője. Később az ismert szkíta birodalom és kultúra legnyugatibb tartománya lett belőle. Állandó kapcsolatban állt a szkíta birodalom keleti központjával, a Tarim-medencével. Mindez pedig az előbbiekben leírt Yü birodalom hagyatéka és keleti felségterülete.

Valójában hagyatéki folytonosság áll fenn Lemúria, a Yü birodalom, Júnia és a szkíta birodalom révén az ismert magyar őstörténelmen át napjainkig. Ez a hagyatéka elsődlegesen az említett spirituális háború, ami felismerhető az ellenállás vándorlásán át az ismert történelmi háborús eseményekben is.

Amikor keressük a magyar hivatás küldetését és szerepét, megkerülhetetlen a több évezredes történelmi és identitásbeli háború létének és céljának megismerése. Ne feledjük, hogy az idegen gyarmatosító fajok teljesen tisztában voltak és vannak a háború valódi, spirituális jelentőségével. A földi hatalmak, uralkodók és birodalmak csupán zsoldosai ennek a háttérhatalomnak. Alacsony szintű tudatosságuk csak a zsákmányszerzést látja célként mint jutalmat a folyamatban. Mára kialakult a teljes hatalmi hierarchia.

A legfelső szinten álló intézmények mindegyike saját monopóliummal rendelkezik. Így uralják a világ népeiségének, az emberek többségének a tudatát. Monopóliuma van a tudománynak, a vallásnak, a pénzügyeknek, az államszervezésnek, az államjognak és persze a médiának. Tematizálták az egész világot. Az ember észlelését nem tudják behatárolni, ezért a monopóliumok által kisajátították az észlelésre adott értelmezés jogát. Mára kizárólagos narratívákat működtetnek. Ez a mainstream.

A magyar hivatás spirituális és etikai alapjait a fentebb leírt örökség adja. Júnia, mint történelmi tájegység, örökre bekódolta a területén a folyamatos ellenállást a mindenkori gyarmatosítás energiájával és szándékával szemben. Ez szinte genetikailag kódolva újraíródik az itt élő népek viselkedésébe és értékrendjébe. Az ismert magyar szabadságszeretet valójában nem kizárólag a magyar lélek ismerve, bár – történelmi és számbeli okok miatt – a legnagyobb mértékben nálunk mutatta meg magát. De a legtöbb ide betelepülő nép, nemzetiség vagy etnikum felveszi idővel és beépíti saját kollektív tudatába és viselkedésébe. A tizenharmadik században betelepített svábok, németek döntő többsége a harmadik generációjukra már magyarnak vallja magát, és kész volt a világháborúban harcolni és meghalni érte. De megemlíthetem az itt élő zsidó etnikumot is, akik – sokadik generációjuk során – mára inkább magyarok és csak másodlagosan zsidó identitásúak.

Csak az említett szabadságszeretetünk nem tesz minket különlegessé vagy kivételessé. De ennek megértése Júnia nélkül nehézkes. Mert a magyar mindvégig spirituális nép, nemzet is. Ha csak a kereszténységben betöltött évezredes szerepét nézzük, ott is kiemelkedik az európai nemzetek közül. Álláspontom szerint ez egy még korábbi és sokkal konkrétabb kapcsolat miatt van így. Filozófiai hagyatékunkban már Jézus születése előtt is kiemelkedő a mi fény-vallásunk, és egész fény- és szeretet-alapú hagyományunk, kultúránk. Jézus születésének és családja valós történetének vonatkozásában közvetlen örökségi kapcsolatot vallok. Egyáltalán nem elfogadott Jézus családjának és házasságának valódi igazsága, sőt gyermekeinek és vérvonalának ismerete sem.

Akit ténylegesen érdekel ez a terület, javaslom, menjen el Csíksomlyóra, a kegytemplomba. Keresse meg a jobb oldali oltárképet, amelyen Mária Magdolna látható a három gyermekükkel. A magyar szakralitást ez annyiban érinti, hogy a legfiatalabb gyermek, egy leány, akit Máriának hívtak, nálunk nevelkedett öt és tizenöt éves kora között a dunántúli, szkíta alapítású „huszonnégy karéjos sámán-képző” központban. Ez valójában aranyasszony-képző volt.

A Jézusi vérvonal örökségébe tartozik Atilla királyunk is, aki a Pártus Birodalom területén lévő Úrfa városában született. Ez Jézus édesanyjának, Máriának a szülővárosa is... Eltitkolt, de fontos epizód, hogy Atilla örzi Jézus feltámadási leplét („Torinói lepel”), és ő hagyja ránk, mint a Szent Grál egyik megnyilvánulását. Az Árpád-ház kihalásáig nálunk van, a Magyar Apostoli királyságban.

És Atillával elérkezünk a magyar nemzet üdvtörténelméhez, abban is a nemzet keresztútjához. Atilla királyunk által felvett kereszt ez, a nemzet nevében vállalt keresztút. A Magyar Szent Korona mint beavató korona – mely mint ilyen egyedülálló a világon – pontosan ebbe a vállalt keresztútba avatja be mindenkori királyainkat. A jelen írás nem ad lehetőséget e keresztút bemutatására – annak terjedelme és fontossága miatt –, de ez adja a kulcsot a magyar hivatás megértéséhez.

A nemzet által felvett kereszt, mint a magyar történelemben megismétlődő Jézus-i keresztút, az egész bolygónak és minden népének ad megváltást. Az önként vállalt áldozat, amely egy egész nemzet évszázadokon keresztül betöltött spirituális küldetése – függetlenül attól, hogy a nemzet minden tagja nem volt ennek tudatában – pont az Isteni Kegyelem kiáradása által juttat el minden más nemzetet is a megváltásba. Magunkat is, de minden más népet is.

A magyar nemzet keresztútja tehát nem csupán egy nemzet-szintű vállalás, hanem egy több tízezer éves spirituális hagyaték folyamatos működtetése és méltó befejezése. Ez maga a magyar hivatás.

Nézhetjük ezt a kérdést szakrális történelmünk és hagyatékunk, tudományos eredményeink, kultúránk (kiemelten a népi kultúránk), szabadságharcaink, a körülöttünk élő nemzetek történelmi zsákmánytudata, a háttérhatalom szándékai és akár konkrétan Trianon szemszögéből.

Az eredmény mindig ugyanaz lesz. A magyar nemzet, mint folytonos örökségviselő, hivatásszerűen élte meg feladatát. Ezt szolgálta a Szent Korona tana és jogrendje, társadalmának mindenkori vezetése, királyai. És ezt élte – ha megadatott neki, tudatosan — bármely tagja.

A mai korban sokan keresik a nemzeti stratégiát. A politika nyilván hiányos és korlátolt szemszögből próbálja néha megfogalmazni (ezt is inkább csupán a nemzeti politikai oldal). A civil társadalom nem tud és nem képes ebbe bekapcsolódni. A magukat spirituális iránymutatóknak vallók csak történelmünk legutolsó fázisát látják, és ebből indulnak ki.

Ha végigkövetjük a Lemúriával kezdődő történelmet mint spirituális háborút, összekötve és folytonossá téve napjainkig egy tágasabb nézőpontból és a szakrális Rend kihagyása nélkül, látható a nemzet hivatása. A valós nemzetstratégia ebből a hivatásból kell eredjen. Tehát a nemzetstratégia valójában a magyar hivatás folytatása és beteljesítése.

A magyar nemzet tudatos tagja hivatásszerűen áldozott, mintát, példát adott, kitartóan képviselte az Isteni Rendet.

Áldással adom át gondolataimat, tapasztalatomat és hitvallásomat a magyar hivatásról – remélve, hogy ennek hatására egyre többen rendelkeznek majd igaz hivatástudattal.

Nagy Gábor

Kutatási területek: szakrális földrajz, Magyar Szent Korona, magyar nemzet üdvtörténelme, a nemzet keresztútja, Galaktikus Konföderáció, titkos űrprogramok, bakonyi történelmi tájegység, szkíta önkormányzatiság.

Hivatás: hivatásos katona (repülésirányító), közigazgatás: polgármester, szakrális őrző, Magyar Ufószövetség alapító tagja, Veszprém Megyei Szkíta Nemzetiségi Önkormányzat elnöke.

FÜGGELÉK

B

1. ADY ENDRE: SZENT MARGIT LEGENDÁJA

Vallott nekem a Nyulak szigete
Regék halk éjén. Íme a titok:
Királyi atyja klostromba veté
Legendák szűzét, fehér Margitot.

Álom-leány volt: egy fojtott sikoly.
Ájulva hullt egy durva szó miatt.
S robogtak a királyi udvaron
Hajrázó, vad, bozontos férfiak.

Nyugatról várt sokáig valakit.
Nem nagybajszú, lármás, mokány nagyúr,
Dalos, törékeny, halk fiú legyen,
Asszonyos, kósza, könnyes trubadúr.

Már régen várt s megbénult a szíve.
Zúgott a vár, prüszkölő, kún lovak
Hátán érkeztek hetyke magyarok.
Ő nem jött: egy csöndes álom-lovag.

Ő nem járt a Duna táján soha,
Egy halk dalú és halk csókú legény.
És Jézusnak áldozták Margitot,
Ki ott halt meg a Nyulak szigetén.

1906.

2. AZ ATAISZI 24 TÖRZS SZÖVETSÉGE tagjai:

kaza-hun (kazah), széki-hun (székely), türk, jász (jazig), lett, bolgár, manysi (/hanti), kabar, úz (gara-úz: grúz?), mari, tatár, mongol, kun, mandzsu, suoma (finn), vót, baskír, ujugur, avar, észt, komi, csuvas, vepsze, mordvin

3. A MAG APOTEÓZISA

részlet **AMERIGO TOTH**

(a gödöllői Agrártudományi Egyetem aulájában látható)

RELIEF-jéből

4. AZ IDENTITÁSRÓL (részletek a szerző „Entrópia” c. könyvéből)

A) AZ ÖNFÉNYEZÉS

A teremtés jóságába vetett hit (a teremtő hite: „És látá Isten, hogy jó” (Móz. 1, 10) és a lélek ősbizalma) a civilizációnak is nevezett társadalmi formációkban átélt borzalmak hatására megrendült. Az utóbbi évezredek során az emberiség egésze olyasmit élt át, ami csak Jób igazságtalan megpróbáltatásaihoz hasonlítható: **hiába minden jó szándék**, igyekezet, bizakodás, hiába a törvények betartása, **a világ rosszal fizet a jóért**, a tisztességet meghurcolják, az igaz ember belerokkan saját jóságába, a gonoszság tort ül, dózsöl és pöffeszkedik, parancsol és kifosztja a szorgoskodókat, elveszi életük munkájának gyümölcseit és végül magát az életet is. A létezés minden területét átszövi a hazugság, a csalás, az átverés, az erőszak és a pusztítás – **a lélek pedig értetlenül szenved: ha isten megengedi ezt, akkor vagy nincs, vagy** legalábbis nem mindenható, **„nem ura a helyzetnek**’, talán magával *„az ördöggel cimborál’*. És bár *„az élet szent okokból élni akar”* és ezért az *egy ember maga is beáll a hazudozók és csalók közé*, maga is megpróbálja kizsákmányolni és kifosztani testvéreit, *hogy ha már igazság és igazságosság nincs, legalább ő maga ne a lúzerek között, hanem a szerencsések között sétálgasson „az élet napos oldalán’* – azt azért legbelül még a legmegátalkodottabb *„vétkes’* is érzi, hogy *valami nagyon nincs rendben a teremtésben*. Olyan erőknél és olyan lényeknek adatott hatalom a lelkek fölött, amelyek és akik biztosan nem a *„jó’* oldalán állnak.

Ilyen körülmények között voltaképpen érthető, hogy az isteni-szellemi létezők kultuszában döntő szerepet játszó, mintegy tőlük maguktól eredő dicsőítés (pl. az Énok-kulcsokban az Elohim öntömjénezése) sokakban kelt ellenszenvet és némi joggal azt is gondolhatják erről, hogy ez a valószínűsíthető eredője az emberi társadalmat alapjaiban aláásó egocentrizmusnak, nárcizmusnak, önbizalom-túltengésnek és önfényező magamutogatásnak. Nehéz megmagyarázni, hogyan lehetséges az, hogy ilyen magas színvonalon álló entitások azzal vannak elfoglalva, hogy önmaguk nimbuszát építgessék (miközben tevékenységük emberfeletti szintje, isteni célja és kozmikus volumene egyfelől magától is nyilvánvaló, másfelől azonban ezek *„eredménye’* legalábbis kétségeket ébreszt az átélő lélekben. Talán ezzel függ össze, hogy vannak, akik szerint itt valójában az alacsonyabb aiónok entitásaival, olyan arkhónokkal van dolgunk, akik annál hatalmasabbnak szeretnének látszani és annál inkább elvárják a tömjénezést, minél lejjebb vannak a *„felsőbb egekhez’*, a *„tisztá fény hazájához’* képest).

Ez a hiúságnak tűnő folyamatos öndícséret ugyanakkor nemcsak visszatetsző, hanem mélységesen amorális is, amennyiben igen rossz példát szolgáltat az embereknek (akik úgy tekintenek isteneikre, mint akiket utánozni maga az üdvösség). A rábaközi magyar hagyomány nem is takargatja véleményét ezzel kapcsolatban: **„JÓ ISTENEK nem várnak imádatot**, csak cselekedetek összhangját várják... Jó istenek részeink, mink részeik vagyunk. ...Ki dicsőítené önmagát tehát, orcáját nem pirítandó? Mondja-e, ki dolgát jól végezte: ajnároljatok, dicsőítsetek? A sikerében bizonytalannak fontos ez! **Jó uralkodók, NÉPEK ELEI, utálnak hízelkedést, talpnyalást. ROSSZ ISTENEK, gyarló istenek hízelkedést, tömjénezést áhítanak. Rontják a jót, hamisítják az igazat, haragjuknak sem urai**, mérgüket világgá fújják. Így támad káros kötés, káros oldás.”

Ugyanakkor mintha ősi törzseknél is lenne valami ilyesmi: a vadászok mindig is szerettek eldicsekedni vadejtő képességeikkel és máig igyekeznek minél jobban kicifrázni a történeteiket, hogy elbeszélésük elszórakoztassa a közösséget, példát adjon és őket magukat magasabbra emelje az otthon maradottak szemében, a törzs pedig mindig is arra törekedett (érthető okból), hogy tagjait megbecsülje és teljesítményeiket a lehető legjobban elismerje; a ‚hőstettek’ regékben és legendákban, mítoszokban és különféle rítusok, szertartások, dalok és táncok által való megörökítése, megőrzése, átadása a következő generációknak a törzsi kultúrák alapja. Ezzel emelik ki azokat a tulajdonságokat az individualizálódás folyamatából (ügyesség, bátorság, hűség, okosság stb.), amelyek leginkább alkalmasak a túlélés biztosítására és így továbbadandók a jövő nemzedékeinek. Ez azt is jelent(het)j, hogy *a dicsőség mint mentális tényező eredendően hozzátartozik az emberi (és így az isteni) státuszhoz.*

De mivel vannak olyan emberek (elsősorban nők), akik nem hogy nem fényezik magukat, hanem rosszul tűrik a dicséretet és ezért (is) igyekeznek (hol jól, hol hibásan felfogott ‚szerénységből’) lefelé kerekíteni érdemeiket; akik pironkodnak az őket érő elismerések miatt – érdemes megnézni, milyen okai lehetnek ennek az eltérő viselkedésnek.

Az egyik ok magában a nő nemi jellegzetességeiben kereshető: **a nő sokkal inkább a lelkében él,** mint a férfi (aki elsősorban szellemi – vagy legfeljebb fizikai/testi – lénynek tartja magát és a lelkét néha annyira szégyelli, hogy el is feledkezik róla), márpedig *a lélek nem tartja érdemnek azt, amit csinál* (bármi és akármilyen minőségű cselekvés legyen is az); egyáltalán **az érdem mint olyan a lélek számára irreleváns fogalom,** mivel az nyilvánvalóan egy hierarchikus, tehát hatalmi beállítódással függ össze, azaz a szellem sajátja. Ezért van az, hogy a tudatnak szinte lehetetlen még észrevenni is, nemhogy igazán megérteni, hogy

a nehéz, igaz életet élő, segítőkész, ezerfelé teljesítő, pozitív élet-alapokat és légkört teremtő nők milliói teszik a dolgukat az elismerés legcsekélyebb igénye nélkül (legfeljebb szeretet-kölcsönösséget várva el azoktól, akikre jótéteményeiket pazarolják). Ez voltaképpen így normális, mert **a lélek számára a harmonikus, a jó és szép érzékelése, megteremtése és fenntartása örömet jelent,** ez az ő táplálékforrása és működésmódja, így meg sem érti, miért kellene ezért dicséretet kapnia. **A férfi számára azonban nem maga a (‚jó’) cselekvés okoz örömet, hanem a teljesítmény és a vele járó ‚dicsőség’: ő állandóan bizonyítani akarja (a maga számára is, de főleg mások előtt), hogy mire képes,** tehát **az elismerés a legfőbb létszükséglete,** eredendő motivációja. Ez gyakorlatilag rögzíti a férfiember gyermek-státuszát (a ‚külső kontroll’, a megfelelni-akarás és a dacos ellenszegülés viselkedésmintáit), és az oka is hasonló: az eredendő önbizalomhiány, vagy ahogy a pszichológia nevezi, **egy ‚ab ovo’** (tényszerűen már a magzati korban is **meglévő**) **‚kisebbségi komplexus’** (az egész női/anyai/lelki jellegű természetes valósággal szemben). Ennek **nyomán alakul ki a lélekműködés leépülése, a (hatalmi) túlkompenzálás, öntúlértékelés és narcisztikus önfényezés gyakorlata.**

A FÉRFI-VILÁG ELLENPÁRJÁT, AZ EREDETI (női-anyai jellegű, magáért a világ javáért való) ÉLETET ÉS CSELEKVÉST NAPJAINKBAN EZERNYI TÉNYEZŐ AKADÁLYOZZA, teszi csaknem lehetetlenné, FORDÍTJA ÁT SZENVEDÉSBE, sötétségbe, végül sokszor betegségbe és halálba (ld. ‚a sötétség szentje’, Teréz anya vallomásait).

A természetes (és ezért ‚könnyű’ és ‚boldog’) létezés helyett hajszolt, a nőtől alapjában idegen képességeket és sokszor emberfeletti (szellemi és fizikai) teljesítményeket igénylő, lélekölő és minden vonatkozásban ‚emberpróbáló’ életet vállal az, aki nem akar végleg beleprostituíódni ebbe a ‚szép új világba’... Szinte senki nem akarja megérteni, hogy a **‚civilizált’ fehér ember ‚könnyű és boldog’ élet utáni vágya azért jogosulatlan (és végső soron természetellenes), mert hiányoznak hozzá a képességei;**

és ezek (nyilvánvalóan sok munkát és alázatot igénylő) *bepótlása*, az önmagán való lassú és fáradságos munka, az *önismeret-tanulás és önképzés helyett* a társadalom olyan struktúrájának felépítésén ügyködik, amely **mások képességeinek és munkájának kihasználásával** (magyarán mások kizsákmányolásával) **biztosítja** számára (lehetőleg fölös bőségben) **a könnyű és boldog élethez szükségesnek vélt javakat**. Mindeközben persze *olyan értékrendet alakít ki, amely mindezt legitimálja és garantálja a kívánatos társadalmi elismerést is* azok számára, akik (tudatosan vagy öntudatlanul, akár legjobb meggyőződésük vagy ‚belső hangjuk’ ellenére) elfogadják és fenntartják a rendszer alappilléreiként szolgáló hazugságtömeget.

Az ‚igaz’ embernek ezért olyan nehéz együtt ünnepelnie az emberiség többi részével (pedig ő szeretne igazán egy közösség részeként hálát adni az élet jóságáért): hiszen **a legtöbb mai ünnep csak** céció, ócska és cifra hecc, az emberiséget orránál fogva vezető hatalmasok **cirkuszi mutatványa a ‚grundfals’ megerősítésére**, egyszersmind eltitkolására; a káprázat kétségbevonhatatlanságát sulykolja a boldogságra vágyó lélek gyermeki életakarásának manipulálásával. Így aztán **az ünneplés korunkban** csak mélyalvó tudatállapotú lények számára öröm;

egy nem korrumpálható lélek számára a dícséret/öndícséret egész fals rendszerének ismétlődő, disszonáns hangú lelepleződése.

És amíg az ilyen lélek végig nem járja (rettenetes szenvedések árán: „nem ember kezébe való/ nagy kínok késeivel játszom”) a tudatosodás minden lépcsőfokát és be nem hatol az összes elrejtett, elhazudott, nem ember szemének és szívének való kízó és elborzasztó igazság mélyére, addig az élet szépséges, könnyű, boldog oldalai (amelyek a ‚rendszer’ kiszolgálóinak kifordult módon bár, mégis elérhetőnek tűnnek) konokul elzárkóznak előle:

csak akkor tárul fel előtte az élet titkos kincsestára újra, **ha sikerül az utolsó szöveget is kihúznia a jelenkori lét sugallta illúziók és hazugságok palotának álcázott disznóólából,**

és **akkor** megérti, miért történik mindez, hogyan és milyen kirkék varázsolták disznóvá a testvéreit és barátait;

megérti a Szellem – mint férfiprincípium – kisebbségi komplexusát az Élet, a Lélek, az Anya és a Természet elsődleges valóságával szemben, és hogy ezért a legtöbb férfilélek és szellemi létező elemi szükséglete a „hatalom akarása” és megszerzése, az elismerés, a dícséret, önmaga ‚fényezése’ és ünneplése.

EBBEN A VILÁGRENBEN CSAK A LEGTISZTÁBB LÉLEKENERGIÁK KONCENTRÁLT KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL, A SZELLEM (AZ ELTORZULT FÉRFI) FELÉ IRÁNYULÓ MEGERŐSÍTŐ/FELEMELŐ SZERETETTEL LEHET FELVENNI A HARCOT A KÁOSZ ENERGIÁI ELLEN. A léleknek tudatosítania kell a saját helyét és szerepét a teremtésben, hogy tudásával, tapasztalatai és ősbizalma erejével helyre tudja hozni szellem és lélek, teremtő és átélő, férfi és nő megbillent egyensúlyát, fel tudja ébreszteni a zombiként pusztító vagy mélyalvásban vegetáló, önimádatba merült és/vagy transzvesztitaként prostituálódott, a léleknek csak ‚az infrastruktúráit használó’ (és kihasználó) férfi- (és elférfiasodott női) lelkeket.

Összefoglalva:

jelenleg olyan nagyok a világunkat romboló-hátráltató-kaotizáló erők, hogy **most legnagyobb szükség a HIT-re van**, egészen pontosan arra a hármias érzületre, amit Pál fogalmaz meg: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három” (Pál 1. lev. kor. 13,13); mert csak ezekkel az energiákkal lehet a „Sötét Kor” plutonikusan robbanó káosz-energiáit megfékezni; és bizony most is a HIT az első (jöllehet „legnagyobb a szeretet”, ld. u.ott), **mert a léleknek a teremtésbe, a teremtő és őt irányító szellemben és saját magába vetett hite és bizalma nélkül a világ** (kinek-kinek a saját világa és ezen keresztül a világegész) **igen gyorsan össze fog omlani**. Ahogy a lélek önmagában hisz **„ab ovo”** (nincsenek kétségei sem önmagával, sem a teremtett világgal, sem az élet örökkévalóságával kapcsolatban), és ahogy ez a hit valójában tudás (*tudja, hogy az élet – amivel azonos – végtelen*), **úgy kellene a tudatnak is hinnie önmaga teremtő küldetésében, annak jóságában és erejében, és kettejüknek éppen az ebben a hitben való egyesülése lenne a Szent Nász, amely nélkül a testnek sem értelme, sem túlélési esélye nincs**. Ezért **A LÉLEK AZ IGAZODÁSI PONT, A KÖZÉP, MERT AZ Ő EREJE AZ ÖRÖK ÉLET, A SZERETET ÉS A GYÓGYULÁS EREJE, AMIRE A TESTNEK ÉS A SZELLEMNEK IS MÚLHATATLAN SZÜKSÉGE VAN; MERT A LÉLEK** győz harc nélkül, mert ő **AZ ÉLET és az élet** nem csinál semmit, mert ő **AZ, AKI VAN. Az Élet jelen-léte, a Lélek mindent átható örökkévaló jelene lehetne** – ha a tudat nem félne befogadni –

az a **világot megtartó oszlop, a világnak az a tengelye**, amire biztonsággal támaszkodhatnának a teremtőerők a káosszal, a fényerők a sötétséggel való harcukban. **Csak abban lehet reménykedni, hogy az igazságok fényének kiterjedésével** a tudatalatti régiók homályos zugai felé, a tudattalan kaotikus energiáinak átvilágításával **és az élet valódi természetének mély megértésével** fokozatosan csökkennek majd úgy az egyes ember, mint világunk egészének működési anomáliái egészen addig, míg **egyszer majd a létezők mindegyike** – együtt és külön-külön – **joggal fogja megint az életet és önmagát ünnepelni** az idők végeztéig –

MERT A LÉTEZÉS (LÉNYEGÉT TEKINTVE) MAGA A FOLYAMATOS ÖRÖMÜNNEP

(ám ez nem azonos a káosszal körülvevett és megtöltött, folyamatosan küszködő, hit- és önbizalomhiányos tudat hatalmi öntömjenezésével, felfényezett énképének profán-kultikus ünnepeltetésével. Ennek kellene a létezés örömet ünneplő lélek állandó és örök-pillanatú, „szent” idejévé változnia).

B)

ENTRÓPIA ÉS IDENTIFIKÁCIÓ

A buddhizmus értelmezésében **minden szenvedés és halál oka valamiféle kötődés: lényegében az identifikálódás a maya-természetű, valóságnak tűnő, de a lélek valósága szempontjából látszatvilággal. Ez a nagyvonalú rálátás az igazságra éppen csak a saját félelmi motivációját (és így lélek- és szeretethiányos voltát) nem ismeri fel, és lehetőséget ad egy olyan kívül- és felülállásra, ami – lényegében – akár amorálisnak is tekinthető** (ugyanúgy, mint a szellemi térfélen sűrűn hallható tanítás a legrövidebb és legkényelmesebb, ún. „királyi út”-ról, ami lényegét tekintve a tapasztalások és szenvedések, kitérők és megpróbáltatások krisztusi útján járó „tudatlan többség” fölötti fölény – és rejtett hatalmi igény – artikulációja). **A problémákat ilyen és ehhez hasonló ideológiákkal hátrító emberek ugyanis nem akarják felismerni önmagukat azok okaként, és így – illegitim módon – a kauzalitás fölé helyezik magukat (miközben a játék, amelynek saját akaratukból résztvevői, az ok-okozati összefüggések kötelező érvényű szabályrendszere mentén működik).**

Azik nem tartják be a játékszabályokat, azok a többi játékost hozzák igazságtalanul hátrányos helyzetbe, magukat jogosulatlan előnyhöz juttatva: tehát **erkölcstelen és igaztalan módon járnak el a becsületesen játékosokkal szemben,** akik viszont vállalják saját szerepüket a játék alakulásában, megpróbálják vállalni a felelősséget tetteikért és mélyen átélve az általuk másoknak és mások által nekik okozott fájdalmat, *igyekeznek a tanulságokat levonni* és felhasználni az előrehaladáshoz. A valódi nagy fejlődés előfeltétele pedig éppen ez, és mi – minden jel szerint – **egy evolúciós kísérlet részesei vagyunk** most itt, ezen a Föld nevű bolygón. **A magukat a szabályok alól kivonók (a nem-identifikálódók) viszont azt gondolják magukról, hogy nekik nem kell fejlődniük, ők úgy jók, ahogy vannak, nincs más dolguk, mint** a lehető legnagyobb mértékben jól érezni magukat és *élni az életet,* lefölözve mindazt a jót, amit ez a világ (mintegy az ő számukra) kiizzad magából. Ez **egyfajta (nem igazán etikus) isten-tudat, ami a fejlődésnek, okulásnak még a gondolatát is abszurdnak és megalázónak tartja** (legalábbis önmaga vonatkozásában). Azaz lényegében – kényelmi okokból, tudati autonómiájára vagy a ‚szabad’ akaratra hivatkozva, valójában megrontottsága következtében –

ez az ember már nem akar azonosulni sem a teremtés, sem az ‚életjáték’ céljaival, sem azzal a szereppel, amit a ‚sorserők’ (a hozzá tartozó magasabb intelligencia képviselői) az ő számára – mint a fejlődését legjobban szolgáló utat – kidolgoztak. Itt van tehát **a mai krízis egyik legfőbb oka:**

a földi folyamatok és az emberi tudat manipulálása eltakarta az ember elől létezése értelmét és kozmikus lényegét:

hogyan **MINDEN EMBERI LÉLEK A SZELLEMEK SEGÍTŐTÁRSA ÉS TANÍTÓJA** is, mint a szellemi teremtetések átélő (patiens!), ‚elszenvedő’ vagy örömteli **eljárója.**

A LÉLEK – amikor a világban-lét kalandjáért ‚cserébe megígéri’, hogy részt vesz a ‚teremtés játékában’ mint exploráló, átélő, közvetítő, mint a szellem társa, mint az élet színpadára állított ‚darabok’ eljárója – **lehetővé teszi, hogy a teremtés ‚eredményei’ a tudat számára értelmezhetőek, sőt közvetve átélhetőek legyenek, a maga számára pedig teret** („Sors, nyiss nekem tért!”...), kíváncsisága kiélésének ‚terepet’ nyer.

Az egyedi lélek erre a világra van teremtetve, erre van kalibrálva, és **HA NEM AZONOSUL** azzal a szerepkörrel, amire ‚kiértékelt’ (azaz ha nem hajlandó átélni a számára rendeltetett valóság-szegmenst és hírt adni élményeiről a szellemnek), **AKKOR** gyakorlatilag **ÉLŐSKÖDŐVÉ VÁLIK** ebben a valóságban. Ezzel a ‚nem-rendes’ (rendezetlen, szabálytalan) viselkedéssel pedig gyakorlatilag hozzájárul ahhoz, hogy a világ a széthúzó-romboló erők martalékává váljon.

Metafizikai szinten mindennek az a relevanciája, hogy *a lélek beazonosulása a teremtetett világ rendezett voltával – miközben ő maga az inkább kaotikusnak mondható hő- és színóceán, az Élet tengerének szülötte – a ‚szellemi (isten) szikra’ benne-élésének köszönhető;* így minden egyedi lélek **a Szeretet-Élet szabad kvantumenergiáit és a Szellem-Rend kötött makrovilágának erőit hordozza egyszerre.** A szellem a lélek energiája (a lélek által nyújtott tapasztalat-tömeg és érzelmi energiák) nélkül nem tudja fenntartani ezt a valóságot: ezért van szükség a kultuszokra, az imákra, az ünnepekre, mint ébrentartó, energiaátadó gesztusokra és rítusokra, hogy a(z) egyébként könnyen elalvó, vágyálmokba süppedő) lélekben megmaradjon, megújuljon és tudatosuljon a teremtés szolgálata.

A figyelem és éberség – amivel az egyre tudatosabb lélek a teremtő szellem felé fordul – a leghatékonyabb támasza minden rendező (világ[osság]teremtő) folyamatnak.

A ‚Nagy Szellem’ (a Teremtő) vonzást gyakorol a ‚kisebb szellemekre’, így ‚gyermekeire’, a lélek magjában lévő isten-szikrákra is.

Ezzel a vonzással csak egy hasonlóan nagy ellenerő tud szembeszegülni, és **AZ EMBERNEK SZABAD AKARAT ADATOTT**, hogy ezt megtehesse: **elszakadhat ettől a vonzástól úgy, hogy a Teremtő Atya akaratával dacoló ellenerő** (amit a fizikai szinten a gravitáció ellen ható, az univerzumot széthúzó és ezzel minden rendszert megsemmisítő ún. „sötét energia” képvisel) **szolgálatába áll**. És itt fontos az *akarata* szóra felfigyelnünk: **A TEREMTŐ AKARATA A VILÁG:**

ha nem akarta volna (ha nem akarná), ha nem mondta volna ki a „Legyen”t, a világ(osság) nem lenne;

de az embernek joga van arra, hogy a másik akaratnak alávetve magát a „Ne legyen” pusztító művét támogassa.

Valószínű, hogy a teremtés akaratához tudatosan nem kötődő (vagy azt többé-kevésbé rejtett módon negligáló) emberek többsége nem vállalná nyíltan az ellenerőhöz való csatlakozást. És itt derül fény az **ellenerő = hazugság** összefüggésre: ezeket az embereket **becsapják**, ill. ők maguk hazudnak saját maguknak. Nyilván **azt próbálják elhítenni** velük (és ők saját magukkal és másokkal), **hogy ők szabadok és függetlenek**, nem tartoznak egyik oldalhoz sem (sőt: ilyen oldalak egyáltalán nincsenek is), voltaképpen **fölötte állnak az egész játszmának, mint Isten**. (Pedig Isten is, mihelyt Atya, már önmagának is az egyik – a teremtő – oldalán áll!) **A becsapás és becsapódás, a csalás és öncsalás, a csel és a hazugság mint az adott viszonyok között lehetséges igazságok ellentéte az ellenerő fizikai/lelki/szellemi antigravitációs, szétvivő, minden struktúrát szétromboló működésének az alapja.**

Csak ha innen közelítjük meg a kérdést, akkor kezd egyértelműen látszani, hogy a *hazugság* (a pszichológusok által lelki „egészség-normaként” legitimált) elterjedése valójában aláássa a Rend (és így a Kozmosz mint rendezett világ) alapjait. Márpedig **AZ EMBERI LÉLEK**nek (talán LEGDÖNTŐBB) **IGAZSÁGA** (amit olyan gyakran akar elfelejteni, letagadni, ami elől folyton boldogság-káprázatokba menekül) **a gravitációnak való vállalt önálávetése: hogy minden elemi szabadságvágya ellenére ENGEDELMESKEDNIE KELL A REND VONZÁSÁNAK**, mivel ez volt létbe lépésének feltétele.

MINDEN EGYES EMBERI LÉLEKnek meg kell értenie előbb-utóbb, hogy **ÁTÉLÉST: SZENVEDÉST ÉS ÖRÖMÖT VÁLLALT, ÉS TANULÁSRA, FEJLŐDÉSRE VAN PREDESZTINÁLVA, HOGY ELÉRJE A TUDATOSODÁS OLYAN SZINTJÉT, AHOL AZ ÉBER LÉLEK AZ**

(apránként ÖNMAGÁRA is RÁLÁTÓ, HÜBRISZÉBŐL, NARCISZTIKUS ÖNIMÁDATÁBÓL lassan)

ÉBREDEZŐ SZELLEMEK EGYENRANGÚ TÁRSÁVÁ VÁLIK.

Summa summarum: **a léleknek morális kötelessége azonosulni a teremtésben vállalt szerepével**, miközben az ember tudata, **a szellem kívül marad** a játékon, kívülről szemléli az általa teremtett világban való csetlés-botlását a színész-léleknek;

és KRISZTUS A KERESZTFÁN ennek az identifikációnak a szimbóluma;

és *hogy ez (bármilyen módon) egyáltalán megtörtént, egymagában azt jelzi, hogy erre a képre mulhatatlanul szükség volt a lélek jövője szempontjából: nézzük és lássuk állandóan, úton-útfélen, örökkön-örökké, ahogy AZ EMBERRÉ LETT LÉLEK RÁFESZÜL A SORSÁRA, teljesen beazonosulva a fizikai lét szenvedéseivel. A nem-azonosulás (a teremtés és a Teremtő céljaival) a megtagadással egyenértékű. Ő az ő felvállalt szenvedésével* mindnyájunknak a földdel és a fával, a négy égtájjal, **A FIZIKAI ÉS SZELLEMI VILÁG KVATERNITÁSÁVAL VALÓ BEAZONOSULÁS** képét adta **örök mementóul, nehogy elfelejtsük** futkosásaink és torz identifikációink közepette: **Ő a mi lelkünk**,

és tudhatod minden utadon, hogy az Ő sorsa a te sorsod is, amit vállaltál, amit vállalt értünk, megváltó emlékeztetőül. Az új életre való feltámadás nagy-nagy öröme csak így, csak ezen a kínon át, csak Rajta keresztül, csak az Ő útján érhető el...

C) AZ IDENTIFIKÁCIÓ

A túlzott, esetleg teljes beazonosulás *bármivel* rendkívül veszélyes a személyiség számára (márpedig **a SZEMÉLYISÉG önazonossága, épsége és teljessége a teremtés számára az egyik legnagyobb érték** – ha ugyan nem a legnagyobb). Ebben az összefüggésben **a rítus voltaképpen nem egyéb, mint az azonosulás megakadályozása** (Schmidt Éva). A beazonosulás tehát – miközben a személyiség-fejlődés integráns része – legalább olyan problematikus folyamat, mint az ellenkezője.

Az egész beazonosulás-problematika **gyökérzete magában az AZONOSSÁG-problémában van**. Én régóta úgy látom, hogy a mi világunk egyik legfőbb jellegzetessége éppen az, hogy **itt semmi nem azonos semmi mással**. Ez számunkra annyira magától értetődő, hogy azért nem foglalkozunk vele, mert el sem tudunk képzelni más felállást. Az anyag természete – már ahogy mi észleljük – is ezt erősíti: ha egy dolog elfoglal egy helyet a fizikai térben, ott más dolog nem lehet; holott nemcsak hogy lehet, hanem van is: *ahol én vagyok, ott rajtam kívül még számtalan olyan dolog vagy élőlény {pl. elemi részecske/vírus/baktérium stb.} foglal helyet, amely nem tartozik az én szorosan vett önazonosságomhoz* (ami más oldalról a nagyságrendek kérdését veti fel). Matematikailag ezt úgy próbáltam leírni, hogy $a \neq a'$, sőt tulajdonképpen $a \neq a$, mert bármely a – mihelyt *máshol* vagy *máskor* van (márpedig csak úgy lehet: a kvantumvilágon kívül semmi nem lehet önmagán kívül, még egyszer ugyanakkor ugyanott) – értelemszerűen megváltozik, elveszti önazonosságát... azaz **a folytonosan haladó** (és végtelenül kicsi intervallumokra bontható) **idő, a tér és az anyag szüntelenül változó természete miatt** voltaképpen **soha semmi nem teljesen azonos önmagával sem** (*mert egy dolog fizikai minőségét elsősorban a téridő-lokalizáció határozza meg*).

Ebből a gondolatból következik aztán a mindenféle azonosság-tudat ab ovo téves (és épp ezért veszélyes) volta is. Ezzel együtt **a tudat mégsem képes nem-beazonosulni** (bármennyire törekszik esetleg erre például buddhista vagy taoista alaplapon).

Éppen ezért nagyon nem mindegy, tudatosul-e (és ha igen, milyen gondolkodási szinten) a szükségszerűen (és többnyire észrevétlenül) végbemenő beazonosulások motivációja, természete, részlegességének mértéke stb. Kell, hogy legyen bennünk valami, ami (átmenetileg és részlegesen) beazonosul valamivel (ez általában a lélek, és valamilyen szereppel azonosul), és valami más, ami kívülről szemléli ezt a folyamatot (a forogatókönyvíró/rendező tudat: a szellem). És bár nagyon fontos a lélek-színész játéka, az író intenciói és a rendező interpretációi legalább olyan fontosak.

D) „IDENTITÁS-KORREKCIÓ”

1. AZ AZONOSULÁS PROBLÉMÁJA ÉS A „HIBÁS IDENTITÁS”
2. IDENTITÁS-KORREKCIÓ
3. IDENTITÁS-KORREKCIÓ ÉS APOKALIPSZIS
4. AZ „UTOLSÓ IDŐK” ÖLTÖZÉKEI:
RUHÁK, ÁLRUHÁK, VIRTUÁL RUHÁK – az anyag „súlyos köntösétől” a medvebőrön át a „színes szélesvásznú álomkabát”-ig
5. „A HETEDIK TE MAGAD LÉGY” – A „hét bőr”, az ál(om)valóság és ... „Kétségbeesve keresem” ... de mit is?

1. AZ AZONOSULÁS PROBLÉMÁJA ÉS A ‚HIBÁS IDENTITÁS‘

Miközben az identifikáció szükségességéről, sőt elkerülhetetlen mivoltáról beszélünk, fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy ez az egyedi léleknek a teremtéshez való viszonyában igaz: mivel **az egyén lelke színészként játssza el szerepét/szerepeit ‚az élet színpadán‘**, rosszul teszi (csapnivaló, ripacs színész lesz), ha csak ‚rutinból‘, megszerzett ‚profizmusára‘ támaszkodva játszik (anélkül, hogy azonosulna szerepével, ill. folyamatosan tudatában lenne a ‚nézőtér‘ és a ‚színpad‘ különbségének, az ebből következő identifikációs elvárásoknak és az egész életjáték értelmének).

Valamennyire ugyanis mindenképpen **azonosul valamivel, de minél kevésbé tudatosan teszi ezt**, annál valószínűbb, hogy ‚átsodródik a túloldalra‘, kívül kerül átélő mivoltán, **kívülállása** pedig a gőgös ellenerők szellemével való **hibás identifikációt** eredményezi. És bár ez is benne van a ‚szabad akarat‘ teremtette játéklehetőségekben, az ilyen ember (vagy akár közösség, szervezet, társadalmi formáció) az elkövetett és nem-tudatosított hiba folytán hatalmas vargabetűre kényszerül (‚érés‘ ideje, ‚iskolakötelezettsége‘ jelentősen meghosszabbodik, ‚bukásokkal‘, ‚évisméltlésekkel‘, kudarcok tömegével kell számolnia). Ezért van jelentősége a címek között említett korrekciónak.

A pszichológusok azért tették meg **az alkalmazkodóképességet** (azaz **a zökkenőmentes identifikálódásra** való készséget) a lelki egészség legfőbb kritériumának, mert azt tapasztalták, hogy ennek hiánya megbetegíti a pszichét: annyi energiát emészt fel a szembenállás és az elismerés hiánya, hogy azt nagyon nehéz előteremteni. (Itt szó sincs az alkalmazkodás tárgyának milyenségéről, egészséges, normális vagy abnormális voltáról, igazságáról vagy hamisságáról: az alkalmazkodás pszichológiai zollenje egyetemes és értékfüggetlen; a legelvetemültebb formációval is *azonosulni kell*, ha az az egyén vagy közösség túlélése szempontjából elkerülhetetlen vagy optimális.) A delikvens annyit tehet, hogy egy kisebbség (baráti kör, szubkultúra stb.) értékrendjéhez csatlakozik, vagy – végső, kétségbeesett kísérletként – a teljes magányt, a *társadalomból való kivonulás* ódiomát vállalja. Ez tulajdonképpen egy (nyilván viszonylag) ‚önálló‘ értékrenddel, individuális úttal, végső soron önmag(v)ával való azonosulás, amely optimális esetben látványos önazonosságot eredményezhet.

Mindenképpen *azonosul* tehát mindenki (*valamennyire, valamikor, valamivel, öntudatlanul vagy félig-meddig tudatosan*), ám az azonosulás **kényszerű** volta többnyire **hibás identitást** hoz létre. Vajon mennyire szükséges és hogyan lehetséges egyáltalán korrigálni ezt?

2. IDENTITÁS-KORREKCIÓ

Ha az egyedi emberi lélek nem tudott azonosulni a többség (a szülők, az iskola, a társadalom) értékrendjével, és perifériára került (rossz tanuló, lógós, „KMK” {‚közveszélyes munkakerülő‘}), majd törvényen kívüli, ad absurdum ‚bűnöző‘ vagy hajléktalan lett), akkor

vagy keresett egy hasonlóan lázadó csoportot és annak értékrendjével azonosult

(,huligán', hippi, rocker, sátánista, esetleg csak bulihős, alkoholista, drogos, önjelölt alanyi költő, ,vadember' vagy netán nehézfiú vált belőle),
vagy megpróbált valami önálló, ,borderline' személyiségformációt kiküzdeni magából (ez utóbbi nem kis teljesítmény, segítők nélkül nem igazán szokott sikerülni).

A társadalmi környezet változásai vagy saját érése oda is vezethetnek, hogy korábbi identifikációját ,meghaladja', ,kinövi' vagy kétségbe vonja. Ez a többségi elvárásokhoz amúgy jól alkalmazkodott emberrel is megeshet, ha morális szintje föléje nő a környezetének. A külső hatások, majd remélhetőleg a saját identifikáció-kritikája elvezethet korábbi azonosulásai felismeréséhez, felülbírálásához és végül a korrekció szükségességének belátásához. Ez azonban a környezet (társadalom) torzulásainak teljeskörű átlátása nélkül nem igazán lehetséges.

Hogy megértsük, mi is mai társadalmunk *grundfalsch*-a, tisztázni kell néhány alapvető összefüggést. Legelsősnek azt célszerű átlátni, mit jelent és milyen szerepet játszik az emberi történet alakulásában **a fölösleg/felesleg** jelensége és fogalma.

Egy gyűjtögető társadalomban ennek nyilvánvalóan **nincs** relevanciája: az a közösség, amely (mint a gyalogosan (!) és körkörösön (!) mozgó, exploráló {~lélek!} törzsek általában) a természet által nyújtott javakból él, nem találkozik ezzel a jelenséggel, mert a bőség, amit tapasztal, nem azonos a felhalmozódó (és szükségtelenné váló) felesleggel. AZ ÉLETBE, A TERMÉSZET-ANYÁBA VETETT ÓSBIZALOM azt sugallja, **hogy mindig minden megvan, ami kell, és semmi nincs, ami ne kellene valakinek** (ha nem nekünk, másoknak, más lényeknek, akik ugyanúgy, mint mi, felhasználják a maguk életéhez kínálkozó javakat). Ilyen értelemben

az ősi emberiség számára maga a környező világ volt az Édenkert, amelyet láthatatlan kezek gondoztak és tettek táplálékban gazdaggá. Ez a világ magától értetődően szép és jó volt, ámbár ez csak , elvesztése' után, valami kedvezőtlenebb {tehát ,rossz' és ,csúnya'} állapot megtapasztalása után tudatosulhatott.

Valami nagyon hasonló következtetésre jutott az a kutató, aki – forrásnak tekintve a bibliai leírást – addig keresgélte a négy folyó által öntözöttként említett területet, míg rá nem ébredt, hogy a „**kiűzetés az Édenből**” mítikus ,pillanata' **valójában az emberi társadalom keletkezéséről szól**. Úgy látja ugyanis (velem együtt), hogy **AZ ÉDENKERT EGY IDILLI, DE LÉTEZŐ VALÓSÁG VOLT** az akkori emberiség számára. Szerinte *az utolsó jégkorszak okozta klímaváltozás kényszerítette ki a megmaradt* (és, teszem én hozzá, bizalmában jócskán megrendült) archaikus emberi (törzsi) **közösségek radikális életmód-változtatását** (mondhatnánk: „**identitás-korrekcióját**”):

a megszokott bőség helyett fellépő szükség, nélkülözés vitte rá az ősi emberiséget (a vadászat-halászat mellett) **a földművelésre való áttérésre**.

Ez azonban – teszem én hozzá – minden jel szerint nem spontán, inherens (azaz ebből következően lassú és szerves) folyamat volt, mint történelemírásunk állítja, hanem gyors és előzmény nélküli, ami azt valószínűsíti, hogy **külső segítségnyújtás' áll az új – városi – létmód, a gazdálkodás, a felesleg-termelés, -tárolás és -kereskedelem, a vallás, jogrendszer és írásbeliség, az új termelési és építkezési technikák és a hierarchikus-patriarchális társadalmi berendezkedés – hirtelen és egyszerre történt – felbukkanása mögött**. **A FÖLDMŰVELÉS AZ URBANIZÁCIÓ ALAPFELTÉTELE**, így ezek a ,vívmányok' mindig együtt és egy lineáris, egyirányú, visszafordíthatatlan ,fejlődés' első lépcsőjében jelennek meg.

Ebben az összefüggésben az „**Édenkert**” a ,**társadalom-előtti**', még ,**nem-civilizált**'

(a ,civil' város lakót, ,polgárt' jelent)

emberiséget tápláló ősi anyaföldre való emlékezés eufemizált-szimbolikus tárgya.

Ami biztos: a **föld** {teszem hozzá: *erőszakos*} **megművelése következtében** – mai kifejezéssel élve – **élelmiszer-felesleg** keletkezik. Az önmagát megsokszorozó *gabona(anya)-MAG* újravetése és elfogyasztása után is előbb-utóbb marad egy (egyre növekvő) készlet, amelyet el lehet raktározni, szükség esetén később fel lehet használni, és ami a legfontosabb, táplálni lehet vele olyan tömegeket (városlakók), akik maguk nem foglalkoznak saját táplálékuk előteremtésével (helyette mindenféle *mást* csinálnak).

Érdeemes a magyar nyelv *feles-leg* szavát kicsit körüljárni.

Felfedezhető benne a **feles'** (≈fél, v.minek a fele) tő; a **félni'** ige és a **fél'** főnév összefügghet: **ami/aki nem egész, az fél** (valamitől, alkalmasint a másik – elhagyott, elvesztett – *felétől*, ill. *rész-mivoltától*, saját **fele-ségétől**)... A **rész-ség** és a **sok-ság** (**több-let**, **fölös-leg**) együtt jár (és **kicsi-séget**, **apró-ságot** generál)... A **föl** iránymutató szó (mondhatnánk: aki *fél*, nézzen/menny-en **fölfel-é**), de valaminek a tetején lévő jóját/javát is mutatja: **tej-föl**, **lefölöz**, **föl-szín** (az e/ö persze csereszabattossá vált). A dolgok **lefölözése** és a **fölösleg**-felhalmozás valahol kéz a kézben jár: mindkettő egyfajta *élősködő attitűd* (illegitim *'komfort-zóna'-kiépítés*) velejárója. Vajon Leonardo Jánosának **fölfelé** mutató ujjja a követendő irányra, vagy inkább a dolgok okára mutat?... amely **OK** alkalmasint odafönt (a menj-országban) van?...

Másfelől: ha az ember föl(d)et művel (*művelt-té, művi-vé tesz*), akkor **termelővé** válik, élelmiszert (s előbb-utóbb föl-ös-leget) **termel**. Ha ezt a szóbokrot is körüljárjuk kissé, feltűnhet, hogy

a tő: **ter'** közvetlen kapcsolatban állhat a **terem'** (kettős értelmű) kifejezéssel, amely egyfelől **ige** (valami élő *'magától'* létrehoz magot, gyümölcsöt stb.), másfelől **főnév** (és akkor – számunkra leginkább *fallal* – körülvevett, lehatárolt **teret** jelent).

E két jelentést nem könnyű összefüggésbe hozni; eléggé elvetemült interpretációként az merülhet fel, hogy az a gondolat, miszerint ha valami *terem≈termést hoz* : valamit *megtermel* a **mi számunkra** – csak egy olyasfajta egoista (önérdeke falaival lehatárolt) tudatban jelenhet meg, amely képileg rokonítható a **'terem'** mint építészeti objektum zártságával, pöffeszkedő önimádatot, hatalmi igényt kifejező eltúlzott méreteivel és relatív ürességével. Esetleg értelmezhető a szóalak mint *'az én terem'*: egónk narcisztikusan felnagyított tere...

Ám miközben az élő valóság (**az *anya-természet***) mintegy spontán, öntudatlanul **terem** (≈*gyümölcsözik≈(föl)magzik*), addig a szellem **teremt**, így is nevezzük: **teremt-ő (isten, szellem, tudat)**. Az a **'t' hang**, amely a különbséget jelzi, az **at(y)a** szavunk töve: **az *Atya teremt***.

A gazdálkodó/földműves viszont **term-el**: arra törekszik, hogy valami módon **termést** érjen el... És – talán nem teljesen véletlen az összezsengés – miután a javakat *'fölsően'* **megtermeli**, a fölösleget **elvermeli**... *A verem*, ahol elraktározzuk a többlet-élelmet, a tudattalannal analóg, a **'föl'** ellentétéként a (szorosan hozzátartozó) **'le'**, a le-szállás sötét (és többnyire hideg) helye, az Al(só)világ, amit tulajdonképpen **magunknak ásunk** (bár úgy teszünk, mintha semmi közünk nem lenne hozzá): valami olyan sors-csapás (≈ *ver-és*), amibe könnyen be-le lehet esni!

És – miközben a **lélek legfőbb tevékenysége** az explorálás, a körözés, a **ker-esés** ☹ –,

a **kereskedés** valami egészen **másról szól**:

csak annyiban van köze az eredeti funkcióhoz, amennyiben A **KERESKEDŐ pénzt** **'keres'** azzal, hogy **ÖSSZEHOZZA**, ILL. INKÁBB **LÉTREHOZZA** A (GERJESZTETT, VIRTUÁLIS) **HIÁNYT** ÉS A (MESTERSÉGESEN, ERŐSZAKOS ÚTON LÉTREJÖTT) **FELESLEGET**; ÉS *'cserébe'* **PÉNZT** (ENERGIÁT, INFORMÁCIÓT) **VISZ** KI A RENDSZERBŐL. Hoz és visz, *ker-es-kedik*, *ügy-es-kedik*, *egyez-kedik*, *ravaszodik*, *utazgat*, *kinálgat*, kezét *dörzsölgeti*, ha jól *mennek* a *dolgok* s ha jól *állnak* az *ügyek*, fejét *vakargatja*, ha rosszul... Vég nélkül ragozhatjuk, soha nem lehet a végére érni, soha nem szabad kétségbevonni:

EZ VAN!...

KERESÉS ÉS TANULÁS ≈ A LÉLEK IGAZ MŰKÖDÉSE

HELYETT

keresedelem, tanakodás, alkudozás, tanácskozás, konferenciák, referenciák, preferenciák...

Vajon képes-e bármilyen (egyéni vagy kollektív) „identitás-korrekciónak” változtatni az aktuális helyzetet? És hány embernek sikerül *valóságosan* megfordulnia a hibásan megválasztott úton, visszamenni az útkereszteződéshez és lenullázva eddigi életét, újra elkezdni azt a semmiből?

Nem akarom azt állítani, hogy mindez teljesen lehetetlen. Vannak történetek, amelyek igazolják, hogy **a lélek valóban csodákra képes, ha öntudatra ébred.** De az jól látható, hogy ezekhez az ébredésekhez többnyire nagy kataklizmák vezetnek úgy az egyes ember, mint a nagyobb közösségek, társadalmak életében. És hogy számtalan lélek és formáció belepusztul ezekben a kataklizmákba, mire egy tényleges identitás-korrekciónak sor kerül.

Egyetlen olyan entitást látok, aki képes arra, hogy embereket valóságosan megfordítson az útjukon. **EGYETLEN OLYAN IDEA VAGY ÉRZÜLET VAN, AMELY NAGYOBB VÉRVESZTESÉG NÉLKÜL HAJT VÉGRE IDENTITÁS-KORREKCIÓT AZ EMBERI LÉLEKBEN.**

EZ PEDIG KRISZTUS ÉS AZ Ő SZERETET-TANA, SZERETET-MANIFESZTÁCIÓJA.

Az emberiség (főleg a fehér ember) mint faj – zsákutcája utolsó métereit rója. Sorsa azon múlik, hány embernek sikerül „átlépnie a saját árnyékán”, és visszafordulva AZ ELVESZÍTETT ŐS-IDENTITÁSHOZ

(a teremtés céljaival azonosuló, ősbizalmat és kíváncsiságot, őszinte átélő- és átadó-potenciált hordozó, a szelleméhez felnövő, tudatosulni és tanulni vágyó, igazságot és szeretetet, szabadságvágyat és szolgálni tudást egyszerre képviselő LÉLEKHEZ)

újra **megpróbálja, hogy megmaradjon a jó úton, amely** nem a terméketlen tévelygésbe és pusztulásba, hanem **a teremtőerők és a Föld közös programjának megvalósulásához vezet.**

Azok számára, akiknek ez nem sikerül (és ha sokaknak nem sikerül, talán az egész Föld számára) nemigen marad más kiút, mint *a kataklizmák megfordító ereje*, amely – káosz-természete folytán – hatalmas kockázattal jár minden élőlény számára. Sok „ártatlan” (Csipkerózsika-álmot alvó) élet áldozódik fel (már ma is, és ha így maradnak a dolgok, egyre több és több) az ellenerők sikeres manipulációjába belealudt emberi lelkek (korántsem bebiztosított) felébresztésének oltárán.

Az apokalipszis nemcsak szándékosan felnagyított, önmegvalósító jóslat (bár az is), hanem elsősorban

(az anyagban manifesztálódó) fizikai-lelki-szellemi realitás,

ami a legparányibb részecskétől a személyes átéléseken keresztül a kozmikus dimenzióig

megrázza és átformálja

az egész teremtett valóságot.

3. IDENTITÁS-KORREKCIÓ ÉS APOKALIPSZIS

Minden világvége-jövendölés ugyanarról szól: hatalmas kataklizmákról, ezek következtében a régi identifikációk teljes ellehetetlenüléséről és ÚJ EMBERI IDENTITÁS LÉTREJÖTTÉRŐL: AZAZ AZ EMBERI LÉLEK ELKERÜLHETETLENNÉ VÁLÓ, EZÉRT AKÁR VÉRÁLDOZAT ÚTJÁN IS KIKÉNYSZERÍTETT IDENTITÁS-KORREKCIÓJÁRÓL. A magyarázatok hajlamosak 'új ember' születéseként értelmezni a létrejött új identitást; de nem erről van szó. Maga **az ember (lényege: a többé-kevésbé tudatosá vált lélek) nem lehet mássá, nem pusztulhat el és nem változhat meg**: örökkévaló szubsztanciákból, az Élet-óceánból és a Teremtő Szellem időn kívüli végtelen energiájából született; de fel nem ismert valódi önazonosságát meg kell találnia, valódi belső fejlődését, útját fel kell ismernie, időleges vagy téves azonosulásait (≈ inkarnációs szerepeit) most már le kell vetnie: mert szakadék szélén áll, egy korszak végén, amikor be- és le-telik az Idő (és „többé nem léssen”), azaz a Világjáték 'egy időre' leáll...

Hogy itt tényleg **szerepekről, identifikációkról (és nem a belső lényeg megváltozásáról) van szó**, kiteszi Jézus Krisztus sokat idézett figyelmeztetéséből is: „Ímé eljövök, mint a tolvaj. **Áldott, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit**, hogy meztelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.” (Jel. 16,15)

A ruha (a jel-mez) a szerephez tartozik (és nem a belső lényeghez, a lélek ősválóságához); így hát ezt leginkább úgy lehetne értelmezni, hogy **az embernek** 'a világ végezetéig' **őriznie kell ruháit (azaz identifikációit, szerepeit, perszónáját)**, nyilván mert arról lehet felismerni őt magát, ez mutatja meg azt a **személyiséget, amely az életjáték célja és legfőbb értelme**.

A mez-telenség „rútsága” kifejezés már nehezebben értelmezhető (ugyan miért lenne rút az isten-teremtette csupasz lélek olyannyira, hogy feltétlenül el kell takarni?...); a jelenkorra nézve csak az a válasz kínálkozik, hogy éppen **az inkarnációs szerepek (a ruhák) által elért fejlődése, formálódása, tudatosodása, fényesedése a léleknek az az érték, az a szépség, amelyért 'érte jönnek' – észrevétlenül, „mint a tolvaj”, hogy ezzel is hangsúlyozzák az éberség {tudatosság} fontosságát, a megszerzett 'ruhák' fontosságát, az ember apránként kialakuló felruházottságának' értékességét, amit saját változó identifikációi segítségével ért el.**

Ám a probléma már 'a kezdetek kezdetén' is felmerül, rögtön az ember teremtéstörténetében. Igen nevezetes (nyilván nem véletlenül) az Édenkertben boldogan élő első emberpár ama bizonyos botlása, amikor (a 'Gonosz Kígyó csábításának engedve') ettek 'a Tudás fájáról': „...és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. És megnyilatkoznak (!) mindkettőjüknek szemei s észrevevék, hogy **meztelenek**” (Móz. I. 3, 6-7). Nyilván megértettek, megtudtak valamit, valamilyen **tudásra** tettek szert; de mi ez a tudás? Miért rázta őket miatta a hideg? Valóban

„... Csak ébredésem borzongása ez”... (?) (Madách)

Vagy talán nem csak megláttuk meztelenségünket, hanem azért kellett gyorsan felöltözni valamibe (fügefalevélbe: a bódhizattvák ≈ felébredettek fájának lombjába!), mert **egy korábbi ruhánkat vesztettük el** akkor ott?

Erre utal egy apokrif, a Mózes Apokalipszisének nevezett irat részletező leírása erről a történetről:

„Azt mondja nekem a kígyó: ...mihelyt beleharapsz, szemetek felnyílik, s olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat... Arra a gyümölcsre pedig, amelyiket odaadtam nekem, hogy megegyem, rákente gonoszságának mérgét, vagyis a vágyakozását; a vágyakozás pedig minden bűn legfőbbje. És lehajtottam a fa ágát a föld felé, vettem a gyümölcsből és megettem. És abban a pillanatban **felnyílt a szemem és megláttam, hogy meztelen vagyok, elvesztettem az igaz állapotot, amelyet viseltem**. Sírva fakadtam és így szóltam: Miért tetted ezt velem, hogy **elvesztett dicsőségem, amelyet viseltem?** ...Amikor atyátok odajött, istentelen szavakat mondtam neki, s ezek **eltávolítottak bennünket nagy dicsőségünkötől**... Az ördög szólt a szájamból... Akkor, amint rávettem őt, gyorsan megette és szemei felnyíltak, s ő is **észrevette meztelenségét**. Te gonosz asszony, monda nekem, mit tettél velünk? Eltávolítottál **Isten dicsőségétől!**”

Ebben a szövegben **a dicsőség (egyfajta fényruha) elvesztéséről** van szó, amelyet az első emberpár még viselhetett az Édenkertben és amely azonos vagy *hasonlatos* volt magának a Teremtőnek a dicsőségével (fényével).

Talán így magyarázatot nyer a talányos mondat is: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”: a *kép* itt az alakot (formát), a *hasonlatosság* viszont az energiaszint, a fénylés *hasonló* frekvenciáját jelentheti. **Az ember** eszerint eredendően **isten-identitásának teremtett**. Nem véletlenül mondja Jézus a tanítványoknak: **„ISTENEK VAGY TOK!”** (Ján. 10, 34); ám ez a kijelentés **nem a jelen állapotra vonatkozik, hanem a fény-ruha** (a ,fehér ruha’, a magasabb rezgés, a ,*dicsőség*’) **újra-felvehetőségét jelenti**. Ez azonban korántsem egyszerű.

Minden jel szerint a Paradicsom ember-őstípusa akkorát ,bukott’ (olyan alacsony rezgésen kezdte meg létét a valóságban), hogy szinte állat lett (egyres források szerint előbb még ásványi és növényi szinteken is keresztültörte magát, sőt van olyan értelmezés is, miszerint az emberek többsége még ma sem érte el az állat szintjét sem): **„Amikor Ádám és Éva elbukott, s el kellett hagyniuk a Paradicsomot...állatbőröket öltöttek magukra; ezeket mi, megtestesült emberek a mai napig viseljük testünk kültakarójaként”** (Halévy: A Kabala útja, 1994, p. 43). Ettől az állat-identifikációtól hosszú út vezet az isteni dicsőség fényruhájáig, és

ezen az úton a **lemeztelenedés** aktusa az **igazsághoz való megtérés rituális bemutatása: levetkőzni a bennünk élő állatot**

(amit mi annyira magától értetődőnek gondolunk, hogy csak a még ártatlan gyermeki szem veszi észre: *„Mi a szeretet? Hát amikor anya azt mondja, hogy apa nem is gusztustalan”... vagy: „Azt utálom legjobban, amikor apa meztelenkedik a házban”...*),

majd a medréből kifordult, hazug társadalom által ránk tukmált **rang, gazdagság, léhaság hamis ruháit**, ahogy Assisi Szent Ferenc tette az igazság útjára való ,végleges megtérésekor’:

„...élete korábbi szakaszában is többször megtért már. Odaadta, majd visszavette lelkét egészen addig a pillanatig, míg a főtéren színpadiasan le nem meztelenítette testét. A bűnös ekkor adta át helyét a szentnek. (...) Abban a korban, amikor a szemérmét és a prudériát még nem keverték össze, a meztelenség a nyilvános vezeklés egyik formája volt. Megszabadulni a gazdagság külső jeleitől, a ruháktól, melyekben a világi örömeikbe kóstolt (...), maga mögött hagyni büszkeségét – Ferenc ezzel mindenkinek megmutathatta, hogy határozottan megtagadja múltját.” (J. Green: Ferenc testvér)

Ez a megközelítés végül magát a testet is ellenségnek

(„ - A test az ellenség! Ezt a mondatot jó néhányszor hallották Ferencről a testvérek. (...) Szerinte, ahogyan sok korabeli szerint is, a test áll a súlyos bűnök hátterében” (u. ott),

de legalábbis **levetendő álruhának látja**. Sok ,valódi ruhát’ ölthet a lélek, **amelyek a ,fényburok’ rezgésének emelkedő fokozatait jelentik és amelyekből** (más források szerint) **összesen 570 van...!**

Az, hogy **az ,öltözék’** valójában mindig **jel-mez** (identitásunkat – és/vagy különböző identifikációinkat – *jel-ző, jel-lemző* mez), a hétköznapi tudat számára is észlelhető, ha a megértés motivációjával figyeljük magunkat és környezetünket. Másképp öltözünk az aktuális korszak (divat), a társadalomban éppen betöltött szerep (yuppi, ,értelmiségi’, ,melós’, ,hobó’ stb.) vagy akár az évszak, napszak stb. szerint is (pizsama, szabadidőruha, munkaruha, nyári ruha, fürdőruha stb.). Ezek az öltözetek – amint azok a szerepek, amelyeket jelölnek – hierarchiába rendeződnek; a társadalmi helyzettel való beazonosulás többnyire meghatározza még a hálóruhák jellegét is (holott az kvázi rejtve van a többiek szeme elől). Látható, ahogy manapság, a viharos entrópiánövekedés, a Föld egészére, a természeti jelenségekre és az emberi társadalomra is kiható kaotizálódás következtében ezek a hierarchiák széttzilálódnak, összekeverednek; a kötelező jellegű, szigorú beazonosulások területe zsugorodik (mintegy a sarki jégsapkákkal párhuzamosan!), a különbségek nivellálódnak, a régen zárt rendszerek átjárhatóvá válnak;

még *olyan – korábban ,végleges’-nek hitt – identifikációk is relativizálódnak, mint a nemi identitás* (amely jelenséget az apokaliptikus irodalom szintén ,bejósolt’ az ,idők végére’ – tehát napjainkra, amikor ez szemünk előtt zajlik: hogy ti. a ,világ végén férfi és nő többé nem léssen’).

Mindez elvileg növeli a szabadságfokot: az egyén úgy érezheti, több dolog közül választhat, mint elődei; de ez a sokféleség **látszólagos és manipulatív**, amint a **választás szabadsága** is az (másképp miért hordana az egész emberiség farmert?),

mert a kényszerítő trendek, brandek és a mindenfelől áradó megtévesztő reklám, agymosás és manipuláció ál-szabadságot, ál-választásokat enged csak meg az ‚elrontott‘, kényelmet, biztonságot és elfogadottságot kívánó léleknek. Ez a **sok ál-út nem az emberi személyiség gyarapodása, fejlődése, emelkedése irányába hat** – ellenkezőleg; és a felvett ruhák (öltözetek, szerepek) is túl gyakran cserélődnek ahhoz, hogy segítségükkel valódi beazonosulások, megértések történhessenek; az egész leginkább egy színes-véres karnevál eszement maskarádéjára kezd hasonlítani (ld. Hamvást, Bahtyint). **Az egyes szerepek** – ha van időnk és akaratunk valóban átélni őket – hatnak ránk, **fejlesztnek és alakítanak bennünket**, valamilyen szinten tudatosíthatják a világ és az én kapcsolatának mibenlétét; **a jelmezbál** szimbólum, sűrített idő és tér, a lényegét villámfénnyel megvilágító **metszéspontja különböző** valóság-szeleteknek, **beazonosulás-játékoknak**; **de ha az egész élet azzá válik, nincs eleven lélek, aki végül egykönnyen ki tudna lépni az élet-karnevál** olcsó mámorának lefelé húzó örvényéből. **Ezért a figyelmeztetések: ‚ne aludjatok‘, ‚legyetek éberek‘** – hogy a rendszer kaotizálódásából egyenesen következő összeomlás (a leleplezés≈az apokalipszis) ne érjen váratlanul, felkészületlenül minket: vegyük észre, hogy **a forma a tartalom helyére lépett, és már nem a Rend szolgálatában áll.**

4. AZ ‚UTOLSÓ IDŐK‘ ÖLTÖZÉKEI:

RUHÁK, ÁLRUHÁK, VIRTUÁL RUHÁK – az anyag ‚súlyos köntösétől‘ a medvebőrön át a „színes szélesvásznú álomkabát”-ig

Mint korábban láthattuk, **a struktúra és a forma** felvétele **a rend-teremtés**, azaz a káosz (entrópia) elleni harc legfontosabb fegyverténye. Ez a lélek szempontjából nézve folyamatos **identifikációk útján** megy végbe. Mint színész, a lélek egyre újabb és újabb ruhákba, jelmezbe bújjik a szellem által berendezett színpadon. Ami ezt a mi földi színpadunkat illeti, a lassan szilárduló **anyag az első** komoly **‚ruha‘**, amelyet ‚magunkra öltünk‘ – hogy aztán jó hosszú ideig ne is tudjunk végleg kibújni belőle. Periodikusan le-levetjük ugyan (naponta, amikor elalszunk, a ‚kis halál’-ban; életente, amikor ‚végleg’ elalszunk, a ‚nagy halál’-ban), mert lelkünknek-szellemünknek ki kell pihennie az anyag megpróbáltatásait; de csak egy hosszú-hosszú úton, apránként sikerülhet majd felszabadítani az anyag fogságába esett fényszikrát, amelyet sűrű-anyagi testünk szervezete és burka, ember-alakunk és bőrünk, ember-tudatunk és sors-ruhánk egyaránt szinte láthatatlanná, felismerhetetlenné takarnak. Nagyon röviden és lényegretörően összefoglalva ezt az utat, így írja le a ránk váró állomásokat Bistey Zsuzsa (R. Steiner tanításai alapján):

„A személyiség magára ébredése szüli azt AZ ÉN-TUDATot, amely ‚spiritualizálva‘ MEGVÁLTJA majd először AZ ASZTRÁLTESTET (érzelmi test), ennek letisztulásával és mentális erőközponttá alakításával felszabadítja AZ ÉTERTESTET (értelmi/energiatest), míg VÉGÜL a földi viszonylatban elképzelhető létezés legmagasabb fokán felszabadítja A FIZIKAI TESTET, HOGY a szoláris angyal, A MAGASABB ÉN – anyag-köntösét levette – ismét teljes fényében RAGYOGHASSON.”

Ám miközben **az ember** (egyre jobban elfelejtve múltját – és jövőjét is!) a saját alacsony rezgésű ‚kis Ego’-ját építi az anyagban, azzal szembeesül, hogy teste állati test, és azok az impulzusok, amelyek biztosítják földi életét, bizony állati ösztönök – az ön- és fajfenntartás elemi ösztönei. Ezt apránként tudatosítva, ezzel a ténnyel barátkozva **magára ölti állatok bőreit** – előbb fizikailag, majd mentálisan is: *beazonosulva zsákmányállataival totemként, vezetőként, tanítóként tiszteli őket.* Lényegében erről – animális lény-részünk hatalmáról, tanulásairól és megváltásának módozataitól – szólnak az elvarázsolt királyfiakról (békakirályfi, szépség és szörnyeteg stb.), ‚állatvőlegényekről’ (Fehérke medve-kérője stb.) szóló mesék, de a történetekben segítő vagy gátló szerepet játszó ‚valódi’ állatok is mi magunk vagyunk (≈,állati’ tulajdonságaink és képességeink, melyek gyorsíthatják vagy akadályozhatják fejlődésünket). E nélkül a kapcsolat nélkül a lélek nem tudott volna beleyökerezni a földi létmódba.

Különösen fontos ebből a szempontból a **medve** alakja, amely maga is úgy fest, mint egy **bundába bújt ember**; a téma kutatói (pl. Schmidt Éva) úgy tartják,
„A MEDVEERŐ ŐSIDŐTŐL FOGVA A ZSÁKBA VARRT LÉT (≈az anyagi megtestesülés) FORGATÓKÖNYVÉNEK MEGHATÁROZÓJA. (...) Amikor az emberi nem a földön megtapadt (...), az egész emberiség számára a **medve archetípus volt a fő rendezőelv, az egész élet ezen keresztül volt irányítható. (...) Az anyában való fogantatásról a méhen belüli fejlődésen keresztül a kb. 6-7 éves korig terjedő életkornak összes mechanizmusa összefoglalva. (...) A természet meg az ösztönenergiák, ösztönprogramok** tartoznak bele (...). Ez a legmeghatározóbb az ember életében, ezért aki ennek az ura, mindennek az ura. (...) [De] ahogy egy anya megszüli a gyereket erre a világra [a medve egyszerre ósánya is: Anasztázia kicsije a medve hóaljában alszik!], **az anyagi világra hozza (...), és ebből az anyagi világból az anyagi résznek a megsemmisítésével van a visszajarat.**
Ezért a medvekultusz: **A MEDVÉT MEG KELL ÖLNI.**” (Halmy, 240-242)

Azaz a **medve a ,leföldelő’ princípium, az ember animális képmása** (nem véletlen a két lábra emelkedő medve hasonlósága az emberhez!), aki/ami (az állatvőlegény típusú mesék tanúsága szerint is) valójában ,állattá varázsolt’ ember (ott: király/fi). **Szükség van erre az animális stádiumra,** hogy a lélek kapcsolódni tudjon a Föld törvényeihez, rezgésszintjéhez, lakóihoz, **de a vadállatnak ,meg kell nevelődnie’** (rosszalkodó bocsból **felnőtt védelmező erővé** {szellemharcossá, őrszellemmé vagy odaadó, biztosságot sugárzó Anyává} **kell válnia**), és **végül le kell dobnia ÁLRUHÁJÁT (bundáját, animális természetét)**, hogy majdan **Nap-természetű királyként** vagy **Krisztus-tanítóként** sugározza mindenkire elfogadó, univerzális szeretetét.

„Amikor a medvének az Ég Atyától való eredetét, a föl-le-szállását, visszaküldését... meg a medveünnep eredetét elmondja ez a mítosz, akkor ugyanazt mondja el, mint a Buddha a függő keletkezés tanában, hogy a tudat hogyan alakítja ki az ego-struktúrát meg a környező külvilágot egyszerre. S Buddha utána meg is mondja, hogy lehet ezt visszafejteni, és megszabadulni ettől az egésztől... **Ez egy olyan energia... amire** – ha tudja valaki, hogy hogyan tegyük rá a programot, akkor az... szépen elkezd megvalósítani... (és) **a kozmikus rendbe visszacsatolja az embert.**” (Halmy 312)

Ezeket a minőségeket (energia-típusokat) a fejlődés egy bizonyos pontján **az ember** – ,felsőbb utasításra’ – **leválasztotta magáról**, mert veszélyeztették volna továbbfejlődését. Talán erre utal a Genézisben az a rész, **amikor** ,második megteremtése’ során az ember **sorra megnevezi ezeket** (a megnevezés: ellen-identifikáció, leválasztás az én-képződés során, ,ez nem én vagyok’):

„*És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvívé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.*”
(Móz.1, 2, 19)

R. Steiner szerint az ember majd visszaveszi, **újra magába integrálja őket** akkor, amikor én-je már **elég érett lesz ahhoz, hogy kockázat nélkül kezelni tudja ezeket az erőket és minőségeket.** Úgy tűnik, ez az idő elérkezett. A XXI. szd-i ember váratlanul nagy érdeklődéssel fordul az állatvilág felé.

Mindezt persze nagy mértékben elősegítik a médiák sugallta ,trendi’ minták, a ,zöld’ gondolkodásmód, a ,környezettudatosság’ (néha nagyon felületes) divatjai, ám egyidejűleg **felbukkannak** olyan odaadó és elmélyült tudósok, akik ténylegesen rászánják egész életüket egy-egy állatfaj megmentésére, és **olyan** ,hétköznapi’ (valójában rendkívüli) **emberek** is, **akik** – többnyire ,rendes előképezettség’ nélkül – teljesen beazonosulnak a kiválasztott állat-fajjal, minden veszéllyel és nehézséggel dacolva velük élnek (beépülve egy farkasfalkába, házukban nevelve hatalmas medvéket vagy akár krokodilokat) és **annyira identifikálódnak az illető állattal, hogy** (szabályosan lecserélve emberi identitásukat) **magukra öltik az illető faj identitását** (medve-emberek, farkasemberek, pókemberek, kígyóemberek stb.). Persze **ez is ,álsruha’** (egyelőre), **de sokkal nagyobb a hordereje és jelentősége,** mint az emberi karnevál szerep-jelmezeinek.

ÁLRUHÁK – ÁL-IDENTITÁSOK

A farsangi időszak felhívja a figyelmünket az élet karneváli oldalára. Sokan azt gondolják, hogy egy speciális időszakra van szó, amelynek a maszk és a jelmez a velejárója, és csak kevesen „azonosítják be” ezt az átélést az élet egészének színpadi-jelmezbálos vetületével; még ritkábban vesszük észre egész modern életünk (az idő gyorsulásával párhuzamos) „karnevalizálódását” (ahogy ezt Bahtyin vagy Hamvas megfigyelték és leírták). **Álruhát (=ideiglenes identitást) mindig is vettek magukra az emberek;** de soha olyan sokat, sokfélét, soha olyan gyakran, könnyedén eldobva az előzőt, mint most, az idő(k) vége felé.

Régen valóban csak kivételes alkalmakkor történt ilyesmi: hol rejtett módon, ha kifejezetten az eredeti identitás elleplezése, titkolása volt a cél, mint pl. az álruhában a nép közé „ereszkedő” királyok esetében (Harun al Rashid, Mátyás királyunk), hol látványosabban, ha játékos szerep-kipróbálásról, kis önfeladt magamutogatásról volt szó, vagy ha éppen azt kellett megmutatni, hogy valami új identitás komoly (többnyire ünnepélyes) felvétele történik éppen. Ez történik **minden beavatás-jellegű közösségi aktusnál: az iniciálandók valami szokatlan „maskarába” bújnak, ami a felveendő új identitásukat szimbolizálja** (az elsők az iskola „egyenruhájába” öltöznek, az új diplomások talárt öltenek (a „szellemi testületek” jelmezét), esetleg fehér kesztyűt húznak, hogy jelezzék csatlakozásukat a „tisztá kezek” (≈ a nem-dolgozók, kétkezi munkához többé nem lealacsonyodók) kasztjához, a sámánbeavatáson pedig saját animális „segítőjének” {totemállatának} bőrét/tollát ölti magára a jelölt a végleges identifikáció jeleként). És bár nem tudatosítjuk magunkban, **a fehér esküvői ruha is éppen ilyen beavatási jel-mez.** Azt a tisztaságot (angyali-szüzi érintetlenséget, a tündérr királylány égi fény-öltözékét) szimbolizálja, amelyet a menyasszony (MENY(nyei) ASSZONY!) – a házasság, a felelősség/anyává válás küszöbén átlépve – éppen levetni készül.

Ilyen – alkalmi öltözetekkel, **az új identitást jelző „mezekkel”,** különleges hajviseletekkel, testdíszekkel is kiemelt – **identitás-váltások az ősi kultúrákban nagy közösségi ünnepek,** az embert az egész életén át elkísérő emlékezetes események voltak.

Példásképpen ennek az a hatalmas változás, ami a gyermekkor és felnőttkor határára ért „serdülő” testben-lelkében-tudatában bekövetkezik. A gyermekkor egyfajta „paradicsomi állapot”, amit az anyai (éganyai-földanyai) gondoskodás és az apai (isten) hatalomnak való alávetettség jellemez. A felnőttkorba való **átmenetet** (ami voltaképpen egy minőségi *ugrás*) **beavatás útján oldották meg az ősi kultúrák.** A beavatás egyik eleme az **izoláció** (a beavatandók elkülönülnek a közösség többi tagjától egy ideig önálló csoportot képezve), ami egyfajta **bebábozódás**-ként értelmezhető (vagy ahogy Steiner az identitásváltások közötti latencia-szakaszokat nevezi, ez egy *pralaya* (szanszkrit), amelyet az entitás(ok) tudatának egyfajta álom-állapotként képzelhetünk el az evolútív folyamatok ugrásainak menetében.) Ennek az izolált latencia-állapotnak – az ősi törzsi társadalmakban – rítusok vetnek véget, amelyek – többnyire fájdalmas, jól rögzülő élményként – **felkészítik az ifjú embert jövőbeli** (harcos, vezetői vagy éppen anyai, családfői vagy gondoskodó/eltartó, gyógyító, tanító stb.) **feladatkörének ellátására, amelyek közös lényege a felelősségvállalás, az egykorú csoportból való kikerülés a nagyobb közösségbe, valamilyen szereppel való azonosulás** stb. A beavatási szertartást megelőző izolációs csoporttudat olyan köztes állapotként értelmezhető, amelyben minden létező mintegy visszamegy, visszakötődik az ősforráshoz a következő állapotváltozás előtt.

A jelen serdülőkori káosza arra vezethető vissza, hogy civilizációnk semmit sem akar tudni erről a „bebábozódási” jelenségről, ráadásul a „modern” fehér kultúra barbárságként bélyegzi meg a jól bevált törzsi módszereket és nem ismeri fel szükségességüket és előnyeiket; így a „serdülőkor” – mint az elmaradt beavatás helyén megjelenő hormonális/pszichés káosz – „menedzselés” nélkül marad és rengeteg problémát okoz. A fiatal mintegy beszorul két állapot közé: az egyik a gyermekkor, amikor őt védelmezte az anya (akár az apával szemben is), a másik a felnőttkor, amikor maga válik egy kisebb/nagyobb közösségnek (családnak, munkahelyi, vallási, etnikai stb. csoportnak) a fenntartójává és/vagy védelmezőjévé.

E két korszak közé ékelődik a csoportszolidaritás élménye

(amely hasonló a nemesi körökben, ill. a különböző, történelmileg kialakult polgári közösségekben, férfiklubokban/egyesületekben stb. szerezhető tapasztalatokhoz, ami szintén egyfajta beavatási útnak tekinthető).

Az adott korba lépő fiatalok sem a család visszahúzó, sem a társadalom előrelökő elvárásainak nem tudnak és nem is akarnak megfelelni, ehelyett ösztönösen (érezve, hogy valamiféle rejtett érési perióduson kell átmenniük) kortársi csoportokba menekülnek („baráti körök”, bulizó társaságok, galerik stb.) és egyfajta alvó/álmódó, bebábozódott („deviáns”, „periferiális”) állapotba kerülnek, miközben észrevétlenül, de akár agresszióval is igyekeznek távol tartani maguktól a társadalom többi tagját. **A serdülőkori agresszió** (gyakran rituális formában) és a **popzene** (lényegét tekintve szintén rituális) **kultusza jól leírja az elmaradt beavatási rítusok elementáris hiányát** és e hiány természetét: azt a **transzállapotot** és azokat a **fájdalmas/agresszív élményeket pótolják így, amelyek az eredeti rendben ennek az átmenetnek a szükséges velejárói, amiken keresztül az ősforrásra való visszakapcsolódás, majd a jelen „valóságra” ébredés megvalósul.** Nemegetszer aztán – segítség és tudatosság híján – ennek az állapotnak a fogságába is esnek (popzene, alkohol, drogok, internet- vagy játék-függés). Mindez valami (még nem egészen átlátott) összefüggésben van a tobozmiriggyel, a melatoninnal és a „belső látás”, az extatikus „megvilágosodás” élményével is: a beavatások egyfajta rákötést jelentettek az Ősforrásra és az Akashára, ahonnan az új életciklushoz szükséges információkat megkaphatták az érintettek az „álomidő” során – és a (sokszor fájdalmas) rítusok talán az „ébredést”, az aktuális valóságra ébredést szolgálták ebben a rendszerben.

Ma az emberiség egésze a „gyermekkor végén” tart (A. C. Clark). Talán a mindent elborító játékszenvedély, az általános „drogfüggés” (hiszen lassan már minden drogként működik) valójában annak a jele, hogy az emberiség „pralaya”-állapotba, egyfajta latenciába, virtuális térbe kerül, ahol „idő többé nem léssen”, azaz átalussza valamilyen értelemben azt az átmenetet a „felnőttkorba”, amelyre már megérett.

Kiterült ránk és mindent beborít a rengeteg (megvalósíthatatlan és talán megvalósíthatatlan) lehetőség, az alternatív valóságok, a „second life”-ok, a virtualizálódó/robotizálódó vagy klónozott, másolt, mesterségesen kipótolt vagy felturbózott, fiatallá vagy éppen halhatatlanná operált/művésített ál-életek ál-világa (a maga hamis „értékeivel”, mű-örömeivel, tobzódó, parttalan ál-kreativitásával, színes maskaráival és sötét, véres és kegyetlen, gonosz gépekkel és aljas szándékokkal túlzásfolt mesterséges jövőképeivel) – ez az egész, modernitásnak becézett rémálom, a koraszülött civilizáció színes szélesvásznú álomkabátja...

A nagy kérdés az, vajon **képesek leszünk-e felébredni, mielőtt e színes haláltánc forgatagában belesodródunk az örvénybe, amely egyenesen a Vízöntő-korszak délibábos szakadékának fenekére húz bennünket? MEGÉRTJÜK-E, MI A KÜLÖNBSÉG AZ ELVAKÍTOTT-ELCSÁBÍTOTT JELENKORI EMBERISÉG ÉS AZ ÉGATYA-FÖLDANYA SZENT NÁSZÁBAN VILÁGRA-ÁLMÓDOTT, SZÉPSÉGES ÉS BOLDOG JÖVŐVEL MEGÁLDOTT EGYKORI EMBER KÖZÖTT?**

Ha ezekre a kérdésekre választ keresünk, érdemes egy pillantást vetnünk az Avatár c. filmre, amely gyönyörűen leképezte a vakon pusztító – és ezzel saját pusztulásába rohanó – ún. „modern” emberiség és a léte teljességét – ösztöneit, érzelmeit és tudatát egyaránt – birtokló „természeti ember”, a valódi *Übermensch* kiáltó ellentétét.

Ez a film elsősorban azt hozza a fehér ember számára, hogy olyan dolgok, amelyeket ő lenéz(ett), lehetnek magasabb rendűek vagy a magasrendűség vonalán fontos dolgokat hordozók velük szemben. Régóta van egy sejtés, hogy bizonyos angyal- vagy égi eredetű lelkek, amikor földi testekbe szálltak, azóta is küzdenek a fizikai testtel (voltaképpen nem tudnak igazán alkalmazkodni hozzá és lényegében ez a fehér faj egyik fő problémája, ami lassan a kipusztulás szélére sodorja).

Ezzel szemben mintha lenne a Földön egy jobban alkalmazkodó, mintegy 'őshonos' lélek-fajta, amely a fizikai testtel és a földi viszonyrendszerrel sokkal jobban harmonizál, jobban közelít a földi állatokhoz (ösztönök, ösztönös érzelmek – alsó/víz-természet!), és az ehhez a lélek-fajtához tartozó test jobban kezeli a földi nehézkedést, rugalmasabb, hajlékonyabb, minden szempontból életképebb. Ez tehát egy olyan fajt hozott (volna) létre, amely sokkal harmonikusabban illeszkedik a földi természetbe és így egy zökkenőmentesebb, valóban földi evolúciós utat járhatott (volna) be. Már jó ideje gyűlnek a bizonyítékok, hogy a fehér faj mint olyan egy (valószínűleg jóindulatú és szükségesnek ítélt) korrekciós beavatkozás gyümölcse.

Legvégső soron talán a szellem eredendő bukását (a tükröző tudat félelmi természetét) korrigálni akaró teremtmény maga a Föld is, aki mintha azt vállalta volna, hogy önmagából, szerves fejlődése eredményeképp **létrehoz egy olyan emberi fajtát, amely képes lesz arra, hogy** a maga harmonikus/szerves létmódjával apránként mintegy megváltsa a **tudat szervetlenségeit, árulásait, bukásait, hazugságait**; de – minden jel szerint – ezt a 'kísérletet' egy másik civilizáció (sőt eredetileg már egy másik, 'lázázó' szellemi csoport) mintegy 'lenyúlta' és végeredményképpen – 'gyarmatosítva' bolygónkat – egy kemény, kegyetlen, hipertechicizált társadalmat épített itt ki ('saját hasonlatosságára'), amely rendszernek a fémányászati szükséglete határozta meg („a fiúk a bányában dolgoznak”) a Föld 'eltérített' útvonalát (amint ez az anunnaki-történetben leíródik).

Az 'őshonos', eredeti ember tehát 'bujdosik' valahol ezen a sok szempontból tönkretett világon, amely nem az eredeti valóság (inkább egy ránk kényszerített álom-mátrix, egy csábításokkal teli hologram).

Az **eredeti valóság az őstermészet**, egyszersmind **egy univerzális adatbázis (Akasha krónika) és a világban létező összes információ elérhetőségének a kultúrája** is. Ez felfogható úgy, mint egy világméretű, szerves **információs hálózat**.

Az Avatarban az ősfában látjuk ezt, amire az av'ikok rá tudnak csatlakozni. Ez mintha azt mondaná és azt akarná jelenteni, **hogy a természetből, a földből szervesen kinövő lények képesek a világegyetem anyai mindentudására és tápláló bölcsességére rácsatlakozni és ezért technikára eleve nincs szükségük, mert minden létszükségletüket ez biztosítja**. Ennek a filmbéli népnek sincsenek 'egzisztenciális' gondjai (a film be sem mutatja az étkezési/táplálékszerzési szokásaikat, jóllehet ez a földi lét és a vázolt problémakör egyik, talán fő gyökere). A földi ember – ha magunkra nézünk – teljesen bele van süllyedve részben a táplálék megszerzésének gondjaiba, részben (deszakralizált) elfogyasztásának túlzott élvezetébe, részben mesterségesen gerjesztett szekunder 'szükségleteinek' túlhajszolt kielégítésébe – miközben a fent leírt létmód mindezt teljesen fölöslegesnek mutatja. Ebből következően **a megrontás/megtévesztés lényege** éppen abban áll, **ha** erről leszakítva az emberi lényt **elhitetik** vele, **hogy a létfenntartás eszközeinek megszerzése** olyan fáradságos és nélkülözhetetlen tevékenységek sorozatát kell hogy jelentse, amely **az egész életet kitölti** és az embert teljes rabszolgaságban tartja. De a fentiekből az a radikális gondolat is következhet, hogy

NEMCSAK A MUNKA MINT OLYAN, HANEM A RAGADOZÁS IS SZÜKSÉGTELEN és már a bomlás jele,

ahogy ezt a paradicsom-képzetek sugallják az oroslán mellett alvó gidáról (ld. a gidát 'örökbefogadó' oroslánról szóló mai dokumentumfilmet). Nem romantikusan, hanem racionálisan értelmezve a dolgot ez azt jelenti, hogy a fentebb leírt létforma szerint nincs szükség arra, hogy az élelem más lények erőszakos elpusztításával legyen megszerezve, hiszen eleve rendelkezésre áll. Egy adott természeti világban minden ott létrejövő lény számára a fennmaradáshoz szükséges feltételek biztosítva vannak („Nézd az ég madarait” stb.), **a táplálék a rendszeren belül adva van.** („Ha egy anya szül, biztosítani is tudja az újszülött táplálékát” [anyatej].)

Ha a természetet anyaként fogjuk fel (és talán ez a leghitelesebb értelmezés), akkor világos, hogy ez

az anyatermészet önként táplálja az ő szülötteit.

A ragadozás valami bomlás, **egy félelmi működés következménye** (bizalomhiány, aggodalom, hogy ha nem veszem el, nincs, nem jut elég); legmélyebb gyökere ott lelhető fel, ahol egy adott rendszerben élő tudat valami külső dolgot (vele nem-azonosat, nem-egységet) észlel vagy tételez fel és azt nem-uralhatónak gondolja, azaz bizonyos értelemben önmaga fölé artikulálja. Ebből fakadóan félelmi és agresszív viselkedése a környezet pusztulását idézi elő. (Példaként: az élősködőnek gondolt gombák között van olyan {nevezetesen a tuskógomba}, amely előbb megfojtja az élő fát, aztán a halott fát lebontja, több ezer évig él, és rizómája többszáz hektáron tud szétterülni; tehát félelmetes ragadozó és élősködő is egyben.)

Az **A FÉL-ELEM**, ami így keletkezik, védekezést és támadást (azaz **agressziót**) idéz elő: ez a fegyver létrehozásának oka, a **harc genealógiája**. **Mi most egy tükröző tudat által kivetített világban vagyunk, a jelenlegi emberi tudat egy félelmi/reflektáló tudatforma**, emiatt erőszakos, **végző soron ragadozó tudat**. Ez viszont azt jelenti, hogy a védekezés/támadás a fő motivációja, így végző soron **az agresszió, a fegyverek léte, a háború ebben a tudatrendszerben elkerülhetetlen**.

Minden tükröző tudat félelmi tudat. AHOGY EGY TUDAT VALAMIT NEM ÖNMAGAKÉNT ÉRTELMEZ, FÉLELMIVÉ VÁLIK, ÉS EBBEN A PILLANATBAN AZ AZ **EGYSÉG-TUDAT**, ami **nem észlel külsőt** (azaz semmit nem tud **önmagán KÍVÜL**), tehát az **anyai típusú működés** MEGSZŪNIK; pedig ez a működés azt jelentette, hogy **minden belőlem származik** (tehát **minden én vagyok**) és ebből következően **bármit vissza is tudok fogadni magamba** (mert bármivé válik bármi, az is én vagyok). **A nem-félelmi tudat merőben másképp nézi a világot, mint a félelmi**.

Az „Igazak” ugyanezt tanították (kissé másképp fogalmazva). Mielőtt elhagyták a Földet – ami persze leírja, hogy ez a viszonyrendszer már nekik is „sok(k)” volt egy kissé – **azt mondták, hogy támadás esetén „láthatatlanná” lehet válni, mert a félelmi tudat csak a másik félelmi tudatot észleli; azaz a félelmi tudat nem képes a nem-félelmi tudatot vagy egyáltalán az egység-tudatban lévőre észlelni**. (Ez a magyarázat a Föld várható „kettéválására” is: két kellően eltérő tudatforma már egymás érzékelhetőségén kívül eshet). Ezért (is) gondolták az ausztrál bennszülöttekről a gyarmatosítók, hogy azok varázslók, mert **a tökéletes félelmetlenségébe „öltözött” bennszülött láthatatlan a félelmetől (és az abból következő agressziótól) eltorzult fehér tekintetnek**.

Ez az igaz tanítás hasonlít a kung-fu felfogásához is, amennyiben abban a mester legmagasabb fokozata a „megtámadhatatlan”. A sumóban is megjelenik valami hasonló, ahol is a versenyzők eleinte csak felméri a másik pillanatnyi mentális állapotát, és egyenlőség esetén harcba sem bocsátkoznak; végülis ott is lehet olyan állapotba kerülni, hogy a legkeményebb agresszió is mintegy lepattan arról, aki ilyen szinten tudja tartani magát (legalább a verseny idejére): **nincs értelme, ill. tulajdonképpen nem lehet megtámadni**.

Mindezek alapján talán **a Gonosznak valóban csúcsra kell járatódnia** (mint az Avatar szörnyembereiben), mielőtt a döntő változás elindulhat, mert csak ez érteti meg az emberrel ennek a (sok csábítással és szédítéssel és altatással és bevetéssel körített) létformának a tarthatatlanságát.

Az Új Embernek (Neo-nak, ahogy a Mátrix c. filmben igen találóan nevezik) **fel kell ébrednie** a számára generált, őt **fogságban tartó álomból, hogy megláthassa a mögötte lévő erőket** és megértse ezek **gonoszságát, önzését, élősködését** és nem utolsó sorban **életten és lélektelen voltát**. Csak így veheti észre, hogy **LÉTEZIK EGY MÁSIK VALÓSÁG-LEHETŐSÉG** ezzel szemben, amit ezután már meg lehet közelíteni, meg lehet próbálni megérteni és megszeretni, az ő igazságát elfogadni. Ez nyilván **A LÉLEK, AZ ÉLET EREDENDŐ IGAZSÁGA**: az Avatar c. filmben „**Lélek-fának**” nevezik azt a Központot, amelyen keresztül „Eywával”, **az anyai Ős-valósággal** kapcsolatba lehet lépni.

Az embernek talán megvan még az a lehetősége, hogy nagy erőfeszítések, heroikus vállalások és a jelenlegi önmagával, a régi identitással és a hamis valósággal vívott harcok árán, nagyon lassan **levesse A „MODERN, CIVILIZÁLT EMBER” ÁLRUHÁJÁT és A LÉLEK ŐSI, ISTENI/ÁLLATI/EMBERI LÉNYEGÉT ÚJRA MAGÁRA VÉVE, MAGÁBA ÉPÍTVE ÁTLÉPHESSEN A MÁSIK, ELVESZTETT/ELVETT, RÉGI/ÚJ IDENTITÁSBA**.

5. „A HETEDIK TE MAGAD LÉGY” –

A ,hét bőr’, az ál(om)valóság és ... „Kétségbeesve keresem” ... de mit is?

A hagyomány szerint az embernek hét (vagy akár 9) élete van (mint a macskának) – ez talán hét ruhát/bőrt (más megfogalmazásban hét identitást, esetleg hét inkarnációt) jelent. „Mind a hét bőrt lenyúzták róla” – ez a kifejezés a pozitívista tudomány szerint a külhám hét rétegére utal, de tágabb összefüggésben az emberre tapadt (ál-)identitások, ál-öltözetek lehántását jelezheti.

„Kinek hét, kinek kilenc, kinek tíz BŰVÖLET (!), aszerint, kinek mi ,kerek” – énekliránk a Yotengrit. Az ausztrál bennszülöttek által mondott ,ÁL-OM-IDŐ’ vagy a SZENTIVÁNÉJI ÁL-OM *bűvöletéről, bűbájos, elvarázsolt* ál-ruháiról, ál-identitásairól van tehát szó – illyesmibe vagyunk öltözve, ezt kell ,lenyúzni’ rólunk egyenként („hogy kitéssék a száraz”), mert ,erőst’ hozzánk nőttek ezek a szerepek, ezek a bőrök. („Nincs bőr a képén” = nem vette magára a társadalom által elvárt szerep-morált.) És **nem csak szerepeink**, ruháink, jelmezeink ,hamisak’, ál-öltözetek, ál-identifikációink mulatságos ál-(lat)bőrei (ld. a számárbőr-irodalom tobzódását!), hanem **egész világunk is álságos, illuzórikus és egyre inkább ,virtualizálódik’** – ami csak leleplezi az ,eredeti’ virtualitását mindenféle szinten:

,Maya’ – látszat-valóság, mondja a hindu, vagy modernebb megfogalmazásban: az anyagba vetített holografikus illúzió, kozmológiásabban: a minden csomópontban (döntésnél) megszülető végtelen számú alternatív valóság egyike; de e körbe tartozik az ún. ,második valóság’, az ,első’, természeti valóságra („törmelékéből”) felépített mesterséges világ, a tárgyainkból, házainkból, eszközeinkből, gépeinkből, ,infrastruktúráinkból’, egyre inkább beszűkülő, tágabb dimenzióitól megfosztott és agyonmanipulált gondolatainkból összeeszkábált ,szép új világ’, amellyel beazonosulván, amelynek bizalmat és létjogosultságot szavazva a mi (valójában halhatatlan) lényünk most már mindezzel együtt pusztulni, kopni, amortizálódni látszik egyre gyorsuló ütemben... Ki ez a lény? Ha tíz körömmel nyúzza le álarcait, minden szerepét-bőrét, egyiket a másik után – vajon mit talál a hatodikat is lehántva? „**A hetedik te magad légy!**” – ez a parancs.

Olyan valaki parancsolja, ki ,mindeneket tud’, olyan valaki szájával, aki szinte mindent eljátszott már (a szó mindenféle értelmében): „Mikor születtem, a kezemben kés volt – (...) Anyám kivert – a küszöbön feküdtem – (...) Én férfi vagyok, nemes és konok (...) Dolgoim is úgy hallgatják személyem, mint bolond tanárt az üres padok. (...) Ha félttem is, a helyemet megálltam – születtem, elvegyültem és kiváltam. (...) Asszony ha játszott velem hitegetve, hittem igazán – hadd teljen a kedve! Sikáltam hajót, rántottam az ampát. Okos urak közt játszottam a bambát. *Árultam* forgót, kenyeret és könyvet, újságot, verset – mikor mi volt *könnyebb*. (...) **A világ vagyok, minden, ami volt, van.** (...) Én nem emlékezem és nem felejték (...), mert sápadt kézzel loptam én, a Gyermekek, jól tudva már, hogy minden odavan.”

(József A: Azt mondják, Kész a leltár, Szonett, A Dunánál, ...aki szeretni gyáva vagy, Gyermekké tettél).

Ki is mondja ezt?

A ,te magad’, a végső identifikáció – az emberi individuum, aki felvette és letette a szerepeket, és már alig maradt rajta ,ruha’; csak ember-volta (test-lélek-szellem hármassága és élő-halandó mivolta) van meg még. „Ismerd meg magad” – ez az első, és aztán „légy önmagad” (: azonosulj be a megismerttel, vállald fel identitásként ennek az individuális útnak a gyümölcsét), ez a második és végül: „légy újra EGÉSZ”: vesd le a szerepeket, a rész-séget, az álruhákat – ez a harmadik, a végső parancs.

A VILÁG, AMIT MAGAD KÖRÉ VETÍTETTÉL (ÁLMODTÁL) ÉS TE MAGAD – EGY. AZ ÁLMODÓ (A TEREMTŐ) ÉS AZ ÉBER TUDATÚ (A LÉTEZŐ) – EGY. A VALAHA SZÉTVÁLT FÉRFI ÉS NŐ – EGY. A TUDATTÁ ÉS ANYAGGÁ HASADT SZELLEMEK ÉS AZ ÉLETET SARJADZÓ/SZÜLŐ LÉLEK – EGY. AZ ÉLET-ILLÚZIÓ ÉS A HALÁL-LÁTSZAT: EGY VALÓSÁG.

Mit is keresünk tehát olyan KÉTSégbe-esve? Saját EGYségünket, EGÉSZ-ségünket, individuális, mert különösségében, egy-szeriségében páratlanná szétválogatott/lehántolt, majd újra egészzé ki- és beteljesedett önmagunkat. Kincskeresők vagyunk mindannyian, akik **a kincset keressük**, „ami nincs”, mert sehogy sem találjuk – pedig van valahol, a káprázatokon és tükörlabirintusokon túl: **mi magunk vagyunk** az, a soha meg nem ismételt gyönyörű, egyedi módon tökéletesre csiszolt drágakövek, a hibátlanná szenvedett, sosem-lesz-többé igazgyöngyök. A saját végső EGYÉNI IDENTITÁSÁT megszerzett, önmagát ÖNÁLLÓ ISTENI ENTITÁSSÁ fejlesztett lényt keressük kívül-belül, **jövöbeli, szabad önmagunkat** a világban és bensőnkben. Aki nem rabja többé vágy-illúzióknak, sors-illúzióknak, szerep-álmoknak, szépség-csábításoknak, forma-látszatoknak, félelem-démonoknak. Aki szabadon eldöntheti, mire szánja, kinek vagy minek ajándékozta a legnagyobb adható kincset – tökéletessé munkált önmagát.

És bár furcsának tűnhet, ez – éppen ez – volt a Teremtő célja. **Önmaga képeére és hasonlatosságára alkotva** meg minket – egy ilyen tökéletes isteni lényt tervezett: akivé leszünk a Teremtésben, összességünkben létté kibontva mindent, ami Benne lehetőségként létezett. És igen, ez a kivirágzott lény **szabad kell legyen**, kifejtve a lehetséges legtökéletesebb szabadságot a saját (ajándékba kapott) szabad akaratából. Mert ez a Teremtés célja: a potencialitás ,minden-lehet'-jéből a manifesztáció szűkös korlátai közé ereszkedve létrehozni egy új ,minden-lehet' korlátatlan szabadságát. A kettő között, a megvalósulás ,mezején', a jó és rossz között vezető girbe-gurba utat pedig úgy hívják: **emberi személyiség**.

5. Csorba Éva: **Az áttetsző szavakból épült város**

(Leena Krohn áttűnés-prózája)

Kérlek, Uram: tedd, hogy a dolgok azzá lehessenek, amik.

Lásd, így örökké önmagukra vágnak.

Tükörbe csak a halott lelke nézne,

S nem rémítenék kormos, sűrű vásznak.

A nevetés lehetne nevetés,

S a boldogság – áttetsző, tiszta látszat.

Talán nem helyes beszélni arról, aki épp hallgatni tanul; akinek szavai és gondolatai lassan átlátszókká válnak és ha hagynánk, elpárállnának a levegőben, mint egy illat, nem hagyva nyomot. Különösen nem egy rikoltozó világban, ahol már a tárgyak is egymás elé tolakodnak, egymás szavába vágnak, és szó, gondolat és tett olyan harsogó és hideg, mint egy neonreklám. Ahol a telefonfülkék nem *zöld színű üvegtornyok, az éjszakai város világítótornyai*, melyek, *mintha csak víz alatti fényben állnának, üvegtiszta elszigeteltségükkel, áttetsző magányukkal a kapcsolat valóságát bizonyítják*,

hanem durva, vörösre festett, pillanatok alatt szétvert és széthrohadó fémépítmények inkább, amelyekben a kapcsolat többnyire nem olyan, mint a *folyam csendje*, hanem leginkább torz zajra, mentális berregésre hasonlít a benne zajló brutális hazudozás, rosszhiszemű játék, zsarolás és alku, fenyegetés és üzletkötés;

ahol a beszéd nem meghitt érzelm- és gondolatcsere, hanem erőszakos magamutogatás, villódzó „megkülönböztető jelzés”, önvédelmi fegyver torkolattüze;

ahol a művészet már régen nem a múzsák ihlette önkifejezés, hanem az üresség burjánzása, a semmi törmeléke, az interpretáció interpretációja, bolhapiac, melyen úgy áruljuk (el) értékeinket, mintha bővli lenne, és a bővlit, mintha érték lenne;

az alagútban, a világ *elsötétült tükrei* között *hajótöröttként* hanyódva,

ahol már úgy kattognak az idő kerekei, hogy hiába verjük tovább a blattot, mintha mi sem történt volna, a dűrrenmatti vonat pislákoló lámpái alatt már senki nem érti, amit a másik kiabál, pedig talán épp azt mondja, nicsak, ennek az alagútnak nincs vége.

Leena Krohn tudja, hogy kérdéseinket az élet maga válaszolja meg és oltja ki; nem akar hát válaszolni az élet helyett és már kérdéseit is inkább dúdolná vagy fütyörészne, és legszívesebben már megtartóztatná magát talán a beszédétől is, ami, mint írva vagyon, kijőve a szájából jobban megfertőzteti azt, mint bármi, ami belémeget. Tudja, hogy a száj a bűnbeesés helye, *„túláságosan intim testrész”, „érzékeny és szemérmetlen”, „gyönyörű seb, amely konokul tagad”*. Hallgatna és várna, mert tudna várni már az anyagban is, a *„nagyzási mániában szenvedő pók vágyálmá”*-ban kőbefaragva, mint Uta, *„hétszáz esztendeje már-már megremegő ajakkal”* –

talán tudna már várni akár hétszáz esztendőt is egyetlen ajakrezdülésre.

Úgy tűnik, mintha csak nézni akarna már, szó nélkül. „...amikor sokáig nézek valamit, bármit, hasonlítani kezdek hozzá, mint testvér a testvérré. És tudom, mi szerettem volna lenni...Egy kék szempár, csak ennyi és semmi más.”

Ám (nem-görbe-)tükörképe és alteregója, aki az ő passzív beszédével szemben az aktív hallgatást gyakorolja, Donna Quijote (a gyúlékony fény-anyagú Szalmaszál) egyszer (másszor) tűzbejön és így szól: „Ne beszélj nekem szemekről!...Nem a szemek, hanem a látó tekintet...”

Talán mert **látni és látva lenni: kegyelem**. De **nézni annyi, mint bűnbeesni**. A *szemek almái* (Rilke) a tudás fáján teremnek, és élvezetük torkunkon akad. *Imé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván*. Ám az ember nem isten (már/még): a szem elcsábul, az ártatlanság kora lejár, lángoló *pallos* őrzi a Kert bejáratát. A Világszínház függőnye felgördült, a világtengely elferdült, a testek elfoglalták helyüket a téridőben („*s ahol áll valaki, ott más senki nem állhat*”), a nézők elfoglalták helyüket a nézőtéren. Sötét lett, és a színpadon világosság lőn. Már régóta, nagyon régen folyik az előadás.

„*Mindig arra vágytam, hogy a nézőtéren maradhassak, mert ott sötét van és soha nem történik semmi.*” Mintha nem is Leena mondaná ezt, hanem maga Hamlet, a dán királyfi, aki csak nézni akar, nézni és gondolkodni, és nem akar kilépni a rivaldafénybe, ahol Don Quijote, a tettekész, nemes, búsképű lovag vívja szívének örökös szélmalomharcát. Hamlet, a *Szellem* inkább színészeket hív, játsszák el helyette az életet, ő maga félreül a sötétbe, néz és gondolkodik, gondolkodik és néz. „*Mindannyiunknak hamletivá kell lennünk, erre gondolsz?*”

Mert hiszen a nem-hamlet, hétköznapi tudat a megvilágított színpadon játszó színész, aki szerepet játszik és nem azonos az általa megjelenített figurával; fél az éjszakától, a sötét nézőtértől, a nyugalomtól, a névtelenségtől, a mez-telenségtől, a nem-cselekvéstől, a nem-időtől. Nem emlékszik rá, hogy a benne lévő lény-eg, az Entitás, a Szellem valójában a nézőtéren ül és sötétben van és figyel. Az európai kultúra, a mi kultúránk az éberséget a cselekvéssel és az elemző tudattal, tehát a nappallal, nem pedig a kontemplációval és a létezéssel, tehát az éjszakával azonosította be. És ez a mi „éber” tudatunk mindent elfelejt, ami rövidtávú érdekeinek útjában áll; azt is szereti elfelejteni, hogy az az egész kivilágított színdarab ott a színpadon a sötétben ülő néző kedvéért van, sőt általa jön létre: a színpadra irányuló vágya és figyelme nélkül az egész *semmivé omolna*. Nem emlékszik rá, hogy mindaz, amitől szenvedünk – pl. az idő múlása, amely megváltoztatja a dolgokat – csak a színpad világának törvénye, amit a megfigyelő tudat maga hoz létre és amit aztán – átélővé válva – valóságként kezd értelmezni. Ez a ‚valóság’ az emlékezet révén tartalmakkal telítődik, melyek egyre inkább megszilárdítják formáit és kereteit, és *átlátszatlan, egyre sűrűbb* anyaggal töltik ki.

A részleges, felejtéstől súlyos emlékezés vaskos anyagával kitöltött formák világa a mi nappali tudatunk valósága. Ezért a „*cselekedetek emléke*” az a kulcs, amely az embert a tudat cellájába zárja. „*Hé, gyere ki onnan!*” - parancsolja Donna Quijote, a lovag. Ő tudja, hogy ha ki tudnánk kerülni önmagunk emlékező tudatából, akkor (az ítéletek/előítéletek szükségképpen részleges, korlátozó-bénító működéséből kiszabadulva) a **tiszta jelenben** találnánk magunkat („*a tágas világban*”),

s olyanok lehetnénk,

mint az akvárium végtelen üvegei között úszkáló hal, amely a külső viszonyokkal való tökéletes összhang, a belső jóérzés és a nyugalom, a görccstelenség és az oldottság, a nem-cselekvés és a pontos cselekvés képe: keresztülúszni a dolgokon, amelyek símák és *átlátszóak*, mint a víz.

Mi ehelyett úgy látjuk, *„talán az lesz a legokosabb, ha leoltom a lámpát az akváriumban”*. Kioltjuk tehát a jelenlét fényét, a jelenben létezés reményének világosságát. Még a csinálmány lámpát is, ha már *a fényességek fényessége* olyan messze van. Pedig odakint közben nagyon *„megváltozott („kizökkent”) az idő” (tengerbe zuhant a Szampo: új ég, új föld közelít);* odakint *”a hársak mögött a felhők kék perspektívája”* sötétlik.

Perspektíva: távlat, kilátás, szemszög, nézőpont, remény.

Felhők: sötét távlat? Sötét nézőpont? Sötét remény?

Leena Krohn a dolgok szépségére lát rá, amikor közelre néz, és a bennük rejlő kint és szörnyűséget nézegeti óvatosan, amikor messzire lát. Mielőtt a szépség elvakítaná, emlékezni kezd a felejtésre, a banalitás árulásaira, és megmozdítja magában a *múmiát*, a minden-fájdalom önmagába-zárt, zokogás-leplekbe burkolt élőhalottját, az idő csomagmegőrzőjében felejtett bombát, *„nemlétének pontját”, „amely mintha csak tűszúrás volna, ám olyan mély, hogy mindent belé lehet hajigálni”*... Ezért kérdezi Leena Krohn, akinek **neve** Szép Helénán és Kronoszon, az első Atyán, anyagi univerzumunk leláncolt teremtőjén keresztül a **Szépség és Szörnyeteg** archetípusait mutatja fel, ezért kérdezi kíváncsian és óvatosan mégis:

Titkolnak-e valamit a dolgok? – mert valami mélyebb, szörnyűbb, igazabb valóságot sejt a természet és művészet, a szépség és szerelem benne élő istennője, Vénusz leplei mögött: az Idő és az egyéni sors, a személyiség, istenek és dolgok, világok és korszakok kifürkészhetetlen titkainak kérlelhetetlen urát, Szaturnuszt.

„Amikor körülnézek és látom a tárgyakat... elcsodálkozom. Honnan jön ez a makacs érzés, hogy valamilyen titkot rejtenek?... Hogy a legjelentéktelenebb holminak is, mint egy ellobbant gyufaszálnak vagy összegyűrt buszjegynek saját, egyedülálló személyisége, egyéni élete van?...”

És miután kemény pillantással belenéz a létezés törvényeibe, átélve a nagy erővel szembenálló végtelenül kicsi erő reménytelen hősiességét, az óriástörpe elárulását, az ember sorsát, akit, mint a napciprust, *„folyvást gyötörtek, úgy nevelték, csipetnyi földben, megkötözve, megcsonkítva”,*

és világot világ után felgöngyölít, halott bolygókat és rovarbolyok könyörtelen nyüzsgését, madár-emberek kalandjait, alkímisták rejtekező műhelyeit és az örület emberi test által kiíródó szövegeit, *„ne üss, már meghaltam”,* mondja gyilkosának, és dühtől és félelemtől reszketve szembenéz azzal, amivel nem tud azonos lenni, Halála Urával,

akkor megérkezik a városba, Szaturnusz otthonába, a falak és láncok, a szobrok, az utak és a kövek, a halálra sebzett madarak és a hajótöröttek világába, a teremtés halott szívébe, és mindent megérint ott és mindent életrekelt és akkor így folytatja: *„Nem, semmit nem rejtegetnek...Ha a valóságnak van titka, akkor az nem más, mint ez az áttetsző mezítelenség.”*

Áttetsző meztelenség. Az üveg tisztasága.

Perspektíva: távlat, kilátás, szemszög, nézőpont, remény.

Per-spekto: átnézni. Átlátni. Keresztülnézni? Átlátszani? Át-tetszeni?

Hát nem furcsa, hogy az, amit mi perspektívának nevezünk, az a mód, ahogy manapság látunk, a mi egyedül lehetségesnek hitt „perspektivikus látásmódunk” teszi a dolgokat átlátszatlaná? A gyerekek egymásba és egymás mellé rajzolják a dolgokat, mint az archaikus kultúrák, mint a naív művészek közül is sokan. A perspektivikus rajzon a dolgok egymás *mögé* kerülnek és takarni kezdik egymást. Ami a kép nézőjéhez, *hozzám* közelebb van, az *nagyobb*. Minél messzebb van egy dolog *tőlem*, annál inkább takarásban van és annál *kisebb*. Így hát elvesztettük a távoli dolgok hatalmasságának tudását. Elvesztettük a közeli dolgok kicsiségének érzékelését és a nagysággal való összefüggésüket. „*Parányi veréb, határtalan béke*” – mondja Donna Quijote. – „*Miért ne tudna egy lehullott kenyérmorzsa vallani arról, aki a kenyeret ette?*” – kérdezi az író. – „*Semmi nem létezik – mondja a Tükörfiú.*” „*És beköszöntenek a napok, amikor Donna Quijote többé nem szólal meg.*”

Hiszen a dolgok csendesek és kicsik, törékenyek és határtalanok is lehetnének, ha észre tudnánk venni azt, ami közel van, a csendes és kicsi, törékeny és határtalan dolgokat. És a dolgok átlátszóak és meztelenek is lehetnének, ha az ember nem vetítené beléjük saját minőségeit. Ahogy az ember néz, megtölti a dolgokat önmaga sűrű, zavaros voltával. Mi magunk vagyunk homályosak, turbulensek, nem-átlátszóak, titkolódzóak, nem-meztelenek, és a dolgok tőlünk válnak sűrűvé és átlátszatlaná, tőlünk mozognak, mint kivilágított, mindenféle kacattal teli terek, melyek „*az éjszaka és a nappal örökségét*” szállítják „*végtelen zónákon át*”, a téridő gyűrődéseiben, amelyek talán a mi tudatunk hepe-hupái csupán. A dolgoknak attól lesz sorsuk, hogy hagyják, hogy hassunk rájuk, megváltoztassuk, megöregítsük és elpusztítsuk őket, és ők kényszerpályát írnak le, hűségesen őrizve lenyomatainkat. A Tükörfiú, rámutatva a dolgok nem-létezésére, ezt a kiszolgáltatottságot, ezt a kölcsönös függést számolja fel, és ahhoz segíti a dolgokat, hogy újra átlátszóvá és nem-létezővé váljanak, tiszta, tartalom nélküli formává, amilyenek ők maguk a saját természetük szerint.

Ha az ember visszavonná kivetítéseit, ha *lát*ni kezdene, a dolgok áttekinthetővé, *átlátszóvá* válnának, és az ember megismerné őket a maguk mivoltában. Enélkül nem ismerjük egymást, sem én a világot, sem a világ engem. Pedig „*ha ismernél, HA TUDNÁD, VALÓJÁBAN KI VAGYOK, ÖRÖKKÉ SZERETNÉL ENGEM.*” **AZ ÖNMAGUKKÁ LETT, ÖNNÖN LÉNYEGÜKET FELTÁRT, MEGISMERT ÉS MEGSZERETETT DOLGOK ÁTTÚNNÉNEK AZ EMBERBE MAGÁBA ÉS AZ EMBER MAGA IS ÁTLÁTSZÓVÁ VÁLNA ÉS ELTÚNNE.** *Nem hagy*ni nyomot. „Talán eltűnök hirtelen...” Donna Quijote is eltűnik: az utolsó Szalmaszál, aki üresen ringatózott a szenny hátán, mint nagyon kicsi, nagyon törékeny, nagyon haszontalan dolog, mint valaki, akit elfelejtene, ha átlép a *Vízikapun*, eltűnik a szemünk elől, holott ott van, áttűnik valahová, ahová nem tudjuk követni,

mert ő már megérkezett a Városba, amelyet nem lehet lerombolni, mert helyét az istenek jelölték ki, a városba, amely nem a felejtés és az emlékezés helye, hanem a megszentelt létezésé;

a **falak nélküli városba**, ahol a kövek átlátszóak, mint az üveg, ahol mindenki örülni fog, *még azok is*, „*akik gúnyolódtak a kicsiny kezdet napján*”, amikor építeni kezdték a várost a megszentelt mérték szerint, tiszta szavak és gondolatok átlátszó tégláiból.

6. KIVONAT Lawrence GARDNER: A GRÁL-KIRÁLYOK EREDETE c. könyvéből

Az ókori görögök úgy hitték, a sárkányok jóindulatú teremtmények, akik ismerik az élet bölcsességét és titkait. Ezzel ellentétben a korai héberek a bűn kerítőinek tekintették őket. A hatalmas sárkány a kínai birodalom jelképe, a jó szerencse nemzeti szimbóluma; a héber hagyományokon kívül a sárkányokat az egyetemes tudás őrzőiként és az emberiség jóindulatú védelmezőiként tisztelik.

Az európai kelták számára a sárkány a legfelsőbb uralom legfontosabb szimbóluma (*pendragonok* – fő-sárkányok vagy királyok királyai).

A sumer ábrázolásokon megjelenő istenek és istennők nagyon is emberszerűek. Ismerünk azonban néhány i.e. 5000 körülről származó szobrocskát, melyek kifejezetten **kígyó alakban jelenítik meg az istenségeket.** A szobrocskák arcvonásaikban hasonlítanak a Fekete-tengertől északra, A KÁRPÁTOK ÉS ERDÉLY térségében fellelt kisplasztikai alkotásokra.

AZ ŐSI SKÓT KELTÁK SZKÍTIA FEKETE-TENGERI KIRÁLYSÁGÁBÓL VÁNDOROLTAK A MAI ÍRORSZÁG TERÜLETÉRE. (...) A kígyót vagy **sárkányt jelölő óír szó a „sumaire” (!)**

(Az ember megteremtésére) „az első utasítás **Tiámtától, a sárkánykirálynőtől** jött, az istenek anyjától, aki ezt mondta Enkinék: „Ó, fiam, kelj föl ágyadból... Légy bölcs! Teremts szolgákat az isteneknek. Enki így válaszolt:

Anyám, arra, amit így magad alkotsz,
az istenek munkáját arra kényszerítsd...

**Sorsukat te szabd meg,
Ninmah a munkát kényszerítse rájuk.
Ez lesz az Ember.”**

Enki nővére/felesége megőrizte Enki magját, hogy segítségével más életformákat hozzon létre. Ninhurszag „teremtő kamrájának” ... jelentése „az élet lehelete”.

Ez a pár az özönvíz után 14 embert teremtett, hét fiút és hét lányt (emberi női méhekből): „Tudományos módszerrel, az emberi petesejtet isteni maggal megtermékenyítve létrehozott embriók, akiket emberi anyaméhbe ültettek, s akik természetes módon jöttek aztán világra”:

„...a formát adó úrnő

sötét helyen, a méhben dolgozik,

hogy királyoknak adjon életet” ...

„A mezopotámiai szövegekből kiderül, hogy N. munkájának „gyümölcssei”, a sumerok úgy hitték, a legfontosabb céljuk az életben az istenek szolgálata, étellel és itallal való ellátása, valamint megfelelő lakóhely biztosítása számukra. Viszonzásképpen társadalmi és tudományos **oktatásban** és képzésben **részesültek**, melynek **eredményei nyilvánvalóak.** GYŰLÖLTÉK A GONOSZSÁGOT, A HAZUGSÁGOT, A TÖRVÉNYTELENSÉGET ÉS AZ IGAZSÁGTALANSÁGOT, DE NAGYRA ÉRTÉKELTÉK A JÓSÁGOT, AZ IGAZSÁGOT, A TÖRVÉNYT, A RENDET ÉS A SZABADSÁGOT EGY JÓL FELÉPÍTETT TÁRSADALOM KERETEIN BELÜL.”

Enlil azt akarta, hogy az ember az istenek *„igavonó barma”* legyen (ezért is tiltotta a tudás fáját), de „Enki, a bölcs kígyó elárulta nekik, hogy... *részesedniük kell a tudásból.*(...) „Olyanok lesztek, mint az Isten: tudjátok, mi a jó, és mi a rossz” (Ter.3, 3-4). „Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy” (Ter. 3,22).

Ótestamentum: A „SÁTÁNok” engedelmes szolgák vagy istenfiaik (*bene ha-elohim*)

STN (héb.): opponens, ellenfél, vádló

DIABOLOSZ (gör.): ellenző, rágalmazó – „politikai ellenzék”!

a mennyei udvar tagjai, akik „Isten agresszívebb parancsait hajtják végre” (!!!) **JÓB!**

Korai kereszténység: az a **gonosz**, aki hatalmába keríti mindazok lelkét, akik nem fogadnak abszolút hűséget és engedelmességet az egyháznak

A KÍGYÓISTEN ENKIVEL AZONOS, AKIT A KÁLDOK FÖLDJÉNEK EGYES RÉSEIN SAITAN-NAK NEVEZTEK

Samael – kígyó; Ha Qabala: „**Samaelre és Lilithre úgy utalnak, mint a jó és a rossz tudásának fájára**”.

Tiámat → **Lilith: sárkány, kígyó**; az Anunnaki főpapokat (mint Ninurtát) NAGY SÁRKÁNY-nak nevezték, a fáraókat a szent krokodil zsírjával kenték fel

„Felkent messiásokként az **első Sangréal-királyok** a szent krokodil **hősiességét, vitézségét** voltak hivatottak megőrizni – a **messiási sárkány** legfontosabb **királyi tulajdonságát**.”

Anhfn-honszú (EGYIPTOM, i.e. 2170 k.) pap-herceg **Sárkány-udvara**,

és **III. Tuthmószisz fáraó** (i.e. 1450 k.) **NAGY FEHÉR TESTVÉRISÉG**-e (fehér öltözködés/a fehér por miatt?) – a Testvériség nagytanácsa: 39 férfi és nő (Luxor, karnaki templom → Egyiptomi Terapeuták ≈ **esszénusok** (Jézus beavatása?): *aszajja (arámi), esszenoi (gör.): orvos, Asen (É-i germán): istenek, a tisztaság őrzői*

Az eredeti hagyomány szerint **a kereszt a Sárkánykirálynőt megtermékenyítő Enki-Samael** jelképe – (Tiámatól kezdve **a sárkány nőnemű**) – **DRACO CSILLAGKÉP**: a Föld tengelyével együtt forog: ősi óra

A **misztikus HATTYÚ'** kettős **kígyó-** és szaduceus- jelképe (Merkúr szárnyas botja kígyókkal)

A MEGVIL. LÉNY, a legmagasabb **GRÁL-TUDAT** (HATTYÚ-LOVAGOK: Parsifal (?), Lohengrin) (Spirituális megvilágosodás: a 33 csigolyán át – szabdkömvűvesség 33 fokozata)

A LOGOSZ szimbóluma **a kígyó (a Sárkány-Szentlélek, aki ,a vizek fölött lebegett')**

fény, világosság, **Kundalini** (a spirituálisan alvó embernél nyugalomban van; felébresztve felemelkedik a gerinc mentén ← tobozmirigy): eredménye a ,gondolatoktól mentes tudatosság – a puszta **létezés** síkja'

E **,'létezés' vagy ,ön-teljesség' koncepciója** okozott komoly problémát **Enlil**nek, akire **„Vagyok, aki vagyok”**-ként utaltak. Vele ellentétben fivére, Enki-Samael tudta, hogy **az emberek, akik esznek a tudás és élet fájáról (részeseülnek az istenek bölcsességéből s az Anunnaki csillagtűz-táplálékból), maguk is olyanokká válnak, mint az istenek.**

„A HIT AZ ÉLET CSELEKEDETE... AZ AKARAT AZ ÉN KÖZVETÍTŐ KÖZEGE. Ez az igazi tudatossághoz vezető út, mert AZ EGYETLEN SZEMÉLYES ISTEN A LÉLEKBEN LAKOZIK, ÉS MAGA AZ ÉN AZ ISTEN – AZ ABSZOLÚT TUDATOSSÁG (a Kia vagy JHVH)”.

MELATONIN: ‚SÖTÉTSÉGHORMON’ (1968.) (éjszaka vagy sötétben termelődik) ← tobozmirigy

intuitív tudás, stresszcsökkentő, immunitásnövelő, ritmus-szabályozó, antioxidáns: öregedésgátló

AJNA-CSAKRA: tudat,

öntudat, intuíció
belső látás: „harmadik szem” (hüllők?!)
,sötétből áradó fény’
kozm. tudatosság

A fenyőgyantával (tömjénnel) azonosították

A Kisjézus ajándékai: *arany* (királyság), *tömjén* (megvilágosodott, beavatott), *mirrha* (nyugtató mézgagyanta, halál) –
a **Sárkány-vérvonal dinasztikus pap-királyaként** való elismerés jelei

A Grál-kastély templomos lovagjai „...a kő erejénél tisztán élnek. Ha nem ismered még a nevét, hát tanuld meg most: *lapis exilis*nek hívják. A kő erejével porrá égetik a fönixet, ám az hamvaiból hamar újjáéled. A fönix elhullatja tollait és ragyogó fénnel világít, olyan gyönyörű, mint azelőtt.” (Parszifal – egy lovag spirituális életrajza, 1200 k.)

HÁM ÉS NIMRÓD (Káin, Lámek, Túbalkain): A GRÁL-KIRÁLYSÁG ÖRÖKÖSEI HÁM A GRÁL-VÉRVONAL NAGY ARKHÓNJA

A SÁRKÁNY-UDVAR (Szobeknoferu királynő): alap „a Thot tudományos tanításaihoz kapcsolódó papi tevékenységekhez, amelyek

Nimród unokája, NEBRÉ király dinasztiájának korától voltak ismertek.”

A **misztikus iskolák** (Fehér testvériség, fehér/vörös)

A **BAK** e vérvonal jelképe

SKÓT/ÍR/KELTA/SZKÍTA KAPLCSOLAT!

A SZT. LÁNDZSA ÉS A GRÁL:

bizonyos keleti hatás alatt álló rendek Sárkány-hagyományokat követnek: „**Utazzunk a kígyó útján**”;
a **Fény Urát** (Enki/Samael/Ormazd/Lucifer?) és **Íziszt, A GRÁL HORDOZÓJÁT**
tisztelték:

„A **szent lándzsa** találjon célba mindig
Rejtsd el és fedd fel a **Szent Grált**.
SZABADON FOLYJON A BOR ÉS A VÉR
az Úr előtt mindörökre.”

A KÍGYÓ –TUDÁS:

HATHOR – a **fehér por**:

„Különleges anyag... melynek gravitációs vonzása kevesebb, mint nulla” (A. Szaharov, Hal Puthoff)
→ piramisépítés (ez a képessége átadódik)
földpát, csillámkő-por, platina, alumínium, kova?

„A lepecsételt Király kamrája valójában szupravezetőként szolgált, mely a Meissner-mező (a test pólusos, mágneses aurája) révén a fáraót egy másik dimenzóba juttatta.”

7. A SÁRKÁNY ÉS A SÁRKÁNYÖLŐ

(A.K. Coomaraswami: Hinduizmus és buddhizmus, Eu.KK. 1989)

(...) Az örök kezdetben nincs egyéb, mint „Annak az Egynek” (...) mindenekfeletti azonossága önmagával, a lét és nemlét, fény és sötétség *megkülönböztetése*, vagy az ég és a föld *elválasztása nélkül*. Egyelőre **a mindenség be van zárva** az Ősprincípiumba, amelyet a Személy, Ősatya, Hegy, Fa, **Sárkány** vagy **Végtelen Kígyó** néven nevezhetünk. (...) Ha kell, hogy legyen világ, a börtönnek le kell omlania, és a benne foglalt lehetőségeknek fel kell szabadulniuk. Ez történhet akár az Atya akaratával, akár ellenére. (...) Valójában **a Sárkányölő és a Sárkány, az áldozatbemutató és az áldozat egy akaraton vannak** a színpalak mögött, ahol az ellentétek még nem polarizálódtak (...) A kínszenvedés egyszerre **kiürülés és feldaraboltság**. **A végtelen kígyót** – aki mindaddig, míg egyetlen Bőség maradt, legyőzhetetlen volt – most **széthasították és feldarabolták**, ahogyan egy fát kidöntenek és felhasogatnak. Mert **a Sárkány** (...) egyben **a Világfa**, (...) **amelyből az Ács a világot kifaragta**. (...) Ebből a Nagy Lényből, mint egy nedves tűz füstjéből gőzölögtek elő (...) a világok és az összes létező. Kiürült belőle minden tartalma (...). Ekkor a pozíciók felcserélődnek, mert **a Tüzes sárkány nem pusztul és nem pusztulHAT el, hanem BELÉP A HŐSBE** (...). Az Ősatyából előáradt gyermekek olyanok, mintha alvó, élettelen kövek lennének (... *de ő most felébreszti őket*): ... a különböző istenek (...), amelyekre felosztotta magát, a ,mi’ energiáink és képsségeink (...). Érzékeny természete most a ,mi’ természetünké lett, és ebből az állapotból nem egykönnyen tudja összeszedni, vagyis újraépíteni önmagát, teljessé és tökéletessé.

Most már mi magunk vagyunk a kő, (...) a hegy, amely alatt ott fekszik az Isten eltemetve; *a pikkelyes csúszómászóbőr*, amely elrejtíti őt, a tüzelő, amely feléleszti. (...) Most barlang vagy ház a rejtekhelye (...), (amelybe) be van zárva (...): **a ,te’ és az ,én’ a pszichofizikai börtön, a Kígyó, amely elnyelte az elsőt**, hogy ,mi’ egyáltalán létezhessünk. Mert (...) **a Sárkányölő felfalja áldozatát**, elnyeli és szárazra szívja. Ennek az **eucharisztikus vacsorának köszönhetően birtokba veszi az elsőszülött Sárkány kincseit és hatalmát, és AZZÁ LESZ, AMI AMAZ VOLT addig**. (...) Így ő, akiben bezárva voltunk, most a mi foglyunk, **a mi Belső Emberünk, akit elborít és elrejt a Külső Ember. MOST ŐRAJTA A SOR, HOGY A SÁRKÁNYÖLŐVÉ LEGYEN (...)**; az ő győzelme és feltámadása egyben a miénk is lesz, *ha megtudtuk, kik is vagyunk*. Most őrajta a sor, hogy szárazra szívjon bennünket, és mirajtunk, hogy **az ő bora legyünk**. (...) **AZ ELSŐ ESETBEN AZ ISTENSÉG SOKSZOROSAN MEGSZÜLETIK AZ ÉLŐLÉNYEKBEN, A MÁSODIKBAN PEDIG AZ ÉLŐLÉNYEK ÚJRA MEGSZÜLETNEK ŐBENNE**. De még így is tény, hogy az áldozat feláldozása és feldarabolása kegyetlenség, sőt árulás, és ez az istenek eredendő bűne, amelyben minden embernek része van pusztán azért, hogy **léte elkülönült lét, és hogy tudása az alany és a tárgy, a jó és rossz fogalma szerinti tudás** (...). A mi ,tudásunk’ vagy inkább ,tudatlanságunk’ jellege nap mint nap **FELDARABOLJA ŐT**. Ezért (...) nyújt engesztelést az áldozat, melyben **az áldozatbemutató feladja önmagát, a feldarabolt istenség pedig újraépül eredeti egységében és teljességében, és így az ,én’-ek sokasága egyedüli princípiumukká egyszerűsödik**.

Így tehát a kimeríthetetlen Egy szakadatlanul megsokszorozódik, és a megszámlálhatatlan sokaság szakadatlanul eggyé válik. Így veszik kezdetüket és érnek véget a világok és az egyedi lények: egy kiterjedés és hely nélküli pontból és egy időpont és tartam nélküli most-ból lépnek elő, betöltik rendeltetésüket, és ha idejük lejárt, ,hazatérnek’ a *tengerbe*, ahonnan életük kezdetét vette.

8. AZ ANGYALOKRÓL (a hozzánk ,közeli' hierarchikus lényekről)

1. Ami a „külső kör angyalainál” esetleg szomorúság (is), az – befelé – egyre inkább **komolyság**: a feladat, az elhivatás, a kötelesség, **az elkötelezettség komolyan vétele**. Néhány embernél is megfigyelhető ez az ,angyali tulajdonság'; ez a többi ember számára inkább nyomasztó, mint vonzó (emlékezteti őket saját ,link'-ségükre), és ellentétben áll az emberi psziché ún. örömelvével, sokan pedig egyenesen életellenesnek, mások kórosnak, mániákusnak tartják az ilyen viselkedést, és *a komolyságot mint tulajdonságot* nem is akarják a pozitív emberi jellemvonások vagy az ideálok között látni.
2. A komolysághoz, ami szellemi alapvonásuk lehet, a **hűség** – a feltétlen hűség, a **végleges**, feltétel nélküli **elköteleződés** – ,erénye' csatlakozik. Egy angyal lénye minden aspektusával, mindenestől a Teremtő és a Teremtés szolgálatában áll, hite szerint mindörökre. (Talán éppen ezért van az, hogy *ha mégis szakít* elkötelezettségével, akkor nincs más útja, mint a *totális lázadás*, minden előző érték, az egész addigi lét teljes feladása és ellentétébe fordítása – ez a ,Gonosz' genealógiája.) Ez a hűség magától értetődő és így *könnyű* (nem úgy, mint a szegény angyal-embernek, akinek ez a legsúlyosabb vállalás az életben, és könnyörögnie kell, „*tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget*”...). Az angyal tisztán szellemi lény, a Teremtő ideáinak megtestesítője, megvalósítója, és így ,hűsége' a *szellemi hív-ség/hő-ség*: nem változó/hullámzó érzelem, hanem a Szellem Tüzének leképeződése és megszilárdult manifesztációja.
3. Mindemellett (általában) kizárólag a **szolgálat** létformája létezik számára, bármilyen elképzelhetetlen ,magasság'-ban van is. Lehetetlen még csak elgondolnia is, hogy bármit a ,saját érdekében' tegyen, hiszen a **,saját érdek' fogalmát egyáltalán nem érti**. Kizárólag abban érdekelt, hogy a nagy, közös célt előmozdítsa, a maga helyén, lehetőségeivel és eszközeivel azt szolgálja, és **csak annak ,örül'** (a maga egyedül lehetséges ,éteri' módján), **ha minden és mindenki javára tudott cselekedni**, ha hozzá tudott járulni a **közös jó** növeléséhez és gyarapításához, a nagy **közös célok** eléréséhez, a **Minden-Egész** épségének-szépségének megőrzéséhez és továbbépítéséhez. **Mindez számára nem áldozat, hanem az egyedül lehetséges és boldogító létforma**.
4. **Engedelmesség és alávetés**: az angyal – és erről mindegyikük tudomással bír – *jelenleg* egy hatalmas hierarchikus rendszer tagja, amelyben mindenki alávetett a felette álló(k)nak, és annak/azoknak engedelmességgel tartozik. Nem lehet semmiféle ellenvetése a kitűzött munkarenddel, a saját helyével és feladatával, a célokkal, az elvárható eredményekkel stb. kapcsolatban, nem pályázhat ,elismerésre' vagy ,kötelező előléptetésre' vagy hasonlókra; **munkája jutalmát magában a tevékenységben találja meg, a felsőbbség létét, irányítását, kompetenciáját, a vezetés jogosságát nem vonja kétségbe és nem bírálja, hanem a lét legtermészetesebb velejárójának tekinti** és annak örömmel aláveti magát. **Mindez nem teher számára, hanem harmonikus létérzésének, ,boldogságának' forrása**.

Ugyanakkor ez az a terület, ahol olyan átélés látszik lehetségesnek, ami egy szépíró tollára kívánczik. Mert mi történik, ha a végsőkig engedelmes angyali lény olyan feladatot kap, ami *ellentétes egész addigi tevékenységével* (mondjuk az ,építő'- vagy a ,karbantartó-brigád' tagja), értékrendjével (fejlesztés-megőrzés), sőt lénye lényegével is (konstruktivitás) – mert most el kell valami létezőt pusztítania?

Az angyal nem fog szembeszállni egy ilyen döntéssel – ez nem lehetséges számára egész egzisztenciájának feladása nélkül. De a döntés elfogadása – elképzelhetjük – ezúttal mégsem egyszerű: **tudatának ki kell tágulnia egészen a Teremtő Tudat isteni magjáig**, hogy képes legyen befogadni és elfogadni egy ilyen iniciatívát anélkül, hogy ez hasadást vagy szakítást idézne elő benne; és **az eddigi (éter) könnyűséggel szemben**, ami főleg a magtól távolabbi hierarchikus lények sajátja (a ‚nagyobbak’ létének – volumenükhöz-kiterjedésükhöz-dimenziójukhoz-funkcióikhoz-erejükhez igazodóan – ‚nagyobb súlya’ lehet) **ez a rendkívüli kiterjedés súlyosabbá teszi az engedelmességet** (ahogy magát a lényt is). Talán **ez az átélés, a belső kiterjedés- és súlynövekedés a feltétele a magasabb szintre lépésnek** (miközben a ‚főcsapás’ az ember, a ‚könny(elm)űség’ felé vezet, és egy nehéz átélés kiválthat ellenkezést vagy akár a saját-akarat/,szabadság’ megkívánását is)?...

*Itt kell megemlíteni, hogy legjobb tudomásunk szerint **az egész Teremtés**, így a Teremtést szolgáló lények ‚evolúciója’ is **belülről kifelé**, azaz lényegében **felülről lefelé zajlik**. A leg(b/f)elül lévő Teremtő Forrás vagy Központ a rendszeren belül létezhető legmagasabb instancia úgy energetikailag, mint a minőség szempontjából; hozzá képest minden belőle kiáradó energia vagy érték a tőle való távolsággal nagyjából arányosan veszít Egész-ségéből, rész-erővé, rész-minőséggé bomlik, amelyek azután a rendszer peremén lévő információs mátrix alapján összekombinálódva új, egyre differenciáltabb és egyre komplexebb, élő struktúrákká épülnek össze (a struktúráldást a matéria, az elevenséget a Mindenség alapvető energiája, az Élet-energia mindenhol-jelenléte biztosítja).*

A Teremtés szolgálatában álló lények is így haladnak a bomlási-szerveződési folyamatok köreiben az egyre távolabbi teremtési folyamatok irányát követve ‚kifelé’ és ‚lefelé’, az eredeti Jelenléttől, tervektől és instrukcióktól egyre távolodóban, míg a másodlagos, ún. **Fiú-univerzumok (az Atya-univerzum Rendjéhez képest meglehetősen kaotikus és kockázatos) **világában lejuthatnak az ember-lét szintén elég kaotikus – és épp ezért a szabadsághoz vezető út első lépcsőjét jelentő – megélésének** (egy hierarchikus lény számára igen megrázó és kockázatos, ám számtalan felismerést és fejlődési lehetőséget tartogató) **kalandjához**. Mindemellett a ‚belső kör’, a Trónhoz közel állók számára az engedelmesség és alávetés kérdése az elbukás lehetőségét hordozó, legnagyobb kísértés pontja: a hatalom megszerzése, ill. ennek ‚jogossága’ volt és lesz minden nagy ‚égiháború’, minden lázadás és viszály kiváltója, tétje és sarokköve.**

(Sajnos ‚fent’ sincsenek másképp a dolgok, mint ‚idelent’: **minden tökéletesség, ami a Tervben megjelenik, a létesülésben tökéletlenséggé változik; és az ideál, amely az angyalok képében áll elénk, a valóságban állandóan sérül. De mi most az ideál leírására vállalkoztunk.)** Tehát:

5. Egy angyali lény a vele egy ‚munkakörben’ tevékenykedőkkel a legnagyobb mértékű, odaadással teljes **együtműködést** valósítja meg mint az elvégzendő feladat teljesítésének alapfeltételét. Kész arra, hogy ezenközben **minden** olyan **tudást elsajátítson** (a felette állóktól, a társaktól, maguktól a tevékenység objektumaitól és minden számára megengedett és elérhető forrásból), ami emelheti a kitűzött feladat megoldási szintjét és szolgálatát teljesebbé teszi. Ezt **semmi másra nem használ(hat)ja, csak a közös cél elérésére**.
6. A neki **alárendelt társainak gondviselője és tanítója** – minden igyekezetével azon van, hogy a maga szintjéhez közelítse őket, mindenben, amiben tud, segítségükre legyen és annyi **tudást adjon át** nekik, amennyit csak lehetséges.
7. **Mindennek alapfeltétele a saját rész-mivoltának tudása és ellenkezés nélküli elfogadása**. Az angyal tisztában van a saját nem-Egész voltával és elfogadja a Hierarchiában elfoglalt helyét és szerepét anélkül, hogy ennek megváltoztatására aspirálna. Bár az Egész érdekében tevékenykedik és mindig azt tartja szem előtt, saját rész-feladatával és rész-létével teljesen beazonosulva tökéletesen elégedett a saját identitásával.

8. **Rész-volta és feladatainak rész-jellege ellenére teljes felelősséget vállal** az elvégzett munkáért, annak eredményességéért, minőségéért és minden, akár a távoli jövőben várható következményéért is – amivel, a lényeges részletekbe beavatott lévén, tisztában van – s így a legmagasabb rendű emberi-nemesi morált messze meghaladó mértékben **tisztességes** (nem beszélve arról, hogy sem hazugságra, sem csalásra, sem cselezésre, sem bárki vagy bármi kijátszására, sem visszaélésre nem képes és nem is volna hajlandó – ezek mind az emberi sajátakarát és önérdek termékei).
9. Általában véve: az angyali lény **harmóniájának és egyensúlyának alappillére az elfogadás, a türelem, az ítéletmentesség és a minden lényre és dologra kiterjedő segítőkész jóakarát** (mint a szellemi szeretet megnyilvánulása).
Ezek a rendkívüli adottságok (a mi számunkra legalábbis annak tűnnek) egyszersmind **az ,elcsúszás’, az alacsonyabb rezgésszintekre (így az emberi világba) való lecsúszás fő okai lehetnek, ha valamelyikük nem teljes, ha megsérülnek vagy hiányoznak.**
A (démonoktól \approx alacsonyrendű, alsóasztrál-lényektől, azok negatív érzelmi rezgéseitől inspirált) ,rossz emberek’ hálátlansága, a szeretettel való visszaélés, a gonoszság, aljasság, ravaszság, beteges hatalomvágy, irigység, hazugság, megvezetés stb. ,élményével’ való folyamatos szembesülés (pl. az őrangyalok esetében) kikezdheti a fenti képesség-együttest, ami vsz. akár oda is eljuttathatja a legtisztább lényt is, hogy kételkedni kezdjen nemcsak a saját lehetőségeiben, elhivatása teljesíthetőségében és értelmes voltában, hanem végül a Teremtés céljaiban is. Ez pedig – a leírhatatlan **két-ség-be-esés** lehúzó energiáján keresztül – az identitás és a képességek elvesztésével, az egyensúly végzetes megbillenésével és így a lény alacsonyabb rezgésszintre ,bukásával’ jár. Aki ma emberként igyekszik csak jót tenni és hálát nem, csak durva közönyt vagy pláne visszaélést, esetleg támadást tapasztal a megsegített(ek) részéről – ő csak ugyanazt a leckét ismétli, amin angyalként esetleg elbukott: **meg kell tanulnia a jót elvárások nélkül tenni, az eredményekre akármeddig várni, nem ítélni senki és semmi fölött, és megőrizni** – minden átélés, minden váratlan, fájdalmat okozó vagy gátló, veszélyeztető, durva vagy akár megsemmisítő reakció ellenére – **a ,tudatos’ jóakarát (szellemi) és az ,ösztönös’ jóindulat (lelki) egyensúlyteremtő, harmonizáló képességét** (ahogy – nem mellékesen – Jézus tanítja ezt nekünk kétezer éve).
10. Az előzőekből is következően az angyal **állhatatos, kitartó, munkájában ,szorgalmas’, megbízható és ,jelkiismeretes’, és jellemző rá egyfajta autonómia, a környezettől és a körülményektől való függetlenség, ill. (magasabb szinteken) azok uralása.**
11. Bár ezt emberként nem könnyű megérteni, éppen **a szabadság illúziójáról való teljes lemondás, a feltétel nélkül való önálávetés egyetlen központi Ideának és Lénynek (a Forrásnak és a Teremtőnek, ill. a Belőle fakadó Rendnek és Hierarchiának) az oka és feltétele** ennek **az autonómiának.**

Ha az ember megértené, hogy A TELJES SZABADSÁG, amelyet (elhamarkodva, hibásan) *elővételez*, CSAK HOSSZÚ FEJLŐDÉSI SZAKASZOK BEJÁRÁSA UTÁN, **tökéletessé vált lényük jutalma és dicsősége lesz majd, addig** azonban a különböző fokú és jellegű szabadsághiányok okozta nehézségek jelentik fejlődése környezetét és legnagyobb kihívásait (s így leghatásosabb segítségét is), elkerülhetné azokat a hátráltató tényezőket, amelyeket ő maga generál a szabadság meg nem értésével és az ahhoz való téves viszonyulással.

12. Mindezek felvállalása, a ‚pozitív‘, tiszta tudat és a fény erőinek való elkötelezettsége folytán **az angyalnak bátor harcosnak is kell lennie.**

Galaxisunk világi (némely adatok szerint a 6. dimenzióval bezárólag) **poláris világok** (a fény pólusai mellett ott vannak az árnyékpólusok is). Az angyalok közül kerülnek ki a fény (a másik póluson pedig a sötétség) legbátrabb harcosai, akik a győzelem érdekében a legnagyobb **áldozatra** is **készek** (mivel nem halandó lények, a Teremtésben elfoglalt méltó helyük, eredeti energiájuk, dimenzió-hazájuk, a Forráshoz való közelségük stb. elvesztése a tét). Bátorságuk alapja a **rendíthetetlen bizalom** Teremtőjük, az egész Terv és a velük együtt dolgozó angyal-testvéreik iránt.

13. Végül, de nem utolsósorban: az angyalok **ÉBEREK.**

Mi, emberek, őhozzájuk képest folyamatos félálomban élünk: tetteink, megnyilvánulásaink rugói zömmel a tudattalanban vannak, ‚hétköznapi tudatosságunk‘ pedig rutinszerű cselekvések és felületes megállapítások keveréke, alig túl a transz-szerű állapotban, amely minden mélyebb reflexiót nélkülöz és amit szó szerint a valóság felületének hipnotikus fény-árnyék játéka vált ki bennünk.

Ez az öntudatlan álom-állapot (ami az életünk, ahogy most éljük) semmiben sem hasonlít a teremtő álomhoz, amit az alkotóművészek élnek át és amit maga a Teremtő is álmodik, amikor az önmagába visszahúzódtott Abszolút Tudat tökéletesen éber jelenlét-állapotából kitágul a Teremtés végtelen álom-tereibe, ahol az eredendően mozdulatlan Elme hatalmas játékba kezd, teremtő mozdulataival világegyetemek sokaságának terveit és modelljeit hozva létre. Ezeket a terveket és modelleket ültetik át a valóságba a Teremtő Istenfiak és Angyalaik, akik – míg a Teremtő álmodik – a legéberebb, soha nem lankadó tudatossággal manifesztálják az álmok minden egyes apró részletét, felismerve, megértve és tökéletes hűséggel képezve le azokat a valóság megfelelő dimenzióinak idejébe, terébe és anyagába, míg társaik az így létesülő és benépesülő valóságok fenntartásán, irányításán, a bennük zajló folyamatok rendjén és eredményességén, épségén és szükség esetén korrekcióján, gyógyításán munkálkodnak.

Éberségük egyszersmind azt is jelenti, hogy **tudásuk a jóról és rosszról hiánytalan és mindig eleven.** Ahhoz, hogy az univerzumok megmaradjanak az egyensúlyi állapotokat lehetővé tevő törvények rendjében, nekik kell őrködniük e rend felett, s ehhez elengedhetetlenül szükséges, hogy bármikor és bármiben felismerjék a rend szétzilálására törekvő ‚Gonosz‘-t, bármilyen álarcot ölt is magára, bármilyen új alakban jelenik is meg.

Ismerniük kell ezen túl saját kompetenciájuk határait is, hogy ne akadályozzák az ellenerők olyan tevékenységeit, melyek a karma vagy az evolúció szempontjából hasznos torzulások, roncsolódások, végső esetben pusztulások előidézői s így a Nagy Terv beteljesedését szolgálják. Ilyenformán a ‚rossz‘ működésének legmélyebb szintjeivel is tisztában kell lenniük, így **éberségük kiterjed a világok működésének minden aspektusára, a lehető legteljesebb átélésből származó tapasztalatok tudatosítására és ezek hasznosítására is.**

(Nem véletlen, hogy a **szellemi világok megtapasztalásához vezető kapu** küszöbén olyan őrral találkozunk, akinek egyik legfőbb követelése felénk a **gonosz fel- és megismerése**, minél teljesebb **önismeret, éber tudatosság, a szembenézni-tudás bátorsága**, hogy megláthassuk az angyali ember **legtökéletesebb képét, az éteri Krisztust.**)

És a legfontosabb: mindeme képességek és erények birtokában sem érezheti egyetlen **angyallény** sem, hogy ő különb bármely más létezőnél. Öntudata a feladatára, a Teremtésben elfoglalt helyére vonatkozik, legyen az bármilyen ‚kicsi‘ vagy ‚nagy‘ feladat, bármilyen ‚magas‘ vagy ‚alacsony‘ dimenzió, mert maga

a tény, hogy egy ilyen hatalmas és felfoghatatlan Terv részeként létezhet és működhet az Abszolút Szellem Teremtő Elméjének a szolgálatában, tökéletesen elég ahhoz, hogy boldog és hivatására maradéktalanul ‚büszke‘ legyen.

„AZ ANGYALOK a teremtő Isteni Elme önmegvalósító, legfelsőbb teremtő ideáit gondozzák, közvetítik és munkálkodnak annak megvalósulásában (szellemi út)”

„**AZ ANGYALOK** fénytojásból születnek: ők az Isteni Idea megtestesülése, a Forrás lélegzete, a láthatatlanban nyugvó egyetemes Szellem megnyilvánulása, amelyből kipattant ez a fénytojás... s abból Szeráfok (*Seraph* ≈ *Kígyó*), Kerubok, Arkangyalok és Angyalok léptek elő”.

„A Teremtő maga, a Forrás végtelenségében pihenő Egy, a teremtés mélységeiben lévő mozdulatlan középpontban, szinte önmaga határtalan mindenségébe zárva **álmodja** a teremtés folyamatát. De **ahhoz, hogy** effektíven **résztevője** lehessen önmaga álmának, **szüksége van közvetítőkre**. ... Nem lehet átélő, csak álmodó. Így **felkéri** (először persze megteremti) **AZ ANGYALOK**at, **hogy hívják életre az Idea lényegét**, mert maga a Forrás rezzenéstelen – Ő a végtelen, időtlen álomba merülő egyetemes tudatosság fókuszpontja... Nélkülük az Idea nem tudna megnyilvánulni, kiáradni, eljutni a megvalósulás helyszíneire. Ugyanakkor **Ők az Égi Rend** őrzői is.”

Az Antares: egy 7. dimenziós mennyei könyvtár, FENNTARTÓJA EGY KISEBB ANGYALI KÖZÖSSÉG, a Galaktikus Akasha Krónikák őrzői;

a (szintén **angyali**) **Spicán** a Forrás mind a 9 dimenziót magába ölelő komplex tudatosság-hullámainak 8. dimenziós aspektusa jelenik meg, míg az Antaresen annak 7. dimenziós vetülete.

Az Antares őrzi fényKEHELY formájában az ANGYALI SZEMet,
amely látja és összegyűjti a Teremtő Elme minden egyes gondolatszikráját.

(**Az Antares az Isteni emlékezet** kivetülése is. Nem képek formájában őrzi, hanem hangokként, mennyei dallamokként, szólamokként, zenei jellegű kódokként.)

9. AZ ÉJ MONOLÓGJA

(Vörösmarty Mihály: Csongor és Tünde V. felvonás, 111-112)

**Sötét és semmi voltak: én valék,
Kietlen, csendes, lény nem lakta Éj,**

És a világot szültem gyermekül.
Mindenható sugárral a világ
Fölkelt ölemből; megrázkódtatá
A semmiségnek pusztaságait,
S ezer fejekkel a nagy szörnyeteg,
A Mind, előállt. Hold és csillagok,
A menny csodái lőnek bujdosók
Kimérhetetlen léghatárokon.
Megszűnt a régi, alvó nyugalom:
A test megindult, tett az új erő,
S tettekkel és mozgással gazdagon
Megnépesült a puszta tér s idő,
Föld és a tenger küzdve osztozának
Az eltolt légnak ősi birtokán;
Megszünteté a tenger habjait,
S melyet haraggal ostromolt imént,
Most felmosolyga mélyiből az ég;
S mint egy menyasszony, szépen és vidáman
Virágruhába öltözött a föld.
A por mozogni kezdett, és az állat,
S királyi fejjel a lelkes porond,
Az ember lőn, és folytatá fáját,
A jámbort, csalfát, gyilkost és dicsőt. –

**Sötét és semmi vannak: én vagyok,
A fény elől bujdosó gyászos Éj. –**

A féreg, a pillantat búboreka,
Elvész; idő sincs mérve lételemnek.
Madárt a szárny, a körmök állatot
Nem váltanak meg, kérges büszke fát
Letesznek századoknak súlyai.

Az ember feljő, lelke fényfolyam,
A nagy mindenség benne tükrözik.
Megmondhatatlan kéjjel föltekint,
Merőn megbámúl földet és eget;
De ifjusága gyorsan elmulik,
Erőtlen aggott egy-két nyár után,
S már nincs, mint nem volt, mint a légy fia.

Kiirthatatlan vággyal, amig él,
Túr és tünődik, tudni, tenni tör;
Halandó kézzel halhatatlanúl
Vél munkálkodni, és mikor kidőlt is,
Még a hiúság műve van porán,
Még kőhegyek ragyognak sírjain,
Ezer jelekkel tarkán s fényesen
Ész az erőnek rakván oszlopot.

De hol lesz a kő, jel, s az oszlopok,
Ha nem lesz föld, s a tenger eltűnik.
Fáradtan ösvényikből a napok
Egymásba hullva, összeomlanak;
A Mind enyész, és végső romjain
A szép világ borongva hamvad el;
És ahol kezdve volt, ott vége lesz:

**Sötét és semmi lesznek: én leszek,
Kietlen, csendes, lény nem lakta Éj.**

10. A TÜNDÉREKRŐL

(az angyalok ,komplementer' testvéreiről)

1. A tündérek tudnak *szomorúak* lenni (ha bántják őket vagy az általuk gondozott lényeket), de a *'komolyság'* igazán nem jellemző rájuk. Éppen ellenkezőleg: **a tündér** párját ritkítóan **'komolytalan'** teremtmény. **Játékosságuk, tréfálkozó kedvük, táncuk/viháncolásuk** minden róluk szóló híradásban, mesében fő helyen szerepel. Számtalan esetben megtréfálják, 'lóvá teszik', elbolondítják az embereket (főleg a szépségükért rájuk 'bukó' férfiakat), és játékosságuk sok-sok csínyt eszel ki és hajt végre – az emberek legalábbis ezt az oldalukat képesek érzékelni és ennek alapján alakítják ki a képet a 'tündérnépről' (amely kép persze korántsem teljes és az igazságnak csak nagyon kis szegmensét érinti).
2. Hűség és elköteleződés – nos, ezzel kapcsolatban (is) tapasztaljuk a tündérek 'bonyolult' természetét és sokféleségüket. Élet-megóvó, életet segítő-tápláló-fenntartó feladataikban ők is tudnak nagyon hűségesek és elkötelezettek lenni – védenekük iránt legalábbis. **Az Élet energiája és ennek megnyilvánult formái iránti odaadásuk óriási;** érzelmi életük nagy részét önként vállalt feladataik, az **általuk gondozott lények iránti hatalmas szeretet** tölti be. Ugyanakkor sok tündérlény (ezt földi, fizikai inkarnációikban, a Gyűrűk Urában magyarul *tündé*-nek nevezett közties lényeknél és a – sokszor jól beazonosíthatóan – emberi testbe születetteknel is megfigyelhetjük) az emberi fajjal való kapcsolatban az elvártnál sokkal kevésbé hajlik a hűségre és odaadásra, akár szerelmi kapcsolatról, akár családról vagy valamilyen feladatról van szó: nehezen tűrik a bezártságot, a kötelékeket, a kötelező dolgokat; szeretnek kibújni, elillanni, megteremteni a saját szabad területet, az elvárásokkal szembeni saját stílust, életvitelt, érzelmi függetlenséget stb.
3. Szolgálatra a tündér is képes, akár az angyal – de van egy nagy különbség: **a tündér azt szolgálja, akit/amit ő akar, és úgy, ahogy ő akarja.** Nem kényszeríthető és nem is csábítható semmi olyasmire, ami ellenkezne a késztetéseivel vagy csorbítaná az autonómiáját. A szolgálat nem teszi senki és semmi szolgájává: nem munka ez, még csak nem is hivatás, hanem lényének része, **nincs célja és jutalma egyéb, mint az általa őrzött élet egészsége és szépsége.** Az angyal, miközben a Teremtés művét szolgálja, a Teremtő hű szolgája, és jutalma nemcsak a munka eredményessége, hanem a Hozzá való közeledés lehetősége is. A tündéreknél – bár egyes csoportjaiknál vannak 'felettesek', tündérkirályok és -királynők – nem igazán tudunk sem igazodási, sem megfelelési késztetésről, az angyalokéhoz hasonló kötődésről, imádatról. De **az élet épségéhez-szépségéhez való ragaszkodásuk talán hasonló, mint az angyalok viszonya a teremtés rendjéhez.**
4. És ami végképp lehetetlen egy tündérnek, az az alávetés-engedelmisség megélése: az ő számára nincs parancs, legfőképpen pedig nem tud elismerni senki parancsolót. Csak olyasmit tesz, csak olyan 'feladatot' vállal, amit maga jelölt ki magának és aminek teljesítése csak őrá magára tartozik; senki nem vonhatja miatta felelősségre. **Szabadságát és önkéntességét** (ami emberi szempontból akár önkényességnak, szeszélynek is tűnhet) **senki és semmi nem írhatja felül,** nem befolyásolhatja és nem veheti el. A rá vonatkozó dolgokat ő akarja eldönteni, máséba lehetőleg nem avakozik be, kivéve, ha az 'zavarja a köreit'. Akkor viszont bármit megkérdőjelez és elvitat (akár 'irracinális módon' is), és saját impulzusait minden más fölé helyezi.

5. Együtműködő-e egy tündér? Erre azt mondhatnánk: *nem jellemző*. Nem mintha hatalmi vagy békétlen lenne, sőt: egyáltalán nem az – ha békén hagyják. De „munkáját” leginkább egyedül végzi, csoportban inkább csak akkor láthatjuk (már ha látjuk egyáltalán), ha „szórakozik”: **szereti a közös táncolást, vigadozást, öröm-ünnepet**. Ő maga nem akar hatalmat (talán azt sem tudja, mi az), és csak akkor ellenséges, ha durván megsértik a határait: bántják a védelmére szorulókat vagy erőszakkal befurakodnak a világába. Legyünk ezért tapintatosak a közelükben, és akkor talán (még velünk is!) hajlandóak együttműködni, ha meggyőződnek róla, hogy céljaink nem ütköznek az övéikkel, sőt – *a természet létezői iránti szeretet és törődés az egyetlen út a tündérszívhez...*
6. Arról, hogy társaikhoz tanítóként vagy gyámolítóként viszonyulnának, nem szól a fáma. De arról van némi híradás, hogy a manókhöz létezik némely tündér-rendnek efféle viszonya, és megpróbálnak nekik annyi tudást átadni a saját tapasztalataikból, amennyit azok képesek befogadni. A tündérek maguk nem egymástól és tanító lényektől, hanem kizárólag a természettől, a természet és a benne élők megfigyeléséből, a szeretetteljes és együttérző gondozás során átéltekből szerzik a tudásukat – márpedig ennél jobb, gazdagabb ismereteket eredményező „tanulásról” mi, emberek sem beszélhetünk...
7. Nem mondhatjuk ki biztosan, de úgy érzékeljük, hogy a tündérek tudatossága nem éri el az angyalokét sem önmaguk, sem a Teremtés egészének vonatkozásában; de feladatukat illetően végtelenül tudatosak.
8. Ugyanakkor **a felelősségérzetet** náluk egyfajta játékos **örömrézet helyettesíti**, ami arra készíti őket, hogy *mindent elkövessenek* az adott cél, az Élet és a (hozzájuk tartozó) lények védelme, óvása, szépítése-építése érdekében.
9. Míg az angyali lény **harmóniájának és egyensúlyának alappillére az elfogadás, a türelem, az ítéletmentesség és a** minden lényre és dologra kiterjedő **segítőkész jóakarata**, addig a **tündér harmóniáját** sokkal inkább a Természet és az élővilág létezőivel való **tökéletes együttérzés, együttrezgés harmóniája idézi elő**; ha ezt megzavarják, ha baj, beavatkozás, betegség, kaotikus mozgás vagy akár csak rosszindulat, de főleg ha agresszió vagy félelem alacsony rezgéseit észleli, boldogság-érzete, belső egyensúlya könnyen felborul, és szomorúvá, lehangolttá, esetleg agresszívvé is válhat.
10. Az angyal „állhatatos, szorgalmas, megbízható és lelkiismeretes” vonásai nem tartoznak a tündér természetéhez; annál inkább **jellemző rá is egyfajta autonómia**, ami talán még inkább feltűnő, mint akár a legönállóbb területen dolgozó angyaloknál. A tündér (és így az emberi testbe inkarnálódott tündér-lény is) az embereknél sokkal kevésbé illeszkedik valami csoport-féleségbe; mindig van körülötte egyfajta „hűvös aura”, ami azt is megakadályozza, hogy mások túl közel lépjenek hozzá (beleértve a másik tündért is). Ez, mint máshol kifejtésre kerül, a tündérlélek eltérő lélek-felépítéséből adódik. Ennek az is a következménye, hogy feladatukat és egész életvitelüket egyéni módon fogják fel, nem tűrnek beleszólást; nem hagyják, hogy szabályokat állítsanak köréjük, semmiféle dogma vagy megkötés elfogadására nem hajlandóak, szabadságuk és örömeik megvédését éppoly fontosnak érzik, mint a többi lény független és egészséges életének megóvását. Ezért súlyos támadás esetén azonnal visszavonulnak saját dimenziójuk védvonalai mögé, hacsak meg nem akadályozzák ebben őket – akkor azonban belepusztulnak az atrocitások elviselésébe. (Ezért is látunk olyan kevés tündért mostanság – nem kizárólag a saját vakságunk az oka, hanem az ő védekező viselkedésük is.)

11. Ha az angyalnak néha bátor **harcosnak** kell lennie – a tündéreknek is sokszor ez jut osztályrészül, bár alapvetően nem ez jellemzi őket. Az a könnyedség, éteriség és örömorientált természetük, amit mi érzékelünk, egészen másféle, békés és boldog létezésre predestinálja őket. De lehetséges, hogy a ‚tündérkirály‘ minőséghez hozzátartozik a népe akár harci megvédésének képessége is; és könnyen lehet az is, hogy a környezet vadsága belőlük is kivált egyfajta – a különtség talajából kinövő – agressziót vagy zabolátlanságot (talán a ‚szépasszonyok‘ vagy ‚vadleányok‘ furcsa viselkedése sorolható ide). Általában azonban az agresszív tündérekéről szóló beszámolók inkább a környezet elvadulását vagy az emberek (sokszor alaptalan) félelmét tükrözik.
12. Végül: ha az angyaloknál éberségről beszéltünk, akkor ez a tündérekre is igaz – azzal a megköttéssel, hogy ha minden ‚rendben megy‘, a tündér szeret elandalodni, belealudni a boldogságba. De a legkisebb vészcsengő-hangra a legmagasabb fokozatú éberségre kapcsol, és szinte folyamatos virrasztásra áll át, amíg a veszély el nem múlik. **Ébersége** egyetlen célra összpontosul: minden ártó, pusztító, betegítő hatást azonnal észlelni és elhárítani, amilyen gyorsan és alaposan csak lehet. A lelke ‚szellemi energia-burkának‘ minden képességét és a mélymagjában őrzött minden szeretet-potenciálját mozgósítja erre a feladatra úgy, hogy a teljes éberséggel és erőbedobással ‚dolgozó‘ tündért akár félelmetesnek is láthatjuk...

Természetesen mindezt az ember korlátozott megismerési lehetőségeinek tudatában célszerű elfogadni (mivel a *teljes* megismerés opciója jelenleg nem áll rendelkezésünkre...). E hiányok pótlására célszerű minél többféle megtapasztalást átélni és megismerni.

Éppen napjainkban egyre többször kerülnek szemünk elé a színpadokon is e lények: egyes ‚Varázsfuvola‘-előadásokon pl. Papageno és párja (meg gyermekeik) egyértelműen tündérek, gyakoriak a ‚Szentivánéji álom‘-feldolgozások, nemrég pedig egy olyan ‚Csipkerózsika‘-balett került színre, amelyben egy démonok által üldözött és megerőszkolt gyönyörű **tündérlány** és az őt varázsgömbjében látva megszerető **angyal-férfi**-párja szerelmét láhattuk az eredeti sujet helyett – megrázóan igaz előadásban:

csak a lélek szerelme győzheti le a démonok uralmát felettünk!

11.

PETŐFI SÁNDOR: MAGYAR VAGYOK

Magyar vagyok. Legszebb ország hazám
Az öt világrész nagy területén.
Egy kis világ maga. Nincs annyi szám,
Ahány a szépség gazdag kebelén.
Van rajta bérc, amely tekintetet vét
A Kaszpi-tenger habjain is túl,
És rónasága, mintha a föld végét
Keresné, olyan messze-messze nyúl.

Magyar vagyok. Természetem komoly,
Mint hegedűink első hangjai;
Ajkamra fel-felröppen a mosoly,
De nevetésem ritkán hallani.
Ha az öröm legjobban festi képem:
Magas kedvemben sírva fakadok;
De arcom víg a bánat idejében,
Mert nem akarom, hogy sajnáljatok.

Magyar vagyok. Büszkén tekintek át
A múltnak tengerén, ahol szemem
Egekbe nyúló kősziklákat lát,
Nagy tetteidet, bajnok nemzetem.
Európa színpadán mi is játszottunk,
S mienk nem volt a legkisebb szerep;
Úgy rettegé a föld kirántott kardunk,
Mint a villámot éjjel a gyerek.

Magyar vagyok. Mi mostan a magyar?
Holt dicsőség halvány kísértete;
Föl-föltűnik s lebúvik nagy hamar
– ha vert az óra – odva mélyibe.
Hogy hallgatunk! a második szomszédig
Alighogy küldjük életünk nesztét.
S saját testvérink, kik reánk készítik
A gyász s gyalázat fekete mezét.

Magyar vagyok. S arcom szégyenben ég,
Szégyenlenem kell, hogy magyar vagyok!
Itt minálunk nem is hajnallik még,
Holott máshol már a nap úgy ragyog.
De semmi kincsért s hírért a világon
El nem hagynám én szülőföldemet,
Mert szeretem, hőn szeretem, imádom
Gyalázatában is nemzetemet!

12. AVATAR

FILMELEMZÉS-részlet (Csorba Éva)

„Eywa nem minket véd, hanem az életet”.

...Ez a film elsősorban azt hozza a fehér ember számára, hogy olyan dolgok, amelyeket ő lenéz(ett), lehetnek magasabb rendűek vagy a magasrendűség vonalán fontos dolgokat hordozók velük szemben. Régóta fogalmazom, hogy **az angyal-lelkek**, amikor földi testekbe szálltak, küzdeni kezdtek és azóta is **küzdenek a fizikai testtel** (valójában nem tudnak igazán alkalmazkodni hozzá és nagyrészt **ez a fehér faj fejlődéstörténete**); ezzel szemben mintha lenne a földön egy jobban alkalmazkodó, mintegy „őshonos” lélek-fajta, amely a fizikai testtel és a földi viszonyrendszerrel sokkal jobban harmonizál, jobban közelít a földi állatokhoz (öszönök, ösztönös érzelmek – alsó/víz-természet!), és az ehhez tartozó test jobban kezeli a földi nehézkedést, rugalmasabb, hajlékonyabb, tehát egy olyan fajt hozott (volna) létre, amely sokkal harmonikusabban illeszkedik a földi természetbe és így egy zökkenőmentesebb, valóban *földi* evolúciós utat járhatott (volna) be. Egy jó ideje már azt gondolom, hogy **A FEHÉR FAJ MINT OLYAN EGY (VALÓSZÍNŰLEG JÓINDULATÚ ÉS SZÜKSÉGES) KORREKCIÓS BEAVATKOZÁS GYÜMÖLCSE**. Legvégső soron talán **a szellem eredendő bukását (a tükröző tudat félelmi természetét) korigálni akaró teremtmény maga a Föld is, aki mintha azt vállalta volna, hogy önmagából, szerves fejlődés eredményeképp létrehoz egy olyan emberi fajtát, amely képes lesz arra, hogy a maga harmonikus/szerves létmódjával apránként mintegy megváltsa a tudat szervetlenségeit, árulásait, bukásait, hazugságait**; és – minden jel szerint – ezt a „kísérletet” talán egy másik civilizáció (sőt akár egy renegát szellemi csoport?) mintegy „lenyúlta” és végülis egy kemény, kegyetlen, hipertechnicizált társadalmat épített itt ki, aminek a fémbányászati szükséglete („a fiúk a bányában dolgoznak”...) határozta meg a Föld „eltérített” útvonalát, ahogy ez a folyamat az anunnaki-történetben leíródik. Ide kapcsolható a Mátrix-probléma is (a maga kettősségében). A Mátrix c. film azt sugallta, hogy az a kép, amit mi „a földi élet”-nek látunk, valójában egy hologram, amit egy valóság generál tudatosan és megtévesztési céllal (egy szörnyűséges, kegyetlen, hightech valóság, amit már többszáz film leképezett és ami kétségtelenül része már a mi jelenlegi földi valóságunknak is, egy militáns vezető réteg hatalma alatt). Ez a film tehát tulajdonképpen az anunnakik leleplezését célozta meg, és kvázi azt akarta mondani, hogy emberek, ébredjete fel, amit ti valóságnak hisztek, az csak egy vetített kép és a mögötte lévő („valódi”) **valóság az a fény és lélek nélküli technikai világ, amely** számotokra (hogy tovább dolgozzatok az ő érdekükben) **létrehozza a valóság** általatos ismert és elfogadott **illúzióját** (ami a film szerint egy valaha valóban létezett, de már elpusztult világ képe). Az inuaki-történetben a Mátrix az **eredeti valóság**, egyszersmind egy univerzális adatbázis (Akasha krónika) és a világban létező összes információ elérhetőségének a kultúrája is. Ez felfogható úgy, mint egy **információs hálózat** (az Avatarban a **szervességen belül**, amire az av’ikok – akárcsak az inuakik – rá tudnak csatlakozni; egyáltalán, az Avatarban mintha az inuaki-dolog is erősen benne lenne a nyilvánvaló **indián** [!!!] allúziók mellett!). Ez mintha azt mondaná és azt akarná jelenteni, hogy **A TERMÉSZETBŐL, A FÖLDBŐL SZERVESEN KINÖVŐ LÉNYEK KÉPESEK A VILÁGEGYETEM ANYAI MINDENTUDÁSÁRA ÉS TÁPLÁLÓ BÖLCSESSÉGÉRE RÁCSATLAKOZNI ÉS EZÉRT TECHNIKÁRA ELEVE NINCS SZÜKSÉGÜK, MERT MINDEN LÉTSZÜKSÉGLETÜKET EZ BIZTOSÍTJA.**

Ennek a filmbéli népnek sincsenek ‚egzisztenciális‘ gondjai (a film be sem mutatja az étkezési/táplálékszerzési szokásaikat, jóllehet ez a földi lét és a vázolt problémakör talán fő gyökere).

A földi ember – ha magunkra nézünk – teljesen bele van süllyedve részben a táplálék megszerzésének gondjaiba, részben (deszakralizált) elfogyasztásának túlzott élvezetébe, részben mesterségesen gerjesztett szekunder ‚szükségleteinek‘ túlhajszolt kielégítésébe – miközben a fent leírt létmód mindezt teljesen fölöslegesnek mutatja (és ebből következően a megrontás/megtévesztés lényege éppen abban áll, ha erről leszakítva az emberi lényt elhitetik vele, hogyan a létfenntartás eszközeinek megszerzése olyan fáradtságos és nélkülözhetetlen tevékenységek sorozatát kell hogy jelentse, amely az egész életet kitölti és az embert teljes rabszolgaságban tartja). De a fentiekből az a radikális gondolat is következhet, hogy maga **a ragadozás is szükségtelen és már a bomlás jele**, ahogy ezt a paradicsom-képzetek sugallják az oroszán mellett alvó gidáról (ld. az antilop-gidát ténylegesen ‚örökbefogadó‘ afrikai oroszánról szóló mai dokumentumfilmet). Nem romantikusan, hanem racionálisan értelmezve a dolgot ez azt jelenti, hogy a fentebb leírt létforma mellett

nincs szükség arra, hogy az élelem más lények erőszakos elpusztításával legyen megszerelve, hiszen az eleve rendelkezésre áll. EGY ADOTT TERMÉSZETI VILÁGBAN MINDEN OTT LÉTREJÖVŐ LÉNY SZÁMÁRA A FENNMARADÁSHOZ SZÜKSÉGES FELTÉTELEK BIZTOSÍTVA VANNAK („Nézd az ég madarait” stb.), A TÁPLÁLÉK A RENDSZEREN BELÜL ADVA VAN. („HA EGY ANYA SZÜL, BIZTOSÍTANI IS TUDJA AZ ÚJSZÜLÖTT TÁPLÁLÉKÁT” [ANYATEJ].) HA A TERMÉSZETET ANYAKÉNT FOGJUK FEL (ÉS TALÁN EZ A LEHITTELESEBB), AKKOR VILÁGOS, HOGY EZ AZ ANYATERMÉSZET ÖNKÉNT TÁPLÁLJA AZ Ő SZÜLŐTTEIT.

A ragadozás (a „tápláléklánc” egyáltalán?) valami bomlás, egy félelmi működés következménye (bizalomhiány, aggodalom, hogy ha nem veszem el, nincs, nem jut elég): legmélyebb gyökere ott lelhető fel, ahol egy adott rendszerben létező tudat valami külső dolgot észlel vagy tételez fel és azt nem-uralhatónak gondolja, azaz bizonyos értelemben önmaga fölé artikulálja. Az a fél-elem, ami így keletkezik, védekezést és támadást (azaz végső soron ragadozást) idéz elő:

ez a fegyver létrehozásának oka, **a harc genealógiája**.

A fentiek mögött megbújó problematika a nyitott és zárt rendszerek, a tudat nyitottságának és/vagy zártságának és félelmi/projektív természetének a kérdése. Én úgy gondolom, hogy **ez az alapkérdés** és ezen kívül más nincs is, minden egyéb ebből fakad. E probléma azzal a kijelentéssel írható le, hogy **MINDEN TÜKRÖZŐ TUDAT FÉLELMI TUDAT**. EZEN TÚL CSAK AZ **EGYSÉG-TUDAT** LÉTEZIK, AMI **NEM ÉSZLEL KÜLSŐT** (AZAZ SEMMIT NEM ISMER **ÖNMAGÁN KÍVÜL**). MIHELYT EGY TUDAT VALAMIT NEM ÖNMAGAKÉNT ÉRTELMEZ, FÉLELMIVÉ VÁLIK, ÉS EZZEL AZ **ANYAI MŰKÖDÉS** MEGSZÚNIK;

PEDIG EZ a működésmód AZT JELENTETTE, HOGY **MINDEN BELŐLEM SZÁRMAZIK** (TEHÁT végső soron **MINDEN ÉN VAGYOK**) ÉS EBBŐL KÖVETKEZŐEN **BÁRMIT VISSZA IS TUDOK FOGADNI MAGAMBA** (MERT BÁRMIVÉ VÁLIK BÁRMI, AZ IS ÉN VAGYOK).

Az biztosnak látszik, hogy **mi egy tükröző tudat által kivetített világban vagyunk**, a jelenleg működni látszó **EMBERI TUDAT EGY FÉLELMI/REFLEKTÁLÓ TUDATFORMA**, EMIATT **ERŐSZAKOS, VÉGSŐ SORON RAGADOZÓ TUDAT**. EZ VISZONT AZT JELENTI, HOGY **A VÉDEKEZÉS/TÁMADÁS MOTIVÁCIÓJA**, ÍGY VÉGSŐ SORON **A FEGYVEREK LÉTE EBBEN A TUDAT-RENDSZERBEN ELKERÜLHETETLEN**.

Az a probléma viszont változatlanul fennáll (amivel egy fantasy-film megfogalmazásában találkoztam legutóbb), hogy mi történik akkor, ha *létezik egy* – tegyük fel, egy jelen rendszeren *belüli* szigetként, tehát *kívülről* nézve *zárt rendszerként* működő – *egység-tudatra épült csoport (civilizáció), amely* semmit nem fog fel külsőnek, *nem fél semmitől, nem hiszi, hogy ő megtámadható* –

mi van akkor, ha egy ilyen közösséget (amely az adott filmben a Krisna-tudatúak közösségéhez hasonló világgént volt ábrázolva) *mégis* az a sokk ér, hogy *megtámadják őket*: egy számukra felfoghatatlanul erőszakos, agresszív külső erővel találják szemben magukat, egy olyan tudatformával, amit ők eleve el sem tudnak képzelni, aminek a pusztaságát sem tételezték fel (nemhogy azt, hogy ők megtámadja). Ebben a pillanatban ez **az önmagát teljesen nyitottnak átélő, nekem semmi sem érthat'- tudat zártnak és naivnak tűnhet, akként lepleződhet le (önmaga előtt is)**. Ekkor csak egy autentikus megoldási módozat merülhet fel (a film is ezt a kísérletet rajzolta meg): ***,mi nem harcolunk, minket megölhettek, elvehettek tőlünk mindent*** (valójában szinte nincs is mit elvenni tőlük, semmijük nincs az otthonaikon, a ruháikon és a testdíszeken kívül), ***mi akkor is mosolygunk, a lelkünk és a mosolyunk halhatatlan.*** Természetesen annak nagyon csekély a realitása, hogy emberi lény konzekvensen meg tudja ezt csinálni.

Megjegyzendő, hogy az „Igazak” ugyanezt tanították kissé másképp fogalmazva. Mielőtt elhagyták a Földet – ami persze leírja, hogy ez a viszonyrendszer már nekik is „sok” egy kissé –, azt mondták, hogy támadás esetén „láthatatlanná” lehet válni, mert a **félelmi tudat csak a másik félelmi tudatot észleli**. Azaz a félelmi tudat nem képes a nem-félelmi tudatot, vagyis az egység-tudatban lévő lényt észlelni (ez rögtön magyarázat a Föld várható „kettéválására” is: két kellően eltérő tudatforma már egymás érzékelhetőségén kívül eshet). Ezért (is) gondolták az ausztrál bennszülöttekről a gyarmatosítók, hogy azok varázslók, mert *a tökéletes félelmetlenségébe „öltözött” bennszülött láthatatlan a félelmetől (és az abból következő agressziótól) eltorzult fehér tekintetnek*.

Ez az igaz tanítás hasonlít a kung-fu felfogásához is, amennyiben abban a mester legmagasabb fokozata a *megtámadhatatlan*. És megjelenik a sumóban is ez, ahol a felek eleinte csak felméri a másik pillanatnyi mentális állapotát, és egyenlőség esetén harcra sem bocsátkoznak; azaz ott is lehet olyan állapotba kerülni, hogy a legkeményebb agresszió is mintegy lepattan arról, aki ilyen szinten tudja tartani magát (legalább a verseny idejére: **nincs értelme**, ill. tulajdonképpen **nem lehet MEGTÁMADNI**).

Ez az Avatar-beli nép, amely amúgy erősen az indiánokra (meg a tündérekre meg az inuakikra) hajaz, érdekes módon kapcsolja össze Nietzschét a New Age legmagasabb vonulatának spirituális várakozásaival és a Mátix-kérdéssel.

Az indiánok, amikor mi, fehérek megismertük őket, már nyilvánvalóan meg voltak bomolva (és itt jól ül a szóvicc: *nyíl-vánvalóan*): mert éppen *a nyíl használata* a bölényvadászat során (ami a filmbeli népnél is központi szerepet játszik) mutat erre az É-amerikai indiánoknál. (Rájuk történik célzás, és itt meg kell jegyezni, hogy a D-amerikai indián feltűnően kevertebb jelenség: bár lehet, hogy utóbbiak gyökerei mélyebbek a földanya vonatkozásában, és az ottani őserdei törzsek Lemúria lakóihoz hasonlítottak eredetileg – mint egyébként a va'ik nép is –, de szerintem atlantisziak [vagy más nordikus eredetű, patriarchális, városépítő, magaskultúra-hordozó fajok] települtek és kemény, harcias kultúra-réteget vittek rájuk, amit épp napjainkban próbálnak magukról [a konkviszta hatásaival együtt] „levakarni” régi szertartásaik felelevenítésével; másrészt az ő kereszténnyé válásuk mintha egy közelítő lépés lenne önmaguk őstermészetének újraélesztése felé: ugyanis rálátásom szerint azért veszi fel olyan könnyen az óslakosság a gyarmatosítás során a Jézus-vallást [ahol a misszionáriusok engedékenyebbek és/vagy okosabbak és szemet húnyanak a „pogány babonák” fölött], mert az – lényegét tekintve – rokon az ősi hagyományokkal és simán, szervesen összenőnek [ha hagyják]; így a magyaroknál is [a sokak által rokonnak vélt majákhoz hasonlóan].)

Visszatérve az Észak-amerikai indiánokhoz: ők talán valami különösen fontos üzenetet hordoznak a fehér ember számára. A *vadászat és a nyilazás* a kulcskérdés, miközben felmerül, mennyire voltak ők vadászok, ill. a bölények mennyire voltak 'vadak' (gondolok itt a rénszarvas-tartásra). Ha ugyanis hasonló módon félig vad, félig 'szelíd' állatokként kezelik őket (akik kvázi időről-időre mintegy *felajánlják magukat* az emberek táplálására), akkor ez olyan fajta önkéntes áldozat az állat részéről, amihez nem kell nyilazni (**a nyíl: illegitim távolság-áthidalás, gyorsítás? valami hasadás utáni csel?**), mert **NINCS TÁVOLSÁG AZ ÁLDOZÓ ÉS AZ ÁLDOZATOT ELFOGADÓ KÖZÖTT**. Ez a paradigma már a 'bukás' része, nem tartozik a legtisztább (tündér-) változathoz: **a tündérek** (akiknek a környezetét [fény-medúzák, -húrok, hold-ezüst erdők, Lélek-fa stb.], látásmódját, sőt a fülét is 'kölcson vette' a film) **nem harcolnak és nem ölnek** (eredetileg; ugyanakkor a Gyűrűk Urában a a humanoid *tündéktől* már mást látunk). A tündér eredendően kevésbé állati jellegű (inkább éteri, növényi és kristály-jellemzőkkel), és egyáltalán nem agresszív, nem harcos. És itt jön az, hogy a földön kialakult szerves létezők sorozatában az ember következő fokozata ez lehetne (vagy lehetett volna). **Az ember jelen megrontottsága állapotából** (amit elsősorban az anunnaki-rabszolgaság és a vele járó ragadozó-élősködő-fogyasztói szemlélet, a hierarchikus, hazug társadalom és a gyilkos technika mára már jól láthatóan járhatatlan útja idézett benne elő, ami a filmben jól artikuláltan maga a Gonosz – hála és köszönet) **nem tudhat KÖZVETLENÜL ennél magasabb tudatállapotba jutni**. Azaz: az **a lénycsoport, amely** ezzel a negatív erővel és folyamattal **felveszi a harcot** és túléli valahogy mindezt a gonoszt, ami ilyen pusztító módon kószál a kozmoszban, ilyen kell hogy legyen, tehát **harcos**. Azt *a félelemtelen teljességet*, amiről az előbb szó volt, *a mai állapotában létező tudat* vagy *nem tudja*, vagy csak igen rövid ideig tudja *realizálni*, mint egyfajta (kegyelmi és/vagy elért) megvilágosodott, *satori*-állapotot.

Az *Avatar* azért is zseniális és fontos film, mert (nagyon sok más probléma és szint mellett) bemutatja azt (is), hogy az ember útja a felmutatott pusztító technika világából a másik felé csak az lehet, hogy megpróbál kettős létet élni, kettős tudatban egzisztálni egy darabig, azaz benne kell lennie a hightech világban is, ráadásul ennek a top-változatában;

azaz **a Gonosznak valóban csúcsra kell járatódnia** (ahogy azt a Démon mondja az én regényemben), mielőtt a változást az ember eldönthetné és elindíthatná, mert csak ez érteti meg az emberrel ennek a (sok csábítással és szédítéssel és alattatással és beetetéssel körített) létformának a tarthatatlanságát: **az Új Embernek** (Neo-nak, ahogy a *Mátrix* c. filmben igen találóan nevezik) **fel kell ébrednie** a számára generált, őt **fogságban tartó álomból, hogy megláthassa a mögötte lévő erőket** (maga az *Avatar* mint film is erre szolgálhat), és **rálásson ezeknek a gonoszságára, önzésére, élősködésére és nem utolsó sorban életten és lélektelen voltára**. Csak így veheti észre, hogy **létezik egy másik valóság-lehetőség** ezzel szemben, amit ezután már meg lehet közelíteni, meg lehet próbálni megérteni és megszeretni, az ő igazságát elfogadni. Bár ez a filmben nem artikulálódik, de utóbbi nyilván **a Lélek igazsága, az eredeti Rend igazsága**: az ottaniak „Lélek-fának” nevezik azt a Központot, amelyen keresztül „Eywával”, az ős-Mátrix-szal kapcsolatban vannak; és **nagy erőfeszítések**, heroikus vállalások és önmagunk, a régi identitással és a régi valósággal vívott **harcok árán**, nagyon lassan **át lehet lépni abba a másik identitásba**. Belátható, hogy sem a régi, sem az új (a Lélek, a szerves Lét, a Szabadság és a Szeretet) felülkerekedése (bármennyivel magasabb rendű lesz is a jelenleginél) nemigen tudhatja a harcosságot kiküszöbölni egyelőre önmagából: mert **a harc és maga a polaritás valószínűleg nem tud azonnal kiíródni a létezésből ezen a fokon**.

Az inuaki-történet realitásának egyfajta igazolása is ez a film (valószínűsíthető, hogy felhasználták): mivel

olyan lényt jelenít meg, aki egyesíti egy **majom** rugalmas mozgékonyosságát és intelligenciáját egy **gyík** hajlékonyságával és törékeny szívósságával. **Az inuaki** pedig **egy hulló-humanoid**, tehát a dolog nagyon stimmel; és külön érdekessége ennek a filmnek, hogy *sárkány-lovaik* vannak.

A magyar őshagyományban ott van a *táltos-ló*, akinek természetfölötti képességei vannak, beszél és kitalálja a gazdája gondolatát, azaz mentálisan összekapcsolódik vele, mint az Avatar lovasainak copfja a **sárkányaik** nyúlványával. Ez emlékeztet egy fantasy-regény ménesére, amelynek hiperintelligens egyedei **maguk választják ki**, különleges kitüntetésképp, **lovasaikat**, akik méltók arra, hogy ők alávéssék magukat és onnantól szolgáljanak nekik: azaz

A MAGASABB RENDŰ VÁLASZTJA KI AZT AZ ALATTA LÉVŐT, AKIT EZZEL MAGA FÖLÉ EMEL ÉS AKINEK SZOLGÁLATÁRA ÁLDOZZA AZ ÉLETÉT

(ez valószínűleg a szellemi univerzum egyik legmagasabb rendű törvénye és **a magyar táltos paripa** is ez, **önként szolgáló szellemi segítője a táltosnak**).

Az Avatarban ez kapcsolódik össze a sárkánnyal. Márpedig **a sárkány a kozmosz legelső/legfelső zooform lény**e, voltaképpen (az angyalok után) a második nagy „bukás” alanya, aki „őrző-védő” mivoltát

(eredetileg az ég közepét, a „fénykincset”, a „tündérr királynő palotáját”, a Teljességet, a legfőbb női ideált védi)

megtagadva a hatalom bitorlójává és a legfőbb félelmi/harci lényé, a Gonosz legfőbb megtestesítőjévé válik.

A sárkány-harc – amit a magyar hagyomány is ismer mint a táltos-beavatás részét – több változatban létezik: fekete bika/vörös bika, ugyanez sárkányokkal az égben, analóg módon a druidáknál: fehér sárkány/vörös sárkány (Pendragon, Red Bull stb.); ezért ez

a SÁRKÁNY-LÓ fantasztikus telitalálat, mert **a táltos paripa (a beavatott hordozója)** akár **sárkány** is lehetett (Dinó-őrület!);

a lényeg pedig a (legfőbb, ős-) Gonosz leigázása, ami – ahogy ezt itt leképezték –

egyfajta összekapcsolódást jelenthet a Gonosz Lélekkel (NEM URALHATOM AZT, AMIVEL NEM HARCOLTAM MEG ÉS AMIT ILY MÓDON NEM ISMERTEM MEG).

A kisebb harcosok (alacsonyabb beavatottak) a kisebb sárkányokon, a legnagyobb áldozatot vállaló, legméltóbb hős a fő-sárkányon lovagolhat (ami minden győzelem biztosítója és a legnagyobb szabadság birtoklása is egyben). Azaz

a GONOSZT, A BUKOTTAT, A ROSSZAT NEM MEGSEMISÍTENI kell, hanem

– elismerve szellemi léptékét és esetleges hajlandóságát önmaga alávetésére és a szolgálatra – a legnagyobb tisztelettel kell elfogadni a létét és szolgálatát és ily módon kell **ÚRRÁ LENNI rajta,**

ELÉRNI, HOGY ALÁRENDELJE MAGÁT A JÓNAK, A TISZTÁNAK –

**TEHÁT INTEGRÁLNI KELL A FÉNYESBE, A SZERETET-MELEGBE,
ÉS EZ MINDEN GYŐZELEM ÉS
A MEGVÁLTÁS TITKA.**

13. A TEREMTÉS mint A FÉLELEM MEGVÁLTÁSA ÉS A SZABADSÁG VISSZANYERÉSE

Bár mi szeretjük a teremtést a magában nyugvó teljesség és tökéletesség bőségének spontán kiadásaként értelmezni,

sok jel mutat arra, hogy minden teremtés egyfajta kényszer hatására megy végbe (hiszen mi indítaná a teljességet arra, hogy résszé váljon?... márpedig minden teremtett-manifesztálódott valóság csak rész az abszolút egész viszonylatában!); erre utalnak Madách nehezen értelmezhető sorai is: „*S nem érzéd-e eszméid közt az úrt, Mely minden létnek gátjaul vala, S teremni kényszerültél általa?*”

Olyasmiről van tehát szó, ami úrt, semmit, vákuumot teremtve leválasztja az önmagára eszmélő Szellemet a Létről (*magát a Létet megfosztva ezzel önmaga teljességétől*), s ez a **hasadás** (*szeparációs szorongás*) **kényszeríti a Szellemet** (a reflektív/önreflektív tudatot) arra, **hogyan LÉTREHOZZON valamit, ami újraegyesíti őt magát az eredeti Egésszel**, megszabadítván az elválasztó úr (távolság, sötétség, ismeretlen, nem-Én, semmi stb.) okozta félelemtől.

Ami ily módon létrejön, az egyfelől az Egészből leszakadt, önmagára fókuszált tudat, másfelől a tudata egy részétől megfosztott valaha-teljesség, a Lét egészéből visszamaradt Élet-energia (egy hő-, szín- és szeretet-óceán, a későbbi teremtés alapenergiája). Az így magára maradt tudat, a *Szellem szeparációs szorongása az a félelmi impulzus*, amely a teremtés szükségességét indokolja és az ahhoz elengedhetetlen **hatalmi/akarati energiát** – mint a **félelem agresszió-következményét** – is biztosítja. (Nagyon lényeges ez az alap-feltevés Jahve szerepének, vagy a hulló-előzmények, mint az emberi agy ún. *hüllő-agy* lebenyének vagy az Anunnaki→Inuaki problémának a megértéséhez!)

A teremtésnek tehát feltétele a Szellem lehasadása az egészből (nem mellékesen az általunk ismerni vélt ‚evolúció’ egésze is a folyamatos hasításokról és elkülönbözésekről, a dolgok egyre differenciáltabb és egyre inkább differenciálódó önazonosságáról szól egy olyan világegyetemben, ahol semmi nem lehet azonos semmi mással pusztán már a téridő természete folytán is),

célja pedig az, hogy a Szellem – az általa teremtett ‚valóság’ egyre mélyebb átélésével (aminek a *lehetőségét a Lélek teremti meg számára*) – **megismerje önmagát** (megnyilvánult és rejtett oldalait egyaránt) **és megértve félelmét**, annak eredendő okát és következményeit, **elfogadja és magába integrálva megszüntesse azt;**

ugyanakkor pedig ezen **az úton** (\approx TAO; és: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”) a növekvő teremtményi tudatosság és saját-akarat révén **visszanyerje** (talán meg is növelje) azt a **szabadságot**, amelyet a teremtés aktusában **elvesztett** (mert minden egyes manifesztáció végtelen számú potenciál egyidejű elvesztését jelenti).

Az *emberi Lélek* (amely a teremtő/atyai energiának az Élet-óceánba történő termékenyítő behatolásával jön létre) a maga Szeretet-burkával és belső isteni szikrájával segíti a Szellemet önmegváltó, ÖNFELSZABADÍTÓ munkájában.

Ehhez pedig ismernie kell

saját emberi („*nagyon is emberi*”) szabadság-lehetőségeinek határait:

Heltai Jenő: Szabadság

Tudd meg: szabad csak az, akit
Szó nem butít, fény nem vakít,
Se rang, se kincs nem veszteget meg,
Az, aki nyíltan gyűlölhet, szerethet,
A látszatot lenézi, meg nem óvja,
Nincs letagadni, titkolni valója.

Tudd meg : szabad csak az, kinek
Ajkát hazugság nem fertőzi meg,
Aki üres jelszókat nem visít,
Nem áztat, nem ígér, nem hamisít.
Nem alkuszik meg, hú becsületéhez,
Bátran kimondja, mit gondol, mit érez.

Nem nézi azt, hogy tetszetős-e,
Sem azt, kinek ki volt, és volt-e őse,
Nem bámul görnyedőn a kutyaőrre
S embernek nézi azt is, aki póre.
Tudd meg: szabad csak az, aki
Ha neve nincs is, mégis valaki,

Vagy forró, vagy hideg, de sose langyos,
Tűzet fölöslegesen nem harangoz,
Van mindene, ha nincs is semmije,
Mert nem szorul rá soha senkire.
Nem áll szemébe húzott vaskalappal,
Mindég kevélyen szembe néz a Nappal,

Vállalja azt, amit jó társa vállal,
És győzi szívvel, győzi vállal.
Helyét megállja mindég, mindenütt,
Többször cirógat, mint ahányszor üt,
De megmutatja olykor, hogy van ökle...
Szabad akar maradni mindörökre.

Szabadság! Ezt a megszentelt nevet
Könnyelműn, ingyen ajkadra ne vedd !
Tudd meg : szabad csak az,
Aki oly áhítattal mondja ki,
Mint Istenének szent nevét a jó pap.
Szabad csak az, kit nem rettent a holnap.

Ínség, veszély, kín meg nem tántorít
És lelki béklyó többé nem szorít.
Hiába őrzi porkoláb s lakat,
Az sose rab, ki lélekben szabad.
Az akkor is, ha koldus, nincstelen,
Gazdag, hatalmas, mert bilincstelen.

Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják,
Hol áldozat nincs, nincs szabadság.
Ott van csupán, ahol szavát megértve
Meghalni tudnak, s élni mernek érte.
De nem azért dúlt érte harc,
Hogy azt csináld, amit akarsz,

S mindazt, miért más robotolt,
Magad javára letarold,
Mert szabadabb akarsz lenni másnál.
A szabadság nem perzsavásár.
Nem a te árud. Milliók kincse az,
Mint a reménység, napsugár, tavasz,

Mint a virág, mely dús kelyhét kitarva
Ráönti illatát a szomjazó világra,
Hogy abból jótestvéri jusson
Minden szegénynek ugyanannyi jusson.
Míg több jut egynek, másnak kevesebb,
Nincs még szabadság, éget még a seb.

Amíg te is csak másnál szabadabb vagy,
Te sem vagy még szabad, te is csak...
Gyáva rab vagy.

14. CSONTVÁRY: ZARÁNDOKLÁS A CÉDRUSOKHOZ

Ezt a képét a látnok magyar festő, Csontváry 1907. nyarán festette Libanonban (a „Magányos cédrus”-sal együtt). Nyugodtan nevezhetjük a „**kettőstörzsű paradicsomi fa**” első, emblematicus ábrázolásának – még *mielőtt* a fogalom az antropozófiai elmékedések tárgya lett volna. Az elemzések kiemelik világfa-életfa jellegét, kapcsolatát a lét legmagasabb rendű szimbólumaival.

A kettős törzsű ikerfa lobkoronája összefonódik, és szabályos háromszöget, „isten szeme” szimbólumot alkot az örökkévalóságot, az isteni eredetet leképezve.

Németh Lajos művészettörténész szerint a fa a polaritások, mint asszony-férfi, élet és halál dinamikus egységének szimbóluma, életfa s egyúttal ősforrás is. A bal oldali fán ül a **sasmadár**, a bölcsesség, a **TUDÁS** jelképe; a fák körül kerengő **lovások** és táncos **tündérlányok** az **ÉLET** örök mozgását szimbolizálják.

Pap Gábor művészettörténész igen egyéni elemzései arra mutatnak rá, hogy a **kettőstörzsű cédrus** mítikus-misztikus kontextusában **ez az élő fa maga az 5. elem, az alkímia KVINTESSZENCIÁJA, AZ ÖRÖK ÉLET HERMETIKUS TUDÁSÁNAK HORDOZÓJA.**

Ugyanakkor világfa is, világrendező és életet generáló **világtengely**, nem beszélve **tükröző** funkciójáról, amely a fönt-lent, jobb-bal szellemi szimmetriáját is meghatározza, az ún. „varázsképek”-re emlékeztetve ennek a remekműnek a nézőit. (Aki szeretné részletesebben megismerni ezeket a páratlan elemzéseket, megtalálja Pap Gábor Csontváryról szóló könyveiben és a YouTube-on található előadásaiban.)

Témánk szempontjából döntő jelentőségű, hogy ez a felbecsülhetetlen értékű ábrázolása AZ ÉLET FÁJÁNAK: a **szellem-lélek** párosság szerves, **élő test**-ben való megjelenése (**tündér**-leányaink, **lovag**-férfiaink táncától körülvéve) éppen egy **magyar** festő vásznán született meg. A „paradicsomi kettős törzsű fa” szerepében ez a mítikus lény leképezi eredetünk ősiségét és egyetemes jelentőségét, ahogyan azt is, hogy

népünk örökkévaló módon hódol a földi Élet isteni eredete, szellemi-lelki tartalmi és ezeknek a fizikai valóságban kibomló szerves valósága előtt.

15. NAGY LÁSZLÓ: SZÁRNYAK ZENÉJE

Dobognak, tündöklenek,
érnek a teremtmények.
Ősz fele fordult arccal
pirulnak tudatlan lázban,
még nyár van.

Idesodródtam,
aranyba, hőbe,
ide az áldott mezőbe.
Semmi bajom,
csak más a tekintetem,
s néha a szívem fölé
téved kezem.
Nem érdekes.
Tüzes a föld, levegő,
éden s pokol az ingem.
Idegeimben
zenészó jár.
Tudom, hogy törvény szerint
betölti sorsát minden.
Gyötrelmes és gyönyörű
ez a nyár.

Csupa sujtás az ég,
dicsőség-sugarat hány
özönnel a nap,
szurony-él minden irány,
madár is belevakul.
De alul
állkapcsát szörnyen kitérve
nyeli a homokbánya a hőt.
Nyelve: a csillámos út
szélesedik,
tüzesen a fűre tolúlt.
Eperfa bódul,
szemereg barna vére,
elvarasul.
Árva fa, árva bokor
ön-árnyékába bújna,
gyötrődik zajtalanul.

Dolgozik minden,
nincs kegyelem.
Fény zaklatja a földet,
szűkül a táj,
de terem.

Rosz, búza, árpa
levágva megindul,
kukorica izgul,
sajog a tarló virága,
millió méh fuvaroz,
az ég, meg a méz arany-háza
zajos.
Almafa piros koloncot
nevel, a szilvafa kéket,
páncélosodnak a magvak,
ha nedvek apadnak.
A gének találnak fészket.
Megőrzi magát az élet.

Ropogás, bongás,
küllők kerepelése –
nem a lemondás érik,
lerogyni nem szabad élve.
Gép tüzesül,
forrón futnak a szijjak –
a ló homlokán ereszen
lúktet a csillag.
Szakad az ember veséje,
de az úrt álma belengi,
muszáj dicsőnek lenni,
nincs kegyelem.

**Ez itt a szárnyak zenéje,
ne feledd.**

Soha nem feledem.

ÖSSZEFOGLALÁS

Könyvünk megpróbálja a lehetetlent: egy nép belső lényegének s így elhivatásának megragadását. Megérintve történetét, hagyományait, művészetének jellegzetességeit, példaképeit, hitvilágát és nemzeti karakterét (ahogy azt az arra hivatott költők és írók megfogalmazták), szellemiségén át lelkiségéhez és a fizikai-testi valósággal való kapcsolatához érkezik el.

Az alapkoncepció az ember test-lélek-szellem hármassága úgy, hogy miközben a lélek a maga érzékelő-érző apparátusával segíti a szellem-tudatot világa milyenségének megértésében, a szellem maga is átélővé, érző minőséggé válik, s ezáltal lehetővé válik kettejük egyévválása, „szent násza”, a tudatossá lett lélek és az érzővé lett szellem megvilágosodott öntudatának egysége, „Önmagam”, a Selbst; s ha ez a kiérlelt, fényes tartalom a kellően tisztelt, gondozott, nemessé és magasrendűvé nevelt fizikai test megszentelt kelyhébe kerül, előttünk áll a **SZENT GRÁL**, A KRISZTUSI EMBER a maga végső valóságában.

Eme nagy út bejárásának feltételeit kerestük és találtuk meg **a magyarság sokszínű múltjában, erős jellemében, mellérendelő eszményeiben, természet-közelségében, a FÖLD-szintet, a MÉLYséget és a MAGasságot egybelátó holizmusában, a normalitáshoz és az egyensúlyhoz való egészséges ragaszkodásában, természetes hősiességében és életrevalóságában, szabadság- és szerelem-központúságában, ősi, tiszta szeretet-vallásában, közösségi-befogadó-integratív nyitottságában, MAG-ságának lélek-megőrző lényegében.**

Mert a bejárando úthoz elengedhetetlen **az emberi lélek MAG-természetének hiánytalan működtetése: az isteni mag (szellem-szikra) megőrzésére hivatott szeretet-élet magháj óvó-őrző zártsága és befogadó nyitottsága egyszerre.**

És éppilyen **fontos a világban megtapasztalható Jó és Gonosz átélése és feldolgozása, mint a Teljességhez vezető Út kapuja.** És itt **nemcsak a világfa lombzatának jobb és bal (világos és sötét) oldalát kell egyenrangúként látni és átélni, hanem gyökérzetének titkokkal teli alsó világát is** (melynek nagyját a tudattalan homályos régióiba száműzte a félelmi ember).

Pedig a föld mélye nem sötét, sőt – épp ellenkezőleg – az eredendő létezés, a hő-óceán színeit (szeretet-élet jegyeit) őrzi: magának az Életnek az ősenégiája ömlik a tűzhányókból a föld felszínére, megtermékenyítve azt.

Táltosaink úgy vélték, hogy a szimmetria jegyében a fának igenis van gyökérzete, és ott az alsó világ lényei lakoznak (közéjük kerülhetnek holtukban a nagyon elbitangolt emberek is): a föld alatt, az „alsó világban” lehet azon lelkek átmeneti tartózkodási helye, akik nem alkalmasak még arra, hogy a „felső világba” kerüljenek. Ez is jelzi, hogy **a magyarság – hagyományából szembetűnően – átélte, átérezte, tudatosította ezeket az ismereteket, és hajlandó elfogultság nélkül viszonyulni a halál, az alsó világ, a föld és a visszatérés összefüggéseire is.** Márpedig

a lélek a földbe-süllyedés során nagyon mélyen hozzászervesül a földhöz, és szinte szimbiotikus kötésbe kerülve vele (a bolygó Őslelkével, a Föld szívével) annak szinte részévé válik – és ez alapozhatja meg a *Gaia-konceptió* létjogosultságát.

Mert ha nem is abban a formában, de *a fentiek szellemében újragondolva eredendő szeretetünket* tönkretett *Föld-édesanyánkhöz*, most is élettől dús *Égi-Földi Boldogasszonyunkhoz* – világossá válik, hogy az önmagát kikerekítő, életteli magyar mag példáján felnövekedett

GRÁL-EMBER

(MINT A LÉTEZÉS TELJESSÉGÉNEK SZIMBÓLUMA, a születő-kibomló-lebomló-újjaszülető földi ÉLET, A TESTI/LELKI/SZELLEMI lét, hő-fény-árnyék, a föld-szint, mélység és magasság egyidejű elfogadásának és harmonikus integrálásának képe, amelyhez a magyarság ősidők óta szorosan kapcsolódik)

csak egyet tehet:

hogy végül a Teremtés anyagi-fizikai formájában manifesztálódott **Élet-valóság EGÉSZÉNEK** szerető (elfogadó-befogadó-tápláló-nevelő-gondozó) **testvérévé lesz.**